

Giới thiệu Biện Hộ Trắng Ẩn

Giản Minh, La Kiệt và Trương Tĩnh là ba nhân vật luật sư biện hộ trong truyện Biện Hộ Trắng Ẩn của tác giả Trương Hải Sinh, thường các vụ án hình sự tổ hợp thành một chiếc kiềng ba chân vô cùng vững chắc. Họ luôn cố gắng hết sức để trả lại sự trong sạch cho người bị oan và để cho người mất được nhắm mắt!

Trong chiếc xe bị vứt bỏ lại, cô gái quần áo xộc xệch, đầu vẩn tay, vết răng, tinh dịch và nhiều dấu vết khác đều nhắm vào một người, là chứng cứ vững chắc hay là âm mưu đã được dàn dựng công phu?

Vị giáo sư đại học nho nhã lịch thiệp cầm trong tay chiếc chùy, là ngộ sát hay bị kẻ khác hãm hại?

Người phụ nữ bị bắt cóc lại trở thành nhân vật ngôn tình hiện đại trong tập đoàn buôn bán phụ nữ, là do tính cách bẩm sinh hay còn có ẩn tình nào khác?

Còn cả những vụ án vô cùng kỳ bí từ cực thiên hạ, những linh hồn lượn lờ trên đường cái, những thi thể bị nát vụn, vụ việc ức hiếp trong trường học...

Nhóm ba người Giản Minh - La Kiệt - Trương Tĩnh phải vận dụng kiến thức chuyên ngành của mình như thế nào để có thể điều tra ra được từng bí mật kinh thiên động địa ẩn giấu phía sau những vụ án bí ẩn này... Mời bạn cùng khám phá truyện hot này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lời Người Dịch

Đây là một cuốn tiểu thuyết về đề tài xét xử vụ án hình sự tại phiên tòa.

Trong hệ thống tư pháp của Việt Nam và Trung Quốc có những nét tương đồng và khác biệt nhất định, nên tôi muốn làm rõ các danh xưng tại phiên tòa xét xử để độc giả tiện theo dõi.

HỘI ĐỒNG XÉT XỬ

Trung Quốc - Việt Nam

1. Thẩm phán trưởng (Quan tòa)

Tại mỗi phiên tòa, trong Hội đồng xét xử sẽ có một vị thẩm phán nắm quyền điều hành phiên tòa. - Chủ tọa

2. Thẩm phán (Quan tòa) - Thẩm phán

3. Thư kí - Thư kí

4. Bồi thẩm - Hội thẩm

5. Công tố viên - Công tố viên

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 2: Phần Dẫn

Chính nghĩa cần phải tìm kiếm và tìm tòi, bởi vì chúng ta không có cách nào đạt đến được thực tế chính nghĩa hoàn mỹ trọn vẹn, chúng ta bắt buộc phải truy cầu. Công chính không phải là kết quả, mà là một quá trình.

-- Alan Dershwitz --

Tôi...

Tôi tên Giản Minh, 43 tuổi, độc thân.

Giống như phần đông số người ở độ tuổi này, tôi hơi mập, tóc cũng rụng ngày càng nhiều, có lẽ chắc cũng chỉ vài năm nữa là tôi bị hói rồi. Cho nên, mấy hôm trước tôi đã cạo trọc đầu luôn, kết hợp với vết sẹo nơi hồ khẩu bên tay phải của tôi, đúng là có vẻ hơi đáng sợ. Nhưng hãy tin tôi đi, tôi là một nhân viên cổ cón trắng mặc comple nghiêm chỉnh đấy. Đương nhiên, thực ra tôi cũng chẳng thích phải ngồi lâu trước bàn làm việc đâu, nếu như bạn đến phòng làm việc của tôi, tôi muốn nửa nằm nửa ngồi trên sofa để tiếp đón bạn hơn. Việc này không phải là vì tôi không quan tâm đến phép lịch sự, mà là phần lưng của tôi có chút vấn đề.

Tôi cũng có một chút khác biệt đối với những người trong độ tuổi này, bốn năm trước, tôi không hút thuốc, nhưng bây giờ, chỉ cần là thuốc lá, tôi đều có thể hút vài hơi. Cần phải biết rằng, ở độ tuổi này mới bắt đầu hút thuốc, không phải là một việc đơn giản, cho nên, nói một câu không mấy mới mẻ gì, thứ tôi hút không phải là thuốc mà là nỗi cô đơn. Tôi không uống rượu, bất cứ loại rượu nào đều không được, chỉ cần có chút hơi men, một số thứ trong kí ức tôi không muốn nhớ đến sẽ giống như con mãnh thú đại hồng thủy phá vỡ con đê, triệt để nuốt chửng tôi.

Hãy tin tôi đi, đó tuyệt đối là một việc không vui vẻ gì.

Cùng lúc với việc hút thuốc, tôi còn có thêm một thú vui khác, đó là trồng hoa. Trong nhà, ở văn phòng làm việc đều trồng. Nhưng tôi chỉ trồng hoa tuy líp, màu vàng. Tôi không để tâm xem chúng có nở hoa hay không, có đẹp hay không, có ngát hương hay không, chỉ cần chúng còn sống là được. Tất nhiên, nếu chúng có thể sống tốt một chút thì tôi sẽ càng vui hơn.

Chúng được sinh ra từ cùng một loại hạt giống, tất cả có mùi chậu, đã từng.

Tôi...

Xin lỗi, tôi đột nhiên không biết phải nói tiếp như thế nào, nếu như đây là một bài đăng quảng cáo tìm bạn đời, tiếp sau đây tôi cần phải giới thiệu về công việc của mình.

Tôi có một văn phòng luật sư đã từng rất nổi tiếng đúng vậy, đã từng rất nổi tiếng, nổi tiếng đến độ, chỉ cần trong thành phố này, anh nhắc đến "văn phòng luật sư Kiệt Minh", quan tòa và công tố viên đều cảm thấy vô cùng đau đầu nhức óc. Trong mười năm tôi làm luật sư biện hộ trong những vụ án hình sự, tất cả những vụ án tôi tiếp nhận đều chưa từng bị thua một lần nào, gần như tất cả đương sự đều được thả ra trắng án.

Đúng vậy, tôi không hề khoác lác, cho dù là buổi xét xử sơ thẩm bị thua, khi phúc thẩm cũng được thay đổi phán quyết.

Nhưng lúc này đây, đã bốn năm rồi tôi chưa nhận một vụ án hình sự nào. Văn phòng luật sư này miễn cưỡng duy trì hoạt động, có lúc tôi còn phải rút ví của mình ra trả cho những người đã làm việc ở đây để kiếm tiền nuôi sống gia đình. Chỉ bởi vì, tôi đã hứa với họ, chỉ cần tôi còn sống, văn phòng luật sư này tuyệt đối sẽ không đóng cửa.

Không nên như vậy, vốn dĩ không nên như vậy, chúng tôi lẽ ra phải trở thành những luật sư biện hộ nổi tiếng nhất Trung Quốc cơ.

Nhưng hai người bọn họ, lại nhằm đúng lúc văn phòng luật sư ở thời điểm huy hoàng nhất, thì lại ung dung quay người rồi đi, để lại một mình tôi canh giữ bãi chiến trường này.

Một mình tôi, sao có thể thắng được những vụ kiện tụng đó chứ?

Ồi, tôi cũng không biết hôm nay tôi làm sao nữa, vốn dĩ tôi định mang những thứ này vào quan tài cơ, nhưng sáng nay tỉnh dậy, một chậu hoa tuy líp lại chết nữa, bây giờ, chỉ còn lại ba chậu hoa trong văn phòng làm việc đang thoi thóp hơi tàn mà thôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng thương cảm, trên thế giới này, sẽ ra sao nếu như không có thứ gì có thể bầu bạn cùng tôi đi đến cuối chặng đường, bất luận là người hay vật, bất luận là có sinh mạng hay không. Cuối cùng họ cũng sẽ rời khỏi tôi, như thể là chưa bao giờ từng xuất hiện trong cuộc sống của tôi vậy.

Nhưng, thực sự là chưa từng xuất hiện sao?

Tôi biết rõ không phải vậy, những chậu hoa tuy líp trống không, phòng làm việc phó chủ nhiệm của văn phòng luật sư trống không, kết sắt bảo hiểm chất đầy những vụ án xưa cũ, chiếc xe Toyota có tuổi thọ hai mươi năm vẫn còn phả ra làn khói đen sì khi bò trên đường cái...

Cho dù tôi có cố gắng hết sức để không nghĩ đến, không hồi tưởng lại, nhưng những thứ này vẫn cứ được bày ra đó, phơi bày một hiện thực: anh không thể nào né tránh được quá khứ đã từng xảy ra, giống như anh không thể nào ngăn chặn được những việc đã xảy ra vậy.

Hơn nữa, sáng hôm nay, khi chậu hoa tuy líp đó kết thúc sinh mạng của mình trong khi tôi không hề hay biết, tôi biết rằng, thời gian dành cho tôi cũng không còn nhiều nữa.

Xin lỗi, Lão La; xin lỗi, Tiểu Tinh. Tha thứ cho tôi vì sau bốn năm vẫn cứ nhớ đến các bạn.

Vốn dĩ, tôi đã hứa với các bạn, vĩnh viễn không bao giờ nhớ đến các bạn nữa.

Nhưng, ai bảo vết sẹo nơi hồ khẩu tay phải để lại bốn năm trước cứ hết lần này đến lần khác nhắc nhở tôi cái chậu hoa tuy líp chết tiệt đó lại hồn bay về trời vào đúng cái ngày âm u khiến con người ta dễ đau buồn thế này chứ.

Hơn nữa, những người giữ lại được tính mệnh của mình từ trên đoạn đầu đài nhờ sự cố gắng của các bạn, những chân tướng sự thực vốn dĩ đã bị chôn

vui, nhờ có sự kiên trì của các bạn mới có thể được nhìn thấy mặt trời, cũng không mong muốn cứ thế bị chôn vùi không ai hay biết chứ.

Vậy thì, hà, tôi đã chuẩn bị xong câu chuyện, các vị có rượu không?

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Vụ Án Thứ Nhất: Xác Cô Gái Trong Rừng (1)

Nguyên tắc cơ bản của pháp luật: làm người trung thực, không làm hại bất cứ ai, trao cho mỗi người phần mà anh ta đáng được nhận.

—Justinian—

Ngày 15 tháng 9 năm 2002, sinh nhật lần thứ 29 của tôi.

Năm năm trước, tôi qua được kì thi sát hạch tư pháp, chính thức trở thành một luật sư. Mấy năm trước, tôi và cậu bạn cùng phòng kí túc xá hồi học đại học – La Kiệt cùng thông qua kì thi sát hạch tư pháp đã hợp tác thành lập nên Văn phòng luật sư Kiệt Minh.

Đây là món quà sinh nhật lớn nhất mà tôi từng nhận được.

Nhưng thực tế là, gọi là hợp tác chẳng qua cũng là do Lão La thích nói như vậy thôi, tôi không bỏ ra một xu nào, nhưng Lão La lại cho tôi hẳn 50% cổ phần, còn để tôi làm chủ nhiệm của văn phòng luật sư, còn cậu ấy thì lại chỉ làm phó chủ nhiệm.

"Con người tôi đây, bộ dạng tính cách thế nào, tôi tự biết rõ nhất, xấu tính, lại nóng nảy, để tôi làm lãnh đạo, cả đám sẽ rơi xuống rãnh hết thôi. Haiz, lái xe kiểu gì thế chứ?" Đối với câu hỏi đặt ra tới lần thứ năm của tôi, Lão La vừa lái xe vừa giải thích, "Cậu thì khác, trưởng thành, chín chắn, suy xét sự việc một cách toàn diện, nếu nói cần một người lãnh đạo, không có ai phù hợp hơn cậu được đâu. Mặc dù cậu chẳng có tí chí tiến thủ nào cả."

"Tôi làm chủ nhiệm cũng được, nhưng về vấn đề cổ phần, có vẻ không được phù hợp lắm thì phải?" Tôi nắm lấy tay nắm cửa xe, cố gắng kiềm chế cơn cơn cao trong dạ dày, đặc biệt tăng lên câu nói cuối cùng của cậu ấy.

"Chê ít à?", Lão La rướn mày, "Ông anh cũng tham lam quá thì phải? Đây toàn là tiền lấy của gia đình ra đấy, nếu là người khác, họ chẳng đồng ý để lại cho nhiều cổ phần như vậy đâu."

"Không phải, ý tôi là có phải là đã để cho tôi hơi nhiều không?"

"Được rồi, hãy giống một thằng đàn ông được không? Cứ lẳng nhà lẳng nhàng." Lão La quặt mạnh vô lăng, chiếc xe Toyota đời cũ có tuổi thọ bảy, tám năm phát ra tiếng gầm rú không gánh được sức nặng, nhưng lại vẫn chuẩn xác len vào giữa dòng xe đông nghịt, rẽ vào một con phố nhỏ, "Đây cũng là ý của mọi người trong gia đình tôi, họ cảm thấy, văn phòng hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của cậu mới có thể phát triển được, họ gọi đây là đầu tư mạo hiểm."

"Đằng này, đằng này." Từ xa, một cô gái mặc cánh phục rồi rít vẩy tay, chòm tóc đuôi ngựa buộc cao cũng đung đưa theo nhịp điệu của cô.

Nhìn thấy cô gái này, Lão La liền kết thúc cuộc tranh luận với tôi, lộ ra nụ cười khổ não. "Nhất định phải đi à?" Cậu nhìn tôi, rầu rĩ hỏi.

"Nhất định phải đi." Tôi gật mạnh đầu, nhìn bộ dạng thiếu não của Lão La, lại thấy thương cảm, vỗ vỗ vai cậu, "Tình cũng là có ý tốt, đây là vụ án mà cô ấy phải mất rất nhiều công sức mới giành được cho chúng ta đấy."

Đúng vậy, đây chính là món quà sinh nhật mà hôm nay tôi nhận được, vụ án đầu tiên kể từ khi thành lập văn phòng luật sư, một vụ án hình sự.

Cô gái giúp chúng tôi liên hệ được công việc này tên Trương Tĩnh, nhỏ hơn chúng tôi bốn tuổi, cũng là sinh viên cùng trường chúng tôi, hiện giờ là nhân viên kĩ thuật hình sự nòng cốt của Sở Công an tỉnh.

Hồi đi học, bệnh viêm một thừa cấp của cô ấy phát tác, vừa vặn Lão La nhìn thấy, lập tức bế cô ấy chạy điên cuồng năm ki-lô-mét để đưa đến bệnh viện. Từ đó về sau, Trương Tĩnh thề nhất định chỉ lấy duy nhất một mình cậu ấy mà thôi.

Về mối nhân duyên may mắn này, Lão La mới đi hẹn hò một lần về đã tỏ ra sợ hãi. "Cậu không biết đấy thôi, con bé này, nhìn thì có vẻ hiền thực nết na, chứ thực ra à...", cậu ấy rùng mình, "Dù sao thì tôi cũng không thể nào chịu được đâu."

"Xem này, xem này..." Sau khi từ cuộc hẹn trở về, Lão La giờ ví ra, "Một bữa cơm mà tiêu tốn mất cả tháng tiền sinh hoạt phí của tôi."

Ngược lại, Trương Tĩnh chưa bao giờ từ bỏ việc theo đuổi Lão La, cho dù là sau khi tốt nghiệp, hai người chọn lựa hai hướng phát triển sự nghiệp không

giống nhau, Trương Tinh cũng chưa bao giờ ngắt quãng mối liên lạc với chúng tôi.

Cho nên, tôi không chút ngạc nhiên nào đối với biểu hiện lúc này của Lão La.

Vụ án hôm nay chúng tôi tiếp quản trên thực tế đã xảy ra từ ba tháng trước, ngày 15 tháng 6, thứ bảy, trời nắng.

Giống như mọi ngày, trời mới tờ mờ sáng, lũ chim chóc rộn rã cất tiếng hót, và còn có một số người già có tinh lực dồi dào cũng tỉnh dậy cùng lúc với bọn chúng.

Chưa đến 5 giờ, ở rừng cây trong công viên đã có vài ông bà già tụ tập, người tập Thái Cực quyền, người thì đi bộ hoặc thực hiện những động tác chẳng biết gọi tên là gì.

Trong số đó có một ông lão trông rất đặc biệt. Ông chừng ngoài 60 tuổi, mặc một chiếc áo may ô màu trắng, một chiếc quần đùi bó sát, mái tóc ngắn bạc trắng. Sau khi thực hiện xong động tác, chạy chậm chậm mấy vòng, ông đi đến một gốc cây, hít thở thật sâu rồi cúi người xuống hai tay chống xuống đất, hai chân dòn sức, dựa vào thân cây, thực hiện động tác trồng cây chuối khá đẹp mắt.

Có thể nhận ra, ông lão thường xuyên thực hiện động tác này ở đúng cái cây này, đất ở phía dưới đầu ông đã trở nên nhẵn thín.

Ông lão giữ nguyên tư thế này, hơi thở vẫn đều đều. Mấy phút sau, nét mặt ông dần thay đổi, trong mắt ông xuất hiện nét hồ nghi.

Thình một tiếng, không hề có dấu hiệu gì báo trước, ông ngã nhào xuống đất. Mấy ông bà lão tập thể dục buổi sáng liền vội vàng chạy đến.

"Sao thế, ông Vương ông không sao chứ?" Một người già hỏi đầy vẻ quan tâm.

"Trong rừng... có thứ gì đó." Ông lão vừa bị ngã nhào hoảng hốt nói, nhúm mày, "Hình như là một chiếc xe ô tô."

Nhóm ông bà già nhìn vào rừng cây gần đó, những cành lá cây rậm rạp chắn tầm nhìn của họ.

"Ông hoa mắt à? Ở chỗ đó, ai có thể lái được xe vào chứ?" Một người già nói.

Ông lão bị ngã nhìn chăm chú một lúc, gãi đầu nói: "Có lẽ vậy."

Chỗ đó gần như là nơi sâu nhất trong công viên, toàn những cây cổ thụ có tuổi thọ lên đến trăm năm, thường ngày, các ông bà lão tập thể dục buổi sáng đều không đi đến tận đó.

Chính lúc này, một trận gió khê thổi qua, cành lá rậm rạp khê đung đưa, lần này, tất cả mọi người đều nhìn thấy, ở nơi sâu nhất trong rừng, có một chiếc xe ô tô con đỏ, đèn đuôi xe còn đang nhấp nháy.

"Đúng thật là có một chiếc xe ô tô kia!" Những người già kêu lên kinh ngạc.

"Vào đó xem sao nhỉ?" Không biết ai đề nghị, các ông bà nhìn nhau, rồi bước vào trong rừng.

Năm phút sau, họ bò lê bò càng lao ra ngoài, "Người.. người chết.. trong xe..."

Một người già lấp ba lấp bắp thốt ra mấy chữ, nhưng cũng đủ khiến cho mấy người đứng canh ở ngoài hiểu rõ, trong chiếc xe đó, có một người chết.

Mười phút sau, cảnh sát vội đến hiện trường, giăng đường dây cảnh giới.

Qua điều tra, đó là một chiếc xe con Infiniti(*) màu đen, không biết vì nguyên nhân gì lại lao được vào trong rừng trên con đường nhỏ đã bị cò đại che phủ.

(*) Infiniti là thương hiệu xe sang thuộc công ty sản xuất ô tô Nhật Bản Nissan Motor.

Khi phát hiện ra, cửa xe đóng chặt, cửa sổ xe cũng kín mít. Từ vị trí kính ở mui xe nhìn vào, ghế phụ bị ngã ra, một cô gái trẻ nằm trên ghế. Cô gái mặc một chiếc áo gió màu đen dài đến đầu gối, chiếc cúc trước ngực rơi ra, lộ ra chiếc áo lót chất liệu da xộc xệch bên trong.

Miệng và mũi cô gái đều chảy máu, giờ đã chuyển thành màu đen.

Cảnh sát mở cửa xe, chứng thực cô gái đã chết nhiều giờ trước, thời gian tử vong chắc vào đêm ngày hôm kia, tức là khoảng thời gian từ 11 giờ đêm ngày 14 tháng 6 đến 0 giờ ngày 15 tháng 6.

Bác sĩ pháp y tiến hành kiểm tra thi thể cô gái, khi cởi áo khoác của cô gái, kinh ngạc phát hiện ra, ngoài chiếc áo khoác, cô gái chỉ mặc mỗi đồ lót và đi đôi tất dày.

Bộ đồ lót đó có chất liệu là da màu đen.

"Nạn nhân mặc bộ đồ lót da có hứng thú khác biệt trong tình dục." Một vị bác sĩ pháp y hiểu biết rộng đã viết như vậy trong bản báo cáo giám định.

Trên cổ cô gái, bác sĩ pháp y phát hiện ra vết hằn rõ, môi và mặt tím tái, kết mạc mắt đầy tia máu, vị bác sĩ pháp y kiểm tra chính suy đoán, cô gái chết vì nghẹt thở.

Qua tình hình hiện trường, có thể phán đoán, cô gái trước khi chết đã bị xâm hại tình dục, kiểm tra thi thể cũng chứng thực cô gái lúc còn sống đã có quan hệ tình dục, trong âm đạo của cô, phát hiện ra tinh dịch của nam giới. Trên ngực cô gái, phát hiện thấy dấu vết cào cấn. Phần mông cũng có dấu vết bị đánh đập.

Nhưng trong xe lại không có dấu vết giằng co, trong móng tay của cô gái không thể kiểm tra ra được bất manh mối gì có giá trị, nhưng trong xe phát hiện ra lượng dấu vết lớn của một người đàn ông.

Giấy tờ để lại ở hiện trường cho thấy, nạn nhân tên Lâm Lâm, 20 tuổi, là sinh viên sống trong kí túc xá chuyên ngành Quản lí du lịch của một trường đại học trong thành phố. Theo như những bạn cùng phòng kí túc xá kể lại, Lâm Lâm rất ít khi ở kí túc xá, cô và bạn trai thuê một căn phòng bên ngoài trường. Cảnh sát quyết định triển khai điều tra bạn trai của Lâm Lâm - Phở Mỗ(*). Khi điều tra về động cơ, một nữ sinh đã cung cấp một manh mối vô cùng quan trọng.

(*) Mỗ là tên đệm chỉ, không nêu rõ tên cụ thể.

"Thực ra, Lâm Lâm còn có chút mối quan hệ với một người tên là Cố Minh." Cô sinh viên này miễn cưỡng nói.

"Chút mối quan hệ là ý gì?" Cảnh sát thắc mắc.

"Chính là... cô ấy được Cố Minh bao." Cô gái nói, trong lời nói lộ ra chút gì đó tiếc nuối, nhưng trên mặt lại thể hiện sự coi thường khó có thể che giấu được.

"Cố Minh là ai?" Cảnh sát hỏi.

"Tôi cũng không biết." Cô gái lắc đầu, "Chỉ biết là hình như anh ta rất giàu, đi một chiếc xe Chery(*) màu đen. Nhưng chắc cô gái ngốc nghếch đó đã bị lừa rồi, làm gì có ai giàu có mà lại đi xe Chery chứ?"

(*) Hãng xe ô tô của Trung Quốc, thành lập năm 1997.

"Sự việc này, bạn trai của Lâm Lâm có biết không?" Cảnh sát hỏi.

"Chắc là biết đấy, tôi đã nhìn thấy mấy lần hai người bọn họ đã cãi nhau vì việc này mà." Cô gái nói.

Mỗi nghi ngờ bạn trai Phở Mỗ của Lâm Lâm gây án lập tức tăng cao, thế nhưng, cảnh sát còn chưa kịp mở rộng điều tra, Phở Mỗ đã xuất hiện ở đồn công an trước rồi.

Cậu ta không đến để tự thú, mà là đến báo án.

Lúc này đây, đã là ngày 16 tháng 6.

Theo như lời kể của Phở Mỗ, trưa ngày 14 tháng 6, hai người lại một lần nữa xảy ra cãi cọ về chuyện của Cố Minh, rồi bực bội mỗi người một ngã. Lâm Lâm lớn tiếng nói chia tay, rồi từ lúc đó điện thoại di động luôn ở trạng thái tắt máy.

Dùng việc chia tay để uy hiếp, đối với Phở Mỗ thì đây không phải là lần đầu nữa, sau đó hai người đều nhanh chóng làm lành. Nhưng sáng hôm nay, Phở Mỗ gọi điện lại cho Lâm Lâm, máy vẫn tắt, hỏi thăm bạn cùng phòng với Lâm Lâm, mới được biết Lâm Lâm không về phòng họ thuê ngoài, cũng không về kí túc xá trong trường.

Cậu ta ở trong tâm trạng hoảng loạn, nhờ bạn bè nhắc nhở, cậu mới nhớ ra cần phải đến đồn công an báo cảnh sát.

"Sau khi cãi nhau, cậu đã đi đâu?" Cảnh sát hỏi.

"Tôi ra ngoài lên mạng, buổi tối công hội có hoạt động." Phở Mỗ nói về ngại ngùng.

Người ghi chép lời khai cho cậu ta là một nữ cảnh sát trẻ, sau khi nghe thấy câu trả lời của Phở Mỗ thì vô cùng tức giận. Bạn gái bỏ nhà đi mà cậu ta vẫn có tâm trạng lên mạng chơi game?!

"Sau đó thì sao?" Nữ cảnh sát cố nén cơn giận, hỏi tiếp.

"Ngày 15 tôi ở nhà ngủ cả ngày." Phở Mỗ nói, "Tôi và bạn cùng lớp thuê chung căn hộ, họ có thể làm chứng cho tôi."

Cảnh sát đã tiến hành kiểm tra xác minh đối với lời khai của Phở Mỗ, chứng thực cậu ta đúng là không có thời gian gây án. Chiều hôm xảy ra vụ án, vào lúc 5 giờ hơn, Phở Mỗ đã thuê máy ở quán net để chơi game, cho đến tận 6 giờ sáng hôm sau, cậu ta mới thanh toán và rời khỏi đó.

Máy camera trong quán không thấy có hình ảnh Phở Mỗ giữa chừng rời khỏi quán.

Cảnh sát căn cứ theo thông tin đăng kí chiếc xe hơi điều tra ra được, chỉ chiếc xe Infiniti màu đen chính là Cố Minh. Thông tin này chênh lệch một chút so

với lời kể của bạn học của Lâm Lâm, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc cảnh sát triển khai điều tra đối với Cố Minh. Bởi vì khi cảnh sát đưa ảnh chụp chiếc xe này cho cô nữ sinh đó, cô gái đã công nhận chính là chiếc xe này.

Logo của Infiniti và Chery hơi giống nhau, đối với những cô gái chỉ nhìn vẻ ngoài của chiếc xe, chỉ chú ý đến những loại xe siêu sang nổi tiếng như Benz, BMW, việc nhận nhầm xe sang Infiniti nhưng không nổi tiếng này là việc rất bình thường.

Cảnh sát đứng theo luật cho gọi Cố Minh đến.

Đối với tình hình đêm xảy ra vụ án, Cố Minh không hề giấu diếm, kể rõ vào mỗi cuối tuần, anh ta và Lâm Lâm đều hẹn hò, thường là thứ sáu, thứ bảy, họ sẽ ở cùng nhau trong khách sạn Cố Minh thuê lâu dài.

Tối ngày 14 tháng 6, Cố Minh và Lâm Lâm đến khách sạn, sau khi hai người quan hệ tình dục, Cố Minh chìm vào giấc ngủ. Đến khi anh ta mở mắt ra, đã không thấy Lâm Lâm đâu cả, và cả chiếc xe của anh ta cũng biến mất.

Về cách ăn mặc và dấu vết trên cổ của nạn nhân Lâm Lâm, Cố Minh thừa nhận là anh ta bảo Lâm Lâm mặc như vậy, đồng thời là vết thương gây nên khi làm việc đó. Cố Minh luôn làm việc với cường độ áp lực cao khiến cho anh ta dần mất đi hứng thú đối với tình dục, khi làm việc đó, luôn phải có những hành động đặc biệt mới có thể kích thích đến điểm hưng phấn của anh ta, ví dụ như ngược đãi.

Còn về việc sát hại Lâm Lâm, Cố Minh kiên quyết phủ nhận. Đối với việc sau khi bị mất chiếc xe, tại sao lại không kịp thời báo cảnh sát, anh ta cũng không chịu hé răng.

Cảnh sát chỉ có thể chứng thực việc này từ những người khác.

Điều đáng tiếc là, theo như lời kể của nhân viên bảo vệ trực ban, hôm đó máy camera giám sát của khách sạn không bật, không thể nào chứng minh được tối hôm đó Cố Minh có rời khỏi đó hay không. Nhưng ba người nhân viên trực ban lại dị khẩu đồng thanh nói, vào hơn 11 giờ đêm hôm đó, họ nhìn thấy Cố Minh và Lâm Lâm rời khỏi phòng khách sạn, xuống dưới rồi lái xe đi.

"Lúc đó chính tôi còn lấy xe cho anh ta." Một người nhân viên phục vụ kể lại, hướng xe chạy chính là hướng đi đến hiện trường xảy ra vụ án.

Những vật chứng có liên quan để đồng nhất nhận định cũng nhanh chóng được tìm thấy. Sợi lông tóc và các vết tích lấy được ở trong xe đều hoàn toàn khớp với Cố Minh.

Cảnh sát cho rằng, có lẽ là khi Cố Minh tiến hành những hành động kịch liệt hơn với Lâm Lâm, lỡ tay gây nên cái chết của Lâm Lâm. Vẫn là vị bác sĩ pháp y hiểu biết rộng đó đưa ra nhận định, loại "hành động kịch liệt" này chính là "hình thức sex nghẹt thở".

Thứ gọi là "hình thức sex nghẹt thở", là nói đến khi quan hệ, lợi dụng các công cụ như ga giường, băng dính, túi nilon bịt mũi miệng, để cho cơ quan cục bộ bị co rút mạnh vì thiếu dưỡng khí, từ đó tạo nên được khoái cảm trong khoảnh khắc gần như nghẹt thở. Đó là loại khoái cảm cực đoan mang lại khi cơ thể phải đối diện với cái chết, như là đang được ở giữa ranh giới giữa thiên đàng và địa ngục. Còn về cuối cùng rốt cuộc là sống hay chết, thì cần phải chờ giây tiếp theo xem có thể hít được dưỡng khí hay không.

Sau khi bác sĩ pháp y giải thích cụm danh từ này, nhấn mạnh đây là lí do duy nhất có thể giải thích những vết hằn trên cổ và cách ăn mặc của nạn nhân Lâm Lâm. Điều này vô tình trùng khớp với đặc điểm sở thích của Cố Minh.

Cho dù Cố Minh vẫn luôn phủ nhận mình giết người, nhưng động cơ, chuỗi chứng cứ đều hoàn thiện. Với nguyên tắc coi trọng chứng cứ, coi nhẹ khẩu cung, vụ án này nhanh chóng được bàn giao cho cơ quan Kiểm sát khởi tố.

Theo như yêu cầu của pháp luật nước tôi quy định, vụ án hình sự, nếu như bị cáo có khả năng bị xử tử hình, bắt buộc phải có người ủy thác biện hộ, nếu bị cáo không có người ủy thác biện hộ hoặc không có điều kiện để mời người ủy thác biện hộ, thì tòa án sẽ phái luật sư đảm nhiệm vai trò làm người ủy thác biện hộ cho bị cáo.

Điều đáng tiếc là, dù Cố Minh là ông chủ của một công ty, nhưng sau khi xảy ra chuyện lại không có ai đến thăm, người nhà anh ta cũng không có ý bỏ tiền ra mời luật sư cho anh ta. Cố vấn pháp luật của công ty thậm chí còn từ chối nhận điện thoại của anh ta.

Dưới sự "điều tiết" của Trương Tĩnh, quan tòa cuối cùng cũng chỉ định giao vụ án này cho văn phòng luật sư mới thành lập của chúng tôi đảm nhận. Còn về việc rốt cuộc điều tiết như thế nào, Trương Tĩnh không nói, Lão La nói đừng có hỏi, chỉ cần biết cô ấy có khả năng đó là được.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Tiếng phanh xe chói tai kéo tôi từ trong kí ức tìm hiểu được về vụ án quay trở lại thực tại. Kỹ thuật lái xe của Lão La cũng thô bạo giống tính khí của cậu ấy, nếu như không thắt dây an toàn, chắc chắn tôi đã lao đầu vào cửa kính chắn gió ô tô rồi.

"Hãy biết hài lòng đi, may mà lúc này tôi đang lái xe đấy." Lão La toe toét, lộ ra hàm răng vàng xin.

Nhưng tôi lại rùng mình, nhớ đến ở góc phòng làm việc của cậu ấy có một thùng giấy đựng đầy các loại điều khiển đồ chơi đã bị hỏng. Không thể nào tận hưởng được niềm vui khi lái xe trong đời thực, cậu ấy chỉ có thể chuyển nhiệt huyết lên những món đồ đồ đó mà thôi.

"Năm phút, các anh đến muộn đúng năm phút." Vừa xuống xe, tôi đã nhìn thấy Trương Tĩnh giơ một bàn tay lên, trừng mắt lạnh lùng nhìn Lão La: "Tiểu La Từ(*), anh khó chịu với em đến thế sao?"

(*) Chú là con.

"Sao có thể chứ." Lão La đầu lắc như trống bỏi, cố ý lùi lại một bước. Cậu ấy chỉ cao có hơn 1,7m đứng trước mặt Trương Tĩnh cao gần 1,7m, hoàn toàn có thể đoán biết áp lực mà cậu phải đối diện.

"Chẳng phải là tại chiếc xe tồi tàn này sao." Lão La gõ vào cửa xe, cười nói: "Không chạy nhanh được."

"Bớt tìm lí do này kia đi, bữa tối anh mời." Trương Tĩnh nói xong, quay người bước thẳng vào cổng lớn của trại tạm giam, "Nhanh lên, đã hẹn với người ta rồi, lỡ giờ là họ không chịu trách nhiệm đâu đấy."

Tôi vội vàng túm lấy túi công văn, cùng đi sát ngay sau Trương Tĩnh tiến vào trại tạm giam. Đương sự của vụ án - Cố Minh hiện nay bị giam giữ ở đây. Mặc dù chưa bao giờ độc lập giải quyết việc kiện tụng vụ án hình sự, nhưng trước tiên cần phải gặp mặt đương sự, nghe xem anh ta nói gì.

"Các anh chỉ có nửa giờ đồng hồ thôi." Trước khi bước vào phòng thẩm vấn, Trương Tĩnh dặn dò.

"Thời gian bao lâu chẳng phải là cần căn cứ vào tình hình vụ án sao?" Lão La nhếch mày, "Luật tố tụng hình sự" có quy định, không được phép hạn chế thời gian và số lần gặp mặt của chúng tôi và nghi phạm."

"Ồ, em cảm thấy nửa tiếng đồng hồ là đủ rồi." Trương Tĩnh xua tay, "Nhanh nhẹn chút đi, em đi đặt chỗ."

Tôi nhìn Lão La, bắt lực lắc đầu. Đúng lúc này, bên ngoài cửa truyền tới một loạt âm thanh leng keng, Cố Minh bị công tay chân đang được canh sát vũ trang áp giải vào.

Cố Minh lúc này nhìn thế nào cũng không thể giống một ông chủ công ty được, đầu tóc rũ rượi, tinh thần ủ dột, vô cùng mệt mỏi, sắc mặt vàng vọt, như thể có thể ngã khuỵu bất cứ lúc nào.

Anh ta cũng chẳng có chút phản ứng nào đối với sự xuất hiện của chúng tôi.

"Anh Cố, tôi xin tự giới thiệu, tôi là Gian Minh - luật sư chủ nhiệm của văn phòng luật sư Kiệt Minh. Người bên cạnh tôi là La Kiệt - luật sư phó chủ nhiệm của chúng tôi. Hai người chúng tôi sẽ đảm nhiệm vai trò luật sư biện hộ cho anh." Thấy bộ dạng thần thái của anh ta như vậy, tôi đành phải khẽ háng giọng, lên tiếng.

Câu nói này cuối cùng cũng khiến cho đôi mắt anh ta khẽ lay động, nhìn tôi và Lão La, anh ta chợt khóc nức, nói: "Tôi không giết người! Cứu tôi với! Cầu xin các anh, hãy cứu tôi!"

"Đừng quá kích động, đừng quá kích động!" Tôi vội nói, cuống cuồng tìm khăn giấy.

"Luật sư Gian, anh phải tin tôi, tôi thực sự không giết người." Phải tốn thời gian đúng năm phút, Cố Minh mới dừng khóc, ánh mắt nhìn tôi tràn ngập sự cầu xin tha thiết.

Hầu như bất cứ tên hung thủ nào khi đối diện với cảnh sát, câu nói đầu tiên đều là câu này. Nhưng khi cảnh sát đã nắm được đầy đủ chứng cứ, đồng thời khởi tố, thì không còn nhiều cơ hội để nói được câu này nữa rồi.

Cho nên, khi vẫn chưa nghe được anh ta kể về tình hình vụ án, chỉ nhìn vào mắt anh ta, trong lòng tôi chợt trào lên một thứ cảm giác kì lạ, anh ta không phải là hung thủ.

"Tôi tin anh!" Câu nói này dường như buột miệng phát ra, "Tôi đến đây chính là vì việc này mà."

Lão La chọc mạnh vào người tôi, nhìn tôi với ánh mắt trách móc, rồi nói: "Anh Cố, muốn thắng được vụ kiện này, thì không được nói dối với chúng tôi, có biết không? Tôi biết anh đã nói với cảnh sát về việc này không chỉ một lần, nhưng tôi vẫn yêu cầu anh kể lại một chút, không được để sót bất cứ chi tiết nào."

"Đó là thứ sáu."

Đúng như Lão La nói, càng là một sự việc, cảnh sát chắc là cứ cách ít thời gian lại hỏi một lượt, câu trả lời của Cố Minh không có chút do dự nào cả, thậm chí còn gần như luôn cả quá trình suy nghĩ.

Theo lời kể của Cổ Minh, tuần nào anh ta và Lâm Lâm cũng hẹn nhau vào ngày cố định. Anh ta sẽ đến đón Lâm Lâm ở cổng trường, lái xe đi dạo quanh thành phố một hồi, mua cho Lâm Lâm quần áo, ăn bữa cơm, rồi cùng Lâm Lâm đến khách sạn.

Mấy năm nay, công việc làm ăn của Cổ Minh rất thuận lợi, càng lúc càng phát triển, bà vợ ở nhà đã đến tuổi trung niên già cỗi, đáng đời bị ghẻ lạnh, anh ta thực sự không có chút hứng thú nào nữa cả. Anh ta chỉ có thể mong ngóng được phát tiết những ham muốn của mình trong suốt cả tuần vào cơ thể trẻ trung tràn đầy sức sống của Lâm Lâm. Lâm Lâm tắm xong, sau khi vừa mới thay đồ, anh ta đã nôn nóng lao đến.

Đáng tiếc, mấy năm nay vì công việc làm ăn, Cổ Minh đã moi rỗng cơ thể mình trên bàn nhậu rồi, chẳng kéo dài được bao lâu, anh ta đã ỉu xiu, nằm vật xuống bên cạnh thờ đốc. Chỉ khoảng chục phút sau, anh ta đã chìm vào giấc ngủ.

"Không phải chứ?" Lão La mắt sắc như chim ưng nhìn xoáy vào Cổ Minh, "Những vết hằn trên người Lâm Lâm do đâu mà có? Tôi nhắc lại cho anh biết, giờ đây, ngoài chúng tôi ra, không ai còn tin tưởng anh đâu, nếu như anh có điều gì giấu giếm chúng tôi, thì anh chết chắc rồi."

Nghe Lão La nói vậy, Cổ Minh nghiêng rằng, như thể hạ quyết tâm, lên tiếng: "Tôi không chỉ không duy trì được lâu, khi làm cái việc đó còn có một tật hơi quái dị, nếu không thì không thể nào có hứng được."

"Ví dụ bóp cổ, cắn, đánh ư?" Lão La lạnh lùng hỏi.

"Đúng vậy." Cổ Minh gật đầu, nói bởi vì tật xấu này, nên mấy năm qua anh ta đổi mấy cô gái rồi, chỉ có mình Lâm Lâm có thể chịu đựng được, cho nên mới giữ mối quan hệ lâu dài như vậy.

"Thực ra, cũng không phải là chịu đựng được." Nghĩ một lát, Cổ Minh lại nói, "Kỳ thực nguyên nhân là do bạn trai của cô ấy, tôi luôn cảm thấy, bạn trai của cô ấy vốn không coi cô ấy là con người, chỉ coi cô ấy là công cụ để kiếm tiền."

"Thế ư? Chuyện là thế nào?"

"Có một khoảng thời gian, Lâm Lâm cũng không chịu đựng nổi, kết quả là bạn trai cô ấy tìm tôi nói chuyện một lần, nói chỉ cần đưa đủ tiền, thì không có việc gì là không được cả."

"Đúng là một thằng khốn!" Lão La đứng bật dậy, nắm chặt tay.

"Ngồi xuống!" Tôi hạ giọng, "Việc đó chúng ta không quản được, trước tiên cần phải đưa anh Cổ ra ngoài được mới là việc chính."

"Hừ, sau này nhất định phải xử lý nó một trận." Lão La ngồi trở lại ghế, hít thở một hơi thật sâu, "Sau đó, tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi không biết nữa." Cổ Minh lắc đầu, nói bởi vì dạo này tình hình công ty không được ổn lắm, anh ta hơi mệt, sau khi làm xong việc đó liền ngủ luôn, đến lúc anh ta tỉnh lại, Lâm Lâm đã không thấy đâu nữa cả. Anh ta tưởng rằng sau khi tỉnh dậy, Lâm Lâm đã ra về trước, nhưng khi anh ta xuống dưới lầu, mới phát hiện ra chiếc xe hơi của mình cũng biến mất theo, lúc đó anh ta mới nhận ra tình hình nghiêm trọng. Anh ta gọi điện cho Lâm Lâm, nhưng chỉ nhận được thông báo tắt máy.

"Tại sao lại không báo cảnh sát?" Lão La hỏi.

"Không dám." Cổ Minh nói, nếu như báo cảnh sát, thì mối quan hệ này sẽ bị lộ mất. Anh ta có được địa vị như ngày hôm nay, quá nửa là nhờ vào sự nâng đỡ của gia đình nhà vợ. Sự việc này mà bị bại lộ, gia đình nhà vợ chắc chắn sẽ không tha cho anh ta.

"Anh đã làm cái quái gì thế?" Lão La trợn trừng mắt, "Anh không làm cái việc đó thì liệu có sự việc này hay không?!"

"Hôm đó anh và cô ấy, hai người có chơi trò 'hình thức sex ngệt thở' không?" Tôi lật giờ hồ sơ, cắt ngang lời mắng nhiếc của Lão La, "Cảnh sát nói có lẽ là anh đã lỡ tay giết chết Lâm Lâm trong khi chơi trò đó à?"

"Đó là gì vậy?" Cổ Minh thắc mắc.

"Hình thức sex ngệt thở chính là..." Tôi nghĩ một lát, lắc đầu, "Thôi bỏ đi, anh không biết điều này càng tốt. Lúc xét xử, anh cũng nói không biết, anh hiểu chứ?"

"Ngoài ra," Lão La do dự một lát, nhưng vẫn nói, "Hiện nay, bên Viện kiểm sát đã khởi tố anh hành vi ngộ sát, nếu như anh có thể nhận được sự tha thứ của người nhà nạn nhân, có sự bồi thường thích đáng, là có thể giảm được hình phạt."

"Không!" Cổ Minh lắc mạnh đầu, "Tôi không giết người! Tôi muốn các anh làm luật sư biện hộ vô tội cho tôi!"

Lão La ngẩn người, nói: "Anh Cổ, thái độ này của anh..."

"Tôi biết rồi!" Tôi cắt ngang lời Lão La, "Chúng tôi sẽ cố gắng!"

Lần đầu gặp mặt với đương sự Cổ Minh mà đã kết thúc như thế này, đúng như lời của Trương Tĩnh, chúng tôi còn chẳng dùng đến nửa tiếng đồng hồ, nhưng có một điểm nghi vấn mà tôi đã xác định được, Cổ Minh tuyệt đối không phải là hung thủ của vụ án này.

"Lão Giản, sao có thể thực hiện được biện hộ trắng án chứ?" Vừa ra khỏi phòng thẩm vấn, Lão La đã hỏi về bất mãn.

"Trong bản ghi chép lời khai của cảnh sát, những nhân viên trực ban hôm đó của khách sạn đều nói chắc chắn rằng, đêm đó, khoảng 11 giờ hơn nhìn thấy Cổ Minh và Lâm Lâm cùng rời khỏi, nhưng Cổ Minh lại kiên quyết phủ nhận mình đã rời khỏi khách sạn. Đây chính là lí do tôi đồng ý biện hộ trắng án." Tôi nói.

"Ai mà biết tay này có nói dối hay không chứ?" Nghe câu trả lời của tôi, Lão La bĩu môi, "Lời nói của anh ta chẳng có gì để chứng minh cả."

"Chúng ta làm luật sư, chẳng phải là cần điều tra việc này hay sao?" Tôi mỉm cười, đi cùng Lão La ra khỏi trại tạm giam, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến tôi vô cùng sững sờ.

Một nhóm phóng viên cầm micro và máy quay đang vây quanh trước cổng trại tạm giam, phía sau bọn họ, là một nhóm thanh niên mặc đồ tang lễ, nét mặt họ tỏ ra bi thương xen lẫn phẫn nộ, trong tay cầm tấm băng rôn yêu cầu xử Cổ Minh thật nặng.

"Đầu óc có vấn đề à? Xử phạt là việc của tòa án, bọn này chạy đến đây bày trò gì chứ?" Lão La hừ một tiếng, định đi về phía bãi đỗ xe, chợt một chiếc micro xuất hiện trước mặt cậu ấy, suýt chút nữa đã cắm cả vào miệng cậu ấy. Thế nhưng người phóng viên cầm micro lại chẳng buồn để tâm.

"Xin hỏi, các anh là luật sư biện hộ cho Cổ Minh phải không?" Phóng viên hỏi.

"Đúng vậy!" Lão La gật đầu.

"Vậy, xin hỏi, các anh nhìn nhận vụ án này như thế nào?" Người phóng viên lại hỏi tiếp.

Nhìn thấy ở đằng xa, Trương Tĩnh đứng bên cạnh xe ô tô đang giơ ngón tay hình chữ V chiến thắng, tôi chợt hiểu ra, cô nha đầu này đang thực hiện chiến dịch PR, xem ra cô ấy vô cùng hài lòng về sự bố trí mang tính đột kích này.

Tôi bất lực lắc đầu, kéo Lão La lùi lại, còn mình thì đến trước mặt người phóng viên đó, nói: "Tôi cho rằng, đương sự của tôi vô tội, chúng tôi sẽ biện hộ trắng án cho anh ấy."

Người phóng viên này chắc cũng không ngờ được là tôi lại nói như vậy, nhất thời bất ngờ nên không biết tiến hành phỏng vấn tiếp ra sao. Tôi lại trợn mắt lên: "Tránh ra!" Tôi nắm chặt lấy vai người phóng viên đó, đẩy cô ta sang một bên, tránh được hòn đá đột nhiên bay tới.

Đúng lúc này, vai tôi cũng bị một lực lớn kéo đi, rồi Lão La đứng trước mặt tôi, thân hình dù không cao lớn nhưng lại rất rắn rỏi khỏe mạnh của cậu đứng trước mặt tôi giống như một ngọn núi nhỏ, cho dù cậu ấy thấp hơn tôi đứng một cái đầu, nhưng lại vô có đem đến cho người khác cảm giác an toàn.

"Tên oắt con kia, có tin là tao xử lí mày không!" Lão La chỉ vào tên ném đá hét lên.

Thứ đón tiếp cậu ấy lại là nhiều hòn đá hơn nữa, Lão La ra sức ôm đầu để bảo vệ, thờ dõc.

"Bỏ tay ra!" Cậu ấy hét lên một tiếng, rung lắc mạnh cơ thể, muốn vùng thoát khỏi tôi, nhưng tôi vẫn ôm chặt eo cậu ấy: "Đừng có kích động! Nếu ra tay ở đây, sẽ bị hủy bỏ tư cách biện hộ đấy."

"Cút mẹ tư cách biện hộ đi, ông đây nhất định phải xử lí nó!" Lão La gầm lên giận dữ, nhưng sức vùng giãy cũng đã yếu hơn nhiều.

May mà cuối cùng Trương Tĩnh cũng kịp thời lái xe đến, cô ấy còi inh ỏi, nhìn có vẻ như cũng đã giảm phanh hết mức rồi. Trước sự uy hiếp của tử thần, không ai dám đến gần cản, cô thuận lợi lái xe đến trước mặt chúng tôi.

"Lên xe!" Cô lạnh lùng hét lên.

Tôi mở cửa xe, kéo Lão La chui vào trong xe.

"Đây là chuyện gì vậy?" Tôi cố gắng bình ổn lại tâm trạng đang kích động.

"Văn phòng luật sư Kiệt Minh vừa mới ra tay đã thành danh, cứ đợi báo đưa tin ngày mai nhé." Trương Tĩnh vừa lái xe vừa đắc ý nói.

"Coi đây là việc hay ho gì chứ?" Lão La rướn mắt, "Em đang nghĩ gì thế?"

"Lão La, Tĩnh cũng chỉ là muốn tốt cho chúng ta thôi." Tôi vội khuyên giải.

"Đúng thế đấy!" Trương Tĩnh bĩu môi, "Lão... bản cô nương vì muốn cho các anh nhanh chóng mở ra được cục diện, cất công dàn dựng nên vở kịch này, không có công thì cũng có sức chứ? Anh xem bộ dạng của anh kia, không phục sao?" Thấy Lão La xấn ồng tay lên, Trương Tĩnh nhướn mày, "La Kiệt, anh dám khiêu chiến với lão nương này, có phải là anh chán sống rồi không?"

"Anh không!" Lão La lắc đầu, "Anh chỉ muốn dạy dỗ cho tên tiểu tử Lão Giản này một chút, biện hộ trắng án là việc có thể tùy tiện nói trước mặt phóng viên được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5

3

Sự việc không phát triển theo hướng mà Trương Tĩnh dự liệu, trên báo ngày hôm sau không hề có bất cứ bài viết nào về vở kịch ồn ào trước công trại tạm giam. Rõ ràng, khả năng của Trương Tĩnh mặc dù có thể điều động một bộ phận nguồn nhân lực giới truyền thông, nhưng vẫn chưa đủ để chỉ huy giới truyền thông đăng bài.

Lão La thu thập tất cả báo trong khắp thành phố, sau khi không tìm thấy bất cứ lời bình luận nào, cuối cùng cũng yên tâm, bắt đầu đôn đáo ngược xuôi vì vụ án này. Cho dù cảnh sát lúc trước đã điều tra tỉ mỉ, nhưng với vai trò là luật sư, tiến hành xác minh lại đối với kết quả điều tra của cảnh sát cũng là một công việc vô cùng quan trọng.

Sáng sớm, chúng tôi đã chạy đến cái khách sạn mà Cố Minh thuê tối hôm xảy ra án mạng, tìm được mấy nhân viên phục vụ cung cấp lời khai, trông họ có vẻ đều không quá 20 tuổi, biển tên trước ngực cho thấy, mấy người này không phải là nhân viên chính thức của khách sạn, chỉ là nhân viên thực tập.

"Xác nhận chính là người này có phải không?" Tôi cầm một tập ảnh đặt xuống bàn, nhìn bọn họ rồi rút một tấm ảnh của Cố Minh đưa ra, hỏi.

"Chính là anh ta." Nhân viên phục vụ gật đầu, "Ông chủ đó rất tốt bụng, thường xuyên bo cho chúng tôi."

"Nếu như lúc đó máy camera không bị điều chỉnh, là có thể có được những chứng cứ trực tiếp rồi." Lão La nhìn vào máy quay trong sảnh, thở dài, "Người quản lí an toàn có đi làm không? Có mấy vấn đề cần hỏi anh ta một chút."

"Không." Nhân viên phục vụ lắc đầu, "Người quản lí đang nghỉ phép năm."

"Thật biết chọn đúng lúc quá!" Lão La đứng dậy: "Đi thôi, quay về tiếp tục nghiên cứu hồ sơ vụ án, chắc chắn, vẫn còn có điều gì đó mà chúng ta chưa phát hiện ra."

"Cậu có nhớ là Cố Minh khi nói đến chi tiết lúc anh làm việc đó với Lâm Lâm có dùng bao cao su hay không nhỉ?" Lão La ngậm điều thuốc, chiếc xe đưa điều khiển từ xa dưới sự điều khiển của cậu ấy đang bay lộn nhào và thực hiện hàng loạt các động tác khó, tập hồ sơ đang mở tung ra bị vứt trên bàn hết sức tùy tiện.

"Hình như không nói thì phải." Tôi nhớ lại một chút, lắc đầu: "Anh ta không nhắc đến là có dùng hay không."

"Cậu hãy xem chỗ này." Lão La đưa cho tôi bản báo cáo khám nghiệm tử thi của bác sĩ pháp y, nói: "Cảnh sát nói phát hiện ra tinh dịch của Cố Minh trong âm đạo của Lâm Lâm, nhưng đồng thời cũng nói rõ, trong âm đạo của Lâm Lâm có hoạt chất bôi trơn của bao cao su."

"Cậu muốn nói..." Tôi chau mày, "Bao cao su bị rách ư?"

"Cậu ngốc vừa thôi!" Lão La thực hiện thao tác trên chiếc điều khiển, chiếc xe đưa kẻ sát chân tôi liền quay đi, "Đọc hồ sơ bao lâu như vậy, thế cậu đã đọc được những gì rồi? Trong vật chứng của cảnh sát có nhắc đến bao cao su không?"

Nghe cậu ấy nói vậy, tôi vội lật giở nhanh một lượt cả tập hồ sơ. Quả nhiên đúng như lời Lão La nói, từ đầu đến cuối, cảnh sát đều không hề nhắc đến việc phát hiện ra vật chứng quan trọng là chiếc bao cao su tại hiện trường hay trong khách sạn.

"Thấy chưa, tôi đã nói mà, Cố Minh không thể nào là hung thủ được." Tôi hươ hươ nắm tay, nói: "Nếu anh ta đã nghĩ đến việc dùng bao cao su, sao lại không nghĩ đến việc xử lí những dấu vết khác chứ? Còn lưu lại tinh dịch là chứng cứ vô cùng quan trọng trong cơ thể Lâm Lâm, lại còn không lái chiếc xe của mình đi nữa chứ? Lão La, tôi cảm thấy, sự việc rất có thể là thế này: sau khi Lâm Lâm và Cố Minh quan hệ xong, liên kết với kẻ khác để lấy trộm xe của Cố Minh, đồng thời quan hệ với người đó trong xe, và người đó dùng bao cao su. Không biết nguyên nhân nào khiến cho người đó giết chết Lâm Lâm."

"Cậu nghĩ cảnh sát cũng ngu ngốc như cậu sao? Vấn đề rõ ràng rành rành như vậy mà không nhận ra?" Lão La lườm tôi một cái, "Tôi lại cảm thấy có một loại khả năng khác, Lâm Lâm đúng là liên kết với người khác để trộm xe của Cố Minh, nhưng Cố Minh đã bám theo Lâm Lâm, phát hiện ra việc làm của Lâm Lâm, trong lúc tức giận đã giết chết Lâm Lâm. Đồng thời, anh ta rất có khả năng còn giết thêm một người nữa. Điều này có thể giải thích vì sao anh ta từ bỏ chiếc xe của mình, anh ta muốn nguy tạo thành xe bị lấy trộm, không liên quan gì đến anh ta."

"Chúng ta với vai trò là luật sư biện hộ cho đương sự, là cần phải giúp cho anh ta thoát được hoặc được giảm nhẹ hình phạt, sao theo cách nói của cậu thì lại làm cho tội nặng thêm một bậc thế chứ?" Tôi nhìn Lão La, cảm thấy vô cùng bất lực.

"Sự suy đoán hợp lí." Lão La nói về đặc ý sự là như vậy, chúng ta phải làm thế nào?"

"Không biết! Tôi muốn yên tĩnh một chút!"

"Ai nhớ em đấy?(*)"

(*) Chữ muốn và nhớ trong tiếng Trung cùng chung một chữ.

Tôi vừa nói xong, ở ngoài phòng làm việc đã vang lên giọng nói vui vẻ, tiếp đến, Trương Tĩnh đã đứng ý ở cửa phòng. Tôi quay sang nhìn Lão La, quả nhiên, trên mặt cậu ấy lập tức hiện lên nét rầu rĩ. Chiếc xe đưa điều khiển cũng vừa vận đũa xuống chân cô ấy, ngã lật nhào.

Không biết vì sao, nhìn thấy bộ dạng ấy của cậu, tôi lại không kìm nổi bật cười.

"Sao thế? Tiểu La Tử, nhìn thấy em không vui à?" Trương Tĩnh tóm lấy chiếc xe đưa, nói về bất mãn: "Anh vẫn còn nợ bữa cơm hôm qua đấy, có phải là đã tiêu tiền vào thứ này không?"

"Trông anh giống người mắc nợ không trả như vậy ư? Chờ anh bận xong vụ án này." Lão La xịu mặt, ném điều khiển sang một bên, sức lực toàn thân như thể đã bị rút sạch, một bàn tay nắm chặt ví tiền để trong túi.

"Được rồi, đừng có mang bộ mặt như đưa đám thế." Thấy nét mặt của Lão La, Trương Tĩnh không kìm được bật cười, "Nói xem, vụ án đó của các anh thế nào rồi?"

"Anh cảm thấy hung thủ của vụ án này là một người khác, còn Lão La thì cho rằng Cố Minh giết chết không chỉ một người. Em nói xem việc này là thế nào chứ?" Tôi đi đến cây nước nóng lạnh, pha cho Trương Tĩnh một tách cà phê, "Hai viên đường à?"

Trương Tĩnh gật đầu, nhìn chúng tôi với ánh mắt kinh ngạc: "Ồ, hai vị luật sư các anh lại còn làm công việc phá án nữa à? Nói xem, là chuyện gì vậy?"

"Với vai trò là luật sư, chúng tôi có nghĩa vụ phải bảo vệ thông tin bí mật của đương sự, Lão Giản, cậu không được nói tình hình vụ án cho những người không liên quan đây." Khuôn mặt và lời nói tỏ ra nghiêm túc của Lão La lại nhận được cú lườm cho lác mắt của Trương Tĩnh.

"Em là người không liên quan sao?" Trương Tĩnh nguyệt một tiếng, "Vụ án này là do em đem đến cho các anh đấy. Hơn nữa, lão... bản cô nương lại là trưởng ban cố vấn kỹ thuật của các anh đấy. Anh Tiểu Minh, anh nói xem!"

Nhìn thấy ánh mắt đầy uy hiếp của Trương Tĩnh, tôi bèn đặc biệt nói cho cô ấy biết nội dung thảo luận giữa tôi và Lão La lúc nãy. Nhìn thấy vẻ mặt dằn trở nên nặng nề của cô, tôi vội nói: "Điều chỉ là đoán bừa thôi, em là người có chuyên môn, đừng có cười bọn anh nhé."

"Không đâu, bọn anh nói rất có lý, Không ngờ Trương Tĩnh đột nhiên nói, rồi thờ dài: "Đối với Viện kiểm sát, vụ án này đúng là có đầy đủ chứng cứ, đủ để định tội, dù là ai cũng có thể dễ dàng chiến thắng. Cũng chỉ có các anh, mới đứng ở góc độ đương sự không phải là hung thủ để suy xét vấn đề."

"Đúng vậy!" Lão La nói về đắc ý, "Viện kiểm sát có nhiệm vụ định tội, nhiệm vụ của bọn anh là giúp đương sự thoát tội, chính điều này đã quyết định góc độ suy xét vấn đề của bọn anh hoàn toàn tương phản."

"Đừng vui mừng quá sớm!" Trương Tĩnh hừ một tiếng, "Hướng suy nghĩ của Tiểu La Tử có phần thiếu thực tế, Cố Minh nếu như giết chết hai người, thì đồng thời phải khống chế được hai người này, nếu không thì phải dùng thủ pháp bạo lực hơn, khó có thể tránh được việc để lại vết máu. Trong bản báo cáo không hề nhắc đến điều này. Còn về hướng suy nghĩ của anh Tiểu Minh, em cũng có một hướng suy nghĩ."

Trương Tĩnh cổ tình vòng vo.

"Có hướng suy nghĩ gì?" Lão La hỏi với vẻ hào hứng giả tạo.

"Các anh có biết 'khôi phục hiện trường' không?" Trương Tĩnh nói về hào hứng, "Chính là mô phỏng lại tất cả những gì đã xảy ra ở hiện trường vụ án, có đôi khi sẽ phát hiện ra được một số chứng cứ bị bỏ sót."

"Ý của em là?" Tôi nhìn Trương Tĩnh nhàu mày hỏi.

"Đúng vậy, chúng ta cũng có thể làm một cuộc khôi phục hiện trường mà." Trương Tĩnh nói.

"Nhưng bọn anh không biết gì đâu." Tôi xòe hai tay ra về bất lực.

"Em biết còn gì!" Trương Tĩnh nói, "Vây tối hôm nay nhé, thế nào? Tất cả nghe theo lời chỉ huy của em, không chừng thực sự có thể tìm ra được manh mối có giá trị đắt. Cứ quyết định như vậy đi!"

Ban đêm, khoảng hơn 11 giờ, dưới sự ép buộc của Trương Tĩnh, Lão La lái xe, chở chúng tôi đi đến hiện trường vụ án. Xuất phát từ vài lý do đặc biệt, Lão La có vẻ hơi mâu thuẫn. Trên đường đi, cậu ấy cứ liên tục nhìn ra bên ngoài với vẻ bất an, lâu lâu về bất mãn: "Tại sao nhất định phải ở nơi này? Tại sao nhất định phải vào giờ này?"

"Đã là khôi phục hiện trường, đương nhiên phải cố gắng hết sức để khôi phục lại tất cả mọi thứ, bao gồm cả hoàn cảnh lúc đó. Dừng xe, dừng xe, chính là ở chỗ này, lùi lại một chút." Trương Tĩnh nói, chỉ huy dừng xe trong rừng.

"Lão La à, tôi nhớ ra một việc." Nhìn vào khu rừng tối đen, tôi nở nụ cười "nham hiểm", "Trong rừng này trước đây đã từng xảy ra vụ án mạng thì phải? Hình như cũng là một cô sinh viên, bị kéo đến đây giết hại thì phải? Nghe nói nơi này có ma đấy, cứ đến tối là có người nghe thấy tiếng con gái khóc lóc."

"Hu... hu...", Trương Tĩnh ngồi ở ghế lái phụ đúng lúc đó cũng khéo léo phối âm phụ họa với tôi.

Sắc mặt Lão La chợt trắng nhợt. "Phải rồi, ở đây có ma, hay là sáng mai chúng ta hãy đến nhé?"

"Có ma à? Có ma quá tốt!" Trương Tĩnh tỏ ra hưng phấn, "Em còn chưa bắt được ma quỷ bao giờ cơ, nếu giờ có thể bắt được một con về, không chừng còn có thể đoạt giải Nobel nữa đấy."

"Ha ha." Nghe thấy lời Trương Tĩnh, cuối cùng tôi cũng không thể kìm chế nổi, bật cười.

"Cười à, cứ cười tiếp đi, lát nữa cho cậu biết tay!" Lão La quay lại hằn học lườm tôi, rồi mắt cậu ấy chợt tròn trừng, cứ nhìn chăm chăm về phía sau lưng tôi.

"Có ma... ma..." Cậu ấy gào thét, làm tôi giật nảy mình, tôi còn chưa kịp có phản ứng, cậu ấy đã tát bốp một phát, cặp kính trên sống mũi tôi bay vèo đi mất.

Tôi không kịp để tâm đến cặp kính, vội quay đầu lại, liền nhìn thấy ở bên ngoài chiếc xe không xa, có một đốm lửa đang nhấp nháy, mấy bóng đen đang vây xung quanh đốm lửa, bóng của họ dưới ánh lửa nhấp nháy giống như đang giờ nanh nhe vuốt. Ngay cả Trương Tĩnh vốn là cô gái bạo gan cũng sợ hãi đến nín thở.

Giây lát sau, Trương Tĩnh đẩy cửa xe ra, hét lớn: "Ai ở đó?"

Mấy bóng đen đó chợt sững lại, tiếp đó liền phát ra tiếng kêu hãi hùng, chạy tán loạn.

"Hình như trông có vẻ hơi quen đấy." Nhìn thấy bóng dáng mấy kẻ bỏ chạy đó, Lão La khi đã định thần lại chau mày, rồi chợt nói: "Lão Giản, cậu nhìn xem, có giống mấy nhân viên phục vụ đó không?"

Tôi nào biết được có giống hay không chứ, lúc tôi không có kính thì không nhìn rõ thứ gì ở khoảng cách ngoài một mét.

"Bỏ đi!" Lão La nói về bất lực, rồi lại nhìn Trương Tĩnh, "Bây giờ làm thế nào?"

Trương Tĩnh không nói gì, lấy từ trong túi sách ra một túi hồ sơ, nhò vào đèn xe, tìm ra được mấy bức ảnh rồi ngắm nghía.

"Tiểu La Tử, anh hãy ngã ghế lái phụ xuống, rồi anh nằm lên ghế." Nghe Trương Tĩnh nói vậy, Lão La cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng dưới ánh mắt cứng rắn của Trương Tĩnh, cũng chỉ có thể làm theo đúng yêu cầu của cô.

"Thất dây an toàn." Trương Tĩnh chỉ huy, "Anh Tiểu Minh, anh trèo lên người anh ấy đi!"

"Gi cơ?" Tôi ngẩn người, xác nhận lại một lần nữa với vẻ mặt không tài nào tin nổi, "Anh trèo lên người á?"

"Nếu không thì sao chứ?" Trương Tĩnh xòe tay ra, "Khôi phục lại hiện trường mà, thì phải có người đóng vai nạn nhân, có người đóng vai hung thủ chứ."

"Thế tại sao em lại không đóng vai hung thủ?" Tôi buột miệng nói, ngay lập tức liền cảm thấy hối hận.

Quả nhiên, nét mặt Trương Tĩnh có vẻ hơi thất vọng, chu môi: "Anh tưởng em không muốn sao, nhưng anh vốn không biết cần phải chú ý những gì."

"Thế tại sao Lão Giản lại không phải là nạn nhân?" Lão La đã nằm xuống ghế bèn lên tiếng.

"Anh nhìn xem, anh vóc dáng nhỏ thó thế, 1,7m, nếu không phải năm đó anh cứu em, em có thể nhìn ngó đến anh sao? Anh hãy nhìn lại anh Tiểu Minh đi, 1,85m, dáng người cao lớn, ai là công, ai là thụ thì còn cần phải nói sao? Được rồi, đừng nhiều lời nữa, mau trèo lên đi!" Trương Tĩnh nói về bất mãn, đồng thời tôi cảm thấy một lực mạnh đập vào móng mình, tôi vội quay đầu lại, nhìn thấy cô ấy đang ung dung thu căng chắn dài gọi cảm của mình lại.

Còn Lão La lúc đó, tôi chỉ muốn đánh cho cậu ấy một trận. Cậu ấy đang nhắm chặt hai mắt, nghiêng đầu sang một bên, trong miệng không biết đang lầm bầm điều gì. Tôi ghé lại gần hơn một chút mới nghe thấy, cậu ấy luôn miệng nói: "Tôi là đàn ông thực thụ, tôi không phải là người đồng tính."

"Ông đây cũng không phải!" Tôi bực bội hét lên, nhìn Trương Tĩnh đang đứng bên ngoài xe, "Tiếp theo thế nào?"

"Đề em xem nào." Trương Tĩnh lật giờ hồ sơ, trên mặt lộ ra thần sắc kì quái, "Trong bản báo cáo viết, hai người chắc là đã quan hệ, cho nên..."

Nghe đến đây, Lão La lập tức lấy hai tay che trước ngực. Tôi cũng ngồi thẳng người, gần như đồng thời hét lên, "Không!"

"Chỉ làm giả vờ tí thôi mà!" Trương Tĩnh tinh bơ xua xua tay, "Em còn không nói em bị thiệt đấy." Nét mặt cô nhìn tôi với vẻ thiệt thòi, thần sắc như chực khóc đó khiến tôi lập tức từ bỏ tất cả ý nghĩa phản kháng, bèn cố tình cúi xuống. Lão La thấy tôi thực hiện, liền kích động giãy giụa.

"Phải rồi, chính là như vậy!" Trương Tĩnh bên ngoài xe thốt lên về hưng phấn, "Anh Tiểu Minh, cởi áo anh ấy, bóp cổ anh ấy."

Tôi nhận lệnh nhắm chặt mắt, thực hiện xé áo Lão La, nhưng lại không bóp cổ cậu ấy giống như yêu cầu của Trương Tĩnh, mà là bịt miệng cậu ấy, còn một tay thì giữ chặt hai tay của cậu ấy. Hành động này khiến cho toàn bộ cơ thể tôi đề lên người Lão La, cảnh tượng vô cùng ám muội. Lão La giãy giụa càng lúc càng kịch liệt, mặt đỏ bừng bừng. Thấy tôi không hề có ý định buông tay, cậu ấy đá mạnh tôi một cú, trực tiếp đá tôi ra khỏi xe.

“Hừ, Lão Giản, cậu thực sự muốn giết tui đấy à?” Lão La thờ dốc, bực bội hét lên.

“Cô ấy bảo thế.” Tôi chỉ vào Trương Tĩnh. Lúc này Trương Tĩnh đang cầm máy ảnh, nở nụ cười ranh mãnh.

“Em làm cái gì thế?” Lão La hoảng hốt hỏi, còn tôi thì cuống cuống chỉnh lại quần áo.

“Cảnh tượng tuyệt vời thế này, đương nhiên là phải giữ lại làm kỷ niệm chứ?” Trương Tĩnh đang đưa máy ảnh, nói.

“Ôi, một đời anh minh!” Trong bóng tối truyền tới tiếng kêu thảm thiết của Lão La.

“Anh mà anh minh khi gì!” Trương Tĩnh bĩu môi.

“Thế nào?” Tôi hỏi.

“Chắc là thế này đây.” Trương Tĩnh nói, “Hung thủ cường ép nạn nhân quan hệ tình dục, nhưng lại không ngờ khiến cho nạn nhân tử vong, sau khi vội vã thu dọn hiện trường liền bỏ chạy.”

“Anh Tiểu Minh, bây giờ anh là hung thủ, anh sẽ làm thế nào?” Trương Tĩnh hỏi.

“Chạy thôi.” Tôi chẳng nghĩ mà trả lời luôn, “Chắc chắn là đá vèo Lão La xuống khỏi xe, lái xe bỏ chạy.”

“Nếu là Cố Minh chắc cũng sẽ làm như vậy nhỉ.” Trương Tĩnh chau mày, “Nhưng anh ta lại bỏ lại xe. Anh Tiểu Minh, nếu là anh, anh sẽ xử lí cái bao cao su đã qua sử dụng như thế nào?”

“Tìm bừa một chỗ nào đó để chôn.” Tôi nghĩ một lát, “Không phải, vật chứng quan trọng như thế, đốt đi là an toàn nhất.”

Trên mặt Trương Tĩnh tỏ ra chút thần sắc thất vọng, chui vào trong xe, nói: “Đi thôi!”

“Thế là xong rồi à?” Lão La nhìn Trương Tĩnh với vẻ băn khoăn, “Không phát hiện được gì cả.”

“Sao lại không phát hiện được gì?” Trương Tĩnh tươi cười nhìn Lão La, “Anh Tiểu Minh chẳng phải đã nói rồi sao, anh ấy chắc chắn sẽ lái xe chạy trốn. Nhưng,” Trương Tĩnh đột nhiên thay đổi nét mặt, bộ dạng rất nghiêm túc, “Ồ đây có một tiền đề điều kiện quan trọng, hung thủ cho rằng lái chiếc xe này đi cùng không có gì nguy hiểm, nói một cách khác, chiếc xe này là của anh ta.”

Lão ta ngẩn người một lát, nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Thế thì có tác dụng gì chứ, vốn không có chứng cứ, tòa án sẽ không chấp nhận đâu.”

“Đừng yên!” Tôi hét một tiếng, đập bốp vào đầu Lão La một cái.

“Cậu làm gì thế?” Lão La ngẩn người.

“Muối.” Tôi chau mày, hai tay vung lên, tiến hành cuộc chiến đấu kịch liệt với bốn bọ muối trong xe, “Mới một lúc mà trong xe có nhiều muối thế. Cậu nói xem, hai người đó nghĩ thế nào mà lại chạy đến nơi này để thân mật chứ.”

“Hứng thú ấy mà.” Lão La cười hi hi, “Loại độc thân vạn năm như cậu không tài nào hiểu được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

4

Thời gian ra tòa càng lúc càng đến gần, tâm trạng của tôi và Lão La cũng càng lúc càng ứ đọng, chúng tôi đã đọc tất cả những vụ án tương tự có thể tìm được, nhưng lại không thể tìm được cách nào giúp Cố Minh thoát tội. Trước ngày ra tòa, tôi quyết định đến gặp Cố Minh lần nữa, tôi nhớ đến một chuyện quan trọng cần anh ta xác nhận, nếu như có thể tìm được chứng cứ, thì tốt quá.

Bộ dạng của Cố Minh còn tồi tệ hơn so với lần trước chúng tôi gặp, anh ta gầy rộc hằn đi, trong mắt đã không còn nổi tuyệt vọng, mà thay vào đó là sự dờ dẩn không còn chút sinh khí.

Anh ta như thể đã biết được số phận của mình, từ bỏ tranh đấu.

“Anh Cố, sự việc hơi khó xử lí, nhưng cũng vẫn chưa đến nỗi không có cách nào.” Tôi cẩn thận cân nhắc câu chữ, không muốn đem đến cho anh ta quá

nhiều hi vọng, dù sao thì hi vọng càng lớn, thất vọng cũng càng nhiều, nhưng lại không thể để cho anh ta triệt để tuyệt vọng. Như vậy cũng có khả năng sẽ cắt đứt tia hi vọng cuối cùng của chúng tôi, đây là một việc vô cùng khó khăn.

"Tôi muốn anh nhớ lại một chút..."

"Không cần đâu!" Không đợi tôi nói xong, Cố Minh đã cắt ngang lời tôi, trong giọng nói mang theo sự ảm đạm nhưng còn lẫn một chút cảm giác như được giải thoát, "Tôi nhận tội rồi."

"Giờ cơ?" Lão La chợt tròn trừng mắt nhìn Cố Minh với vẻ kinh ngạc, "Anh nhận tội rồi?"

"Đúng vậy!" Cố Minh gật đầu, đột nhiên bật cười, trong nụ cười mang theo sự giải thoát. Dần dần, nước mắt anh ta đầm đìa khắp mặt một lát sau, đã ôm mặt khóc nức nở.

"Anh Cố, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tôi không kìm được lên tiếng hỏi.

"Tôi sống cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa cả." Cố Minh ngừng khóc, nói cho tôi và Lão La biết sự việc xảy ra trong khoảng thời gian này.

Chính trong khoảng thời gian ba tháng này, công ty của anh ta đã sơ suất trong quản lý nên đã bị phá sản, bị một công ty lớn khác thu mua lại. Người mua lại công ty của anh ta, chính là bố vợ. Sau đó, ngay hôm ngày trước, vợ anh ta đề nghị li hôn, đồng thời lấy lý do Cố Minh ngoại tình, tước đoạt hết quyền phân chia tài sản và nuôi dưỡng con cái của anh ta.

Nói một cách khác, cho dù là giữ được tính mạng, sau khi ra khỏi tù, Cố Minh cũng đã không còn bất cứ thứ gì nữa cả.

"Sống trong rừng, không lo thiếu củi đốt." Nghĩ hồi lâu, tôi chỉ nghĩ ra được câu nói này để an ủi anh ta.

"Anh Cố, con anh năm nay 5 tuổi rồi nhỉ?" Lão La chợt lên tiếng hỏi.

Cố Minh nhìn Lão La với vẻ băn khoăn, rồi gật đầu.

"Vậy thì cũng đã ghi nhớ được sự việc rồi. Là con trai à?" Lão La lại hỏi.

Cố Minh lại một lần nữa gật đầu.

"Anh có bao giờ từng nghĩ đến nếu như anh thực sự bị định tội cưỡng hiếp giết người, con anh sẽ như thế nào không?"

"Việc của tôi, liên quan gì đến con tôi chứ?" Cố Minh càng tỏ ra không hiểu.

"Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột sẽ biết đào hang. Có làm một điều không?" Lão La lôi thuốc lá ra, giơ đến trước mặt Cố Minh, thấy Cố Minh lắc đầu, thì tự châm một điếu, hít một hơi thật sâu, chợt đập bàn đánh rầm một tiếng, hét lên: "Anh nhận tội thì chết là xong, nhưng còn con anh thì sao? Nó sẽ bị người đời coi là con trai của kẻ cưỡng hiếp giết người, sẽ bị cho rằng tương lai sẽ trở thành một kẻ cưỡng hiếp, giết người! Anh hẳn tâm để nó phải gánh chịu cái tội danh này mà sống sao?"

Vụ án này, chúng tôi vốn không quan tâm đến việc thắng thua. Nói thực, đại diện cho vụ án này của anh, hai người chúng tôi vốn không kiếm được đồng nào." Lão La lôi từ trong túi xách ra một tập hóa đơn, giơ ra, "Anh nhìn này, đây là số tiền mà chúng tôi phải bỏ ra trong quá trình điều tra thu thập chứng cứ cho vụ án này của anh. Anh biết vụ án này chúng tôi có thể kiếm được bao nhiêu tiền không? Tiền hỗ trợ của pháp luật, chúng tôi không kiếm nổi một xu!

Lão Giản, tên này muốn chết, muốn thế nào thì thế đi, chúng ta đi thôi!" Lão La đứng dậy, bực bội nói.

"Luật sư Giản, luật sư La, các anh muốn hỏi gì vậy?" Cố Minh do dự một lát lên tiếng.

"Tôi đó, anh và nạn nhân Lâm Lâm tất cả đã quan hệ mấy lần? Có dùng bao cao su không?" Tôi thấy sự việc có cơ hội xoay chuyển, vội hỏi luôn.

"Chỉ một lần." Cố Minh không nghĩ mà nói luôn, "Không dùng bao cao su."

"Anh có thể khẳng định chắc chắn chứ?"

Cố Minh gật đầu.

"Nếu như có thể có được chứng cứ nào thì tốt." Tôi chau mày.

"Tôi đã từng làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh." Cố Minh nghĩ một lát, nói: "Sau khi có con, con hổ cái nhà tôi sợ tôi linh tinh bên ngoài, sau này việc thừa kế tài sản sẽ xảy ra tranh chấp, nên đã ép tôi làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh, từ đó về sau, tôi không cần dùng bao nữa."

"Ừm." Tôi lập tức ghi lại câu nói này vào sổ tay, "Tôi đó anh nói anh chỉ quan hệ một lần, việc này có thể chứng minh được không?"

"Việc này...", Cố Minh khẽ cắn môi, do dự hồi lâu mới nói, "E là không ai có thể làm chứng được cho tôi."

"Được rồi!" Nghe anh ta nói vậy, tôi rất lấy làm tiếc, "Ngày mai khi ra tòa, đừng có nói linh tinh, nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi."

Sau khi kết thúc cuộc gặp gỡ với Cố Minh, tôi và Lão La quay trở về văn phòng luật sư, thì nhận được cuộc điện thoại của Trương Tĩnh. Trong điện thoại, Trương Tĩnh nói ngày mai sẽ ra tòa làm chứng, cô nói, hiện cô đang nắm giữ được một bằng chứng vô cùng quan trọng, bảo chúng tôi chuẩn bị tốt công tác đăng kí người ra tòa làm chứng.

"Bằng chứng gì thế?" Lão La hỏi về căng thẳng.

"Việc này, đến lúc đó các anh sẽ biết, yên tâm, đảm bảo khiến cho các anh vô cùng kinh ngạc." Trương Tĩnh nói, "Phải rồi, Tiểu La Tử, em kiến nghị các anh đi điều tra mối quan hệ của mấy người này." Trương Tĩnh nêu ra tên của mấy người, Lão La bèn ghi lại vào quyển sổ note.

Tôi nhìn vào mấy cái tên này, không tìm được chau mày, mấy người này chính là mấy nhân viên phục vụ khách sạn đã cung cấp lời khai.

Hôm sau, tại toa án, đúng như dự liệu, ý kiến biện hộ của tôi và Lão La đưa ra, nếu như hung thủ là đương sự của chúng tôi, cần phải lái xe đi sau khi gây án, và cả việc anh ta đã từng làm phẫu thuật thất ổng dẫn tinh, nên trong quá trình quan hệ tình dục sẽ không sử dụng bao cao su đều bị công tố viên bác bỏ hoàn toàn.

"Thưa thẩm phán trưởng, tôi xin được đưa người làm chứng mới lên tòa." Thấy phiên tòa rơi vào cục diện bế tắc, tôi hít thở một hơi thật sâu, quyết định ra con át chủ bài.

"Phản đối!" Công tố viên gơ tay nói, "Chứng cứ, nhân chứng cần phải được đăng kí trước khi hết thời hạn thu thập chứng cứ, bây giờ đã qua thời gian thu thập chứng cứ rồi."

Tôi gạt mình, công tố viên nói không sai, việc nộp đăng kí tất cả bằng chứng, nhân chứng đều phải được đưa ra trong khoảng thời gian thu thập chứng cứ, qua thời hạn này, có đưa ra thì cũng phải xem tâm trạng của quan tòa.

Tôi không tránh khỏi cảm giác ảo não, sự việc quan trọng như vậy mà tôi lại có thể quên được.

"Điều công tố viên nói chỉ là ở trong tình huống thông thường." Lão La gơ tay nói, "Nhưng trong khi đang xử án, nếu như phát hiện ra chứng cứ mới, nhân chứng mới, đồng thời có sự ảnh hưởng then chốt đến quá trình thẩm vấn xử lí vụ án, có thể đưa ra yêu cầu trên tòa. Thẩm phán trưởng cũng nên cân nhắc tình hình để đưa ra quyết định. Hôm nay, việc chúng tôi đưa ra đề nghị đưa người làm chứng ra tòa hoàn toàn phù hợp với quy định này."

Thấy thẩm phán trưởng hơi do dự, tôi cũng vội nói: "Thưa thẩm phán trưởng, tôi muốn nhắc nhở mọi người một chút, ý nghĩa sự tồn tại của tòa án chính là điều tra rõ chân tướng sự thực, tiến hành xét xử công bằng đối với bị cáo. Nếu như cố tình bỏ qua một số người làm chứng và lời làm chứng, rất có khả năng xảy ra tình trạng chúng ta không hiểu rõ được chân tướng sự thực mà gây nên vụ án oan."

Thẩm phán trưởng sau khi thương lượng với mấy vị thẩm phán khác, cuối cùng vẫn đồng ý lời yêu cầu của chúng tôi.

Cánh cửa chính của phòng xử án mở ra, một chuỗi âm thanh lộp cộp từ gót giày cao gót gõ xuống nền nhà truyền vào, tiếp đến là tiếng xuyết xoa của những người tham dự phiên tòa, ngay cả công tố viên đã luống tuổi ngồi trên ghế công tố cũng đang cuống cuống tìm kính.

Nhìn Trương Tĩnh bước vào trong phòng xử án, tôi không tìm được day day thái dương. Cô nha đầu này, đúng là thích nổi bật, với vai trò là người làm chứng được phía biện hộ mời lên tòa, cô lại mặc một bộ cánh phục hết sức trang nghiêm. Mặc dù bộ cánh phục này vốn khiến cho thân hình cao ráo của cô càng trở nên khí thế, nhưng đương nhiên cũng để cho mọi người biết, người làm chứng muốn giúp bị cáo là một cảnh sát.

"Yên lặng!" Thẩm phán trưởng hét liền mấy tiếng "yên lặng" mới khiến cho sự ồn ào ở chỗ khách tham dự yên ắng trở lại, nhưng lại không thể ngăn cản được tâm trạng kích động của những người thân bạn bè của nạn nhân gây ra hành động quá khích.

"Cẩn thận!" Tôi còn chưa kịp thốt ra câu này, một chiếc giày đã bay sượt qua tóc Trương Tĩnh.

Trương Tĩnh sợ hãi mặt tái nhợt, nhưng phía công tố thì lại tỏ ra vui mừng trước tai họa của người khác.

Chính vì việc này, Trương Tĩnh và phía công tố đã kết mối tư thù với nhau, động một chút là cô ấy kiểm có gây chuyện với Viện kiểm sát. Rất lâu sau, tên cô vẫn là một điều cấm kị đối với Viện kiểm sát, chỉ cần nhắc đến "hũ ma đầu" này, việc đầu tiên mà phía công tố nghĩ đến chính là, sao lại động vào "kẻ địch của Viện kiểm sát" chứ, việc thứ hai chính là vội vàng xem xét lại hồ sơ vụ án, xem xem có để sót điều gì không.

"Người làm chứng, thân phận của cô là gì?" Sau khi khôi phục lại trật tự của tòa án, thẩm phán trưởng hỏi.

"Trương Tĩnh, nhân viên điều tra kỹ thuật hình sự của Sở Công an tỉnh." Trương Tĩnh nói.

"Người làm chứng, cô có nắm rõ cô có nghĩa vụ phải làm chứng đúng như sự thực ở trên tòa, nếu như làm chứng giả hoặc cố ý giấu giếm sự thực, cần phải chịu trách nhiệm pháp luật hay không?" Thẩm phán trưởng lại hỏi.

"Nắm rõ."

"Người biện hộ, hãy đưa ra câu hỏi." Thẩm phán trưởng nói.

"Người làm chứng, trong vụ án lần này, cô cho rằng hung thủ có phải là bị cáo trước mặt chúng ta đây không?" Nói thực, đây là lần đầu tiên tôi biện hộ

cho một vụ án hình sự trên tòa, hoàn toàn không biết cần phải hỏi nhân chứng những gì, cho nên chỉ có thể chọn lựa cách thức hỏi thẳng thừng này luôn.

"Không phải." Trương Tĩnh nói, "Tôi có đầy đủ chứng cứ chứng minh hung thủ không phải là bị cáo."

Trong tòa rộ lên tiếng lao xao, các vị quan tòa ghé tai nhau thì thầm bàn tán, giây lát sau, thẩm phán trưởng mới nói: "Người làm chứng, tôi hỏi lại một lần nữa, từng lời mà cô nói, đều cần phải gánh chịu trách nhiệm pháp luật mang tương ứng, cô có nắm rõ điều này hay không?"

"Đúng vậy, tôi hiểu rất rõ. Tôi có chứng cứ." Trương Tĩnh bình tĩnh nói.

"Mời cô đưa ra chứng cứ của mình!" Thẩm phán trưởng nói.

Trương Tĩnh đưa ra một bản báo cáo giám định, nói: "Chúng tôi tiếp nhận yêu cầu tiến hành giám định lại của luật sư, thông qua phê chuẩn, tôi và đồng nghiệp đã tiến hành thẩm định lại chiếc xe hơi xuất hiện ở hiện trường vụ án. Trong xe, tôi phát hiện ra một con muỗi chết. Trong cơ thể con muỗi đó, lấy được một lượng máu nhỏ. Qua giám định, vết máu đó không phải của nạn nhân, cũng không thuộc về bị cáo, mà thuộc về cậu bạn trai của nạn nhân – Phở Mỗ."

"Điều này không hề có khả năng chứng minh Cố Minh không giết người." Công tố viên lập tức nói.

"Đúng vậy, điều này không thể chứng minh đương sự của tôi không giết người, nhưng mọi người không cảm thấy kì lạ sao? Tại sao Phở Mỗ, bạn trai của nạn nhân lại xuất hiện trong xe chứ? Thẩm phán trưởng, tôi xin được yêu cầu cho một người khác ra tòa làm chứng." Lão La cũng đứng lên, hùng dũng nói.

Nhân chứng mới được đưa ra tòa là một ông lão tóc điểm bạc. Sau khi ngồi vào ghế nhân chứng, ông tự giới thiệu mình là giảng viên của học viện Du lịch trong thành phố này.

"Người làm chứng, xin hỏi, ông có quen mấy người này không?" Lão La lần lượt đưa bức ảnh của mấy nhân viên phục vụ khách sạn và Phở Mỗ - bạn trai Lâm Lâm cho ông già, lên tiếng hỏi.

Ông già đeo kính lão, tỉ mỉ ngắm nhìn mấy tấm ảnh đó, giây lát sau, gật đầu nói: "Có, tôi có quen."

"Họ là ai vậy?"

"Là sinh viên của tôi," Ông già trả lời.

"Đều là sinh viên của ông sao?"

"Đúng vậy!"

"Mấy người bọn họ có quen nhau không?"

"Có quen, họ cùng sống trong một phòng kí túc xá của trường, hiện nay họ đang cùng thực tập ở một chỗ."

"Thẩm phán trưởng, tôi hỏi xong rồi!" Lão La thậm chí còn không giải thích mục đích đưa ra những câu hỏi này, đã kết thúc việc đặt câu hỏi.

"Công tố viên, hãy đặt câu hỏi." Thẩm phán trưởng nói.

Công tố viên lắc đầu, xuất hiện tình hình này là điều mà anh ta không thể nào ngờ tới.

"Người làm chứng, ông có thể xuống được rồi." Thẩm phán trưởng nói rồi lại nhìn tôi và Lão La, "Người biện hộ, các anh còn nhân chứng, chứng cứ mới muốn đưa ra phải không?"

"Đúng vậy." Tôi vội đứng dậy, nói: "Đây là một bản lời khai tôi vừa có được, nhân viên quản lí bộ phận bảo vệ của khách sạn mà đương sự thuê phòng đã chứng thực, hôm đó không hề bố trí điều chỉnh quy trình của máy camera giám sát. Chúng tôi có lí do cho rằng, có người tự ý tắt hệ thống máy camera của khách sạn, thậm chí có khả năng đã xóa sạch đoạn băng video được camera quay lại. Mối quan hệ của mấy người làm chứng này khá thân thiết, hơn nữa lúc trước họ cũng đặc biệt che giấu mối quan hệ với nhau, chúng tôi xin đề nghị hủy bỏ phần chứng cứ này."

"Ý kiến của người biện hộ, bản tòa sẽ suy xét kĩ lưỡng, bây giờ tạm nghỉ, ba mươi phút sau tiếp tục phiên tòa." Thẩm phán trưởng nói.

Thật không ngờ sự chuyển biến của vụ án lại xuất hiện trên người một con muỗi bé tẹo, trước khi mở phiên tòa, tôi và Lão La hoàn toàn không thể nào ngờ tới. Phiên tòa vừa tạm nghỉ, tôi liền kéo Lão La tìm thấy Trương Tĩnh đang nghỉ bên ngoài.

"Sao em lại nghĩ được đến điều này vậy?" Tôi hỏi.

"Rất đơn giản mà. Anh có nhớ đêm hôm đó, khi làm xong mô phỏng hiện trường trở về, ở trong xe, anh đã đập chết một con muỗi, còn nói, chỉ có một lúc mà sao trong xe có nhiều muỗi thế?" Trương Tĩnh ngồi xuống ghế, nói, còn tình nghịch ngợm ngây đôi chân dài.

"Đúng là có chuyện này." Tôi nhớ lại, gật đầu.

"Lúc đó em đã nghĩ, có khi lúc Lâm Lâm bị hại, ở trong xe cũng có muối cũng nên, không khéo còn đốt hung thủ nữa. Cho nên, em đã đi kiểm tra, kết quả thì các anh đã biết rồi đây." Trương Tĩnh nói.

Trương Tĩnh nói rất đơn giản, nhưng tôi biết rõ, đây không hề là một việc dễ dàng. Con muối bé xíu như thế, đâu có dễ tìm được. Không biết cô ấy đã phải tìm bao lâu, rồi lại mất bao tinh lực mới có thể lấy được mẩu muối quan trọng từ trong cơ thể con muỗi.

"Thật không ngờ, công lao trong vụ này lại thuộc về một con muỗi." Lão La cảm thán, "Đây đúng là số phận!"

"Là em đấy chứ! Đó là do em phát hiện được." Trương Tĩnh giậm chân nói.

"Lão La, lần này không mời Trương Tĩnh đi ăn một bữa thịnh soạn thì đúng là không ổn chút nào."

"Cô ấy quan tâm đến điều này sao? Cô ấy đã ăn rất nhiều món mà cậu còn chưa từng nhìn thấy cơ."

"Trương đại mã nhân không quan tâm đến ăn gì, mà là ăn với ai. Đồng chí La Kiệt, đã đến lúc hiến thân vì sự nghiệp rồi đấy, tiến lên đi, Pikachu!" Tôi đập mạnh vào lưng Lão La.

Mặc dù chưa tuyên án, nhưng trực giác đã nói cho tôi biết, vụ án này, chúng tôi cơ bản đã thắng lợi.

Thời gian tạm nghỉ rất ngắn ngủi, phiên tòa nhanh chóng tiếp tục tiến hành. Cho dù đoán biết được kết quả cuối cùng của vụ án này ra sao, nhưng tôi vẫn cứ thấp thòm. Một vị luật sư biện hộ vụ án hình sự có kinh nghiệm mười mấy năm từng nói với chúng tôi, vụ án hình sự, muốn lật lại vụ án ở trên toàn là điều vô cùng khó khăn.

Một là sức ảnh hưởng của vụ án hình sự quá lớn, phía công tố thường làm rất chắc trên phương diện chứng cứ, khiến cho luật sư biện hộ không biết bắt tay từ đâu. Mặt khác cũng là bởi vì, trong một vài phiên tòa, khi tòa án tuyên bố nghi phạm của một vụ án hình sự vô tội thì sẽ bị coi là sự khinh nhờn pháp luật, sự bất lực của quan toà.

Còn về việc Cố Minh sẽ nhận được sự đãi ngộ thế nào, tôi cũng không nắm rõ. Thực ra lúc này tôi đã có sự chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất, gửi gắm hi vọng vào phiên tòa xét xử lần hai có thể giúp Cố Minh thoát khỏi tội danh.

Nhưng kết quả của vụ án này lại vượt xa ngoài dự liệu của tôi và Lão La.

Sau khi tiếp tục phiên tòa, Viện kiểm sát đột nhiên nêu ra lí do, vì nhân chứng, chứng cứ quan trọng có sự thay đổi, yêu cầu kéo dài thời gian xét xử vụ án này, bổ sung điều tra phá án.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Tiếp đến, chính là khoảng thời gian một tháng vật vờ nhất mà tôi và Lão La phải trải qua. Tòa án đồng ý yêu cầu được kéo dài thời gian xét xử của Viện kiểm sát, thời hạn là một tháng.

Trong một tháng này, gần như ngày nào cũng có người gọi điện thoại làm phiền văn phòng luật sư, sau khi nhắc máy thì lại không nói gì cả. Chiếc xe của Lão La đỗ ở bãi cũng năm lần bảy lượt bị cào xước, có lần phanh xe còn bị ai đó gỡ trừ, suýt chút nữa đã gây nên họa lớn. Cậu ấy tìm gặp nhân viên quản lý bãi gửi xe, thật không ngờ đối phương nói không chú ý là ai đã gây ra. Lão La vô cùng tức giận bèn trực tiếp tìm đến ban quản lý tòa nhà. Dưới hai tầng áp lực là riu cứu hỏa chống cháy và thẻ hành nghề luật sư, cuối cùng ban quản lý đồng ý miễn giảm tiền phí gửi xe một năm của cậu ấy, đồng thời chịu phí bảo dưỡng sửa chữa chiếc xe, hơn nữa còn đảm bảo sau này quyết không để xảy ra tình trạng sự việc tương tự nữa, cậu ấy mới chịu thôi.

Thực ra, tôi và Lão La đều biết, bởi vì sự biện hộ của chúng tôi, số phận đương sự của vụ án này – Cố Minh vốn đã được định đoạt sẵn lại xảy ra chuyển biến lớn, có một số người không muốn nhìn thấy điều này, đây chẳng qua chỉ là chút cảnh cáo đối với hai người bọn tôi mà thôi.

Những người này đều là người thân, bạn bè của nạn nhân, cũng có một số người huênh hoang tự cho mình là người có tình thân chính trực trượng nghĩa.

Sau khi bị giới truyền thông đăng tải thông tin thổi phồng, tôi và Lão La đã bị miêu tả thành hai tên luật sư tham lam táng tận lương tâm nhận tiền bản, bóp méo sự thật, hoàn toàn không nghĩ gì đến cảm nhận của người nhà nạn nhân, thậm chí còn bòn cọt pháp luật trong lòng bàn tay.

Và sự việc xung đột giữa chúng tôi và người nhà nạn nhân ở trước trại tạm giam cuối cùng cũng đã bị lờ ra, nhất thời, hàng loạt lời đàm tiếu gièm pha đồn dập kéo đến.

"Thực oan quá đi mất!" Nhìn thấy hàng chữ đỏ chói to đùng trên tờ báo cáo tài vụ, Lão La cảm thấy bất lực, nhưng lại không biết tìm ai để trút nỗi bức dọc này.

Trong một tháng này, tôi cũng chẳng được nhàn rỗi thành thoi, chạy khắp nơi để hỏi thăm tiến triển của vụ án, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, lần này dù là bên cảnh sát hay bên Viện kiểm sát họ đều không chịu tiết lộ chút thông tin nào. Ngay cả Trương Tĩnh vốn hay lượn lờ ở văn phòng luật sư cũng yên lặng một cách khác thường, suốt một tháng liền không hề liên lạc với chúng tôi. Ngay cả cuộc gọi của Lão La mà cô ấy cũng dứt khoát từ chối.

Cần phải biết rằng, cô ấy chỉ mong Lão La ngày nào cũng gọi điện thoại cho cô.

Thấy thời gian kéo dài xét xử cũng đã đến những ngày cuối, phía Viện kiểm sát rốt cuộc đã có được những chứng cứ mới gì, chúng tôi hoàn toàn không biết. Tôi thì còn được, chứ Lão La thì có vẻ đứng ngồi không yên lắm rồi.

Ôm ấp hi vọng thứ lần cuối, Lão La lại một lần nữa gọi điện thoại cho Trương Tĩnh, thì lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong hành lang.

Lão La kêu lên một tiếng, lao ra ngoài, cậu ấy chưa bao giờ mong ngóng nhìn thấy Trương Tĩnh như trong khoảnh khắc này.

Nhưng lúc này đây, mặt Trương Tĩnh trông rất rầu rĩ, bước đi nặng nề.

“Tĩnh ơi, em sao thế?” Lão La hỏi với vẻ thấp thòm lo lắng.

“Còn có thể thế nào được nữa, thua rồi!” Trương Tĩnh nhìn Lão La, rồi lại nhìn tôi, ngồi xuống ghế của Lão La, đôi chân thon dài vắt chéo, gác lên bàn làm việc, không buồn để tâm là tư thế đó rõ ràng là “mời gọi” người ta.

“Thua rồi ư?” Cho dù kết quả này của phiên xử đầu tiên nằm trong dự liệu của chúng tôi, nhưng khi nó thực sự đặt trước mặt chúng tôi, thì lại vẫn khiến người ta khó có thể chấp nhận được.

Lão La hần học giáng một cú đấm xuống bàn, nói. “Lũ khốn này, biết rõ là không phải như vậy, mà vẫn cứ nhất định phán quyết như thế, không sợ ra ngoài đường bị xe đâm chết à?”

“Từ ngày mai, tôi lái xe.” Tôi vội nói, “Hơn nữa, vụ án này chúng ta vẫn còn chưa thua cơ mà, chẳng phải vẫn còn phiên xét xử lần hai sao. Cứ thả lỏng đi, Lão La.”

“Các anh nghĩ gì thế?” Trương Tĩnh nhìn chúng tôi với vẻ khó hiểu, “Ý em muốn nói, em lại thua anh Tiểu Minh rồi!”

“Gì cơ?” Tôi ngẩn người.

“Thực sự chỉ muốn moi đôi mắt hỏa nhãn kim tinh của anh ra, nhìn người sao lại có thể chuẩn được như vậy chứ?” Trương Tĩnh hần học nói: “Cố Minh sắp được phóng thích vô tội rồi!”

“Là... là chuyện gì vậy?” Tôi nhất thời không theo kịp câu nói của cô.

“Ha, muốn biết là chuyện gì, thì phải hầu hạ bà cô này đã.” Trương Tĩnh thờ dãi với vẻ khoa trương, xoa bóp đôi chân, “Bản cô nương vì việc vớ vẩn này của các anh mà chạy ngược chạy xuôi, chân mỏi sắp gãy rồi, còn bị lãnh đạo cảnh cáo, suýt chút nữa là bị mất việc đây.”

Lão La vội chạy đến bên cạnh Trương Tĩnh, cúi xuống, khẽ đấm nhẹ vào đôi chân dài chắc khỏe, nói: “Bà cô, cảm thấy thế nào?”

Bộ dạng đó, nói thế nào nhỉ, những người đã từng xem “Tây du đại thoại” chắc đều còn nhớ lời thoại: “Người đó giống như một con chó.”

Thực sự không có chút khí tiết nào cả.

Tôi lắc đầu thờ dãi, đi đến cây nước, pha cho Trương Tĩnh một cốc cà phê, cẩn thận giơ ra trước mặt Trương Tĩnh: “Một gói cà phê, hai viên đường, cẩn thận không nóng. Lão Phật Gia, có cần tiểu nhân làm gì nữa không?”

“Ừm, mùi vị ngon đấy!” Trương Tĩnh uống một ngụm, gật đầu hài lòng, “Nhưng em vẫn không thích uống cà phê hòa tan.”

“Tiểu Vương.” Lão La hướng về phía phòng hành chính gọi to, “Đi mua một cái máy xay cà phê, rồi mua thêm mấy gói cà phê hạt thượng hạng. Còn nữa, cậu có biết pha cà phê không? Nếu không biết thì viết đơn xin nghỉ việc luôn đi, bảo bộ phận nhân sự tìm một nhân viên hành chính mới biết pha cà phê.”

Trong khoảnh khắc, tôi chợt nhận ra, trên phương diện “mặt dày” này thì cả đời này tôi cũng không đo lại được với Lão La.

“Được rồi, nể mặt các anh thành khẩn như vậy, em đại phát từ bi nói cho các anh biết nhé.” Trương Tĩnh dựa lưng vào ghế, gương mặt thỏa mãn, nói: “Vụ án của Cố Minh, Viện kiểm sát rút quyết định truy tố rồi.”

“Rút... rút quyết định truy tố?” Tôi nghĩ đến tòa án sẽ phán quyết phóng thích trắng án, cũng nghĩ đến việc thay đổi án phạt vào phiên tòa xét xử lần hai, nhưng Viện kiểm sát lại rút quyết định truy tố trước khi phán quyết, là việc mà tôi không thể nào ngờ tới.

“Rất bất ngờ phải không?” Trương Tĩnh tỏ ra vô cùng đắc ý, “Chẳng phải hoàn toàn nhờ vào công lao của bản cô nương sao? Con muỗi mà bản cô nương tìm được hiện nay chính là vật chứng quan trọng.”

Thì ra, sau khi Viện kiểm sát xin được gia hạn xét xử, bèn tiến hành chứng thực bản báo cáo giám định mà Trương Tĩnh nộp. Sau khi xác nhận bản báo

cáo giám định không có vấn đề gì, Viện kiểm sát và người phụ trách điều tra trình sát vụ án này đã tiến hành một cuộc trò chuyện, cuối cùng quyết định điều tra lại vụ án này.

Chỉ có điều, lần này, phía cảnh sát đã hướng mũi nghi ngờ vào Phở Mỗ - bạn trai của nạn nhân Lâm Lâm.

Sau khi dẫn Phở Mỗ và ba người nhân viên phục vụ khách sạn làm chứng vào các phòng Thẩm vấn khác nhau, bốn người này nhanh chóng suy sụp, đồng thời khai nhận sự thực phạm tội.

Đúng như Cố Minh nói, ngay từ đầu Phở Mỗ đã biết mối quan hệ giữa anh ta và nạn nhân Lâm Lâm, nhưng chưa bao giờ lên tiếng phản đối. Thậm chí còn động viên Lâm Lâm đi với anh ta, bởi vì phần lớn số tiền Lâm Lâm lấy được từ anh ta đều bị Phở Mỗ tiêu xài hoang phí.

Bởi vì Cố Minh có sở thích tình dục ngược đãi, có một khoảng thời gian, Lâm Lâm đã không tài nào chịu đựng được, muốn chấm dứt mối quan hệ này. Điều khiến cô không thể nào ngờ được chính là, cậu bạn trai Phở Mỗ không những không ủng hộ quyết định của cô, còn chủ động liên hệ với Cố Minh, nói rằng chỉ cần bỏ ra nhiều tiền hơn, Lâm Lâm lúc nào cũng có thể tùy ý cho anh ta chơi bời.

"Tiền, tiền, tiền, rốt cuộc là tiền quan trọng hay là em quan trọng? Em là bạn gái anh, không phải là làm gái thuộc tầm kiểm soát của anh." Lần đầu tiên Lâm Lâm nổi nóng như vậy, nhưng điều khiến cảnh sát khó có thể hiểu được chính là, cuối cùng Lâm Lâm vẫn đồng ý làm theo yêu cầu của Phở Mỗ.

"Cái con ngốc đó, yêu tôi quá mà!" Trong phòng Thẩm vấn, Phở Mỗ hút thuốc, nói về đặc ý, "Tôi là người đàn ông đầu tiên của cô ta, cô ta rất nghe lời tôi."

Còn về vụ án lần này, nguyên nhân lại bắt nguồn từ một cuộc tranh cãi với người khác trong game.

Giống như Lâm Lâm đồng thời có hai người bạn trai, Phở Mỗ cũng không chỉ có một mình Lâm Lâm là bạn gái. Trong game, cậu ta còn có một "bà xã". Nhưng "bà xã" trong game này sau đó lại chạy theo ông chủ một công ty, ông ta có nhà có xe hơi.

Phở Mỗ tức giận lắm, nhưng lại không đủ tiền, thế nên mới nghĩ ra ý đồ xấu. Cố Minh chẳng phải cũng có xe hơi sao? Mượn xe của anh ta, chụp mấy bức ảnh, đi lừa mấy cô gái đó là chuyện quá dễ dàng thì phải? Buổi trưa ngày 14 tháng 6, sau khi dọn dẹp việc Lâm Lâm cần phải làm vào buổi tối đó, một mình Phở Mỗ thuê một phòng riêng ở quán net để chơi game. Cậu ta chơi đến tận hơn 10 giờ mới trèo từ cửa sổ tầng 2 xuống, đến khách sạn nơi Lâm Lâm và Cố Minh thuê phòng.

Trước đó, cậu ta đã bàn bạc với mấy người bạn học đang thực tập ở khách sạn này, tối đó, mấy người này sẽ đổi ca trực, để tiện cho tiệc làm chứng sau khi sự việc xảy ra.

Hơn 11 giờ đêm, Lâm Lâm khoác một chiếc áo khoác gió, cầm chìa khóa xe, đi xuống lầu.

"Nhanh lên, đợi lát nữa anh ta tỉnh dậy thì phiền đấy." Lâm Lâm nói về căng thẳng.

"Sợ gì chứ?" Phở Mỗ bật cười tinh bơ, nhìn cách ăn mặc của Lâm Lâm, cậu ta nuốt nước bọt, nói: "Đi nào, ông xã đưa em đi hóng gió."

Không đợi Lâm Lâm có đồng ý hay không, cậu ta kéo tay cô bước ra khỏi khách sạn giữa ánh nhìn đầy ám muội với mấy cậu bạn.

Phở Mỗ lái xe, chở Lâm Lâm đi hóng gió giữa màn đêm. Khi chiếc xe đi đến công viên, Phở Mỗ chợt nổi hứng, lái xe vào rừng, mặc kệ việc bị muỗi chích, muốn thân mật với Lâm Lâm.

"Không được!" Cậu ta không thể ngờ được rằng, Lâm Lâm thường ngày vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, lần này dám từ chối thẳng thừng như vậy.

"Sao nào? Ông xã còn không được động vào người em à?" Phở Mỗ rướn mảy, giơ tay ra vạch áo khoác của Lâm Lâm. Khi nhìn thấy đồ bên trong của cô. Phở Mỗ càng cười rộ, "Mặc thế này, có phải là muốn cám dỗ anh không?"

"Đừng như vậy!" Lâm Lâm giãy giụa mạnh, trong giọng nói mang theo sự nài nỉ: "Em mệt rồi, anh tha cho em đi!"

"Con thói tha này! Thằng đàn ông khác còn được, tao không được sao?" Phở Mỗ tát "bốp" một cái vào mặt Lâm Lâm, cú tát này khiến cô lập tức ngất người. Phở Mỗ nhân cơ hội này đè lên người Lâm Lâm, không ngờ cô kêu thét lên.

Phở Mỗ giơ tay ra bịt miệng Lâm Lâm, không chế đôi tay cô, đợi sau khi Lâm Lâm mất đi khả năng phản kháng, cưỡng ép cô quan hệ tình dục. Sau khi xong việc, Phở Mỗ mới phát hiện ra Lâm Lâm đã tắt thở.

Lần này Phở Mỗ thực sự hoảng loạn, sau khi cuống cuồng thu dọn đồ của mình, liền rời khỏi hiện trường.

Con gió đêm thổi tới, cậu ta mới nghĩ ra máy camera giám sát của khách sạn có thể đã quay lại hình ảnh cậu ta và Lâm Lâm rời khỏi khách sạn, bèn vội vàng quay trở lại khách sạn.

Phở Mỗ không hề giấu giếm hành vi phạm tội của mình với mấy người bạn, nhưng cũng hứa với họ, Cố Minh là người giàu có, Lâm Lâm lại không có người thân, chỉ cần báo án, để cảnh sát bắt Cố Minh, cậu ta sẽ đền bồi bồi thường, rồi mọi người sẽ cùng chia nhau tiền. Nếu như không làm như vậy, cậu ta chạy trốn, mấy người bạn này cũng sẽ bị coi là kẻ tòng phạm, sẽ bị cảnh sát bắt giữ.

Dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của Phở Mỗ, mấy người này cùng thông đồng thống nhất lời khai, rồi xóa đoạn băng video của máy camera ngày hôm đó đi.

Còn Phở Mỗ lên quay trở lại quán net tiếp tục chơi game, cho đến tận sáng hôm sau mới rời khỏi đó, sau đó lại chạy đến Sở Công an để báo án.

Cả chuỗi sự việc chỉ có một chỗ không giống như lời suy đoán của chúng tôi, Phở Mỗ không đốt hay vứt chiếc bao cao su đó đi. Máy người bạn học của cậu ta cũng không phải lũ ngốc, vì đó là thứ có thể trở thành mối liên kết qua lại giữa hai bên. Họ không chỉ giữ chiếc bao cao su lại, mà còn sao ra một bản đoạn video trong máy camera khách sạn tối hôm đó. Cuối cùng, những thứ này đều trở thành vật chứng quan trọng trong tay cảnh sát.

"Bây giờ, có một số thanh niên," nghe Trương Tĩnh kể xong, Lão La đứng dậy, thờ dài, "nói thế nào nhỉ?"

"Cuộc sống dễ dãi, lối tư duy lệch lạc." Trương Tĩnh nói.

Lão La gật đầu, biểu thị tán đồng: "Thật không biết đám trẻ này học theo ai, tính hư vinh sao lại nghiêm trọng thế, có gì đáng để so sánh chứ? Vì tiền, đúng là không thèm quan tâm đến bất cứ thứ gì khác nữa cả."

Tôi cười khổ não, "Có câu nói là, có tiền thì làm việc gì cũng được, không có tiền thì vô vàn khó khăn. Nhưng, may mà những người cần phải trả giá trong vụ án này đều đã phải trả giá, mặc dù cái giá này hơi đắt."

"Các cậu nói xem, tên Phở Mỗ này thực sự chỉ là ngộ sát thôi sao?" Lão La đột nhiên nói với về suy tư.

"Là có ý gì?" Trương Tĩnh hỏi.

"Cảnh sát không tìm được bất cứ manh mối gì liên quan đến Phở Mỗ ở trên người Lâm Lâm phải không? Dấu vân tay, lông tóc, đều không hề có."

"Đúng là không có thật." Trương Tĩnh gật đầu.

"Khi Phở Mỗ rời khỏi quán net, đã không đi cửa chính, hơn nữa còn rời khỏi đó qua cửa sổ nơi không có máy camera giám sát, rồi lại quay trở lại qua đường cửa sổ. Hơn nữa, cậu ta còn đặc biệt yêu cầu mấy cậu bạn đôi ca trực, để đề phòng khi xảy ra chuyện sẽ có người hỗ trợ. Theo như cách nói của cậu ta, cậu ta chỉ mượn xe để chụp ảnh, thì liệu có thể xảy ra chuyện gì được chứ?"

"A, em hiểu rồi." Sắc mặt Trương Tĩnh lập tức tái nhợt, "Tất cả đều là kế hoạch do Phở Mỗ dàn dựng từ trước, mục đích ngay từ ban đầu của cậu ta chính là giết người, cho nên mới cố tình né tránh máy camera, khi gây án chắc chắn là đeo găng tay, sau khi gây án đã cẩn thận xử lý mọi dấu vết."

"Đúng vậy!" Lão La gật đầu, "Cho nên, Phở Mỗ vốn không phải là ngộ sát, mà là cố ý giết người!"

"Nhưng, tại sao cậu ta lại làm như vậy?" Trương Tĩnh nhíu chặt đôi lông mày, "Theo lời cậu ta nói là vì muốn khoe khoang sự giàu có, vậy thì chỉ là thiếu tiền, bán xe hơi đi chẳng phải càng tốt hơn sao? Sao lại phải giết người chứ?"

"Việc này à," Lão La cười khẩy, "Lâm Lâm dù thế nào thì cũng là bạn gái của cậu ta, bị cầm súng như vậy, ngoài mặt không nói, nhưng trong lòng cậu ta không ghi hận sao? Hơn nữa, cậu ta chỉ là sinh viên, e rằng vốn không có cách để bán được chiếc xe ấy, mà chiếc xe ấy cũng không đáng giá bao nhiêu, quá mạo hiểm Lâm Lâm mà chết, cậu ta có thể yêu cầu Cố Minh bồi thường dân sự, số tiền có được vừa nhiều vừa an toàn, đôi sang em, em chọn cái nào?"

"Em đi trước đây!" Trương Tĩnh đứng bật dậy chạy ra ngoài, "Em phải hội báo với Sở sự việc này."

"Lòng người thực sự quá hiểm ác!" Nhìn bóng lưng Trương Tĩnh, tôi không kìm được thốt lên đầy cảm thán.

"Đúng vậy!" Lão La biểu thị tán đồng.

"Tôi nói cậu đấy, vì muốn tiết kiệm được tiền mời bữa cơm, mà bị ra được cái cơ này."

"Việc này thì cậu đã trách nhầm tôi rồi." Lão La tỏ ra vô tội, "Chúng ta cứ đợi mà xem!"

Ba ngày sau, Viện kiểm sát chính thức khởi tố bạn trai Lâm Lâm - Phở Mỗ với tội danh cố ý giết người, nghe nói cuối cùng Phở Mỗ bị xử tử hình hoàn thi hành án. Đồng thời, cảnh sát cũng xóa bỏ mọi hành vi cưỡng chế đối với Cố Minh, tôi và Lão La giúp anh ta hoàn thành thủ tục liên quan. Điều kịch tính chính là, Cố Minh vừa mới bước ra khỏi trại tạm giam, cảnh sát lại cầm ngay một tờ lệnh bắt giữ đứng trước mặt anh ta.

Ông bố vợ cũ của Cố Minh sau khi thu mua công ty của anh ta, đã thuê kế toán chuyên nghiệp tiến hành kiểm tra toàn bộ giấy tờ sổ sách của công ty, kết quả phát hiện ra giấy tờ sổ sách của công ty tồn tại vấn đề nghiêm trọng. Cố Minh đã bị nghi ngờ tham ô của công, số tiền lên đến gần một trăm triệu nhân dân tệ. Bao gồm cả chiếc xe Infiniti đó, vốn dĩ là tài sản của công ty, cũng bị anh ta dùng thủ đoạn phi pháp để chuyển sang tên anh ta.

"Luật sư Gian, cứu tôi với!" Cố Minh lại một lần nữa bị bắt giữ, còn chưa vào trại tạm giam, đã cầu cứu.

"Không cứu!" Tôi trả lời rành rọt.

"Đừng mà, Lão Gian, cậu thấy đấy, chúng ta đã đại diện một lần rồi, thêm một lần nữa, để kiếm được tiền vốn lại mà." Lão La nói về xót xa.

"Lúc trước tôi đại diện cho anh ta vì tin tưởng anh ta không giết người, lần này thì khác, tôi còn lâu mới biện hộ cho người có tội nhé." Tôi bĩu môi, quay người bước đi.

“Này, cậu đợi tôi với, vội gì chứ!” Lão La hét lên phía sau lưng tôi, “Được rồi, không đại diện thì không đại diện, nhưng những khoản chi phí của chúng ta, có phải là cần báo với tòa án để thanh toán không, tiền không thể nào tiêu tốn một cách vô ích như thế được chứ nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Vụ Án Thứ Hai Cầm Thú Mặc Đồ

Thà đề cao chính nghĩa còn hơn là bêu rêu tội ác.

--- ----Alfred, Lord Tennyson---- ---

Type: Lê Vy

1

Năm 2002, đội bóng đá nam của Trung Quốc bất ngờ tiến vào được vòng chung kết giải bóng đá thế giới, lập nên thành tích xuất sắc nhất trong lịch sử bóng đá nước nhà.

Năm 2002, Brasil thắng Đức với tỉ số 2:0, lần thứ hai giành cúp vàng, lần thứ năm đoạt chức vô địch giải bóng đá thế giới.

Năm 2002, bùng nổ một đợt dịch bệnh có tên là SARS*, lời đồn đại vang lên khắp nơi, gây nên nhiều câu chuyện dở khóc dở cười.

*Hội chứng hô hấp cấp tính nặng, tiếng Anh: Severe acute respiratory syndrome.

Năm 2002, sinh nhật lần thứ 29 của tôi, có văn phòng luật sư của mình, chính thức bắt đầu cuộc đời làm luật sư biện hộ cho các vụ án hình sự, thắng vụ kiện hình sự đầu tiên.

Năm 2002, Lão La lập nên kỉ lục mới trong một tháng làm hỏng ba món đồ chơi điều khiển, trong đó có một món rất đắt, khiến cậu ấy kêu gào phải chặt tay đi, thế nhưng ngay hôm sau đã mua một cái mới về.

Trong ba tháng đầu tiên tôi có được văn phòng luật sư của mình, khoảng vào cuối tháng 6, lại có một sinh viên mới tốt nghiệp mang theo niềm tin tưởng vào tương lai rạng rỡ bước vào con đường mới của mình.

Vì mong muốn tìm kiếm một không gian phát triển tốt hơn, những đứa trẻ sắp rời khỏi tháp ngà này gần như sau một đêm mà đã trưởng thành, bỏ lại chiếc áo khoác đơn thuần của chúng, mỗi người bắt đầu thể hiện khả năng của mình. Người có gia thế tốt thì dựa vào bố mẹ, người có gia thế không tốt thì dựa vào mối quan hệ với giáo viên, người vừa không có gia thế, vừa không có mối quan hệ tốt với giáo viên thì chỉ có thể cố gắng học để thi lên thạc sĩ.

Lâm Phong là giáo sư đại học, lại có khá nhiều mối quan hệ trong xã hội, trở thành một trong những đối tượng được những sinh viên này đặc biệt quan tâm.

Tôi hôm nay, Lâm Phong nhận lời mời của sinh viên, uống đến tận hơn 11 giờ đêm mới về nhà. Quả thực ông uống quá nhiều, suýt chút nữa nằm ngủ gục luôn ở cửa, may mà có một người tốt bụng dìu ông vào nhà. Vừa chạm vào sofa, ông liền chìm sâu vào giấc mộng.

Sáng sớm hôm sau, khi trời tờ mờ sáng, hàng xóm nhà Lâm Phong xuống dưới lầu tập thể dục, phát hiện ra cửa chính nhà Lâm Phong chỉ khép hờ, chìa khoá còn cắm ở ổ khoá, mùi máu tanh xộc ra qua khe cửa.

“Thầy Lâm, thầy không sao chứ?” Người hàng xóm không yên tâm, lên tiếng hỏi, nhưng từ phía trong cửa không có bất cứ sự hồi đáp nào.

Người hàng xóm này thận trọng đẩy cánh cửa ra, nhìn thấy Lâm Phong toàn thân đầy máu, trong tay cầm một chiếc chủy dinh be bét máu thịt, dựa vào sofa, hai mắt nhắm nghiền.

Phía dưới chân Lâm Phong, có một người phụ nữ nằm sấp, trang phục trên người cô ta đã rách nát, các vết thương do bị đánh đập hiện rõ khiến người ta sợ hãi. Điều kinh khủng hơn nữa là, đầu cô ta đã bị nát vụn, tổ chức não màu hồng hoà lẫn với máu đỏ, phụt xuống cả nền nhà.

Người hàng xóm vịn vào cánh cửa nôn thốc nôn tháo. Đứng năm phút sau, mới nhớ ra cần phải chạy về nhà báo cảnh sát. Khi cảnh sát vội vàng lao đến, Lâm Phong vẫn còn đang nằm trên sofa, chỉ có điều đã thay đổi tư thế, đang ngon giấc. Suy đoán Lâm Phong có thể chính là hung thủ của vụ án này, cảnh sát đã thực hiện hành vi cưỡng chế đưa về Sở Công an để tiến hành thẩm vấn điều tra.

Bác sỹ pháp y và nhân viên kiểm định dấu vết đã tiến hành khám nghiệm thi thể nạn nhân và dấu vết hiện trường.

Bước đầu chứng thực, nạn nhân là Từ Mỗ chính là vợ của Lâm Phong.

Xét nghiệm tử thi cho thấy, Từ Mỗ tử vong do vết thương ở sọ gây nên hiện tượng mất quá nhiều máu, suy đoán hung khí chính là chiếc thuy mà Lâm Phong cầm trong tay ở hiện trường hoàn toàn trùng khớp.

Bác sỹ pháp y cũng đồng thời cho biết, Từ Mỗ trước khi chết đã bị đánh đập dã man, hung khí có lẽ là một chiếc dây thắt lưng da. Cảnh sát đã tìm được sợi dây thắt lưng da này trong tủ quần áo nhà Lâm Phong. Thông qua sự nhận diện của Lâm Phong, ông thừa nhận sợi dây lưng này chính là của ông.

Trên sợi dây lưng này, cảnh sát phát hiện ra một số vết máu đã cũ, qua giám định, thuộc về nạn nhân Từ Mỗ, còn có cả một ít vết máu lâu hơn nữa, không có cách nào tìm được chủ nhân của vết máu.

Trên người nạn nhân Từ Mỗ, ngoài những vết thương mới, còn có một số vết thương cũ, qua hình thái của vết thương, có thể phán đoán chính là do chiếc dây lưng này tạo nên.

Nhân viên kiểm tra dấu vết ở hiện trường không phát hiện ra dấu hiệu người ngoài đột nhập tiến hành hành vi bạo lực, cũng không phát hiện ra bất cứ dấu vết nào khác ngoài của Lâm Phong và vợ ông. Thậm chí cũng không phát hiện ra nạn nhân Từ Mỗ có dấu hiệu phản kháng nào.

Còn về “người tốt bụng” mà Lâm Phong nhắc đến, cảnh sát không hề phát hiện ra.

Mối hiềm nghi về việc Lâm Phong gây án nhanh chóng tăng lên.

Cảnh sát cho rằng, Lâm Phong có xu hướng bạo lực, thường ngày tiến hành đánh đập đối với nạn nhân Từ Mỗ. Đêm xảy ra vụ án, Lâm Phong say rượu đã mất khả năng kiểm soát, sau khi tiến hành đánh đập Từ Mỗ, đã dùng chủy giết chết Từ Mỗ.

Lâm Phong sau khi bị bắt giữ, hoàn toàn phủ nhận lời suy đoán này của cảnh sát. Ông nói tình cảm giữa mình và người vợ Từ Mỗ rất tốt, hai người kết hôn hơn mười năm nay thậm chí chưa từng cãi nhau, mình là phần tử trí thức cao, không thể nào lại làm cái việc táng tận lương tâm đó. Nhưng về việc tại sao hung khí lại nằm trong tay ông, và cả việc tại sao trên người ông lại dính nhiều vết máu kiểu bị bắn phụt vào như vậy, Lâm Phong lại không thể nào giải thích được. Cảnh sát chỉ có thể tìm kiếm chứng cứ từ góc độ khác để chứng minh suy đoán của mình.

Hàng xóm nhà Lâm Phong phần lớn đều thể hiện là không biết rõ về tình hình gia đình nhà Lâm Phong. Bởi vì Lâm Phong với vai trò là giáo sư trường đại học, có một thứ cảm giác vượt trội, nên rất ít khi giao lưu với hàng xóm. Còn những đồng nghiệp của Lâm Phong thì cho rằng, ông ít có khả năng là loại người đánh đập vợ. Trong quá trình giao tiếp với các đồng nghiệp, các đối nhân xử thế của ông rất nhã nhặn lịch thiệp, hiếm khi xảy ra xung đột với người khác. Có vài lần nhìn thấy Từ Mỗ và Lâm Phong ở cùng nhau, hai người đều tỏ ra rất ân ái, Lâm Phong rất nghe lời vợ.

Sau khi tiến hành lục soát, tại hiện trường vụ án, cảnh sát đã phát hiện ra một cuốn sổ tay, đó là cuốn sổ tay tuyên truyền của một tổ chức dân gian bảo vệ nữ quyền. Với tâm lý thử tìm hiểu, cảnh sát đã tìm thấy được tổ chức này. Người phụ trách cho biết, họ đúng là đã từng nhận được lời đề nghị tư vấn của nạn nhân Từ Mỗ, nhưng họ cũng không điều tra sâu thêm về việc này, bởi vì Từ Mỗ giữa chừng đã rút lại sự uỷ thác của mình.

Đồng thời, cảnh sát cũng tiến hành điều tra một hộ gia đình vị trí ngay phía dưới căn hộ nhà Lâm Phong. Một cậu bé đang học cho biết, có đôi khi nửa đêm nghe thấy tiếng thỉnh thịch ở tầng trên dội xuống, không biết là làm gì. Nhân việc phụ trách điều tra hỏi cậu bé, có giống như đang đánh đập không, cậu bé nói, rất giống.

Nói một cách nghiêm khắc, hai chứng cứ này đều không thể được coi là chứng cứ có sức thuyết phục lớn. Nhưng qua hình thái của hiện trường mà phân tích, sự thực Lâm Phong giết vợ đã được cấu thành, còn về động cơ, thực sự cũng không quá quan trọng.

Huống hồ, còn có cả chiếc thắt lưng có vết máu đóng vai trò là bằng chứng trực tiếp.

Ba tháng sau, Viện kiểm sát tiến hành khởi tố đối với Lâm Phong, ngày mở phiên toà đầu tiên chính là sau một tháng kể từ ngày Cố Minh được miễn khỏi tố.

Vụ án này vốn dĩ không liên quan gì đến chúng tôi, nhưng một tuần trước khi mở phiên toà, đương sự Lâm Phong của vụ án này đột ngột đưa ra yêu cầu đòi luật sư, đồng thời chỉ rõ đích danh tôi và Lão La đảm nhiệm vai trò luật sư biện hộ cho ông ta.

2

Lão La vốn không muốn nhận vụ án này, tính cách cậu ấy mặc dù nóng nảy, nhưng lại có một nguyên tắc kì quái – bất luận mọi lúc mọi nơi đều không bao giờ ra tay đánh phụ nữ. Vừa nghe nói Lâm Phong có khả năng dính líu đến việc đánh đập phụ nữ, cậu ấy bèn đập bàn, chiếc máy điều khiển mới mua lại một lần nữa tan tành.

“Không nhận, các cậu có nói đến thế nào đi nữa thì tôi cũng sẽ không nhận vụ án này đâu! Tôi nói cho các cậu biết, tôi hận nhất là những gã đàn ông đánh đập phụ nữ. Giáo sư đại học thì sao chứ? Cảm thử mặc đồ!”

“Cứ nghiên cứu thêm rồi quyết định sau.” Tôi nói, “Tôi cảm thấy vụ án này có cơ hội thành công. Đối với vấn đề ông ta có bạo lực gia đình hay không, những chứng cứ trong tài liệu không được đầy đủ.”

“Còn chưa đầy đủ sao? Thắt lưng da, tổ chức bảo vệ nữ quyền cũng đã xuất hiện, cậu còn muốn đầy đủ như thế nào nữa?” Lão La trợn trừng mắt, “Tôi nói cho cậu biết, Lão Giản, nếu cậu nhận vụ án này, đừng trách tôi ân đoạn nghĩa tuyệt với cậu đấy!”

“Ba trăm nghìn tệ.” Trương Tĩnh nảy giờ ngồi yên trên sofa, nghe thấy chúng tôi tranh luận đột nhiên bật ra một câu không đầu không cuối.

“Ba trăm nghìn tệ?” Lão La cười khẩy một tiếng, “Tôi là loại người thấy tiền mờ mắt sao?”

“Đúng thế mà!” Tôi và Trương Tĩnh đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ gật đầu.

“Lão Giản, rốt cuộc cậu theo phe nào thế?” Lão La chỉ vào tôi, nghiêng răng nói.

“Được.” Cậu ấy đột nhiên gật đầu, “Nhận vụ án này cũng được, năm trăm nghìn tệ, một lời thôi, trả tiền trước.”

“Đi thôi!” Trương Tĩnh đứng dậy, chỉnh lại cánh phục, “Em dẫn các anh đi lấy tiền.”

Nói Trương Tĩnh nói đến lấy tiền chính là trại tạm giam. Trong phòng thẩm gấp, chúng tôi đợi mười phút, Lâm Phong ngồi xuống trước mặt chúng tôi. So với ba tháng trước, trông ông gầy đi rất nhiều, nhưng sắc mặt vẫn khá ổn, đôi mắt vẫn có thần, đáng ngồi thẳng lưng, trên mặt vẫn khẽ mỉm cười.

Ngay cả chiếc gile tù màu vàng cam mà ông ta mặc cũng toát ra khí chất nho nhay.

“Năm trăm nghìn tệ, không mặc cả!” Lão La chống khuỷu tay xuống bàn, bàn tay giơ lên “Đừng vội gật đầu, trả tiền trước, hơn nữa chúng tôi còn không đảm bảo thắng kiện.”

“Được.” Lâm Phong điềm tĩnh nói, “Đã đem hợp đồng đến chưa? Kí xong hợp đồng, các anh đến chỗ bố tôi là có thể lấy được tiền.”

“Nhanh gọn đấy!” Lão La giơ ngón tay cái lên, giơ hợp đồng ra trước mặt Lâm Phong, nhìn ông ta kí tên, nói: “Được rồi, ông Lâm, bây giờ ông hãy trả lời trước cho tôi một câu hỏi: ông đã từng đánh vợ ông bao giờ chưa?”

“Chưa từng.” Lâm Phong lắc đầu, “Chúng tôi kết hôn mười năm, còn chưa từng cãi nhau lần nào.”

“Vậy tối hôm đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ông bắt buộc phải nói thật với chúng tôi.” Tôi nghĩ một lát, lên tiếng hỏi.

“Tôi không nhớ được.” Lâm Phong khẽ cau mày, lắc đầu, “Tôi uống nhiều quá, chỉ nhớ được lúc ở cửa được ai đó dìu vào, còn những việc sau đó, tôi hoàn toàn không có chút ấn tượng nào cả.”

“Vậy thì, hung khí, ông có ấn tượng gì không?” Tôi giờ bức ánh hung khí ra trước mặt ông ta, nhìn vào mắt ông ta, hỏi.

“Chưa từng nhìn thấy.” Lâm Phong lại một lần nữa lắc đầu, bổ sung thêm, “Trong nhà tôi không có loại đồ này.”

“Đây là một điểm nghi vấn.” Lão La lật giờ tập hồ sơ, “Đúng là không nhắc đến trong nhà ông ta có công vụ liên quan, ai cũng không thể vô duyên vô vớ bày cái chuy này trong nhà nhỉ?”

Tôi gật đầu, nhưng lại thấy tình hình hơi rắc rối. Lâm Phong hoàn toàn không có chút ấn tượng gì về việc xảy ra tối ngày hôm đó, cũng có nghĩa là, chúng tôi sẽ không thu được bất cứ manh mối nào từ ông ta cả.

Tôi vẫn chưa tắt hết hy vọng, nhìn vào Lâm Phong, trí óc chuyển động thật nhanh, mong muốn tìm ra được điểm đột phát: “Cái người dìu ông vào nhà đó, ông có thể nhớ được chút gì không?”

“Hoàn toàn không có chút ấn tượng nào cả.” Lâm Phong lắc đầu, “Chiều cao chắc cũng gần bằng tôi, nhưng hình như là phụ nữ.”

“Phụ nữ ư?” Tôi chau mày, lẽ nào hung thủ thực sự của vụ án này lại là người phụ nữ bí ẩn đó?

Lão La chợt bật cười thành tiếng: “Không phải là vợ ông đấy chứ?”

“Không phải.” Lâm Phong quả quyết phủ nhận, nói: “Người đó đi lên từ phía sau tôi. Sau 10 giờ tối, vợ tôi không bao giờ ra khỏi nhà.”

“Thế à... Lão La,” tôi nhìn Lão La một cái, “Việc không thể chậm trễ được, xem ra chúng ta cần phải tìm ra điểm đột phá ở nơi khác rồi.”

“Thế thì đi thôi!” Lão La nói, đứng dậy, vốn không thêm đề ý đến phản ứng của Lâm Phong.

Thấy chúng tôi chuẩn bị đi, Lâm Phong vội hỏi, “Luật sư Giản, vậy việc đó của tôi?”

“Yên tâm, ông Lâm, chúng tôi nhận vụ án này, thì chắc chắn sẽ nghĩ cách giúp ông.” Tôi mỉm cười, cùng Lão La rời khỏi phòng thẩm gấp.

“Làm thế nào đây?” Lão La nhìn tôi, nét mặt tinh bơ không thêm quan tâm, “Nói trước nhé, vụ án này, tôi chẳng có chút động lực nào đâu.”

“Tiền cũng đã nhận rồi, không làm việc, cậu không thấy áy ngại sao?” Tôi cười, “Chia nhau điều tra đi, cậu đi đối chiếu chứng thực lời khai của mấy nhân chứng đó.”

“Còn cậu thì sao?” Lão La châm một điếu thuốc, rít một hơi.

“Tôi ư? Tôi về suy nghĩ hướng biện hộ.”

“Hi, những việc nặng nhọc bản thủ thì đẩy hết cho tôi làm, còn cậu thì quay về văn phòng ngồi điều hoà mát mẻ phải không? Tôi không làm, ai thích làm thì làm!” Lão La ba hơi đã hút hết điếu thuốc đó, tiện tay châm thêm một điếu.

“Đi lấy tiền mà. Khi cậu đi lấy tiền thì tiện thể làm luôn việc này.” Tôi bất lực lắc đầu, “Bớt hút thuốc đi, nghe nói hút thuốc nhiều quá thì cái thứ đó bị ngán đi đấy.”

“Thế thì cậu chẳng phải không cần đau khổ sao?” Lão La cười về ám muội.

“Anh Tiểu Minh, Tiểu La Tử.” Trương Tĩnh thấy chúng tôi bước ra, bước xuống xe, giờ cao túi tài liệu đang cầm trong tay, “Mau đến đây, em phát hiện ra thứ này khá thú vị.”

Lão La rướn mày hỏi: “Thứ gì thế?”

“Các anh nhìn này.” Trương Tĩnh hiếm hoi không giáo huấn thái độ của Lão La, mà lấy từ trong túi hồ sơ ra một cuốn sổ tay có hình ảnh. Đó chính là cuốn sổ tay tuyên truyền của tổ chức dân gian bảo vệ nữ quyền. Trương Tĩnh giờ đến một trang trong cuốn sổ tay, rồi lấy bút đỏ khoanh một phần nội dung.

“Từ Mỗ, 39 tuổi, sống một thời gian dài trong hoàn cảnh bạo lực gia đình, không dám phản kháng đối với hành vi đánh đập của chồng, không dám báo cảnh sát, cuối cùng bị đánh cho đến chết. Đây là cái quái gì thế?” Lão La đọc xong, nhìn Trương Tĩnh với vẻ khó hiểu.

“Ôi, ai bảo anh đọc cái này, anh nhìn vào đây!” Trương Tĩnh chỉ mạnh tay vào bên dưới số điện thoại, “Anh nhìn thấy chưa?”

“Cái này thì có tác dụng gì?” Lão La càng hồ nghi.

“Được rồi, lần này thì tôi không được ngồi văn phòng có điều hoà rồi.” Tôi xoè tay ra, “Lão La, cậu nói xem, cậu muốn đi lấy tiền hay là đi điều tra số điện thoại này?”

Lão La trừng mắt nhìn tôi, như thể đang nhìn một thằng ngốc, nói: “Thế mà cũng cần hỏi sao? Đương nhiên là đi lấy tiền rồi.”

“Ừm, Tĩnh đi cùng cậu.”

“Vậy thì để tôi đi điều tra số điện thoại đó nhé!” Vừa nghe thấy phải đi cùng Trương Tĩnh, Lão La vội vàng nói.

“Vậy cũng vẫn đi cùng Tĩnh.” Nhìn khuôn mặt iu xiu của Lão La, tôi bật cười ranh mãnh.

“Em nói này, Tiểu La Tử, anh có ý gì chứ?” Trương Tĩnh nhìn Lão La, “Anh thấy khó chịu với em thế sao? Được rồi, hai người các anh thích làm gì thì làm, cứ làm như là em cả ngày rảnh rỗi không có việc gì, chỉ biết chạy loanh quanh bên cạnh các anh thôi ấy.”

Lão La toét miệng, lộ ra hàm răng vàng xỉn, nói: “Em như thế từ sớm có phải tốt không? Em cứ đi theo bọn anh thế này, lãnh đạo của em liệu có thể thoải mái được không?”

“Không thể nói như vậy được đâu Lão La, Tĩnh giúp cho chúng ta rất nhiều mà.” Tôi trừng mắt với Lão La, “Tĩnh, đừng nghe Lão La nói linh tinh.”

“Chẳng sao đâu.” Trương Tĩnh nhún vai, nhìn Lão La với bộ mặt nham hiểm, “Dù sao thì anh ấy cũng không chạy thoát được đâu. Nhưng bây giờ đúng là em cũng có việc bận, nếu em đoán không nhầm, anh Tiểu Minh chắc chắn đang nghi ngờ cái người diu Lâm Phong vào nhà, muốn tìm được người này, đúng là lĩnh vực của em rồi.”

Tôi vỗ mạnh vào trán, Trương Tĩnh làm trình sát hình sự cơ mà, điều tôi có thể nghĩ ra, đương nhiên cô ấy cũng có thể nghĩ ra được, chỉ có điều cô không hề tham dự vào vụ án này. Lúc trước, cô không có quyền đi điều tra, theo như tính cách của cô, cũng chắc chắn không muốn chủ động dây vào mối phiền phức này. Nhưng giờ đây, tôi và Lão La đã nhận vụ án này, với tình cảm mà cô dành cho Lão La, không nghĩ cách để điều tra rõ chân tướng sự thực, giúp chúng tôi thắng vụ kiện này, sao có thể được chứ?

“Đề Lão La hỗ trợ em.” Tôi hươ tay, quyết định số phận của Lão La.

Còn về phần tôi, thì lại ần số máy ghi trong cuốn sổ tay. Nửa giờ đồng hồ sau, tôi đã ngồi trong văn phòng làm việc của tổ chức bảo vệ nữ quyền.

Người ngồi trước mặt tôi là người phụ trách của tổ chức này, một người phụ nữ ngoài 40 tuổi, tóc cắt ngắn năng động, mặc bộ đồng phục công sở, từ cách cư xử đã toát lên khí chất mạnh mẽ cá tính.

Trên danh thiếp cô đưa cho tôi, ghi tên cô là Vương Lăng.

“Về việc này, cảnh sát cũng đã tìm đến chỗ chúng tôi hỏi chuyện rồi.” Nghe xong mục đích cuộc viếng thăm của tôi, Vương Lăng thoáng do dự, rồi nói: “Người phụ nữ họ Từ này đúng là đã từng tìm đến chúng tôi, hi vọng nhận được sự giúp đỡ từ chúng tôi.”

“Tôi chú ý thấy một việc.” Tôi nói, “Trong báo cáo điều tra của cảnh sát nói, cuối cùng sự việc đó lại chấm dứt, các vị không đưa ra lời kết luận rõ ràng tại sao vậy?”

“Nói thế nào nhỉ?” Vương Lăng nghiêng đầu nghĩ một lát, “Cuộc điều tra của chúng tôi gặp phải trở lực lớn, không thể điều tra ra chân tướng sự thật.”

“Trở lực ư?” Tôi giật mình, lẽ nào Lâm Phong thực sự đúng như lời cảnh sát nói, có khuynh hướng bạo lực.

“Đúng vậy, nhưng điều kỳ lạ là, trở lực này đến từ chính cô Từ.” Vương Lăng kể lại, “Mỗi lần chúng tôi đến nhà để lấy chứng cứ, cô Từ đều nói khác đi, nói là thực ra không phải là do Lâm Phong đánh cô ta, mà là do cô ta tự ngã bị thương.”

“Tự ngã bị thương?” Tôi ngẩn người, “Tại sao cô Từ lại nói vậy?”

“Cô Từ nói, cái chính là cô ấy muốn gây nên sự chú ý của người chồng.” Vương Lăng nói, “Lâm Phong là điển hình của người ham mê công việc, không mấy quan tâm đến gia đình, đặc biệt không để tâm đến cảm nhận của cô Từ. Cô Từ hy vọng thông qua cách này để gây được sự quan tâm chú ý của Lâm Phong.”

“Biên bản ghi chép có ở chỗ cô đây không?”

“Có!”

“Chúng tôi cần một biên bản ghi chép điều tra, có thể đưa cho tôi được không? Ngoài ra, tôi còn có một lời mời không được nhã nhặn lắm. Khi vụ án này mở phiên toà, cô có thể ra toà làm chứng hay không?”

“Việc này,” Vương Lăng do dự một lát, mới nói: “Để tôi suy nghĩ đã.”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Type: Lê Vy

Nhanh chóng đến thời gian mở phiên toà, nhưng tôi chợt mất đi sự tự tin chiến thắng trong vụ kiện này. Đột nhiên tôi hoàn toàn mất liên lạc với Vương Lăng, người hứa với tôi sẽ suy nghĩ việc có ra toà làm chứng hay không. Gọi điện thoại cho cô ấy, điện thoại tắt máy, gọi đến văn phòng làm việc, đồng nghiệp nói Vương Lăng đã mấy ngày nay không đi làm.

Về phần Lão La, có vẻ chẳng bị ảnh hưởng chút nào, cả ngày cười hi ha suốt. Sau khi cầm được tiền, lập tức mua ngay một phi thuyền đưa điều khiển từ xa về, tiếc là sau khi bị tôi nghiêm cấm ý tưởng làm một cái bồn tắm trong công ty, cậu ấy chỉ có thể nghịch món đồ ấy ở trong bồn tắm nhà mình mà thôi. Khi tôi hỏi đến việc hợp tác hôm đó của cậu ấy và Trương Tĩnh đã phát hiện được ra điều gì, cậu ấy không chịu hé răng nói nửa lời.

Lúc ở trong xe tôi gọi cuộc điện thoại lần cuối cho Vương Lăng, vẫn là nhận được lời thông báo điện thoại đối phương tắt máy.

“Đi thôi, quân đến thì lấy tướng chặn, nước đến thì lấy đất ngăn.” Tôi cắn răng, mở cửa xe.

“Đợi một lát, đợi tôi hút nốt thuốc này đã.” Lão La rít mấy hơi thật sâu, rồi mới xuống xe, nhìn bộ mặt ủ dột của tôi, cậu vỗ mạnh vào vai tôi, toét miệng cười. “Cứ làm như là đến pháp trường thế, yên tâm đi, chắc chắn vụ án ngày hôm nay không có kết quả đâu.”

Tôi lườm Lão La một cái, không hiểu có gì đáng để cho cậu ấy vui mừng thế.

“Có thể nhốt ông ta thêm ngày nào hay ngày ấy.” Lão La cười hi hi, “Nói thế này đi, tên khốn này nói chưa từng đánh vợ lần nào, chắc chắn là nói dối, loại người này, sao không xử lí ông ta một trận ra trò chứ.”

“Thần kinh!” Tôi lắc đầu, đi về phía cổng chính của toà án.

Phía trước toà đã có một nhóm người, phần lớn là nữ giới, trước ngực treo dải băng rôn, logo trên dải băng rôn cho thấy, họ đều là người của tổ chức mà Vương Lăng phụ trách. Nhóm người này phát cuốn sổ tay tuyên truyền cho những người đi qua, nhìn thấy tôi và Lão La, họ tự giác nhường đường, hướng ánh mắt về phía chúng tôi.

Tôi không quen lắm với sự ồn ào này, bởi vì ánh mắt của họ không phải ánh mắt ngợi khen, không phải là khích lệ động viên, mà là khinh thường và giễu cợt, thậm chí có chút oán hận.

Thứ cảm giác bất an này khiến tôi chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi chốn này.

Trong suy nghĩ của họ, đã định tội cho Lâm Phong rồi.

Tương tự, trong mắt họ, hình tượng của tôi và Lão La đã là “giúp đỡ kẻ xấu”.

Chỉ một đoạn đường ngắn ngủi, tôi bước đi mà lòng thấp thỏm không yên, chỉ sợ sự việc của CỔ Minh lại một lần nữa tái hiện. Lão La thì lại chẳng buồn để tâm, nhưng tôi để ý thấy, cậu ấy luôn thận trọng để tôi đi phía sau cậu. May mà nhóm người này cũng coi như là có lí trí, không có những hành vi quá khích.

Khi bước vào cửa toà án, tôi liền thở phào nhẹ nhõm.

Phiên toà diễn ra đúng trình tự, đối với tất cả mọi chứng cứ bên Viện kiểm sát đưa ra, đương sự Lâm Phong nhất loạt phủ nhận. Tôi và Lão La thì lại không có hành động gì đáng kể. Vương Lăng không thể ra toà với vai trò là nhân chứng của chúng tôi, cuộc điều tra của Trương Tĩnh tạm thời cũng không có tiến triển mang tính thực chất, lúc trước cô ấy đã thông báo với tôi, hôm nay cô sẽ không ra toà.

Cho nên, chúng tôi không đưa ra được chứng cứ mới nào, cũng không đưa ra được lời phản bác có hiệu quả đối với những chứng cứ của Viện kiểm sát.

“Công tố viên, anh có thêm chứng cứ mới nào nữa không?” Cuộc điều tra trước toà đã bước vào giai đoạn cuối, quan toà vẫn hỏi cho đúng thủ tục.

Còn tôi thì đã bắt đầu thu dọn đồ, những gì chuẩn bị cho công tác biện hộ tại phiên toà, tôi đã cố gắng hết sức rồi, mong chờ khi mở phiên toà lần hai, cuộc điều tra của Trương Tĩnh sẽ có tiến triển.

Đúng lúc này, một câu nói của công tố viên khiến tôi ngừng mọi động tác lại.

“Vâng, thưa thẩm phán trưởng, chúng tôi xin được mời người làm chứng ra toà.”

Tôi nhìn công tố viên với vẻ khó có thể tin nổi, không thể nào giải thích nổi vào lúc này, sao họ lại còn có thể tìm được nhân chứng, chứng cứ mới.

Khi nhân chứng của bên phía công tố bước lên toà, tôi hoàn toàn đờ đẫn, chỉ có thể kinh ngạc nhìn người làm chứng này, há miệng không thốt nên lời.

Nhân chứng mới của phía công tố lại chính là Vương Lăng – người phụ trách của tổ chức bảo vệ nữ quyền đó.

Lúc này đây, tôi cuối cùng cũng đã hiểu vì sao Vương Lăng lại né tránh không chịu gặp chúng tôi.

Tôi nhìn Lão La, thì phát hiện ra Lão La chẳng có chút phản ứng nào cả, có vẻ như đã có sự chuẩn bị từ trước đối với cảnh tượng đang diễn ra trước mắt đây. Cậu ta luôn tay nghịch chiếc bút máy.

“Người làm chứng, thân phận của cô là?” Thẩm phán trưởng hỏi.

“Người phụ trách của tổ chức bảo vệ nữ quyền xx”. Vương Lăng trả lời.

“Người làm chứng, theo như quy định của luật pháp nước ta, cô có nghĩa vụ làm chứng đúng như sự thực tại toà, nếu có ý làm chứng giả hoặc che giấu tội chứng, cần phải gánh chịu trách nhiệm pháp luật, cô đã nghe rõ chưa? Mời cô kí tên vào giấy cam đoan làm chứng đúng như sự thực.” Thẩm phán trưởng nói.

Sau khi Vương Lăng kí tên vào giấy cam đoan, thẩm phán trưởng nói: “Công tố viên, hãy đưa ra câu hỏi cho người làm chứng”.

“Người làm chứng, cô có biết bị cáo của vụ án này không?” Công tố viên hỏi.

“Có.” Vương Lăng trả lời: “Ông ta từng là đối tượng điều tra của tôi.”

“Bị cáo sao lại trở thành đối tượng điều tra của cô?” Công tố viên hỏi.

“Chúng tôi từng nhận được cuộc điện thoại nhờ giúp đỡ của cô Từ vợ ông ta, nói là bị bị cáo ngược đãi và đánh đập.” Vương Lăng nói.

“Người làm chứng, đề nghị cô nhận diện một chút, cô Từ có phải là nạn nhân của vụ án này không?” Công tố viên đưa cho Vương Lăng một bức ảnh. Vương Lăng nhìn bức ảnh rồi gật đầu.

“Về lời yêu cầu của cô Từ, kết luận cuộc điều tra của các cô là gì?” Công tố viên hỏi.

“Không có kết luận.”

“Tại sao lại không có kết luận?”

“Cuộc điều tra vừa bắt đầu, cô Từ lại cho biết cô không cần chúng tôi điều tra nữa, nói là tự mình ngã bị thương, yêu cầu chúng tôi tham gia là hi vọng có thể nhận được sự chú ý của bị cáo.”

“Tại sao cô ấy lại làm như vậy?”

“Cô Từ nói là thường ngày bị cáo rất ít quan tâm đến gia đình, chỉ dốc lòng vào công việc.”

“Đứng từ góc độ của cô, cô cho rằng, bị cáo liệu có từng thực hiện hành vi bạo lực đối với nạn nhân Từ Mỗ hay không?” Công tố viên hỏi.

Vương Lăng không trả lời ngay, mà nghĩ một lát mới nói: “Tôi cho rằng bị cáo đã từng thực hiện hành vi bạo lực đối với cô Từ.”

“Cô có chứng cứ gì chứ?” Lão La đột nhiên đứng bật dậy hỏi.

“Luật sư biện hộ, xin hãy chú ý lời nói của anh, còn chưa đến lúc anh đưa ra câu hỏi.” Thẩm phán trưởng lên tiếng nhắc nhở.

“Không sao.” Công tố viên thản nhiên nói, “Thẩm phán trưởng, tôi đã hỏi xong rồi.”

“Mời luật sư biện hộ đưa ra câu hỏi cho người làm chứng.” Thẩm phán trưởng nói.

“Người làm chứng, cô nói là đương sự của tôi thực hiện hành vi bạo lực đối với Từ Mỗ, xin hỏi, dựa vào đâu mà cô nói như vậy?” Lão La ngăn cản ý định đứng lên đặt câu hỏi của tôi, lên tiếng hỏi trước.

“Những vết thương trên người cô Từ và trạng thái tinh thần của cô ấy khi chúng tôi điều tra.” Vương Lăng nói.

“Tôi nhớ cô và đồng nghiệp của tôi đã thảo luận vấn đề này, cô nói chính miệng cô Từ thừa nhận vết thương là do cô ấy tự gây nên, không liên quan đến đương sự của tôi.”

“Đúng vậy, nhưng đó không phải là kết luận của chúng tôi.”

“Vậy kết luận của các cô là gì?”

“Tôi kiên quyết cho rằng tự mình cô Từ không thể nào gây ra được vết thương bị dây thắt lưng vệt xuống như vậy, đặc biệt là rất nhiều vết thương ở phía sau lưng cô ấy.”

“Cô là bác sĩ sao?”

“Không phải.”

“Bác sĩ pháp y?”

“Không phải.”

“Liệu cô có tư chất để giám định tình hình thương tích hay không?”

Vương Lăng ngăn người trước một loạt câu hỏi dồn dập của Lão La, lắc đầu nói: “Không có.”

“Phản đối, những câu hỏi của người biện hộ không liên quan đến vụ án này.” Công tố viên giơ tay phản đối.

“Thẩm phán trưởng, xin hãy cho phép tôi giải thích.” Lão La nói, “Rõ ràng là, việc Từ Mỗ bị đương sự của tôi đánh đập hoàn toàn thuộc về suy đoán chủ quan của người làm chứng, chứ người làm chứng không hề có tư cách giám định tình hình thương tích, chỉ dựa vào cảm giác mà đưa ra suy đoán vết thương trên người Từ Mỗ là do thắt lưng gây ra, và cả vết thương đó là do đương sự của tôi gây nên.”

Tôi hi vọng là toà án chú ý điều này, giám định tình hình thương tích là vô cùng chuyên nghiệp, cần phải do người có chuyên môn thực hiện, người làm chứng không hề có tư cách chuyên môn về lĩnh vực này, lời trần thuật của cô ấy hoàn toàn là sự suy đoán chủ quan, do đó, những lời làm chứng ngay không nên được ghi nhận.” Lão La nói.

“Lời phản đối của công tố viên cô hiệu, người biện hộ, xin tiếp tục đưa ra câu hỏi.” Thẩm phán trưởng nói.

“Cảm ơn!” Lão La gật đầu, nhìn công tố viên với ánh mắt khiêu khích, hỏi tiếp: “Người làm chứng, cô vừa nói, phán đoán Từ Mỗ bị đương sự của tôi ngược đãi, còn có một nguyên nhân là trạng thái tinh thần của Từ Mỗ, xin hỏi, trạng thái tinh thần của cô ấy thế nào?”

“Ủa đột.” Có tình huống vừa rồi, khi trả lời câu hỏi này, Vương Lăng tỏ ra thận trọng hơn nhiều, suy nghĩ cẩn thận rồi mới nói. “Khi trả lời câu hỏi của chúng tôi, nhiều lần nhìn bị cáo, tỏ ra rất sợ hãi.”

“Cô dựa vào đâu để phán đoán nỗi sợ hãi của Từ Mỗ xuất phát từ đương sự của tôi?”

“Cô ấy nhiều lần nhìn bị cáo.” Vương Lăng do dự một lát, “Tôi không phải chuyên gia tâm lý, nhưng nỗi sợ hãi đó, dù là người bình thường cũng có thể nhận ra được.”

“Cũng có nghĩa là, không phải do chính miệng Từ Mỗ thừa nhận nỗi sợ hãi này bắt nguồn từ đương sự của tôi, đây vẫn là suy đoán của cô, phải vậy không?” Lão La mỉm cười, hỏi.

“Đúng vậy, nhưng ai cũng có thể nhận ra điều đó mà.” Vương Lăng vội nói.

“Nhưng, qua cuộc điều tra lúc trước, chúng tôi được biết, Lâm Phong và Từ Mỗ rất ân ái, Từ Mỗ cũng rất dựa dẫm Lâm Phong, khi cô ấy trả lời câu hỏi, nhìn về phía đương sự của tôi, liệu có khả năng là đang tìm kiếm sự an ủi hay không?”

“Việc này...”

“Nói một cách khác, liệu có khả năng, nỗi sợ hãi này của Từ Mỗ là do các cô? Theo như tôi biết đương sự của tôi và nạn nhân Từ Mỗ trong vụ án này đều là phần tử trí thức cao, rất chú ý đến hình tượng trước mặt mọi người, liệu có khả năng là thế này, vì cuộc điều tra của các cô có thể gây ra ảnh hưởng không tốt đối với Từ Mỗ và đương sự của tôi, cô ấy mới sợ hãi như vậy?”

“Tôi không xác định chắc chắn.”

“Cảm ơn! Thẩm phán trưởng, tôi đã hỏi xong rồi.” Lão La đắc ý giơ biểu tượng chiến thắng, quay trở lại chỗ ngồi của luật sư.

“Công tố viên, liệu anh có còn đưa ra chứng cứ mới hay không?” Sau khi cảnh sát tư pháp đưa Vương Lăng ra khỏi toà, thẩm phán trưởng lại hỏi.

“Vâng.” Công tố viên lờm Lã La một cái, “Chúng tôi đã điều tra được, mười lăm năm trước, bị cáo từng bị cảnh sát điều tra vì liên quan đến việc ngộ sát. Nạn nhân chính là vợ cũ Lưu Mỗ của ông ta khi bác sĩ pháp y tiến hành kiểm tra thi thể phát hiện ra, khắp người Lưu Mỗ đều có vết thương do dây da gây nên, nghi ngờ đã chịu sự ngược đãi của bị cáo, đồng thời gây nên tử vong do bị sốc. Nói một cách khác, Lưu Mỗ chết là do không chịu đựng nổi sự đau đớn khủng khiếp từ lần roi của ông ta. Đây là báo cáo điều tra lúc đó.”

Công tố viên trình báo điều tra lên toà, đồng thời một bản photo cũng được đưa đến trước mặt chúng tôi.

“Tôi xin được nhắc mọi người chú ý, trên người nạn nhân Lưu Mỗ của vụ án đó và Từ Mỗ, nạn nhân của vụ án này đều có vết thương tương tự.” Công tố viên nói.

Tôi nhìn bản báo cáo này với vẻ khó có thể tin nổi, điều đầu tiên nghĩ đến là cần phải giữ chặt Lão La lại. Với tính cách của cậu ấy, lúc này chắc chắn sẽ nổi xung lên mất.

“Thưa thẩm phán trưởng, và các vị thẩm phán, tôi xin được tạm ngưng phiên xử. Còn về việc có tiếp tục đảm nhận vai trò người biện hộ cho bị cáo hay không, chúng tôi sẽ tiến hành xem xét lại.”

Đáng tiếc, động tác của tôi vẫn chậm một bước, khi tay tôi vừa chạm vào cậu ấy, câu nói này của cậu đã rần ròi thoát ra rồi.

Thẩm phán trưởng kinh ngạc nhìn Lão La. Suốt hơn mười năm làm quan toà của ông, tình huống đương sự thay đổi luật sư biện hộ ngay tại phiên toà là điều không hiếm gặp, nhưng ngay trong phiên toà mà luật sư tỏ ý từ bỏ làm người biện hộ được uỷ thác, có lẽ đây là lần đầu tiên thì phải.

“Lão La, ngồi xuống.” Tôi vội hạ giọng, mỉm cười hời hợt với thẩm phán trưởng. “Xin lỗi, thẩm phán trưởng, tâm trạng đồng nghiệp của tôi không được ổn định lắm, tôi cho rằng anh ấy không phù hợp tiếp tục tham gia phiên toà, tôi xin đề nghị toà án cho phép, sau đây một mình tôi sẽ hoàn thành quy trình phiên toà hôm nay.”

“Không, tôi rất ổn.” Lão La hơi cúi đầu, nhìn tôi, tôi chợt chú ý thấy, cậu ấy khẽ chớp mắt, trên mặt còn xuất hiện nụ cười khó hiểu.

Cùng lúc đó, cậu ấy không quên nói tiếp, “Thẩm phán trưởng, tôi có lí do tin rằng, đương sự của tôi che giấu những thông tin quan trọng với chúng tôi, trực tiếp gây nên sự bị động của chúng tôi tại phiên toà. Đồng thời, đương sự đã tiến hành hướng dẫn sai lệch cho chúng tôi, khiến chúng tôi có sự biện hộ sai lệch.”

“Người biện hộ.” Thẩm phán trưởng và những thẩm phán khác ngồi bên cùng thương lượng, nói: “Sau khi thảo luận tỉ mỉ, chúng tôi cho rằng lí do anh đưa ra không đủ thuyết phục để dừng phiên toà. Chúng tôi quyết định tiếp tục tiến hành xét xử, người biện hộ, hãy đưa ra lời đối chất với chứng cứ của công tố viên.”

“Được nhé, nếu đã ép tôi nói thì tôi sẽ nói.” Lão La hừ một tiếng, nói: “Thẩm phán trưởng, tôi muốn nhắc quý toà chú ý điều này, trong tờ chứng cứ mà công tố viên trình lên, cuối cùng bởi vì không đủ chứng cứ nên đã không khởi tố đối với đương sự của tôi, tức là không thể nào chứng minh đương sự của tôi tiến hành đánh đập và ngược đãi vợ cũ khiến cho cô ấy tử vong. Công tố viên muốn dùng một tội danh vốn không được kết luận để khép tôi cho đương sự của tôi, nhằm làm cho mọi người tin rằng bây giờ ông ấy giết người. Đây có được tính là vu cáo hay không?”

Vụ án đó đã không có đầy đủ chứng cứ chứng minh do đương sự của tôi gây ra, ở đây, công tố viên lại luôn miệng nói đương sự của tôi có tội. Trước khi toà án phán quyết, bất cứ ai cũng đều vô tội. Cách nói này của công tố rõ ràng là đang cố ý dẫn dắt sai khuynh hướng nội tâm của các vị quan toà, đồng thời cũng đang cố ý hướng dẫn sai giới truyền thông có mặt ngày hôm nay, muốn thao túng dư luận, tạo áp lực cho toà. Loại thủ đoạn này thực sự quá tồi tệ, đây có được coi là đưa chuyện phi báng hay không? Thưa thẩm phán trưởng, tôi xin yêu cầu xử phạt những lời lẽ không thích đáng của công tố viên, anh ấy cần phải xin lỗi về việc này.”

Lão La nói rất nghiêm nghị, nhưng tâm trạng của tôi lại không được tốt.

Toà án Trung Quốc mặc dù không đủ chế độ bồi thẩm đoàn giống như các nước Âu Mỹ, có đôi khi chỉ cần dùng tình cảm để làm lay động các thành viên trong bồi thẩm đoàn là có thể vứt bỏ sự thực, tiến hành phán quyết vô tội cho bị cáo. Nhưng tư cách thẩm phán của Trung Quốc vẫn là do con người hoàn thành, do thẩm phán trưởng và các thẩm phán khác tổ hợp thành Hội đồng xét xử, khi tiến hành phán quyết vẫn bị ảnh hưởng bởi tâm trạng cá nhân.

Viện kiểm sát cũng biết điều này, đồng thời không định dựa vào bản chứng cứ này để thuyết phục quan toà, điều họ muốn chỉ là trên phương diện tình cảm tác động đến quyết định cuối cùng của Hội đồng xét xử.

Rõ ràng, sách lược của họ đã thành công. Lão La giãy giụa thế nào cũng không có thành quả gì đáng kể.

4

Sau khi hoàn thành giai đoạn xét hỏi trước khi xử án, toà án không hề tiến hành luôn việc biện hộ trước toà.

Để hoá giải tâm trạng của Lão La, tôi đành phải nhún mình đến gặp quan toà xin lùi thời gian biện hộ, hơn nữa, hiện tại, vụ án này của tôi cũng đúng là cần phải tiến hành điều tra sâu thêm.

Vị quan toà luống tuổi dù rất không bằng lòng, nhưng khi Lão La lòi tên của Trương Tĩnh ra, ông đành phải đồng ý, ba ngày sau sẽ mở phiên toà xét xử lại.

“Này, Lão La, rốt cuộc Tĩnh lai lịch thế nào, mà sao lại được nể mặt thế?” Tôi hỏi đầy băn khoăn.

“Cô ấy à? Hi hi, dù sao tôi cũng không dám gây sự.” Lão La cười hi hi, “Đừng có dò la việc này, biết được chân tướng sự thực, cậu sẽ khóc ngất mất.”

Tôi chau mày nhìn Lão La, lúc này đây, trạng thái tinh thần của cậu ấy quá kì lạ. Không hề chửi bới, không hề phẫn nộ, như thể những chuyện xảy ra trên toà án đều không liên quan gì đến cậu.

“Lão La, cậu nghe rõ cho tôi này.” Tôi sa sầm mặt, nói về nghiêm nghị, “Bất luận cậu nhìn nhận đương sự như thế nào, vụ án này chúng ta đã nhận rồi, thì bắt buộc phải đấu tranh cho quyền lợi hợp pháp của Lâm Phong, nếu như vì sự lười nhác tiêu cực của cậu mà vụ án này xảy ra vấn đề gì, tôi không tha cho cậu đâu.”

“Tôi biết, tôi biết.” Lão La lập tức xua tay, “Tôi ít nhiều cũng là luật sư, quy tắc của luật sư là gì, tôi có thể không hiểu được sao? Yên tâm đi, tôi không lười nhác tiêu cực đâu. Nào, nghe này, nghe này.”

Lão La nói rồi rút từ trong túi ra một chiếc bút, lại lấy đôi tai nghe, trong khi tôi tròn mắt kinh ngạc, cậu kết nối hai thứ này lại với nhau, sau đó nhét tai nghe vào tai tôi.

“Tôi nhớ cô và đồng nghiệp của tôi đã thảo luận vấn đề này, cô nói chính miệng cô Từ thừa nhận vết thương là do cô ấy tự gây nên, không liên quan đến đương sự của tôi.”

“Đúng vậy, nhưng đó không phải là kết luận của chúng tôi.”

“Vậy kết luận của các cô là gì?”

“Tôi kiên quyết cho rằng tự mình cô Từ không thể nào gây ra được vết thương bị dây thắt lưng vọt xuống như vậy, đặc biệt là rất nhiều vết thương ở phía sau lưng cô ấy.”

“Cô là bác sĩ sao?”

“Không phải.”

“Bác sĩ pháp y?”

“Không phải.”

“Liệu cô có tư chất để giám định tình hình thương tích hay không?”

“Không có.”

“Phản đối, những câu hỏi của người biện hộ không liên quan đến vụ án này.”

“Thẩm phán trưởng, xin hãy cho phép tôi giải thích.”

“Rõ ràng là, việc Từ Mỗ bị đương sự của tôi đánh đập hoàn toàn thuộc về suy đoán chủ quan của người làm chứng, chứ người làm chứng không hề có tư cách giám định tình hình thương tích, chỉ dựa vào cảm giác mà đưa ra suy đoán vết thương trên người Từ Mỗ là do thắt lưng gây ra, và cả vết thương đó là do đương sự của tôi gây nên.

Tôi hi vọng là toà án chú ý điều này, giám định tình hình thương tích là vô cùng chuyên nghiệp, cần phải do người có chuyên môn thực hiện, người làm chứng không hề có tư cách chuyên môn về lĩnh vực này, lời trần thuật của cô ấy hoàn toàn là sự suy đoán chủ quan, do đó, những lời làm chứng ngay không nên được ghi nhận.”

Nội dung tôi nghe được thật không ngờ là đoạn Lão La nói ở trên toà. Tôi rút tai nghe ra, chỉ vào Lão La nói: “Cậu, cậu muốn gì thế? Tự ý ghi âm, việc

này mà để cho toà biết, thì chúng ta chết chắc rồi.”

“Sợ gì chứ! Ai biết được đây là bút ghi âm chứ?” Lão La đắc ý cười nói: “Mấy nghìn tệ đấy, thế nào? Đẹp không?”

“Đẹp ông bỏ nhà cậu ấy!” Tôi bực bội mắng, “Sớm muộn cũng bị cậu hại chết thôi!”

Nếu so với nghịch môn đồ công nghệ cao này, tôi lại cảm thấy thích, sở thích giống như trẻ con đồ của Lão La không chừng mất nữa.

“Đừng có nhắc đến nữa, lần trước cậu thắng vụ kiện đó, cậu nổi danh như cồn, mẹ tôi chê tôi lắm, lần này tôi xem bà còn có thể nói được gì. Chắc chắn, đáng tiếc thật, nếu có thể ghi hình được thì càng tuyệt.” Lão La cẩn thận cất bút ghi âm đi, nói về tiếc nuối.

“Bị cậu làm cho tức chết luôn ấy! Đối diện với Lão La, tôi thực sự không biết nói gì, “Quay lại việc chính thôi, tiếp theo đây phải làm thế nào?”

“Ăn cơm thôi, tôi đói rồi!” Lão La khởi động xe, năm phút sau là đến được công Sở Công an tỉnh, tôi trợn trừng mắt, thật không ngờ Tỉnh đã đợi ở đó rồi, trên mặt cô hiện rõ sự mệt mỏi không thể che giấu nổi. Khi đi về phía chúng tôi, lại còn bước tập tễnh nữa.

“Việc ở toà, nghe em nói rồi, đừng nản, anh Tiểu Minh, đây chỉ là một chút trở ngại trên con đường các anh trở thành luật sư nổi tiếng. Em tin rằng, đối với các anh, chút trở ngại này chẳng là gì cả.” Vừa lên xe, tôi chưa kịp nói gì, Trương Tĩnh đã vỗ mạnh vào vai tôi, hào hứng nói đầy vẻ khích lệ động viên.

“Anh Tiểu Minh của em lần này gặp đại nạn rồi, đôi mắt hoa nhạn kim tinh của cậu ấy lần này nhìn nhảm rồi.” Lão La đúng là kẻ phôi bò, khi nói câu này còn vô cùng hào hứng.

“Khó đấy!” Trương Tĩnh thở dài, “Em xin lỗi, anh Tiểu Minh, lần này chắc là em không giúp được gì cho anh rồi.”

“Ồ.” Nghe cô ấy nói vậy, trái tim tôi như thể rơi xuống đáy vực, nhất thời mất hết tất cả mọi niềm hứng thú, “Lão La, đưa tôi về văn phòng đi, tôi muốn yên tĩnh một chút, các cậu cứ đi ăn đi.”

“Em biết là anh Tiểu Minh thương em nhất mà, nhìn xem, Tiểu La Từ, anh học theo đi nhé, em còn đang ở đây, anh Tiểu Minh còn sợ em không biết anh ấy nhớ em nữa kìa.” Trương Tĩnh nói về đắc ý, tôi lại chỉ có thể đáp lại bằng nụ cười thiếu não.

“Sức khoẻ là vốn gốc dễ làm cách mạng, anh Tiểu Minh, cho dù quay về muốn nhảy lầu, cũng phải ăn no trước hẵng hay chứ!” Trương Tĩnh vỗ mạnh vào vai tôi, nói về khí khái, “Huống hồ, hôm nay là do anh chàng Tiểu La Từ kẻo kéo mời, anh mà không ăn là lỗ đấy.”

Mười phút sau, Lão La lái xe đến phía dưới toà văn phòng luật sư, bước vào quán ăn mà chúng tôi thường tới ăn. Tôi mơ màng đi theo bọn họ. Tôi không muốn ăn chút nào cả, đến nỗi khi đồ ăn được mang lên, tôi mới biết, thật không ngờ Lão La lại gọi ba suất canh Mala loại rẻ nhất – năm tệ.

“Tiểu La Từ, anh Tiểu Minh, các anh sống khó khăn quá nhỉ?” Trương Tĩnh khuấy khuấy chút rau trong bát, tỏ vẻ xót xa, “Thứ này sao các anh có thể nuốt nổi được chứ? Làm gì có dinh dưỡng đâu.”

“Em không hiểu rồi nhỉ?” Lão La lau khoé miệng, “Bữa cơm ngon không phải dùng tiền làm thước đo, không tin em thử một miếng xem. Hơn nữa, em có thiếu sơn hào hải vị không? Mời em ăn những thứ đó em cũng không muốn ăn. Thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị, em sẽ phát hiện ra, trên thế giới này có rất nhiều món ngon mà em đã bỏ qua.”

“Anh đúng là người đầu tiên nói về sự keo kiệt mà lại có đạo lý hùng hồn thế đấy.” Trương Tĩnh chu môi, gấp một sợi mì lên thử, nét mặt liền thay đổi ngay, chuyển sang sự vui mừng và ngây ngất. Cô không buồn chú ý đến hình tượng của mình, ăn vào một lát đã hết sạch, học theo Lão La, uống cạn cả nước canh.

“Thấy chưa, anh nói không sai chứ?” Lão La nhìn Trương Tĩnh về đắc ý.

“Được rồi, tha thứ cho anh.” Trương Tĩnh vỗ tay, nhưng lại thở dài, “Anh Tiểu Minh ơi anh Tiểu Minh, anh nói xem em nên gọi món gì nhỉ?”

“Hừ?” Tôi nhìn Trương Tĩnh, nhưng lại nhìn thấy trong mắt cô có chút gì đó xót xa và không nỡ.

“Thôi đi, nếu còn tiếp tục trêu anh, thì em lại có cảm giác tội lỗi.” Trương Tĩnh nói, rút từ trong túi ra một bản tài liệu, đưa đến trước mặt tôi, “Anh đọc đi.”

“Đây là cái gì?” Tôi nhận lấy tài liệu, lật giờ ra xem, rất ngạc nhiên khi phát hiện ra đây là một bản báo cáo khám nghiệm tử thi, hơn nữa tử thi được kiểm tra chính là vợ cũ của Lâm Phong – Lưu Mỗ.

Trong bản báo cáo khám nghiệm thi thể này, bác sĩ pháp y đã nêu ra, nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lưu Mỗ là bị sốc chấn thương. Mặc dù toàn thân đầy vết thương, nhưng lại không có vết thương nào chí mạng. Tôi đột nhiên nhớ đến, trong vụ án này, nguyên nhân dẫn đến cái chết của nạn nhân Từ Mỗ là do mất máu quá nhiều, hơn nữa, đầu bị đập nát.

“Bị sốc chấn thương và mất máu có gì khác biệt?” Tôi chột ngắc đầu, nhìn Trương Tĩnh, lên tiếng hỏi.

“Anh Tiểu Minh đúng là thông minh, vừa nhìn đã tìm ra điểm nghi vấn.” Trương Tĩnh khen ngợi, nói: “Thông thường thì nói một cách đơn giản là, cái gọi là bị sốc chấn thương chính là do đau quá mà chết, còn bị mất máu thì khá đơn giản, ý nghĩa đã hiện ngay trên câu chữ, kết hợp vào vụ án hiện tại này, thì

chính là phần não bị đập nát.”

Tôi đặt tài liệu xuống, tháo kính ra, day day cánh mũi, lúc này đây, trong đầu tôi chợt xuất hiện một suy nghĩ vô cùng bạo gan, nếu như...

Chưa chờ cho cái suy nghĩ này hoàn toàn bật ra, tôi đã lắc mạnh đầu, việc này quá mạo hiểm.

“Anh Tiểu Minh đang nghĩ gì vậy? Việc này e là cách duy nhất hiện nay rồi.” Trương Tĩnh hỏi về sốt sáng.

“Vụ án đó vẫn chưa qua thời kì truy tố.” Tôi nói, “Hơn nữa, cho dù Lâm Phong thừa nhận cũng không có tác dụng gì, ông ta bắt buộc phải đưa ra được chứng cứ, nhưng như vậy cũng có nghĩa là, vụ án đó chắc chắn sẽ bị truy tố, chúng ta không thể làm như vậy được.”

Trương Tĩnh và Lão La cùng nhìn nhau, đột nhiên cô thở dài lắc đầu nói: “Em biết là chiều này không có tác dụng với anh. Nếu như đổi thành Tiểu La Từ, anh ấy đã vội vàng chạy đi tìm Lâm Phong rồi.”

Nói rồi, cô lại một lần nữa lôi từ trong túi ra một tập hồ sơ: “Cho anh cái này, kết quả vừa mới có chiều nay.”

Tôi thoáng ngẩn ngơ, nhìn sang Lão La, chợt hiểu tất cả mọi việc vì sao Lão La lại có biểu hiện kì lạ đối với tất cả những việc xảy ra ở toà án, hoàn toàn không giống tác phong thường ngày của cậu. Thì ra Trương Tĩnh đã có được thứ mà cô mong muốn, chỉ có điều một số kết luận được đưa ra hơi muộn một chút.

Tôi vội vàng giờ tập hồ sơ, tất cả sự ỳ dột bao trùm lấy tôi suốt cả chiều nay ngay trong khoảnh khắc này lập tức tiêu tan.

“Thái độ làm việc của anh Tiểu Minh thế này đây!” Trương Tĩnh lắc đầu.

“Đáng kiếp cô đơn cả đời.” Lão La nói về khinh khỉnh, “Đi nào, Tĩnh, chúng ta đi dạo, để cho anh Tiểu Minh của em hưng phấn một mình đi.”

“Được, đi nào, hôm nay em sẽ xa xỉ một chút, làm liệu trình mát xa chân.”

Nói rồi, hai người bọn họ thật sự nắm tay nhau rời khỏi quán ăn. Lão La vốn vẫn luôn né tránh Trương Tĩnh còn không kịp mà lại đột nhiên đổi tính đề nghị đưa Trương Tĩnh đi dạo, tôi dù lấy làm lạ, nhưng sự kích động mà tập hồ sơ đó mang tới thật sự quá lớn. Tôi vốn không có thời gian rảnh mà để ý đến bọn họ. Tôi chưa bao giờ mong ngóng mở phiên toà xử án lần nữa như trong khoảnh khắc này. Trong sự giãy vò, cuối cùng cũng đến cái ngày quan trọng này. Sáng sớm hôm nay, tôi sốt sáng kéo tay Lão La đi đến toà án. Trương Tĩnh cũng đã đến chờ đợi, cô ấy vẫn mặc bộ cảnh phục như trước đây.

“Anh Tiểu Minh, cố gắng lên!” Nhìn thấy chúng tôi, Trương Tĩnh khua mạnh nắm tay.

“Chắc chắn rồi!” Tôi vẫy tay.

“Lão Giản, vụ án này, hôm nay có thể để cho tôi biện hộ chính được không?” Trước khi vào trong toà, Lão La đột nhiên kéo tôi lại, nói với về vô cùng nghiêm túc.

“Sao thế? Nghiện rồi à?” Chứng cứ Trương Tĩnh cung cấp khiến tôi tràn ngập lòng tin chiến thắng đối với vụ kiện này, bất giác trêu đùa, “Hay là tôi không lên bục, ở bên dưới lắng nghe rồi quay video cho cậu?”

“Không cần thế đâu.” Lão La cười, “Dù sao, vụ án này cứ giao cho tôi đi.

“Được, tôi để cậu nở mày nở mặt trước mặt bác gái.” Tôi đã nhanh mắt nhìn thấy mẹ của Lão La đã tiến vào trong toà, ngồi xuống ghế khách lắng nghe, “Đừng có làm hỏng việc đây!”

“La Kiệt tôi đây là ai chứ?” Nhận được sự đồng ý của tôi, sự tự tin của Lão La liền bùng phát, “Cậu cứ đợi mà xem nhé!”

“Thẩm phán trưởng, tôi xin được mời người làm chứng mới lên toà làm chứng.” Sau khi thực hiện xong quy trình bắt buộc, Lão La đứng dậy nói.

“Cho phép người làm chứng lên toà.” Thẩm phán trưởng nói.

Trương Tĩnh lại một lần nữa xuất hiện trên ghế của người làm chứng. Công tố viên vừa nhìn thấy cô ấy, bèn không kìm được nhú chặt lông mày. Nhìn Trương Tĩnh trong bộ cảnh phục uy nghiêm rắn rỏi, làn da trắng ngà, khuôn mặt đẹp hoàn mĩ và đôi mắt tinh anh, tôi không kìm được thoáng mỉm cười, nhưng lại lên thờ dài.

Không ai biết được, trong mấy ngày qua, cô ấy đã trải qua như thế nào. Bản tài liệu mà cô ấy đưa cho tôi là bản báo cáo giám định vật chứng vi lượng, được lấy từ bộ quần áo mà Lâm Phong mặc hôm xảy ra vụ án, nhưng lại không tìm được thứ gì thuộc về Lâm Phong, đúng là mò kim đáy bể.

Tôi dường như có thể nhìn thấy, cô ấy đã nhốt mình trong phòng thí nghiệm, mấy đêm liền không ngủ nghỉ, tiến hành giám định từng nguyên liệu lấy được, nhưng lại thất vọng hết lần này đến lần khác. Cảm giác thất bại chưa có thời khắc nào ngừng tấn công cô, hi vọng và thất vọng luân phiên dày vò tinh thần cô. Thậm chí cho đến khi thành công, cô đã không còn sức để mà hưng phấn nữa.

“Người làm chứng, thân phận của cô là?”

“Nhân viên giám định kĩ thuật hình sự của Sở Công an tỉnh, bác sĩ pháp y kiểm tra chính.”

“Mời người biện hộ đưa ra câu hỏi.”

Thẩm phán trưởng đang tiến hành các thủ tục tại toà, tư duy của tôi đã rong chơi đến chốn nào rồi. Hoàn thành xong bản giám định vật chứng vi lượng đó, Trương Tĩnh không dừng công việc của mình. Với vai trò là một người làm công tác luật sư, tôi hiểu rất rõ, nếu chỉ có thể chứng minh đương sự của mình vô tội thì chưa đủ. Đối với một vụ án mạng đã được khởi tố, trước khi tìm được hung thủ, bất cứ một vị quan toà nào cũng đều thờ ơ kéo dài vụ án này, chứ không dễ dàng đưa ra lời phán quyết trắng án.

Trương Tĩnh vẫn còn buộc phải tìm ra hung thủ thực sự, cô một mình một trận chiến như vậy, không hề đơn giản chút nào. Một người, hai chân, trong cả thành phố này, muốn tìm kiếm một người có thể là người tận mắt chứng kiến, cô ấy đã phải đi lần lại theo tuyến đường mà Lâm Phong đã đi hôm xảy ra vụ án, hỏi thăm từng người có khả năng nhìn thấy Lâm Phong.

Về thân phận thực sự của Trương Tĩnh, cô ấy không nói, tôi cũng không hỏi, nhưng chỉ cần thông qua một lời ngắn gọn của Lão La, tôi cũng đoán biết, gia thế cô nha đầu này chắc chắn rất hiển hách. Ở nhà có khi là cô thiên kim tiểu thư cần người hầu hạ, nhưng vì vụ án này...

“Cô nha đầu đó, có ngốc không chứ? Cả bàn chân bị rộp rồi.” Hôm đó, sau khi Lão La trở về bèn nói với tôi, lúc này đây, câu nói như đang vang bên tai tôi.

“Người làm chứng, cô đã đọc bản báo cáo khám nghiệm tử thi của nạn nhân Lưu Mỗ cách đây mười lăm năm và bản báo cáo khám nghiệm tử thi của nạn nhân Từ Mỗ của vụ án này hay chưa?” Lão La hỏi, câu nói này khiến tôi lập tức bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn Lão La, câu hỏi của cậu ấy hoàn toàn khác với phương án biện hộ mà lúc trước chúng tôi đã bàn bạc.

Cậu ấy lại cố tình né tránh ánh mắt của tôi.

“Đã đọc rồi.” Trương Tĩnh đang ngồi trên ghế nhân chứng hình như cũng biết sớm được kết quả này, bình tĩnh trả lời.

“Cô có ý kiến gì về hai bản báo cáo này?”

“Trước tiên, nguyên nhân dẫn đến cái chết của hai nạn nhân không giống nhau. Lưu Mỗ chết do bị sốc chấn thương, Từ Mỗ chết do mất quá nhiều máu. Tiếp đến, thủ pháp thực hiện hành vi bạo lực cũng không giống nhau. Thủ pháp tiến hành hành vi bạo lực đối với Lưu Mỗ rất khéo, né tránh những chỗ hiểm, không hề để lại vết thương chí mạng. Còn người thực hiện hành vi bạo lực đối với Từ Mỗ, thủ pháp đơn giản thô bạo, nhìn rõ vết thương chí mạng.” Trương Tĩnh nói.

“Cho nên, kết luận của cô là?”

“Hai vụ án không phải do cùng một người gây ra?”

“Tôi phản đối!” Trong lúc cuống, tôi không kịp chú ý đến thân phận là luật sư bào chữa của mình, hét lên, “Câu hỏi mà luật sư đưa ra không có mối quan hệ trực tiếp đối với vụ án này!”

“Luật sư Giản, phiền anh chú ý một chút thân phận của mình.” Quan toà dờ khóc dờ cười nhìn tôi, nói, rồi lại nhìn Trương Tĩnh, “Người làm chứng, cô có thể nói rõ hơn một chút được không?”

“Mỗi người đều có thói quen tư duy và động tác theo thói quen. Những điều này biểu hiện rõ nét nhất trên người hung thủ, bởi vì tổ chất tâm lý có tốt hơn nữa, trong khi giết người cũng sẽ căng thẳng, sẽ thực hiện một số động tác theo thói quen. Hung thủ trong vụ án này, thì lại trực tiếp biểu hiện ra thủ pháp giết người của hung thủ. Cùng một tên hung thủ, trong những vụ án khác nhau, thông thường cũng sẽ có thủ pháp giết người mặc định hoặc hành động mặc định. Trong công tác thực tế, chúng ta đều công nhận đây là căn cứ quan trọng.”

“Quan toà, xin đừng để cô ấy nói tiếp!” Tôi hét lên.

“Luật sư Giản, nếu anh còn như vậy, tôi sẽ yêu cầu anh rời khỏi toà vì tội danh quấy nhiễu quy trình xét xử của toà.” Quan toà sa sầm nét mặt.

Tôi lo lắng nhìn Lão La, nói: “Lão La, anh nói gì đi chứ, vụ án này không thể làm như vậy được.”

“Tại sao lại không thể chứ?” Lão La cười, rồi bỏ mặc tôi luôn, hướng ánh mắt về phía quan toà.

“Các vị chắc chắn là cảm thấy rất kì lạ phải không, tại sao tôi lại đặt ra câu hỏi này, cho nên, bây giờ, tôi muốn mời đương sự của tôi giải thích một chút cho mọi người biết.”

“Lâm Phong, không thể nói được!” Tôi kêu lên.

“Đề nghị cảnh sát tư pháp đưa luật sư Giản ra khỏi toà để bình tĩnh lại!” Quan toà gõ chiếc búa nhỏ, âm thanh chan chát đó gõ xuống bàn, nhưng lại giống như đang gõ vào đầu tôi, kêu đánh “cộp” một tiếng. Tôi ngồi thừ người xuống ghế, mặc cho cảnh sát tư pháp lôi ra khỏi phòng xử án.

Ngồi bên cạnh cửa phòng xử án, tôi cười đau khổ lắng nghe lời biện luận ở trong toà.

“Đương sự, ông có công nhận việc giết hại vợ mình là Từ Mỗ trong vụ án này không?” Lão La hỏi.

“Không, tôi không giết cô ấy.” Lâm Phong nói.

“Ông có thừa nhận ông có mối quan hệ trực tiếp đối với cái chết của vợ cũ ông – Lưu Mỗ hay không?” Lão La lại hỏi.

“Có.” Lâm Phong nói, “Vợ cũ của tôi đã tử vong trong một lần tôi tiến hành đánh đập cô ấy.”

Câu nói này vừa bật ra, cả phiên tòa chợt ồ lên, tôi có thể tưởng tượng được, vào thời khắc này, tất cả mọi người chắc chắn đều nhìn Lâm Phong với ánh mắt không thể nào tin nổi.

Đồ điên! Đúng là đồ điên!

Cuối cùng tôi đã hiểu, vì sao hôm đó Lão La đột nhiên lại thân mật với Trương Tĩnh như vậy, thực ra chỉ là vì muốn tách tôi ra. Hai người bọn họ chắc chắn là đã đi tìm Lâm Phong, xúi giục ông ta đồng ý phương án biện hộ bảo chữa này.

Rõ ràng là chúng tôi đã nắm được chứng cứ xác thực, nhưng Lão La và Trương Tĩnh lại vẫn cố tình chọn phương án biện hộ này, để làm gì, tất cả đã không cần nói cũng hiểu rồi.

Tôi vốn cứ tưởng Lão La đã chín chắn rồi, nhưng thực tế cậu ấy còn thông minh hơn trước một chút, biết được khi làm một số việc thì cần tách tôi ra.

Một người căm thù cái ác, tính tình nóng nảy, một người tính cách ngang ngược, trời không sợ, đất không sợ. Hai người này kết hợp với nhau, liệu có thể đem lại việc hay ho gì chứ?

“Súc sinh!” Trong tòa chợt vang lên tiếng chửi đầy phẫn nộ, tiếp đến là tiếng kêu rên đau xót.

“Đúng vậy, con gái ông chính là bị tôi đánh chết.” Giọng nói có phần điên cuồng của Lâm Phong truyền tới, con người ông ta lúc này, đã không còn sự điềm đạm nho nhã đầy vẻ có học vấn nữa.

“Yên lặng! Yên lặng! Cảnh sát tư pháp, hãy đưa những người gây chuyện ra khỏi tòa!” Thẩm phán trưởng liên tục gõ búa và hét lên.

Cánh cửa chính của tòa lại một lần nữa được mở ra, một ông lão tóc điểm bạc đang bị cảnh sát dìu bước ra ngoài, một chân ông đi chân trần, vẫn không cam tâm, cất tiếng chửi bới.

“Thằng khốn, mày không được chết từ té đâu!”

Ông lão già yếu lúc này đây lại có được sức mạnh khốc có thể tưởng tượng nổi, hai người cảnh sát tư pháp thật không ngờ không khống chế nổi ông lão.

Chắc ông lão là người nhà của Lưu Mỗ vợ cũ của Lâm Phong, nhưng giờ đây tôi lại không thể chú ý đến ông được, mà cúi đầu, vùi đầu vào giữa hai đùi.

Tôi cảm thấy hơi hoảng loạn, đứng từ góc độ đạo đức nghề nghiệp của luật sư, cách làm của Lão La đúng là sai lầm, rất có thể sẽ gây ra tai họa cho chúng tôi. Nhưng nếu như đặt nghề nghiệp sang bên, quay trở lại làm một người bình thường, tôi biết, cách làm của Lão La chắc chắn là nhận được sự tán đồng của phần đông mọi người.

Đứng từ góc độ này, thật không ngờ tôi lại không dám nhìn ông lão này.

Việc xét xử trong tòa vẫn đang tiến hành.

“Đương sự, ông đã dùng thứ gì để đánh đập người vợ cũ Lưu Mỗ của mình?” Lão La hỏi.

“Một chiếc dây lưng.” Lâm Phong nói.

“Chính là chiếc dây lưng phát hiện ra trong vụ án này phải không?”

“Đúng vậy.” Lâm Phong nói.

“Thẩm phán trưởng, đương sự của tôi đã nói rõ, cái chết của Lưu Mỗ là do ông ta gây nên, cũng cung cấp vật chứng tương ứng. Người làm chứng của tôi đứng từ góc độ chuyên môn cũng đã đưa ra ý kiến, hai vụ án vốn không phải do một người gây ra, cũng có nghĩa là, cái chết của Lưu Mỗ không phải do đương sự của tôi gây ra. Ngoài ra, tôi muốn tiếp tục hỏi người làm chứng.”

“Người làm chứng, cô có từng tiến hành kiểm nghiệm vật chứng hay không?” Sau khi nhận được sự cho phép của quan tòa, Lão La hỏi.

“Có.” Trương Tĩnh bình tĩnh trả lời.

“Trong vật chứng, cô có phát hiện ra điểm nghi vấn nào không?”

“Trên hung khí, tôi phát hiện ra dấu vân tay của người khác.”

“Thẩm phán trưởng, tôi hỏi xong rồi.”

“Công tố viên, xin hãy đưa ra câu hỏi cho người làm chứng.”

“Người làm chứng, theo như cô nói, giả sử trong vụ án này tồn tại một tên hung thủ khác, cô giải thích thế nào về hình dạng vết máu bắn phụt lên trên người bị cáo? Chuyên gia dấu vết đã chứng thực, bị cáo chỉ có ở vị trí của hung thủ mới có thể để lại dấu vết như vậy.” Công tố viên hỏi.

“Điều này rất đơn giản.” Trương Tĩnh nói, “Chỉ cần hung thủ mặc quần áo của bị cáo là có thể để lại vết máu tương ứng. Còn về vết máu trên mặt, rõ ràng có dấu vết bôi lên. Trên mặt dính đầy máu, con người ta sẽ có thói quen lau chùi, điều này cũng dễ che giấu được khỏi sự điều tra khám nghiệm của cảnh sát.

Ngoài ra, tôi thấy cần thiết phải nói rõ điều này, trên quần áo của bị cáo, chúng tôi đã phát hiện ra lông tóc của người khác, tôi có lí do để cho rằng, đó chính là do hung thủ lưu lại.” Trương Tĩnh thoáng mỉm cười, bổ sung thêm.

Nội dung cô ấy đang nói đến lúc này chính là điều được nhắc đến trong bản tài liệu giao cho tôi lúc trước, đây cũng chính là nguyên nhân khiến tôi có lòng tin thắng được vụ kiện này. Tôi biết cô ấy giống Lão La có lòng chính nghĩa, chỉ là tôi hoàn toàn không thể ngờ được, cô ấy và Lão La lại nghĩ ra được chiêu này.

Chúng tôi là luật sư, nhưng việc mà cậu ấy đang làm lúc này lại là việc công tố viên nên làm.

Công tố viên đã kết thúc phần đặt câu hỏi, thẩm phán trưởng tuyên bố tạm dừng phiên toà mười lăm phút, mười lăm phút sau tiếp tục tiến hành xét xử.

Tôi không còn hứng thú đối với sự việc sẽ xảy ra tiếp theo, theo tình thế hiện thời, có thể phán đoán, dù không chắc chắn trong phiên toà xét xử lần này, liệu vụ án Lâm Phong dính líu đến việc giết hại Từ Mỗi có được phán quyết vô tội hay không. Nhưng cuối cùng, ông ta chắc chắn sẽ được phóng thích vô tội, chỉ cần bắt được tên hung thủ thực sự đó. Còn về vụ án ông ta dính líu đến việc sát hại Lư Mỗ, Viện kiểm sát tất sẽ khởi động quy trình truy tố.

Tôi đứng dậy, lao đảo bước ra ngoài. Tôi không biết cần phải đối diện với Lâm Phong như thế nào, tôi không phải là một luật sư đạt tiêu chuẩn.

“Lão Giản, đừng như vậy!” Một bàn tay rần rỏ nắm lấy cánh tay tôi, lời Lão La nói mang theo chút xót xa.

“Anh Tiểu Minh, em xin lỗi!” Trương Tĩnh cũng nói về áy náy.

Nghe giọng nói trong trẻo êm tai của cô ấy, tôi lập tức mềm lòng. Trương Tĩnh, cô gái quen được nuông chiều, lúc này đây thật không ngờ lại xin lỗi thành khẩn trước mặt tôi.

“Không trách em!” Tôi gắng gượng nở nụ cười, “Nếu như anh không phải là luật sư, anh cũng sẽ làm như vậy.”

“Trách tôi à?” Lão La nhún vai, “Tuỳ thôi, chỉ cần cậu cảm thấy thoải mái, thì cứ đánh tôi một trận luôn ở đây đi cũng được, bảo đảm không đánh trả lại!”

“Không cần đâu.” Tôi lắc đầu, “Nhưng nếu lần sau còn xuất hiện việc thế này, có thể nói trước với tôi một tiếng được không? Dựa vào đâu mà cậu làm anh hùng, còn tôi lại phải hứng lời mắng nhiếc chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Type: Lê Vy

“Luật sư Giản, luật sư La, công tố viên hi vọng huỷ bỏ phần tranh luận biện hộ trên toà, toàn án sẽ trực tiếp đưa ra lời phán quyết đối với vụ án này, các anh có đồng ý không?” Trước khi tiếp tục xét xử, thẩm phán trưởng đột nhiên gọi chúng tôi đến và hỏi.

“Vì sao?” Tôi và Lão La cùng ngăn người, nhìn công tố viên, rồi lại nhìn thẩm phán trưởng.

Công tố viên cười nói: “Nguyên nhân thì không tiện tiết lộ.”

Tôi nhìn Lão La, Lão La cũng nhìn tôi.

“Cậu nói gì đi chứ.” Lão La đột nhiên nói.

Tôi trừng mắt nhìn Lão La, nói: “Chẳng phải cậu nói vụ án ngày hôm nay do cậu làm người biện hộ chính sao?”

“Biện hộ xong rồi mà, việc cần quyết định chẳng phải là cậu làm chủ nhiệm cần phải gánh vác sao?” Lão La tỉnh bơ tỏ ra vô tội, khiến tôi đúng là dở khóc dở cười.

“Vây cũng được.” Tôi cười ảo não lắc đầu, nhìn thẩm phán trưởng, “Nếu như toà có thể tiếp nhận lời làm chứng của người làm chứng Trương Tĩnh, tôi có thể đồng ý huỷ bỏ tranh luận biện hộ trên toà.”

“Có thể.” Thẩm phán trưởng trả lời không chút do dự, điều này lại khiến tôi thoáng ngẩn người, sau đó, cảm giác sung sướng trào dâng, tôi nhìn Lão La, thì thấy cậu ấy cũng nhìn tôi kiểu vừa cười vừa như không cười.

“Có phải là cậu đã biết điều gì rồi phải không?” Tôi hỏi.

“Tĩnh nói, không thể nói, không thể nói được.!” Lão La lúc lắc đầu bước vào toà án.

“Yên lặng! Bây giờ tiếp tục phiên toà.” Sau khi tất cả mọi người đều có mặt đông đủ, thẩm phán trưởng tuyên bố tiếp tục phiên toà.

“Qua lời đề nghị của công tố viên và sự đồng ý của người biện hộ, sau khi Hội đồng xét xử phân tích nghiên cứu đầy đủ đưa ra quyết định, huỷ bỏ việc tranh luận trên toàn của vụ án này, toà đã đưa ra phán quyết đối với vụ án này, bây giờ tuyên đọc bản phán quyết. Tất cả đứng nghiêm!” Thẩm phán trưởng nói.

Biến cố đột ngột xuất hiện khiến cho Lâm Phong lo lắng bất an, ánh mắt nhìn về phía chúng tôi có phần hoài nghi. Lão La lại chẳng buồn quan tâm, tôi đành phải giờ kí hiệu tay về phía Lâm Phong, để cho ông ta yên tâm.

“... Hội đồng xét xử đã nghe và tiếp nhận đầy đủ những ý kiến của hai bên khởi tố và biện hộ, và cả lời làm chứng của nhân chứng hai bên, trong đó Trương Tĩnh – nhân viên giám định kĩ thuật hình sự của Sở Công an tỉnh, bác sĩ pháp y kiểm tra chính đã điều tra rõ ràng, trong vụ án này tồn tại bằng chứng có một nghi phạm khác. Kết hợp với sự thực liên quan sau khi được điều tra rõ ràng, bản toà thấy rằng sự việc bị cáo bị công tố viên khởi tố có liên quan đến việc sát hại nạn nhân Từ Mỗ không có đầy đủ chứng cứ, bản toà không chấp nhận.

Đối với việc bị cáo Lâm Phong dính líu đến vụ án đánh đập dã man vợ cũ Lưu Mỗ của anh ta khiến cô ta tử vong, không thuộc phạm vi xét xử của phiên toà lần này, công tố viên có thể khởi tố sang vụ án khác.”

Kinh ngạc, lưỡng lự, vui mừng hân hoan... rất nhiều tâm trạng đan xen trên khuôn mặt của Lâm Phong, ông ta cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình mới không biểu hiện ra hành vi quá khích.

“Nếu như không đồng tình với phán quyết này, trong vòng mười ngày kể từ ngày nhận được giấy phán quyết có thể thông qua toà án này hoặc trực tiếp kháng cáo lên toà án nhân dân cấp cao. Kháng cáo bằng văn bản, cần phải nộp một bản chính và ba bản phụ.”

“Bây giờ tuyên bố, kết thúc phiên toà.” Thẩm phán trưởng gõ chiếc búa nhỏ.

Cho đến tận thời khắc này, trên mặt Lâm Phong mới lộ ra nụ cười đắc ý: “Đáng lắm! Số tiền năm trăm nghìn tệ này bỏ ra cũng thật xứng đáng!” Ở công toà án, Lâm Phong vỗ vào vai tôi như người bề trên, “Luật sư Giám quả nhiên danh bất hư truyền, vụ kiện thế này mà các anh cũng có thể thắng kiện được.”

Tôi khẽ cử động, kéo dần khoảng cách với Lâm Phong. Ngay phía sau lưng ông ta, mấy nhân viên công tác ở Viện kiểm sát và cảnh sát tư pháp đã bước đến.

“Lâm Phong, vụ án vợ cũ Lưu Mỗ của anh gặp nạn, thông qua phê chuẩn của Viện kiểm sát đã được khởi động điều tra lại, anh dính líu đến vụ án này, bây giờ Viện kiểm sát chính thức phúc đáp quyết định bắt giữ anh.” Một vị kiểm sát viên nói với vẻ rất trang nghiêm.

Lâm Phong kinh ngạc quay đầu, nhìn chăm chăm vào người cảnh sát trước mặt, rồi lại quay lại, hướng đôi mắt đỏ au về phía tôi và Lão La, “Chúng mày lừa tao à?!” Chính trong khoảnh khắc này, vị giáo sư đại học ảo mĩ chính tề cuối cùng đã lộ ra móng vuốt găm ghềnh của ông ta, “Tao phải khởi tố chúng mày, với vai trò là luật sư của tao, chúng mày lại hãm hại tao!”

“Đừng nói thế!” Trương Tĩnh đi từ phía sau tôi lên, ung dung nói, “Chúng tôi chỉ đại diện cho ông vụ án liên quan đến việc sát hại Từ Mỗ vợ ông, bây giờ vụ án này đã kết thúc rồi, toà án cũng đã tuyên án ông vô tội, họ đã hoàn thành xuất sắc sự uỷ thác của ông rồi.”

“Nhưng bọn nó dụ dỗ tao thừa nhận đã giết hại vợ cũ của tao!” Lâm Phong gào lên, “Lũ khốn, tao phải cho chúng mày sống không bằng chết!”

“Việc này là do ông bằng lòng thừa nhận, khi thảo luận với ông về phương án biện hộ, tôi đã nói rõ với ông về sự mạo hiểm.” Lão La lạnh lùng nói, “Giữa hình phạt từ ba đến bảy năm và mười năm, chính ông đã chọn về đầu, tôi chưa bao giờ hứa hẹn với ông điều gì.”

“Bây giờ ông thay đổi lời khai cũng không phải là không được.” Trương Tĩnh cười khiêu khích, nói: “Như vậy thì sẽ không tiến hành khởi tố điều tra đối với việc cũ của ông nữa, nhưng ở vụ án ông sát hại Từ Mỗ này, kết quả có thể cũng sẽ bị thay đổi một chút đấy. Tôi lại rất hi vọng ông có thể chọn về sau.”

Lâm Phong bắt lực giãy giụa, muốn lao lên nhưng lại bị cảnh sát giữ chặt. Lão La đã giờ nắm đầm lên, Trương Tĩnh cũng kịp thời trốn vào sau lưng tôi, nhưng lại thò đầu ra. “Ra tay đi, đánh người chấp pháp của nhà nước, tội tăng thêm một bậc đấy.”

“Làm em sợ chết khiếp!” Cho đến khi Lâm Phong bị đưa đi, Trương Tĩnh mới vỗ vỗ vào ngực, nói về khoa trương.

“Bây giờ biết sợ rồi à? Khi hai người làm như vậy, sao lại không nghĩ đến sợ hãi?” Tôi hừ một tiếng.

“Được rồi, anh Tiểu Minh, đừng có giận nữa mà, cùng lắm thì hôm nay em mời các anh một bữa thịnh soạn nhé.” Trương Tĩnh vừa nói, đúng lúc đón một nhóm người của Viện kiểm sát đi đến.

Người đi đầu là một người đàn ông luống tuổi, nhưng thần sắc trông vô cùng rắn rỏi, nhìn người này, tôi lại tròn tròn mắt, giữa ông ấy và Lão La thật không ngờ lại có chút hao hao. Còn Lão La nhìn thấy người này, lại trốn vào sau lưng tôi.

“Đây là chú Năm của tôi, là người nghiêm khắc nhất trong nhà tôi, Phó viện trưởng Viện kiểm sát.” Lão La thì thầm.

“Hừ!” Ông già hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Lão La một cái, rồi lại quay sang Trương Tĩnh, nét mặt lập tức ỉu xiu, nhìn Trương Tĩnh với vẻ bất lực, “Tĩnh Tĩnh, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ theo ý cháu rồi đấy, những chứng cứ đó, có phải là đã có thể giao cho chúng tôi được rồi không?”

“Cười một cái đi chú La, đừng có làm bộ mặt đăm đăm thế chứ.” Trương Tĩnh cười ngọt ngào, lôi từ trong túi ra một bản báo cáo giám định và một chiếc USB, “Đều ở trong đây cả.”

Chú Năm của Lão La nhận lấy tài liệu, cười khổ não, lắc đầu nói: “Cô nha đầu này, lần này Viện kiểm sát mất hết cả thẻ điện rồi.”

“Chẳng phải là vì anh ấy sao.” Trương Tĩnh chu môi về phía Lão La đang trốn sau lưng tôi, “Chú La, ông cháu này của chú, thật không dễ cho người khác được yên lòng gì cả.”

“Hừ.” Phó viện trưởng La lại hừ thêm lần nữa, “Nếu không phải vì thằng nhóc này, chú có thể làm một việc vi phạm nguyên tắc như thế này không chứ?”

“Chú La, không nên nói như vậy.” Nghe thấy Phó viện trưởng La nói vậy, Trương Tĩnh liền xịu mặt, “Chúng cháu đang giúp các chú đấy. Nếu không có chúng cháu, chẳng phải là lại có một vụ án oan xảy ra dưới tay các chú sao? Tiểu La Tử là chủ lực trong việc này đấy ạ.”

“Được rồi, được rồi, chú La không nói lại được cháu. Chú đi làm chuyện hệ trọng đây, cô nha đầu, cháu có đi

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vụ Án Thứ Ba Chung Một Nỗi Đau

Trong suy nghĩ của tôi, tội ngộ sát không nghiêm trọng, việc làm lẫn lộn tốt xấu, thiện ác, chính nghĩa mà không chính nghĩa, lừa dối mọi người, tội này còn nặng hơn.

-----Plato-----

1

Văn phòng luật sư của tôi và Lão La nằm bên cạnh địa chỉ cũ của toà án nhân dân trung cấp thành phố, trong toà nhà hai mươi ba tầng được thành lập từ mười ba năm trước, từ khi bắt đầu cho đến nay vẫn luôn nằm ở đó. Hiện giờ tòa án nhân dân trung cấp thành phố đã chuyển đến phía khác của thành phố, một số văn phòng luật sư vốn cùng khởi nghiệp với tôi ở đây cũng đều chuyển đi rồi. Giờ đây, cả tầng này chỉ còn sót lại duy nhất một mình văn phòng luật sư của tôi. Nhiều người cũng khuyên tôi chuyển đi, tiện cho công việc, nhưng tôi không hề lay chuyển, thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ chuyển đi.

Tôi không phải là người hay hoài niệm, nếu không những sự việc trong quá khứ, tôi sẽ chẳng để đến tận hôm nay mới nói ra.

Tôi chỉ là hơi sợ một chút, tôi sợ tôi chuyển đi rồi, khi Lão La và Trương Tĩnh quay trở lại sẽ không tìm thấy được.

Tôi chỉ là có chút không yên tâm, lo lắng chuyển đến chỗ mới, tôi không có khả năng để khôi phục lại tất cả mọi thứ trong phòng làm việc mà Lão La để lại.

Phòng làm việc của Lão La ngay sát bên cạnh phòng tôi, đó là vùng cấm địa duy nhất của cả văn phòng luật sư, ngoài tôi và một người khác, không ai có chìa khóa của căn phòng đó, tôi cũng chưa bao giờ cho phép ai bước vào.

Mỗi buổi sáng, tôi bước vào phòng của Lão La trước, tỉ mỉ quét dọn vệ sinh trong đó, chăm sóc cho mấy chậu hoa tuy líp màu vàng đỏ, đã thành nội dung lịch trình thường nhật không có gì có thể thay đổi được của tôi.

Đến giờ đã trôi qua ba năm rồi, nhưng mỗi lần trước khi bước vào căn phòng này, tôi đều phải cố gắng hít thở sâu mấy lần, mới có thể khiến cho mình bình tâm trở lại, mới có đủ dũng khí để tra chìa vào ổ khóa.

“Tách”, âm thanh đó khê vang lên, lần nào cũng khiến cho con tim tôi chột co thất lại, tôi thực sự hi vọng, khi tôi đẩy cánh cửa ra, Lão La đang ngồi bên bàn làm việc, đập bàn đánh “bộp” một tiếng, hào sảng hét lên: “Lão La tôi trở lại rồi!”

Thế nhưng, không có, không có gì cả.

Chỉ có những tập hồ sơ lộn xộn trên bàn, thậm chí cái máy vi tính bàn cũ kĩ đó không biết còn có thể khởi động được nữa hay không, trong gạt tàn thuốc lá bên cạnh còn có một đồng tàn thuốc để từ ba năm trước. Trong hộp giấy ở góc tường đựng đầy những đồ chơi điều khiển và một hộp dụng cụ. Trong những ngày tháng cuối của khoảng thời gian đó, Lão La cuối cùng cũng đã trưởng thành, không mua đồ chơi mới nữa, mà bắt đầu thử sửa chữa những món đồ chơi đã bị hỏng.

Tôi thực sự quét dọn tỉ mỉ căn phòng làm việc này, bắt đầu từ cái ngày mà cậu ấy rời khỏi, tôi tuyệt đối không cho phép một hạt bụi mới nào được xuất hiện ở đây.

Đúng vậy, tôi sẽ làm cho tất cả mọi thứ nơi đây dừng lại vào ngày hôm đó, như vậy thì, khi Lão La và Trương Tình quay trở lại, là có thể bắt đầu từ ngày hôm đó, tiếp tục cuộc sống của chúng tôi. Như vậy, họ sẽ như thể chưa từng rời xa tôi vậy.

Hoa nở hoa tàn, hoa tàn hoa nở. Tôi biết, khi chậu hoa tuy líp cuối cùng đó chết đi, chính là lúc ba người bọn tôi lại một lần nữa tụ họp.

"Cố lên, Lão La, tôi bận trước đây." Tôi nói một câu ở giữa căn phòng trống không, khóa cửa cẩn thận, quay trở về phòng làm việc của mình. Một tờ báo đặt trên bàn làm việc của tôi, "Bộ luật Hình sự sửa đổi bổ sung (9)" chính thức được thực thi vào ngày hôm nay rồi.

Một điều quan trọng nhất trong bản điều chỉnh bộ luật này là quy định "Buôn bán phụ nữ trẻ em bị bắt cóc đều nhất loạt phải chịu hình phạt", điều này rất có ý nghĩa đối với việc đã kích hành vi phạm tội bắt cóc mua bán phụ nữ trẻ em. Trong "Bộ luật Hình sự sửa đổi bổ sung" trước đây, mặc dù cũng quy định người buôn bán phụ nữ trẻ em bị bắt cóc chịu hình phạt, nhưng cũng bổ sung thêm, nếu như mua phụ nữ bị bắt cóc, không cản trở việc cô ta rời khỏi đó, là có thể không truy cứu trách nhiệm hình sự; không cản trở hành vi giải cứu, không có hành vi ngược đãi trẻ em, là có thể không phải chịu hình phạt. Trên thực tế, điều này có nghĩa là rất nhiều hành vi phạm pháp do đó có thể trốn tránh được sự trừng trị của pháp luật. "Bộ luật Hình sự sửa đổi bổ sung" mới này thì lại nói rõ người mua trẻ em bị bắt cóc nhất loạt đều phải chịu hình phạt, người không ngăn cản việc rời bỏ, có thể được xử ở mức khung hình phạt thấp nhất hoặc xử phạt nhẹ hơn; sau khi mua trẻ em bị bắt cóc, không cản trở việc giải cứu, không tiến hành ngược đãi, có thể được xử ở mức khung hình phạt thấp nhất. Ý tứ trong những câu nói này chính là đều bắt buộc bị định tội.

Bản tin này khiến tư duy của tôi quay trở lại khoảng thời gian tháng 12 năm 2002.

Đã trải qua hai tháng kể từ khi chúng tôi thắng vụ kiện của Lâm Phong. Mùa đông lạnh lẽo kéo tới cùng với sự khó khăn trong công việc kinh doanh của văn phòng luật sư.

Trong hai tháng vừa qua, văn phòng luật sư gần như không nhận được bất cứ vụ án mới nào. Những người ủy thác của các vụ án dân sự đương nhiên cho rằng, văn phòng luật sư Kiệt Minh thắng được hai vụ kiện khó khăn thì sẽ thu phí rất cao, sẽ không thêm đề mắt đến những vụ kiện còn con của họ. Những người ủy thác của các vụ án hình sự thì sau khi nói chuyện với tôi, hoặc là bị tôi đuổi về, hoặc là cảm thấy quá mạo hiểm, biết đâu sẽ bị lợi dụng đen ra, bèn từ bỏ việc hợp tác.

Đối với tình trạng này, tôi cũng không để tâm, tôi có tiêu chuẩn chọn lựa vụ án của mình, thông qua hai vụ án của Cố Minh và Lâm Phong, tôi đã quyết định, chỉ cần là vụ án hình sự, tôi bắt buộc cần phải xác nhận chắc chắn đương sự vô tội mới có thể nhận.

Lão La thì lại sốt ruột lắm rồi, đã hai tháng nay cậu ấy không mua đồ chơi mới.

"Lão Giản, cậu làm gì thế?" Cậu ấy ôm lấy khuôn mặt sưng vù do đau răng, nói không rõ tiếng, "Nếu cứ thế này, chúng ta đều phải hít không khí mà sống thôi."

"Lão Giản à, cậu là anh tôi có được không?" Lão La nhìn tôi vẻ cầu xin, "Mặc kệ thắng thua, cứ kiếm được tiền trước đã. Cậu thấy đấy, tình hình thế này bảo tôi ăn nói thế nào với người nhà được chứ?"

Lão La ném tờ báo cáo tài vụ tháng này cho tôi, trên đó là những chữ lớn đỏ chói.

"Lão Giản! Cậu có nghe không đấy?"

Thấy tôi chẳng hề nhúc nhích, Lão La bực bội lao đến định bóp cổ tôi.

Ở phía ngoài cửa vang lên tiếng hắng giọng khe khẽ, Lão La giật mình, vội thả tay ra, quay đầu lại nhìn thấy nụ cười vẻ ám muội trên gương mặt Trương Tình, cô đang đứng bên cửa sổ.

"Sao em lại đến đây?" Nhìn thấy Trương Tình, Lão La chợt ngẩn người.

"Thái độ này của anh là gì thế?" Trương Tình hừ một tiếng, ngồi xuống sofa, "Bản cô nương đây bận rất nhiều việc, đặc biệt tranh thủ đến thăm các anh. Anh lại còn không vui à?"

"Không phải, không phải." Lão La xoa tay, "Anh đây chẳng phải cũng là công việc bận rộn sao, em đến thì cũng nên nói trước một câu. Hay là chúng ta để hôm khác hãy hẹn nhé?"

"Hừm, công việc bận rộn." Trương Tình động vào máy vi tính của Lão La, bức ảnh hiện ra trên màn hình là hình ảnh của trò chơi kinh điển Báo động đỏ(*). "Ồi, việc chờ anh đều là quốc gia đại sự đấy, dùng sức lực của một mình để chiến đấu với sự tấn công của sáu nước. Thế nào, muốn làm Tần

Thủy Hoàng thống nhất sáu nước sao?"

(*) Red Alert.

"Đây chẳng qua là để điều chỉnh trạng thái, thả lỏng một chút."

Lão La hùng hồn nói không chút thẹn thùng.

"Cà phê, mới pha!" Tôi pha cho Trương Tĩnh một tách cà phê, hỏi: "Sự việc đó thế nào rồi?"

"Ồ đây." Trương Tĩnh vỗ vào túi xách, nhưng lại không mở ra, chỉ nhìn tôi với vẻ nghiêm túc, "Anh Tiểu Minh, anh thật sự định làm như vậy à?"

"Ừ," tôi gật đầu.

"Hai người giấu tôi làm việc gì thế?" Vừa nhìn thấy hai người bọn tôi như vậy, Lão La căng thẳng hỏi.

"Kết hôn." Trương Tĩnh hất cằm, nói: "Anh Tiểu Minh tuổi trẻ tài cao, vóc người cao lớn rắn rỏi, lại nho nhã lịch sự, đâu có giống anh chứ? Cho nên em đã đồng ý lời cầu hôn của anh ấy rồi."

"Gi cơ?" Lão La liền tròn mắt.

"Đừng nghe cô ấy nói bừa." Mặt tôi chợt đỏ lựng lên, "Lão La, cậu đừng hiểu nhầm, tôi nhờ Tĩnh giúp tôi điều tra vụ án."

"Lão La, cậu đừng hiểu nhầm, trái tim tôi vẫn luôn thuộc về cậu." Trương Tĩnh trầm giọng, mô phỏng theo giọng điệu cách nói của tôi, cô hẳn học trộm nhìn tôi một cái, rút từ trong túi xách ra một tập hồ sơ đưa cho tôi, "Chẳng biết cách phối hợp một chút nào cả."

"Vụ án gì thế?" Lão La tiến đến hỏi về sõi sục, "Tôi biết ngay mà, cậu chắc chắn sẽ không chịu ngồi yên chờ chết đâu."

Thực ra, đó là một vụ án rất đặc biệt, vụ án xảy ra vào đầu tháng 10 năm đó, chính là lúc tôi đang chạy đôn chạy đáo về việc của Lâm Phong.

Lúc đó, đúng vào tuần lễ vàng(*), những người đi chơi xa đông đúc khiến cho đường cao tốc bị tắc chặt cứng, cảnh sát giao thông khu vực đường cao tốc cả ngày trực chiến mệt mỏi điều khiển giao thông, còn phải tiến hành kiểm tra những chiếc xe khả nghi.

(*) Ngày Quốc Khánh của Trung Quốc, toàn dân được nghỉ một tuần.

Vụ án xảy ra khi cảnh sát giao thông chuẩn bị tiến hành kiểm tra một chiếc xe hàng chờ đầy những thùng hàng vừa mới tiến vào đường cao tốc.

Tài xế xe hàng thấy cảnh sát giao thông ra hiệu cho anh ta dừng xe đỗ vào lề đường, từ từ giảm tốc độ, khi cảnh sát chuẩn bị đi đến kiểm tra, chiếc xe hàng lại đột ngột tăng tốc, muốn lao qua trạm kiểm soát. Người cảnh sát giao thông phản ứng nhanh nhạy vội nhảy sang một bên, mới không bị cuốn vào bánh xe. Cảnh sát giao thông nhanh chóng thông báo cho đồng nghiệp ở đoạn đường phía trước, bố trí vật cản trên đường.

Tài xế xe hàng thấy khó có thể chạy thoát, bèn dừng xe, nhảy ra khỏi xe bỏ chạy. Các cảnh sát vũ trang phối hợp công tác với cảnh sát giao thông thấy vậy liền đuổi theo, dù cảnh sát bắn liên tiếp mấy phát đạn chỉ thiên cảnh cáo, nhưng người tài xế vẫn ngoan cố phản kháng, cảnh sát vũ trang bèn bắn trúng vào đùi anh ta, rồi tóm gọn.

Cảnh sát giao thông lập tức định mở thùng xe, còn chưa kịp cạy khóa, đã nghe thấy những tiếng gõ liên tiếp từ trong thùng xe, còn có cả tiếng phụ nữ kêu lên thảm thiết và tiếng kêu cứu.

Mấy người cảnh sát giao thông và cảnh sát vũ trang nhìn nhau, mặt tái nhợt, cảnh sát vũ trang vội lên nòng, hướng họng súng vào cửa thùng.

"Mở ra!" Một người cảnh sát dẫn đội hít thở một hơi thật sâu, ra lệnh.

Tiếp đó, thùng xe hàng được mở ra, thứ đầu tiên xộc vào phía những người cảnh sát là một thứ mùi hôi thối, rồi đến những tiếng kêu thét chói tai của các cô gái.

Những cảnh sát đứng bên cửa nhìn thấy trong thùng xe có ba mươi mấy cô gái quần áo tàn tạ, mặt mũi tiều tụy.

Phần lớn các cô gái sắc mặt vàng vọt, ánh mắt đờ đẫn, có mấy cô thậm chí còn đang mang bầu. Phía trong cùng thùng xe, còn có mấy cô gái gầy đét nằm im, họ đã không còn chút sức sống nào nữa rồi.

Ánh nắng mặt trời đột ngột xuất hiện khiến cho những cô gái đang còn sức phải giơ tay lên che mắt.

Trong góc có một cái bồn cầu đơn giản. Dưới sàn vớt đầy các hộp đựng đồ ăn một lần trắng xóa, đồ ăn trong đó đã bị thiu thối.

Đây là một thùng hàng giống như địa ngục, vừa là chỗ ăn ở của những cô gái này, vừa là chỗ đi vệ sinh của họ, thậm chí còn là nơi nhắm mắt của một vài cô không thể nào gắng gượng nổi.

"Đừng sợ, chúng tôi là cảnh sát." Người cảnh sát dẫn đội cố gắng nói thật ôn hòa.

Ánh mắt của các cô gái đó cuối cùng cũng đã có chút thần thái, trào ra những giọt nước mắt kích động, ôm đầu khóc thảm thiết.

Mấy phút sau, một cô gái ăn mặc còn có vẻ chỉnh tề, ngoài sự mỗi mặt, trạng thái tinh thần cũng vẫn ổn bước ra, được cảnh sát dìu đỡ xuống xe.

"Đừng để cô ta chạy thoát, cô ta cùng một hội với bọn buôn người đấy!" Cảnh sát đang định đưa cô gái này lên xe, các cô gái trong thùng xe liền hét to.

Cảnh sát ngăn người, nhìn cô gái yếu đuối trước mặt với vẻ kinh ngạc, nhưng lại thấy thần sắc cô ta rầu rĩ, chủ động giơ hai tay ra.

Qua điều tra, độ tuổi của những cô gái bị bắt cóc không ai quá 22 tuổi, trong đó có hai mươi người năm nay vừa tròn 16 tuổi.

Đây là nhóm buôn bán phụ nữ trẻ em, kẻ chủ mưu chính là tên tài xế xe hàng Ngô Anh vừa bị cảnh sát vũ trang bắn bị thương. Còn cô gái bị các nạn nhân tố cáo tên Lâm Quỳnh, là nhân vật thứ hai của nhóm tội phạm này, đồng thời cũng là vợ của Ngô Anh.

Trong đường dây, hai người này có địa vị là nhà cung cấp hàng, dựa vào yêu cầu của đối tượng, sẽ gom nguồn hàng ở các vùng, sau đó thông qua danh nghĩa công ty vận chuyển, vận chuyển "hàng" đường dài để đưa đến tận tay người mua.

Trong quá trình vận chuyển, Ngô Anh phụ trách việc lái xe, Lâm Quỳnh thì ở cùng với những cô gái bị bắt cóc, giám sát nhất cử nhất động của họ, tiến hành "chăm sóc" phù hợp đối với họ, để tránh nguồn "hàng" chất lượng tồi, lại bị trả hàng.

Đồng thời, trong tập đoàn này, Ngô Anh còn đảm nhận vai trò là "nhân viên kiểm tra chất lượng", hắn sẽ tự mình kiểm tra từng món "hàng". Với một số cô gái chịu nghe lời, hắn sẽ giữ họ lại, để họ bán thân trong những hộp đêm hay các chỗ khác trực thuộc, giúp chúng kiểm được một món hời. Đợi đến khi cơ thể của những cô gái này không còn đủ tiêu chuẩn nữa, mới đem bán đến những vùng núi xa xôi hẻo lánh.

Còn với những cô gái ngoan cố, Ngô Anh sẽ đem bán trước, đồng thời suốt cả chặng đường liên tục giày vò cơ thể họ, mài mòn ý chí của họ.

Mấy người mang thai, đứa con trong bụng họ đều là của Ngô Anh.

Điều khiến cảnh sát không thể nào hiểu được, Lâm Quỳnh với vai trò là vợ Ngô Anh, không chỉ không hề có bất cứ hành vi ngăn cản nào đối với loại hành động hoang đường này, ngược lại còn đứng bên hỗ trợ.

Sau khi quy án, Ngô Anh và Lâm Quỳnh khai nhận hết toàn bộ tội trạng của mình. Lâm Quỳnh đồng thời khai ra, trong thành phố này, chúng còn có một cứ điểm bí mật, ở đó nhốt một số cô gái vừa mới mang thai, trong thời gian này không tiện di chuyển. Kế hoạch của Ngô Anh là đợi sau khi những cô gái này sinh nở xong, sẽ chia trẻ em và phụ nữ thành hai loại hàng đem bán.

Theo lời khai của Lâm Quỳnh, cảnh sát đã nhanh chóng giải cứu được các cô gái này, đồng thời cũng thông báo với cảnh sát các vùng yêu cầu hỗ trợ điều tra, bắt gọn cả đường dây tội phạm độc ác này.

Sau khi xem xong hồ sơ, Lão La hồi lâu không nói gì, rầu rầu hút thuốc lá, mãi sau mới nói: "Lão Giản, không phải cậu định nhận vụ án này chứ?"

Tôi gật đầu nói: "Đúng là có suy nghĩ này."

"Cậu có ngốc không đấy?" Lão La đứng bật dậy, "Tính chất của vụ án này đặc biệt nghiêm trọng như vậy, bắt giữ phi pháp, lừa bán phụ nữ trẻ em, cưỡng hiếp, vụ án này mà chúng ta cũng có thể nhận được sao? Tôi nói cho cậu, Lão Giản, hôm nay tôi chỉ nói đến đây thôi, cậu dám nhận vụ án này, tôi lập tức nói với người nhà, rút vốn đầu tư. Cùng lắm là chúng ta giải tán!"

"Lão La, ngồi xuống!" Tôi kéo Lão La, ấn cậu ấy ngồi xuống sofa, "Cậu nghe tôi nói xong đã!"

"Tôi không nghe!" Lão La nghiêng đầu, "Không cần biết vì bất cứ lí do nào, giúp bọn buôn người kháng kiện đã là không được rồi!"

"Một triệu tệ." Trương Tĩnh đột nhiên lên tiếng.

"Một... triệu... tệ?" Lão La chột trợn trừng mắt, từ cuối cùng bất giác cao giọng, lập tức chuyển sang khuôn mặt tươi cười, "Ồi, sao không nói sớm, việc này các cậu giấu tôi làm gì chứ? Bất luận đương sự là người thế nào, với vai trò là luật sư, chúng ta đều có nghĩa vụ bảo vệ quyền lợi hợp pháp của họ!"

Tôi bất lực lắc đầu, vẫn đứng là Trương Tĩnh hiểu Lão La, một câu nói đã đánh trúng yếu điểm của cậu ấy.

"Bởi vì không đảm bảo có thể thắng kiện." Trương Tĩnh nhìn bộ mặt tỏ ra đầy chính nghĩa của Lão La với ánh mắt khinh thường, "Vụ án không thể thắng kiện thì anh Tiểu Minh chắc chắn sẽ không nhận, còn để anh nhận thì vụ án này thua chắc luôn rồi."

"Anh ít nhiều cũng là luật sư chuyên nghiệp, đừng có thiếu lòng tin với anh như thế được không?" Lão La nói về không phục, "Ngay lúc này đây, anh đã có phương án biện hộ rồi, thái độ nhận tội thành khẩn, có biểu hiện lập công, có thể cố gắng giành được hình thức khoan hồng của pháp luật. Một triệu tệ đấy, lần này có thể mua được bao nhiêu món xịn, có thể gom đủ ba loại hải lục không quân rồi."

"Người ủy thác yêu cầu biện hộ trắng án." Tôi tạt gáo nước lạnh đập tắt đám lửa hừng khởi vừa mới nhen nhóm của cậu ấy.

"Trắng án?" Lão La tròn tròn mắt nhìn tôi về kinh ngạc, "Đây là yêu cầu như trò hề của tên ngốc nào đưa ra vậy? Vốn không thể nào thực hiện được! Nhưng, tận một triệu tệ, bằng cả tổng doanh thu của chúng ta trong hai năm." Lão La nhìn tôi đầy kì vọng, "Lão Giản, cậu đã định nhận vụ án này, thì

chắc là sẽ có cách phải không?"

"Không có, tôi chỉ là muốn thử xem sao thôi." Tôi lắc đầu, "Cậu nhìn chỗ này này." Tôi chỉ vào một trang trong tập hồ sơ, "Trong quá trình thẩm vấn, Lâm Quỳnh đã nhiều lần hỏi ngược lại cảnh sát, nếu như mình đồng ý nhận toàn bộ trách nhiệm đối với các hành vi phạm tội, thì có thể xử nhẹ hoặc miễn trách nhiệm hình sự của Ngô Anh hay không. Câu nói này có vấn đề rất lớn, đáng để chúng ta nghiên cứu sâu thêm."

"Cậu hãy nói xem tôi cần phải làm gì đi. Lên núi đao, xuống biển lửa, nếu tôi mà chau mày một cái, thì để cho cả kiếp này tôi làm thằng đàn ông còn trinh trắng đi." Lão La nói với vẻ rất hùng hồn.

"Tiểu La Tử." Trương Tĩnh mỉm cười, "Nếu muốn kiếm một triệu tệ đó, thực ra không cần phiền phức như vậy, chỉ cần..."

"Đừng có mơ, anh cần phải dựa vào chính đôi tay mình để tạo dựng nên sự nghiệp của mình, dựa vào em, anh còn coi là thằng đàn ông gì chứ." Lão La rướn cổ nói.

"Anh kêu thét gì chứ!" Trương Tĩnh lau bầu vẻ bất mãn, "Nhưng em phải nhắc nhở các anh, một triệu tệ này không dễ kiếm thế đâu, nếu như thua kiện, đừng nói là không có tiền, văn phòng luật sư này của các anh liệu còn có thể kinh doanh tiếp được hay không cũng là vấn đề đấy."

"Vì sao? Người ủy thác còn có tài thông thiên à?" Lão La nói với vẻ không phục.

"Cũng gần thế đấy!" Trương Tĩnh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Thế lực của người ủy thác vụ án này mặc dù chưa đến độ thông thiên, nhưng cũng lại là nhân vật mà tôi chưa được nhìn thấy dù chỉ là bóng lưng. Từ đầu đến cuối, tôi đều không được trực tiếp tiếp xúc với người ủy thác, tất cả mọi thông tin qua lại đều là thông qua Trương Tĩnh truyền đạt.

Hơn nữa người ủy thác đưa ra một yêu cầu kì lạ, không hề yêu cầu chúng tôi tiến hành biện hộ cho cả hai người Ngô Anh và Lâm Quỳnh, chỉ cần bảo vệ được một mình Lâm Quỳnh là được.

Và Trương Tĩnh chẳng qua là giữ sĩ diện cho ông cụ của gia đình họ.

Còn về việc tôi dám nhận vụ án này là bởi vì chứng cứ mà Trương Tĩnh đem về trong cuộc điều tra lúc trước khiến tôi cho rằng Lâm Quỳnh rất có khả năng tham gia phạm tội trong tình huống vạn bất đắc dĩ.

Khoảng mười năm trước, Lâm Quỳnh vẫn là cô học sinh cấp ba thuần khiết.

Năm đó, Lâm Quỳnh vừa tròn 16 tuổi, trên đường đi học về thì bị mất tích. Người nhà cô ta từ thời khắc đó đã bắt đầu cuộc tìm kiếm dài đằng đẳng. Ban đầu, suy nghĩ đến thế lực và tài lực hùng hậu của gia đình, người nhà một dạo nghi ngờ Lâm Quỳnh đã bị bắt cóc để tống tiền. Để tránh việc kích động bọn bắt cóc trở mặt, Lâm gia không hề báo cảnh sát. Quyết định sai lầm này khiến cho cảnh sát đã bỏ lỡ mất thời cơ tốt nhất để giải cứu Lâm Quỳnh.

Một tuần sau, Lâm gia vẫn không nhận được cuộc điện thoại tống tiền của bọn bắt cóc, cũng không có được bất cứ tin tức nào của Lâm Quỳnh mới chọn lựa báo cảnh sát. Lúc này, phía cảnh sát cũng chẳng có cách nào khác, chỉ có thể cố gắng hết sức tìm kiếm, nhưng rồi cũng phải gác vụ án này sang một bên.

Nhưng Lâm gia chưa hề từ bỏ cuộc tìm kiếm cô con gái của mình, vụ án này vừa mới xảy ra, Lâm gia nhanh chóng nhận được thông tin, đồng thời ngay lập tức xác nhận nghi phạm Lâm Quỳnh của vụ án chính là cô con gái đã mất tích năm đó của họ.

Với thế lực của Lâm gia, muốn bảo vệ được con gái của mình thật ra chỉ cần nói một câu, nhưng bố của Lâm Quỳnh là một người vô cùng giữ nguyên tắc, ông phủ nhận lời đề nghị "nói một tiếng với nhân vật có liên quan" của người nhà, mà tìm đến ông nội của Trương Tĩnh, nhờ ông giúp đỡ tìm kiếm được một người luật sư có thể thắng được vụ kiện này. Về việc này, Lâm gia đồng ý bỏ ra một triệu tệ với điều kiện là "bắt buộc phải thắng".

Chính ở trong bối cảnh như vậy, Trương Tĩnh mới giao vụ án này cho chúng tôi.

Trong vòng mười năm trước, rốt cuộc đã xảy ra việc gì mà lại khiến một cô tiểu thư gia đình giàu có thuần khiết lại kết hợp với bọn buôn bán người độc ác? Lại vì nguyên nhân gì mà cô lại trở thành một kẻ buôn bán người mà ai cũng muốn tiêu diệt?

Đây là những câu hỏi mà tôi rất nóng lòng muốn biết được đáp án. Đối với việc có cứu được Lâm Quỳnh hay không, việc giải đáp được những câu hỏi này cũng vô cùng quan trọng.

Chúng tôi gặp được Lâm Quỳnh trong phòng thẩm gặp của trại tạm giam, mặc dù mặc bộ đồ tù nhân nhưng trạng thái tinh thần của cô ta xem ra cũng vẫn ổn, có thể nhận ra cô ta không bị cảnh sát thẩm vấn một lời.

"Có tiền có thể đứng là tốt quá!" Lão La cảm thán.

"Gia thế nhà cậu cũng chẳng kém cạnh đâu nhì?" Tôi lườm Lão La một cái, ngồi thẳng người, nhìn Lâm Quỳnh, "Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Giản Minh - luật sư chủ nhiệm văn phòng luật sư Kiệt Minh, vị này..." Tôi chỉ vào Lão La, "Là La Kiệt - phó chủ nhiệm văn phòng, hai người chúng tôi nhận được sự ủy thác đảm nhiệm làm người biện hộ cho cô."

Trong ánh mắt của Lâm Quỳnh chợt xuất hiện nỗi sợ hãi, cô ta co người lại phía sau. Đây là một kiểu phản ứng tự vệ, tôi càng chắc chắn, trong vòng mười năm qua, Lâm Quỳnh không có giây phút nào không phải sống trong nỗi sợ hãi.

"Đừng sợ." Tôi vội nói, "Vụ án của cô chúng tôi đã tìm hiểu rồi, bây giờ có một số vấn đề muốn xác minh lại với cô một chút."

"Ngô Anh thế nào rồi?" Lâm Quỳnh chợt hỏi.

"Gi cơ?" Tôi ngần ngừ, nhìn Lâm Quỳnh, lại thấy cô ta nét mặt lo lắng.

"Ngô Anh thế nào rồi? Liệu anh ấy có xảy ra chuyện gì không?" Lâm Quỳnh lại hỏi lần nữa, lần này trong giọng nói của cô ta tỏ ra rất bức thiết.

"Anh ta có luật sư khác, như thế nào thì chúng tôi cũng không rõ lắm. Chúng tôi chỉ quan tâm đến việc của cô." Lão La nói.

"Luật sư Giản, luật sư La." Lâm Quỳnh cắn môi, như thể hạ quyết tâm lớn, ánh mắt sáng rực nhìn chúng tôi nói: "Nếu như tôi nhận tội, tôi mới là người lãnh đạo của tổ chức, Ngô Anh làm như vậy là do mệnh lệnh của tôi, thế có phải là anh ấy sẽ không phải ngồi tù không?"

"Cô điên rồi à?!" Lão La sững sờ nhìn Lâm Quỳnh, "Cô có biết rằng cô làm như vậy rất có khả năng sẽ bị xử tử hình không?!"

"Anh không cần phải lo, cứ nói như thế có được không?" Đối với hai chữ "tử hình" đáng sợ này, Lâm Quỳnh hoàn toàn không có chút phản ứng, chỉ nhìn chúng tôi van lơn. "Cầu xin các anh hãy cứu Ngô Anh!"

"Tôi không làm được." Tôi lắc đầu, cố gắng suy nghĩ xem tại sao Lâm Quỳnh lại làm như vậy.

"Tôi là người được ủy thác biện hộ cho cô, trách nhiệm của tôi là biện hộ cho cô."

"Vậy thì các anh đi đi." Lâm Quỳnh đột nhiên ịu xù như quả bóng bị xì hơi, lập tức ngồi thừ người ra trên ghế, ù dột nói: "Tôi không cần luật sư như vậy."

"Lâm Quỳnh, cô có thể nói cho tôi biết vì sao không?" Trầm mặc giây lát, tôi hỏi.

Biểu hiện của Lâm Quỳnh lúc này đã không thể dùng tình yêu để giải thích được nữa, có lẽ cô ấy bởi vì tình yêu mới hỗ trợ Ngô Anh phạm tội, có thể cũng sẽ bởi vì yêu mà giúp Ngô Anh giấu giếm hành vi tội lỗi, cũng có khả năng bởi vì tình yêu mà dung túng cho hành vi tội ác của Ngô Anh. Nhưng, hai người đã cùng nhận tội, rõ ràng Lâm Quỳnh đã có biểu hiện lập công, trong tình hình cảnh sát đã điều tra rõ phần lớn sự thật, mà cô ta vẫn muốn nhận tội thay cho Ngô Anh, những người có chút đầu óc đều sẽ không làm như vậy.

"Bởi vì, anh ấy là người tốt." Lâm Quỳnh gơ hai tay ôm mặt, vai rung lên, bắt đầu khóc thút thít.

Tôi kinh ngạc nhìn Lâm Quỳnh, tôi đã từng nghĩ cô ta sẽ nói là bị uy hiếp, đã nghĩ rằng cô ấy bị Ngô Anh nắm được thóp nhưng lại hoàn toàn không thể ngờ được, cô ta lại nêu ra một lí do càng không xác đáng bằng "tình yêu".

"Anh ấy yêu tôi, anh ấy đối xử tốt với tôi hơn bất kì người đàn ông nào. Không có anh ấy, tôi đã chết từ lâu rồi, anh ấy đã cứu mạng tôi, tôi muốn đền ơn."

"Có thể nói với tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Tôi do dự một lát, hỏi.

Lâm Quỳnh lại chợt rùng mình, trên mặt thể hiện ra thần sắc sợ hãi, nói lắp bắp: "Tôi không muốn nhớ lại... quá đáng sợ... đó rõ ràng là con ác mộng! Cảnh sát... đưa tôi trở vào!"

Cô ta hét lớn.

Cảnh sát quần áo nhìn chúng tôi với ánh mắt kì lạ, đưa Lâm Quỳnh quay trở lại phòng giam.

Tôi và Lão La đều rất bất lực, thiếu não quay trở về. Lâm Quỳnh từ chối kể lại những gì đã trải qua trong thời gian đó, chúng tôi cũng không thể nào biết được tại sao cô ta lại bước vào con đường phạm tội, cũng có nghĩa là, chúng tôi chỉ có thể bắt tay từ việc cô ta có biểu hiện lập công, chứ không thể nào tiến hành biện hộ trắng án cho cô ta được.

Khi chúng tôi quay về văn phòng, cảnh sát hình sự của Sở Công an tỉnh "không nghề nghiệp gì" đang ngồi ở chỗ của Lão La nghịch máy tính của cậu ấy.

Bên cạnh đang đặt một chiếc máy trực thăng đồ chơi bị vỡ.

"Em làm gì thế?" Lão La nói về khó chịu, "Trong mấy vì tính đều là những tài liệu quan trọng, để lộ ra thì phải làm sao?"

Thấy Lão La không nói gì về cái máy bay trực thăng đó, Trương Tĩnh khẽ thở phào, lờ mờ Lão La một cái, nói: "Xi, những bí mật em tiết lộ cho các anh còn ít sao?" Cô uống một ngụm cà phê, nói, "Em không phải đến đây để nói chuyện phiếm với các anh đâu, này, có người tìm các anh đây!"

Cô hất cằm, lúc này chúng tôi mới chú ý thấy, trên ghế sofa bên cạnh tường có một người thanh niên còm nhom đang ngồi, làn da đen sì sì, chiều cao chắc cũng chỉ tầm bằng Lão La, trên mặt không thể hiện chút trạng thái nào, giống như một bức tượng điêu khắc vậy. Bộ trang phục trên người anh ta đã nói cho chúng tôi biết, anh ta là một kiểm sát viên.

Tôi ngăn người, không hiểu kiểm sát viên lúc này đây đến tìm chúng tôi làm gì.

"Cấp trên bảo tôi giao cho các anh." "Thấy tôi nhìn về phía anh ta, người kiểm sát viên trẻ tuổi này bèn lấy ra một túi hồ sơ, đưa đến trước mặt tôi, "Tôi chưa từng đến, tập tài liệu này cũng không phải là tôi đem đến."

Anh ta nói một câu kì quặc song liền quay người rời khỏi văn phòng.

"Thần kinh à!" Lão La gãi đầu nói.

Tôi bóc túi hồ sơ ra, nhìn thấy tập tài liệu đó, không kìm được bật cười.

"Cười gì mà góm ghiếc thế." Lão La lẩm bẩm một câu, cướp lấy tài liệu từ trong tay tôi, nhìn một cái, "Đưa vào chúng ta thứ này làm gì? Chúng ta và Viện kiểm sát không phải là... kẻ địch sao?"

"Cái gì vậy?" Trương Tĩnh giờ tay ra, tập tài liệu đó đã nằm trong tay cô, cô lập tức lật giờ, "Hi, điều này đơn giản quá rồi, Viện kiểm sát tỏ rõ là chỉ muốn truy cứu trách nhiệm của một mình Ngô Anh, vấn đề là hiện nay tất cả mọi chứng cứ đều cho thấy Lâm Quỳnh cũng khó có thể thoát khỏi trách nhiệm hình sự, bọn họ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể hi vọng vào các anh thôi."

Câu nói vừa dứt, sắc mặt Trương Tĩnh chợt trắng nhợt, ánh mắt lại hướng vào tập tài liệu, hồi lâu sau, cô mới lạnh lùng thốt ra hai chữ: "Súc sinh!"

Cô phản ứng như vậy cũng không có gì là lạ.

Tài liệu mà anh kiểm sát viên đó bí mật đưa đến chính là ghi chép thâm vắn của những người khác trong nội bộ tổ chức tội phạm. Trong bản lời khai này ghi chép tỉ mỉ những chuyện xảy ra trong mười năm trước.

Mười năm trước, nhóm tội phạm này mới thành lập, mục tiêu ra tay đầu tiên của bọn chúng chính là Lâm Quỳnh, Lâm Quỳnh đang trên đường đi học về, chúng liền dùng cách thức dụ dỗ, lừa cô gái Lâm Quỳnh ngây thơ đến một nơi vắng vẻ, rồi tiến hành bắt cóc.

Chúng không lập tức bán cô ta đi, mà là nhốt cô ta lại, ngày đêm phát tiết thứ ham muốn cầm thú lên người cô ta. Một tháng sau, cô gái Lâm Quỳnh mới 16 tuổi đã mang thai đứa con đầu tiên của mình, rồi chín tháng sau đó, cô sinh ra một bé trai. Thế nhưng, chưa đợi cô kịp nhìn thấy con mình, đám người này đã đem bán đứa bé đi mất.

Tiếp đến, Ngô Anh là kẻ lên kế hoạch đồng thời thực hiện việc bắt cóc cô bèn đưa cô rời khỏi thành phố này, chuyến đi này kéo dài năm năm liền. Năm năm sau, khi Lâm Quỳnh lại một lần nữa xuất hiện trước mặt đám người này thì đã trở thành nhân vật thứ hai của tổ chức này.

Khi ở trại tạm giam, Lâm Quỳnh đã nói với chúng tôi, Ngô Anh đối xử tốt với cô ta hơn bất kì người đàn ông nào, không có anh ta, cô ta có lẽ cũng đã chết từ lâu rồi. Bây giờ đem ra, điều mà cô ta ám chỉ có lẽ chính là đoạn kí ức tồi tệ này.

"Đúng là không có chút nhân tính nào cả!" Trương Tĩnh đập "bốp" tập tài liệu xuống bàn, bức bối thở dốc.

Không biết là cố tình hay vô ý, tập tài liệu đó vừa văng rơi vào chiếc máy trực thăng đó. "Đồ khốn!" Lão La kêu lên, tiếp đó là tiếng kêu gào như xé ruột gan. Trong vụ án này, cậu ấy đã làm hỏng mất hai món đồ chơi giá cắt cổ rồi.

"Bọn buôn bán người vốn đã không có chút nhân tính nào cả. Rơi vào tay bọn chúng, thì câu nói "sống không bằng chết" hết sức chuẩn xác." Tôi thở dài, "Điều phiền toái chính là, bây giờ Lâm Quỳnh cho rằng Ngô Anh đã cứu cô ta, vì Ngô Anh, việc gì cô ta cũng đều bằng lòng làm. Trong khoảng thời gian năm năm mà cô ta mất tích, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì, mới khiến cho cô ta trở thành con người như bây giờ.

"Giao cho tôi đi." Lão La nói luôn không buồn suy nghĩ.

"Cậu có cách gì?" Tôi hỏi.

"Không có." Lão La lắc đầu, "Nhưng thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, một mình cậu không thể làm được hai việc. Chỉ riêng lời khai của những người nhân chứng này thì không đủ, cậu còn phải lấy được lời khai của nạn nhân, việc của Lâm Quỳnh trong năm năm đó cứ giao cho tôi."

"Em đi cùng với anh!" Trương Tĩnh đứng dậy nói.

"Không, em và anh Tiểu Minh của em đi cùng nhau." Lão La lắc đầu, "Đừng có ngang bướng cô nha đầu ạ, nơi anh sắp đi có thể sẽ rất xa, cuộc điều tra của anh Tiểu Minh của em nếu như không có sự hỗ trợ của em thì sẽ rất phiền toái."

“Ồ! Trương Tinh chu môi, miễn cưỡng đồng ý.

“Sự việc không thể chậm trễ được, bây giờ tôi đi luôn đây.”

Lão La nói rồi cầm lấy chìa khóa xe, định bước ra luôn đây.

“Quay lại đã!” Trương Tinh hét lên.

“Có chuyện gì thế?”

“Cứ hấp ta hấp tấp, anh biết đi đến đâu để điều tra không?” Trương Tinh nửa cười nửa như không cười, nhìn Lão La.

“Anh...” Lão La gật đầu, cười hi hi.

“Về quê của Ngô Anh, cũng không xa lắm, lái xe năm tiếng đồng hồ là có thể đến được.” Trương Tinh bèn viết địa chỉ vào một tờ giấy, “Em đã suy nghĩ rồi, Ngô Anh đem theo Lâm Quỳnh bị bắt cóc đến chỗ khác chắc chắn không được thuận tiện lắm, giấu cô ta ở quê hẳn là đảm bảo nhất.”

“Đã hiểu.” Lão La búng ngón tay kêu "tách" một tiếng, cất tờ địa chỉ cẩn thận.

Nhìn bóng lưng của Lão La, Trương Tinh lại khẽ thở dài nói: "Đi thôi, anh Tiểu Minh, chúng ta cũng cần phải bắt đầu làm việc rồi. Chỉ còn ba ngày nữa là đến phiên tòa rồi."

Tôi gật đầu, cùng Trương Tinh xuống lầu, lái xe đến viện điều dưỡng. Tất cả những cô gái được giải cứu tạm thời đều được bố trí ở đó, đồng loạt nhận được sự chữa trị tâm lý.

Đối với tôi và Lão La, Trương Tinh không chỉ là một người cảnh sát hình sự thông minh nhanh nhẹn, đồng thời còn là một cuốn sổ thông hành di động. Viện điều dưỡng được canh phòng nghiêm ngặt, vốn dĩ tôi không được phép vào, nhưng có Trương Tinh, tất cả những vấn đề này đều được giải quyết.

Chúng tôi có được sự đãi ngộ này, không có nghĩa là tất cả mọi người đều được đãi ngộ như vậy. Luật sư biện hộ của Ngô Anh, một người đàn ông vừa gầy vừa thấp bé giống như con khỉ và người trợ lý của anh ta đã bị người gác cổng chặn lại bên ngoài.

Nhìn thấy tôi và Trương Tinh bước vào viện điều dưỡng, vị luật sư khi không cam tâm, “Dựa vào đâu mà họ có thể vào được còn chúng tôi lại không thể vào được chứ? Luật sư có quyền điều tra lấy chứng cứ, các anh không có quyền ngăn cản tôi!”

Nói rồi, thật không ngờ anh ta lấy tay đẩy vào người gác cổng, còn kêu lên đầy khoa trương, "Đến đánh tôi đi, đến đánh tôi đi, để mọi người đều nhìn thấy mấy người các anh đã can dự vào quyền tư pháp như thế nào!"

"Ông anh, bớt nóng đi!" Vốn dĩ tôi đã bước vào viện điều dưỡng, nhưng không kim lòng được, lại quay trở ra, "Luật sư đúng là có quyền điều tra lấy chứng cứ, nhưng, người làm chứng cũng có quyền không gặp anh nhì? Mấy người anh em đây..." tôi chỉ vào người gác cổng, "Chỉ làm việc theo lệnh thôi, cần gì phải làm thế chứ? Muốn lấy chứng cứ, hẹn nhân chứng có phải là được luôn không?"

"Phi", luật sư Khi nhỏ một bãi nước bọt, "Đắc ý gì chứ, cứ chờ mà xem!"

"Mặc kệ anh ta, anh Tiểu Minh, chúng ta đi thôi!" Trương Tinh lạnh lùng nói, kéo tôi đi về phía phòng bệnh.

Tôi bất lực lắc đầu, nếu Lão La ở đây, tên luật sư đó chắc không nhìn thấy máu mới lạ.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13

Thời gian ba ngày gần như trôi qua chỉ trong chớp mắt. Đã sắp đến ngày mở phiên tòa, nhưng Lão La vẫn chưa có tin tức phản hồi gì cả.

Trên thực tế, kể từ ngày cậu ấy rời khỏi, chúng tôi bị mất liên lạc. Dù tôi và Trương Tinh đều liên tục gọi điện cho Lão La, nhưng mãi mà không thể nào liên hệ được.

"Quê Ngô Anh ở vùng núi, ở nơi đó không có tín hiệu, yên tâm, Lão La sẽ không xảy ra việc gì đâu." Tôi dùng câu này để an ủi Trương Tinh, cũng là để an ủi chính mình.

Lão La là ai chứ? Đại đen Taekwondo, dũng cảm không sợ sinh tử, đã từng một mình đánh lại bảy tên lưu manh mà bản thân không bị mất một sợi tóc, cho dù gặp phải phiền phức gì, cậu ấy cũng chắc chắn có thể trốn thoát được.

"Em tin là anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì, có thể là... trong cuộc điều tra đã phát hiện ra manh mối quan trọng muốn điều tra sâu thêm. Có lên, anh Tiểu Minh!" Trước khi bước vào tòa án, Trương Tĩnh ti mi chỉnh lại trang phục cho tôi, nắm mạnh một cái vào ngực tôi, khích lệ tôi.

Chỉ là ra tay hơi mạnh, suýt chút nữa làm tôi ngã nhào.

Tôi hít một hơi thật sâu, với những chứng cứ hiện đang nắm giữ, đương nhiên tôi không thể nào biện hộ trắng án cho Lâm Quỳnh được, lúc này đây, tôi chỉ có thể kí thác niềm hi vọng vào phiên tòa lần hai.

Thủ tục xét xử được tiến hành cho có lệ, đối với các chứng cứ mà bên công tố đưa ra, tôi và luật sư của Ngô Anh đều không đặt ra bất cứ câu hỏi nào, đương sự Ngô Anh và Lâm Quỳnh cũng khai nhận hết.

Phiên tòa thuận lợi tiến hành đến giai đoạn tranh luận trên tòa. Đến lượt tôi lên tiếng, tôi háng giọng đứng thẳng người.

"Thưa thẩm phán trưởng, thưa các thành viên Hội đồng xét xử, trong vụ án này, đương sự của tôi Lâm Quỳnh khi bị bắt không hề kháng cự, sau khi quy án thì chủ động khai ra toàn bộ hành vi phạm tội, biểu hiện nhận tội và ăn năn hối lỗi vô cùng rõ ràng, thái độ rất tốt. Hơn nữa còn chủ động khai ra quá trình phạm tội mà cảnh sát còn chưa điều tra ra được. Đồng thời đương sự của tôi Lâm Quỳnh còn hỗ trợ cảnh sát giải cứu rất nhiều nạn nhân bị giam cầm, đây là biểu hiện lập công quan trọng." Tôi từ tốn nói, "Theo như lời khai của các nạn nhân trong vụ án này, đương sự của tôi Lâm Quỳnh mặc dù tham dự vào việc dụ dỗ bắt cóc họ, nhưng chưa từng tiến hành hành vi bạo lực như đánh đập, ngược đãi họ. Ngược lại, trên đường đi, Lâm Quỳnh chăm sóc chu đáo cho những nạn nhân này, cũng có hành động ngăn cản Ngô Anh khi hắn có hành vi bức hại những cô gái này."

Tôi cầm lấy mấy tờ giấy từ trên bàn, dưới sự giúp đỡ của nhân viên tòa, nộp cho thẩm phán trưởng. Đây là chứng cứ có sức thuyết phục nhất đối với Lâm Quỳnh mà tôi có trong tay hiện nay, nó đến từ chính những phụ nữ được giải cứu.

Hôm đó, khi tôi và Trương Tĩnh nhìn thấy những nạn nhân đó, trạng thái của họ đã khá hơn nhiều. Thấy tôi đến, mặc dù họ vẫn có chút tâm lí đề phòng, nhưng chỉ lát sau, một cô gái bụng to kèn nói: "Con người cô ta thực ra cũng không quá xấu xa. Mặc dù có tham gia việc dụ dỗ buôn bán chúng tôi, nhưng trên suốt dọc đường đối xử với chúng tôi rất tốt, có đồ ăn đồ uống đều đưa cho chúng tôi trước, cũng không bao giờ đánh chửi chúng tôi."

Có điểm đột phá, những cô gái này cũng tranh nhau kể lại.

"Đúng đấy, nghe chị nói thế, hình như đúng là như vậy. Khi tên Ngô Anh đến tìm chúng tôi, Lâm Quỳnh cũng có lúc còn ngăn cản một chút."

"Cô ta hình như cũng không muốn nhìn thấy chúng tôi phải chịu giày vò, mấy lần tôi nhìn thấy cô ta còn lén lau nước mắt."

"Tôi cảm thấy, cô ta cũng không phải là tự nguyện làm việc này đâu. Cô ta rất sợ Ngô Anh."

...

Đây là một việc vô cùng kì quặc, thật không ngờ nạn nhân lại xuất hiện sự đồng tình với kẻ đã làm hại mình, mỗi người nói một câu, tất cả những điều này tụ trung đều thể hiện sự bất lực và lòng xót thương của Lâm Quỳnh.

Thử cảm xúc này nảy sinh có phần kì lạ, nhưng tất cả những điều này, với vai trò là luật sư, tôi đã cảm thấy lạ quan hơn.

"Tổng hợp những hành động liên quan của đương sự của tôi, căn cứ theo điều 67 của "Luật hình sự": nghi phạm bị cưỡng chế, bị cáo và tội phạm đang trong thời gian thụ hình, nếu như khai nhận những tội danh khác của mình mà cơ quan pháp luật chưa nắm được, sẽ được coi là tự thú. Phần từ tội phạm đã khai đúng hành vi phạm tội của mình, có thể được xử phạt mức thấp nhất; Nếu việc khai ra hành vi phạm tội của mình, giúp tránh để xảy ra hậu quả đặc biệt nghiêm trọng, có thể được giảm mức phạt. Điều 68: phần từ tội phạm tiết lộ hành vi phạm tội của người khác, sau khi điều tra xác minh đúng sự thực hoặc cung cấp manh mối quan trọng, nhờ đó mà phá được vụ án khác được cho là biểu hiện lập công, có thể nhận án phạt mức thấp nhất hoặc giảm nhẹ án phạt; Có biểu hiện lập công lớn thì có thể giảm nhẹ hoặc miễn xử phạt. Tôi mong tòa hãy xử khoan hồng với đương sự của tôi." Thấy thẩm phán trưởng đã đọc xong những lời làm chứng, tôi bèn nói.

Thẩm phán trưởng gật đầu, trong ánh mắt ông, tôi nhìn thấy sự suy tư, tôi biết, sách lược biện hộ giảm tội ít nhất vào thời điểm này là đúng đắn.

"Thẩm phán trưởng, các vị thẩm phán." Còn chưa đợi tôi ngồi xuống, luật sư biện hộ của Ngô Anh đã đứng dậy, "Tôi không tán đồng ý kiến biện hộ của người biện hộ cho bị cáo Lâm Quỳnh đưa ra. Lâm Quỳnh biểu hiện thái độ thân thiện thậm chí còn chăm sóc đối với nạn nhân, nguyên nhân chính không phải là do cô ta đồng tình với những nạn nhân này, mà là suy xét từ góc độ "xuất hàng". Rõ ràng cô ta hiểu rõ, nếu như bộ dạng của nạn nhân quá tệ thì sẽ khó xuất hàng, thậm chí bị trả hàng, mới làm như vậy. Ngược lại, đương sự của tôi Ngô Anh mặc dù dính líu đến tội danh tổ chức bán dâm, buôn bán phụ nữ trẻ em, anh ấy tự nhận tình tiết nghiêm trọng, không hề hi vọng tòa án có thể xử phạt khoan hồng, thái độ nhận tội và hối cải khá tốt. Nhưng tôi với vai trò là luật sư biện hộ cho anh ấy, thông qua điều tra nhiều mặt, vẫn điều tra rõ được, Ngô Anh làm như vậy là theo ý đồ của Lâm Quỳnh. Trong vụ án này, Lâm Quỳnh mới là kẻ chủ mưu. Tôi phản đối ý kiến của vị luật sư này!" Đúng lúc này, thật không ngờ vị luật sư Khi lại đưa ra ý kiến biện hộ như vậy. Tôi liền đứng lên bày tỏ sự phản đối "Lời làm chứng của các nạn nhân đã nói rõ điều này, đương sự của tôi Lâm Quỳnh ở vị trí người phụ thuộc trong vụ án này, thậm chí có thể nói là cô ấy tham gia vào vụ án trong trạng thái bị uy hiếp. Chính bản thân cô ấy cũng là một nạn nhân trong vụ án Ngô Anh buôn bán người, nên cần phải được xử khoan hồng."

"Chính vì cô ta cũng từng là nạn nhân, bây giờ lại tham gia trở thành người lãnh đạo chủ chốt trong vụ án này, do đó tòa mới càng không nên xử phạt nặng đối với một người sa lầy như vậy, nếu không sẽ là sự khinh nhờn và sỉ nhục đối với pháp luật." Luật sư Khi nói rất hùng hồn.

Tuy tôi nhìn thế nào cũng thấy anh ta như thể đang giở trò khi, nhưng chức trách của luật sư khiến tôi lúc này không thể nào thoải mái bật cười được, đành phải cố gắng kiềm chế, cố tình nói về bất mãn: "Đề nghị không được phát biểu những lời có tính chất sỉ nhục đương sự của tôi. Sự thực đã được

điều tra rõ ràng, Ngô Anh mới là kẻ chủ mưu của vụ án này, đương sự của tôi Lâm Quỳnh là bị ép buộc."

"Luật sư biện hộ của bị cáo số 1, hãy chú ý lời nói của anh!" Thẩm phán trưởng nhắc nhở.

"Xin lỗi thẩm phán trưởng, tôi rút lại lời nói vừa rồi." Luật sư Khi xòe hai tay ra, "Nhưng tôi nói như vậy không phải là nói bừa, tôi có đầy đủ chứng cứ để chứng minh điều này."

Thẩm phán trưởng khẽ nhủ mày, quay người nói thầm với mấy thành viên của Hội đồng xét xử ở bên cạnh rồi nói: "Do luật sư biện hộ của bị cáo số 1 nói rằng muốn đưa ra chứng cứ mới, Hội đồng xét xử tuyên bố phiên tòa tạm dừng, sẽ triển khai tiến hành điều tra lại vụ án này. Người biện hộ, hãy nộp chứng cứ mới của anh!"

"Cảm ơn thẩm phán trưởng, cảm ơn Hội đồng xét xử!" Luật sư Khi rút từ trong túi ra một tập tài liệu, nói: "Đây là lời khai tôi lấy được từ chính bị cáo số 2 của vụ án - Lâm Quỳnh, trong bản lời khai này, Lâm Quỳnh đã nói rõ mình là người lãnh đạo chính của vụ án."

"Tôi phản đối!" Tôi đứng bật dậy, cao giọng nói, "Lâm Quỳnh với vai trò là bị cáo của vụ án, là đương sự của tôi, bất cứ người nào muốn lấy lời khai từ cô ấy đều cần phải được tiến hành dưới sự giám sát của tôi. Tôi không hề hay biết gì về bản lời khai mà luật sư của đối phương có được. Tôi xin đề nghị tòa án điều tra xác minh bản lời khai này."

"Được!" Điều khiển mọi người bất ngờ chính là, còn chưa đợi tòa đưa ra quyết định, luật sư Khi đã nói luôn, "Thưa thẩm phán trưởng, luật sư của đối phương đã yêu cầu cần phải lấy lời khai dưới sự giám sát của anh ta, tôi xin được tiến hành đặt câu hỏi với bị cáo số 2 ngay tại tòa."

"Cho phép!" Thẩm phán trưởng thoáng do dự rồi gật đầu, "Người biện hộ hãy tiến hành đặt câu hỏi với bị cáo."

"Cảm ơn!" Luật sư Khi bước ra khỏi ghế của luật sư biện hộ, đi đến trước mặt Lâm Quỳnh, "Bị cáo, cô có thừa nhận mình chính là người tổ chức và lãnh đạo vụ án này hay không?"

Lâm Quỳnh toàn thân run rẩy, mắt nhìn xuống dưới đất. Trái tim tôi cũng chìm hẳn xuống.

"Đúng vậy, tôi là người tổ chức, tôi tội ác tày trời, xin tòa xử phạt nặng." Lâm Quỳnh nói với giọng nhẹ nhàng, nhưng qua sự khuếch đại âm thanh của micro, câu nói này vẫn được rành rọt truyền tới tai mọi người.

"Tốt lắm, cảm ơn." Luật sư Khi nhìn tôi với vẻ đắc ý, quay về chỗ ngồi của luật sư biện hộ.

"Thẩm phán trưởng." Tôi hần học trừng mắt nhìn luật sư Khi một cái, đứng dậy nói: "Trong cuộc nói chuyện của tôi và đương sự Lâm Quỳnh lúc trước, cô ấy đã từng tỏ ý muốn biết, nếu như cô ấy bằng lòng thừa nhận tội danh là người tổ chức và lãnh đạo vụ án này, thì tòa liệu có thể xử phạt khoan hồng đối với Ngô Anh – tức bị cáo số 1 của vụ án này hay không. Bây giờ cô ấy lại đưa ra lời khai mâu thuẫn với sự thực đã được xác minh, tôi có lí do cho rằng, cô ấy đã không khai đúng theo sự thực. Tôi xin được hỏi đương sự của tôi."

"Cho phép!"

"Lâm Quỳnh, xin cô hãy ngẩng đầu lên!" Nhận được sự cho phép của thẩm phán trưởng, tôi nghiêm giọng nói.

Lâm Quỳnh từ từ ngẩng đầu lên, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngẩn ngui, lại nhanh chóng cúi đầu.

"Lâm Quỳnh, có phải là cô đã chịu sự uy hiếp mới cho lời khai như vậy không?" Đối diện với thái độ này của Lâm Quỳnh, tôi cảm thấy rất bất lực, đành phải nhẫn nại đặt câu hỏi.

"Không... là tôi tự nguyện..." Giọng nói của Lâm Quỳnh nhỏ như tiếng muỗi kêu, phải thông qua micro thì mọi người trong tòa mới nghe rõ.

"Người uy hiếp cô có phải là đang ở phiên tòa không?" Tôi truy hỏi.

"Phản đối!" Vị luật sư Khi kêu lên, "Thưa thẩm phán trưởng, luật sư của đối phương đang dẫn dụ bị cáo."

"Người biện hộ, xin anh hãy chú ý ngôn từ của mình." Thẩm phán trưởng chau mày nhắc nhở.

Tôi không nói gì, mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Lâm Quỳnh. Tôi biết, công tố viên của viện kiểm sát tương tự cũng chú ý sát sập đến động thái của Lâm Quỳnh. Từ trước đến nay, biện luận trên tòa đều là thời khắc công tố viên và người biện hộ đối đầu kịch liệt, nhưng phiên tòa xét xử hôm nay, nhân vật chính chuyển thành hai vị luật sư biện hộ cho hai bị cáo, công tố viên trở thành vai phụ.

Với vai trò là bên công tố, công tố viên đương nhiên rất vui khi nhìn thấy hai luật sư biện hộ cho hai bị cáo tự đấu đá nhau. Nhưng với biểu hiện của Lâm Quỳnh, công tố viên lại thể hiện ra nét mặt lo lắng.

Về điều này, tôi cũng chỉ có thể cảm thấy bó tay bất lực, tôi cũng không thể ngờ mình lại gặp một luật sư như vậy.

Cơ thể Lâm Quỳnh ngo nguẩy rất mất tự nhiên, ánh mắt liếc nhìn về phía Ngô Anh, rồi chột rùng mình: "Tôi nói... đừng có đánh tôi... đều do tôi làm... tôi mới là người tổ chức... cầu xin anh... đừng giết tôi!"

Lâm Quỳnh đột nhiên hét lớn.

“Yên lặng! Yên lặng!” Thẩm phán trưởng liên tục gõ búa, Lâm Quỳnh thì lại hét lớn giống như phát điên.

“Cảnh sát tạm thời đưa bị cáo số 2 rời khỏi tòa.” Thẩm phán trưởng đành phải ra lệnh.

“Đừng, tôi xin nhận tội, đều là do tôi làm! Đừng giết tôi!” Cảnh sát tư pháp đưa Lâm Quỳnh rời khỏi tòa giữa tiếng kêu thét của Lâm Quỳnh và sự huyền não của những người đến tham dự phiên tòa.

Tình huống bất ngờ này khiến cho buổi xét xử bị ngắt quãng, nhưng nỗi thấp thỏm bất an của tôi lại giảm đi không ít. Với tình hình hiện nay, buổi xét xử hôm nay không thể nào hoàn thành được rồi. Như vậy thì Lão La có thể kịp thời trở về, sẽ kết thúc được vụ án này ngay trong buổi xét xử sơ thẩm.

Nhưng, Lão La, bây giờ cậu đang ở đâu vậy?

"Lời làm chứng của bị cáo Lâm Quỳnh, sau khi hội đồng xét xử thảo luận cho rằng lời làm chứng không hợp pháp, trạng thái của Lâm Quỳnh khi cung cấp lời khai cần phải được thảo luận, có hiện tượng bị ép buộc khá rõ ràng. Bản toà quyết định, những lời khai này không được thu nạp." Sau cuộc thảo luận ngắn, thẩm phán trưởng đưa ra phán quyết.

Luật sư biện hộ cho Ngô Anh vẫn muốn cố gắng thêm, thẩm phán trưởng đã ra hiệu bằng tay hành động tiễn khách. "Đồng thời, tôi muốn nhắc nhở luật sư biện hộ, xin hãy chú ý đến lời nói hành động của anh, nếu không Hội đồng xét xử sẽ huỷ bỏ quyền biện hộ của anh vì dính líu đến tội xúi giục tạo bằng chứng giả, đồng thời truy cứu trách nhiệm pháp luật tương ứng.

Luật sư Giản, toà án tạm thể quyết định mười ngày nữa xem xét trạng thái tinh thần của Lâm Quỳnh để quyết định liệu có tiến hành phiên toà lần nữa hay không, các anh có thời gian mười ngày để điều tra lấy chứng cứ. Mười ngày sau, nếu như không giao nộp được chứng cứ mới, toà sẽ dựa theo những sự thực đã được điều tra hiện nay để đưa ra phán quyết." Sau khi luật sư biện hộ của Ngô Anh rời khỏi đó, thẩm phán trưởng nhìn tôi với vẻ mặt ôn hòa.

"Vụ án này không dễ giải quyết chút nào, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi." Công tố viên cũng nói.

"Tôi biết, mọi người đều cố gắng hết sức rồi." Tôi cười khổ não, quay người định rời khỏi tòa.

"Luật sư Giản, cố gắng nhé!" Công tố viên vỗ mạnh vào vai tôi.

Đây là một hành động vô cùng kì quái, hai bên xưa nay luôn đấu đá anh sống tôi chết ở tòa, trong khoảnh khắc này, lại như những người bạn cũ lâu năm. Nếu như bị phóng viên nhìn thấy, không biết sẽ viết bài thể nào về cảnh tượng này nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

"Thế nào? Có tin tức gì không?"

Vừa ra khỏi tòa, tôi đã hỏi Trương Tĩnh vẫn luôn đứng ở cạnh cửa, nhưng nhìn thấy bộ dạng của cô, tôi lại bất lực lắc đầu.

Gương mặt Trương Tĩnh tràn ngập sự lo lắng, tay nắm chặt điện thoại di động, thần thờ lắc đầu.

"Không có, vẫn chưa có tin tức gì của Tiểu La Tử, anh Tiểu Minh..."

Trương Tĩnh nói đến đây thì không nói được nữa, khoang mắt chột đỏ hoe, nước mắt không kiềm chế nổi, bỗng trào ra.

"Đừng khóc, đừng khóc, Tĩnh, không sao đâu, không sao đâu!" Tôi cuống quýt lấy khăn giấy ra, "Em yên tâm, Tĩnh, anh chàng Lão La đó, cả hai chúng ta xảy ra chuyện, cậu ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Cho dù.", tôi căn nhắc, "Cho dù cậu ấy thực sự xảy ra chuyện, anh Tiểu Minh cũng sẽ liệu mình, cả nửa đời còn lại sẽ không làm gì cả, cũng phải tìm cậu ấy về cho em!"

"Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!" Trương Tĩnh khịt khịt mũi, ném tờ khăn giấy xuống đất, "Dù sao em sống là người nhà họ La, chết cũng là ma nhà họ La. Đừng tưởng rằng anh ấy như thế là có thể thoát khỏi năm ngón tay của lão nương đây."

"Tĩnh, đừng có làm việc ngốc nghếch." Nhìn thấy bộ mặt kiên quyết của cô ấy, tôi vội nói.

"Chúng ta đi tìm anh ấy đi, anh Tiểu Minh!" Trương Tĩnh nhìn tôi, rõ ràng là đang hỏi thăm dò, nhưng giọng điệu thì lại vô cùng khẳng định.

"Được!" Tôi gật mạnh đầu.

Không biết sắp xếp bất cứ hành lí nào mang theo, hai người chúng tôi thay phiên nhau lái xe, đi về hướng quê của Ngô Anh theo chỉ dẫn. Năm giờ đồng

hồ sau, khi mặt trời xuống núi, tín hiệu di động của chúng tôi cũng lúc được lúc mất.

Trong hoàn cảnh này, cho dù Lão La muốn liên hệ với chúng tôi chắc cũng không được.

Quê của Ngô Anh không ở trong huyện thành, mà ở sâu trong một ngọn núi lớn, đường núi ngoằn ngoèo khúc khuỷu khiến xe của chúng tôi rung lắc mạnh. Trương Tĩnh đã bật đèn xe, hai chân liên tục đạp phanh xe và tăng ga, tập trung toàn bộ tinh thần nhìn chăm chăm đoạn đường trước mặt.

"Chậm một chút, Tĩnh, Lão La sẽ không có chuyện gì đâu!" Tôi kinh hãi khuyên nhủ.

Trương Tĩnh không nói gì, nhưng lại tăng tốc thêm một chút, tôi đành phải một tay đặt lên cửa xe, một tay để bên cạnh dây an toàn của Trương Tĩnh. Tôi đã quyết định rồi, một khi có chuyện gì, ngay lập tức tôi sẽ tháo dây an toàn của cô ấy, đẩy cửa, ném cô ấy ra ngoài.

Xe kêu cọt kẹt rồi chột đứng sững lại.

"Anh Tiểu Minh, anh nhìn kia!" Trương Tĩnh mở to mắt, nhìn về phía trước.

Dõi theo ánh mắt của cô, tôi nhìn thấy một nhóm người đang đứng ở đó, trong tay cầm đèn pin, còn thứ mà họ đang đứng vây quanh là một chiếc xe Toyota màu trắng, chính là chiếc xe có tuổi thọ bảy, tám năm đó của Lão La.

"Tiểu La Từ...", Trương Tĩnh cắn chặt môi, không dám nói tiếp.

"Cậu ấy không sao đâu!" Tôi hít một hơi thật sâu, ép mình bình tĩnh, "Ít nhất cho đến bây giờ cũng chưa bị bắt, nhưng, chắc chắn là cậu ấy đã gây nên phiền phức gì, mới khiến cho nhóm người này đứng đợi ở đây."

Tôi vừa mới nói xong, Trương Tĩnh đã đẩy cửa xe bước xuống, một bàn tay khẽ chạm vào phần thắt lưng, ở vị trí đó có súng của cô.

"Tôi là cảnh sát, các anh là ai? Làm gì thế?" Khi cô tiến lại gần đám người đó bèn dừng lại, hét lên.

Đám người thoáng ngẩn người, ngơ ngác nhìn nhau.

"Chủ nhân của chiếc xe này đâu? Ở chỗ nào? Các anh đã làm gì anh ta rồi?" Trương Tĩnh hỏi, ngón tay đã đặt vào chốt an toàn của cây súng đã mở bao đựng ngoài.

"Bình tĩnh một chút!" Tôi bước nhanh đến bên cạnh Trương Tĩnh, giữ chặt tay cô.

Đám người hình như đã nhận ra điều gì, chỉ một lát sau, những người này đều biến mất, chỉ để lại một đám đầu mẩu thuốc lá ở dưới đất chứng minh bọn họ đã từng chờ đợi ở đây.

Trương Tĩnh bước mấy bước đến chiếc xe của Lão La, kéo cửa xe: "Tiểu La Từ..."

Cô lên tiếng gọi, rồi dừng lại, trong xe không có người.

"Anh Tiểu Minh, Tiểu La Từ, anh ấy..."

Tôi không tiếp lời, ánh mắt quét xung quanh, chiếc xe của Lão La dừng ngay ở chân núi. Có thể nhận ra, có lẽ cậu ấy không bị bắt trói, nhưng ý tưởng chạy trốn khỏi đây của cậu cũng đã bị những người dân ở đây biết rõ, cho nên họ mới đợi ở đây.

Nhưng rốt cuộc Lão La đã làm gì mà khiến cho những người dân này tập hợp lại đây? Nhiệm vụ của cậu ấy chẳng qua chỉ là điều tra xem Lâm Quỳnh có từng xuất hiện ở đây không, và ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Tôi biết ngay mà, hai người các cậu chắc chắn sẽ đến." Một giọng nói mỗi một truyền tới, tôi và Trương Tĩnh kinh ngạc quay đầu lại, bèn nhìn thấy Lão La đang được một cô gái dìu đỡ, loạng choạng bước về phía chúng tôi.

Trên mặt cậu dính đầy máu, chân cũng tập tễnh, gắng gượng nở nụ cười, nhưng nụ cười đó trông vô cùng đáng sợ.

"Tiểu La Từ, anh...", Trương Tĩnh bật chặt miệng, nước mắt lại một lần nữa trào ra.

"Không phải là lúc để nói chuyện, đi mau!" Lão La nói, "Lão Giản, cậu lái xe tôi, tôi không thể lái xe được. Nha đâu, em chở cô gái này đi, đi trước, anh và Lão Giản sẽ đi theo em!"

"Không, em muốn cùng với anh..."

"Không phải là lúc ngang bướng." Lão La nôn nóng nói, "Nhanh lên!"

Nói rồi, cậu ấy chui luôn vào vị trí ghế phụ, tôi nhìn Trương Tĩnh: "Nghe lời Lão La đi!"

Trương Tĩnh cắn răng chui vào xe mình, khởi động, quay đầu xe.

"Sao lại thành ra thế này?" Tôi thận trọng lái xe, chau mày, Lão La ngồi trên ghế phụ đang xuýt xoa.

"Đừng nhìn tôi thế, tôi không bị thương nghiêm trọng đâu, mấy tên đó phải nằm mấy tháng, đừng có mơ mà đứng dậy được." Lúc này đây, Lão La vẫn có tâm trạng dễ huênh hoang về chiến tích huy hoàng của mình.

"Sao cậu lại thành ra thế này?" Tôi lại hỏi một lần nữa."

"Việc này...", Lão La lúi từ phía sau ra một túi khoác, dốc đồ ở trong túi ra, bên trong có một cái bát, một sợi dây xích, thậm chí còn có cả một ít phân, nhưng đồng phân đó không được hoàn chỉnh, hình như đã bị ai cắn, còn ở trên cái xích thì loang lổ vết máu.

"Những thứ này, khi quay về bảo Tĩnh hóa nghiệm một chút là có thể khôi phục lại được rốt cuộc Lâm Quỳnh ở đây đã xảy ra chuyện gì."

"Cô gái đó là ai vậy?"

"Bị lừa đến đây, vừa vặn gặp được tôi, nên cùng đưa ra ngoài." Lão La nở nụ cười hài lòng.

Cậu ấy xoa tay vào mặt nhưng lại nghe răng đau đớn, "Lần này thật sự đã bị hủy hoại gương mặt rồi, cô nha đầu Tĩnh chắc là sẽ tuyệt vọng rồi nhỉ?"

"Tiểu La Tử, dựa vào những việc anh đã làm, đừng nói anh xấu xí, cho dù anh tàn tật, lão nương cũng sẽ không vứt bỏ anh đâu." Trong túi áo tôi đột nhiên truyền tới giọng nói của Trương Tĩnh."

Mặc dù cuối cùng Trương Tĩnh đồng ý lái xe chở cô gái đó, nhưng cô không hề yên tâm về Lão La, trước khi lên xe đã gọi điện cho tôi, hơn nữa còn nghiêm cấm tôi tắt máy.

Cô ấy dùng phương thức này để kiểm soát nhất cử nhất động của Lão La.

Có thể, mấy hôm nay mất đi liên lạc khiến cô thực sự cảm nhận được thứ gọi là "lòng nóng như lửa đốt", mới không chịu bỏ qua từng chút thời gian thế này.

Lão La bình phục lại rất nhanh, điều này là nhờ sức khỏe cường tráng của cậu ấy. Vào ngày thứ năm, chân của cậu đã không còn trở ngại gì lớn, và phần giám định chỗ Trương Tĩnh cũng đã có kết quả.

Vào ngày thứ mười, tòa án vẫn mở phiên tòa xét xử đúng như kế hoạch. Tôi vốn định để Lão La tiếp tục dưỡng thương ở bệnh viện, nhưng cậu chàng lại kiên quyết yêu cầu được ra tòa, còn yêu cầu làm người biện hộ chính, trên đầu vẫn còn quần băng gạc.

Sau khi giao cho tòa án vật chứng được đưa về từ quê của Ngô Anh và kết luận giám định của Trương Tĩnh, Lão La đứng dậy nói: "Thưa thẩm phán trưởng, thưa các vị thẩm phán, trước khi chính thức bắt đầu phiên tòa xét xử của tòa, xin cho phép tôi kể một câu chuyện."

Bộ dạng hài hước của cậu ấy kết hợp với nét mặt nghiêm túc trông vô cùng quái dị, thế nhưng tất cả mọi người có mặt tại tòa án đều ngồi thẳng người, yên tĩnh lắng nghe.

"Khoảng mười năm trước, một cô nữ sinh cấp ba mới 16 tuổi, đang trong quãng thời gian tươi đẹp nhất, trên đường đi học về đã bị bắt cóc. Kẻ bắt cóc cô ấy chính là một nhóm người nghèo khó tàn độc, mục đích những người này bắt cóc cô không phải là để tống tiền, mà là để đem bán. Nhưng trước khi đem bán cô gái đáng thương này, những tên này đã tiến hành ngược đãi cô một cách vô nhân đạo. Bọn chúng lần lượt tiến hành hãm hiếp, đánh đập cô, cho đến khi cô gái trẻ còn chưa thành niên đã phải mang thai.

Số phận của cô gái không hề có bất cứ sự thay đổi nào khi mang thai, ngược lại, nhưng tên khốn đó còn tặng thêm sự lãng nhịch đối với cô ấy, bỏ mặc ngoài tai lời cầu xin van lơn của cô. Đợi đến khi cô sinh hạ đứa trẻ, còn chưa kịp nhìn đứa con máu mủ ruột rà của mình, đứa bé đó đã bị đem bán cho người khác.

Cô gái thực sự hoàn toàn tuyệt vọng về số phận mình. Loại biểu hiện này của cô khiến cho tên đầu sỏ nhóm này vô cùng hài lòng, giành lấy cô ta cho riêng mình. Phần này của câu chuyện, tôi nghĩ mọi người đều đã biết rồi nhưng cô gái này lại biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người trong khoảng thời gian năm năm. Khoảng thời gian năm năm này, cô ấy đã ở đâu? Khi một lần nữa cô xuất hiện trước mặt mọi người, tại sao lại biến thành một kẻ buôn bán người mà ai nấy đều căm hận chứ?"

Tôi nhìn Lão La, không cắt ngang lời kể sâu sắc của cậu ấy, mà chỉ thờ dài.

Trong vòng mười ngày qua, dưới sự ép buộc liên tục của tôi và Trương Tĩnh, cuối cùng Lão La cũng đã kể hết mọi chuyện xảy ra trong thời gian đó.

Hôm đó, sau khi cậu ấy đến được quê nhà Ngô Anh một cách thuận lợi, hỏi thăm được Lâm Quỳnh đúng là đã từng sinh sống ở đây, tròn năm năm.

Lão La trước nay vốn rất hay kích động, nhưng lúc này lại suy nghĩ sâu sắc, cậu nhận ra chỉ dựa vào lời kể của nhân chứng thì không thể biện hộ vô tội được cho Lâm Quỳnh, bởi vì nhân chứng chỉ nói Lâm Quỳnh đã từng sống ở đây, nhưng còn về việc cô ấy sống như thế nào, nhân chứng này lại không chịu tiết lộ nửa lời.

Lão La quyết định đi vào trong nhà Ngô Anh xem xét.

Người làm chứng này lại do dự một lát, rồi mới dẫn Lão La đến nhà Ngô Anh. Đó là một căn nhà cũ kỹ, vừa nhìn đã biết rất lâu không còn ai sống ở đó.

Kính ở cửa sổ đều đã vỡ vụn, nhưng cũng chẳng thấy ai để tâm. Ổ khóa cũng đã hoen gỉ, khắp nơi đều toát lên khung cảnh hoang phế thê lương.

Sau khi tiến vào trong sân, nhân chứng không hề dừng bước mà vòng qua căn nhà đi về phía sân sau.

"Cô ấy từng sống ở đây." Thấy Lão La hơi do dự, nhân chứng nói, trên gương mặt đen sì lộ ra chút gì đó không nở, thờ dài thật khể.

Sự thay đổi rất nhỏ trên nét mặt của anh ta không qua được đôi mắt của Lão La, cậu ấy lặng lẽ đi theo sau anh ta đến sân sau. Ở giữa sân sau có một cánh cửa sắt đang khóa.

Một suy nghĩ kì lạ xuất hiện trong đầu Lão La: khi Lâm Quỳnh ở đây, cô ấy chính là sống ở phía sau cánh cửa sắt này.

Quả nhiên, nhân chứng lên tiếng, anh ta chỉ vào cánh cửa sắt nói: "Hồi đó, cô ấy bị nhốt phía bên trong." Lão La cau mày, bước nhanh đến phía cánh cửa, nhìn vào ổ khóa đó, rồi lại nhìn khung cửa gỗ đã bị mối mọt, do dự một lát, bèn nói: "Có chìa khóa không?"

Nhân chứng lắc đầu.

Lão La cắn răng, tìm một viên đá, đập mạnh vào ổ khóa. "Thình" một tiếng, ổ khóa sắt liền bung ra, Lão La cảm thấy căng thẳng, cậu ấy rõ ràng nghe thấy tiếng kêu rên thấp thoáng truyền tới từ phía sau cánh cửa.

"Bên trong còn có người à?" Lão La hỏi.

"Không, không biết!" Trên mặt nhân chứng lộ ra nét hoảng sợ.

Lão La kéo cánh cửa ra, một mùi hôi thối xộc tới, Lão La cũng không kịp để tâm đến. Cậu ấy rút điện thoại di động ra để làm công cụ chiếu sáng, thứ hiện ra trước mắt cậu ấy chính là một căn hầm đen sì, ở trong góc có tiếng sột soạt.

Lão La trước nay vốn vẫn rất sợ ma, nhưng trong khoảnh khắc này lại không hề sợ hãi, cậu ấy từ từ thò đầu vào, cuối cùng tìm thấy nơi bắt nguồn âm thanh. Đó là một người đang cuộn tròn trong góc.

"Anh còn sống..."

Cậu ấy còn chưa kịp hỏi xong đã cảm thấy một lực đẩy mạnh từ phía sau, cậu ngã nhào về phía trước, ngã luôn vào trong hầm. Tiếp đến liền nghe thấy một tiếng "leng keng", cửa hầm lại một lần nữa đóng lại.

"Mẹ mày!" Lão La tức giận hét lên, không kịp để ý đến sự đau đớn trên cơ thể, men theo bậc thang để trèo lên cạnh cửa, đẩy thật mạnh, cánh cửa đó vang lên tiếng cọt két nặng nề nhưng lại không thể nào mở ra được. Rõ ràng mặc dù không có khóa, nhưng người đàn ông trông có vẻ thật thà chất phác dẫn cậu ấy đến đã dùng một thứ gì đó chặn ở cửa.

"Có giỏi thì cả đời này đừng để ông mày thoát ra ngoài, nếu không sẽ giết chết cả nhà mày đấy!" Lão La vừa hét vừa ngoan cố đẩy cánh cửa đó.

"Không có tác dụng gì đâu." Từ trong góc truyền tới một giọng khàn đặc, yếu ớt.

Lão La chợt lạnh người, hỏi giọng cảnh giác: "Anh(*) là gì?"

(*) Trong tiếng Trung tương đương chữ "you" trong tiếng Anh, vốn không phân biệt về giới tính.

"Tôi cũng là bị nhốt ở đây!" Giọng nói đó tràn ngập nỗi đau.

Lúc này Lão La mới chú ý thấy, đây hình như là một người phụ nữ. Cậu ấy đi xuống bậc thang, chậm rãi bước đến nơi phát ra giọng nói, nhờ vào ánh sáng yếu ớt từ màn hình điện thoại di động, cuối cùng cậu cũng nhìn rõ, đó là một cô gái khá trẻ, mặc một bộ quần áo mỏng tang, hai tay bị khóa vào xích gắn trên tường.

"Chuyện gì vậy?" Lão La hỏi.

"Không ra được, trừ khi tôi mang thai. Cô gái gầy yếu không trả lời Lão La, đôi mắt vô thần nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt, lạnh nhạt nói.

Nhưng Lão La đã biết thân phận của cô gái, không còn nghi ngờ gì nữa, cô ấy đã bị bắt đến đây, nhiệm vụ duy nhất của cô ấy chính là sinh một đứa bé cho người mua, đứa bé trai. Nếu không, cô ấy sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở đây.

Cái hầm này e rằng không chỉ là nơi Ngô Anh nhốt Lâm Quỳnh, mà còn là nơi người trong thôn nhốt những cô gái bị mua đến đây.

Cậu ấy nhìn xung quanh căn hầm, những hình ảnh lọt vào trong mắt đã chứng thực sự suy đoán của cậu ấy. Sợi xích tương tự ở trong căn hầm này có không dưới năm cái.

"Lâm Quỳnh bị khóa vào chỗ nào?" Lão La hỏi.

"Lâm Quỳnh", cô gái cười khẩy, nói với vẻ vô cùng căm hận, "Cô ta mà cũng bị nhốt ở đây à? Tôi chính là bị cô ta lừa đến đây!"

"Không." Lão La lắc đầu "Cô ấy cũng đã từng bị nhốt ở đây."

Cô gái thoáng ngần ngừ, có chưa từng nghĩ người phụ nữ lừa cô đến đây, hủy hoại cả cuộc đời cô, thật không ngờ cũng từng chịu số phận giống như cô.

"Đáng kiếp!" Cô gái nói bằng giọng đầy nghiến, "Sao cô ta không chết luôn ở đây!"

"Chúng ta phải ra ngoài!" Lão La ép mình bình tĩnh lại, không chỉ cần rời khỏi nơi này, cậu ấy còn phải tìm được đầy đủ chứng cứ, hoàn thành nhiệm vụ mà người ủy thác giao cho.

Lâm Quỳnh đã từng sinh sống ở đây, thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết.

"Ngô Anh đã bị bắt rồi. Lâm Quỳnh cũng bị bắt rồi." Lão La quỳ xồm xuống bên cạnh cô gái, nhìn sợi xích trên tay cô, lôi từ trong túi áo ra một con dao gấp Thụy Sĩ, mất một hồi lâu mới giải cứu được cô gái, "Nhưng bây giờ chúng tôi không có đủ chứng cứ, tôi đến là muốn tìm được chứng cứ để định tội cho bọn họ."

Cậu ấy không nói thật, với sự thù hận khắc cốt ghi tâm của cô gái đối với Lâm Quỳnh, một khi biết được Lão La đến để tìm kiếm chứng cứ giúp Lâm Quỳnh thoát tội, chắc chắn sẽ không chịu nói gì.

Cho dù là bây giờ, đôi tay của cô ấy dù đã được tự do, nhưng vẫn không có ý định rời đi, chỉ yếu ớt dựa vào tường.

"Cô không muốn báo thù sao?" Lão La nghĩ một lát, nói: "Cô không muốn tận mắt nhìn thấy bọn chúng bị bắn chết sao?"

Câu nói này khiến cho trong mắt cô gái bùng lên một ngọn lửa, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, bèn tắt ngúm.

"Chúng ta không trốn ra ngoài được, bọn họ chỉ cần khóa cánh cửa bên ngoài thì chúng ta sẽ không thể trốn ra ngoài được."

Lão La cười nói: "Tôi có thể vào được thì tương tự có thể ra được, tôi là luật sư, bọn họ quá coi thường đôi mắt của tôi rồi. Cô chỉ cần nói cho tôi biết, có phải là Lâm Quỳnh đã từng sống ở đây, ở vị trí nào là đủ rồi."

Có lẽ nụ cười của Lão La đã đem lại dũng khí cho cô gái. Cô trầm tư giây lát, cuối cùng nói: "Tôi không biết cô ta có phải sống ở đây không, nhưng, chỗ đó..." Cô chỉ vào bức tường đối diện, "Chỗ đó chưa bao giờ khóa ai cả, Lâm Quỳnh mỗi lần đến đều nói với chúng tôi, nếu như chúng tôi không nghe lời thì sẽ giống như cô ta hồi trước, bị đánh gãy tay chân, nhốt ở đó, không được ăn, chỉ có thể ăn chính phân của mình. Vĩnh viễn đừng bao giờ mong có thể thoát khỏi nơi đây. Tất cả những sinh vật giống đực trong thôn này đều có thể đến đây quan hệ với chúng tôi, những đứa con chúng tôi sinh ra cũng sẽ bị bán, cô ta nói, chính bản thân cô ta cũng đã bị bán năm đứa con rồi."

Mặc dù Lão La đã nói rõ với cô gái, Ngô Anh và Lâm Quỳnh đã bị bắt rồi, nhưng cô gái trong lúc kể lại điều này, vẫn toát ra nỗi sợ hãi sâu sắc khó có thể che giấu nổi, trong khi nói, có liên tục co rúm người lại.

Lão La đi đến trước vị trí mà cô gái nói, có vẻ Lâm Quỳnh nói đúng, có lẽ vì muốn duy trì sự uy hiếp đối với những cô gái bị giam cầm ở đây, vết máu loang lổ trên sợi xích này, ở dưới đất cũng có một bãi đen sì. Một cái bát vốn đã không thể nhận ra màu sắc ban đầu của nó, và một đồng phân khô cứng bị ai đó gặm một miếng.

Cố gắng kiềm chế sự buồn nôn, Lão La cất những vật đó vào trong túi xách mang theo bên mình.

"Đi thôi." Cậu ấy sa sầm nét mặt nói.

"Sáng mai họ đến đưa cơm, lúc đó sẽ là cơ hội chúng ta tháo chạy." Cô gái dòn chút sức lực nói.

"Đợi bọn họ đến thì chúng ta không đi được đâu." Lão La bật cười, leo lên cầu thang, bắt đầu dùng sức đẩy cánh cửa sắt đó, cả cánh cửa và khung cửa bắt đầu rung lắc.

Trước khi mở ổng khóa, Lão La đã cảm nhận thấy người đàn ông phía sau lưng có vấn đề. Anh ta mãi không chịu mở miệng nói về trạng thái cuộc sống của Lâm Quỳnh, sao lại có thể tốt bụng dẫn mình đến nơi đã từng nhốt Lâm Quỳnh chứ? Cho nên cậu ấy mới không tháo cửa, mà chỉ đập vỡ ổ khóa. Bây giờ, tháo cả cửa và khung cửa xuống, chính là suy nghĩ của cậu ấy.

Điều này hoàn toàn phù hợp với tác phong vốn có của Lão La, hơn nữa thử mãi cũng không chán. Khi ánh trăng chiếu vào trong hầm, Lão La nhìn thấy nụ cười đầu tiên của cô gái kể từ khi họ gặp mặt đến giờ.

Hai người trốn thoát khỏi hầm, nhưng khi bọn họ đến được nơi đỗ chiếc xe, mới phát hiện ra, những người dân đã bao vây chiếc xe đó rồi. Họ đang có ý đồ giết chiếc xe đó.

Thế nhưng tin tức hai người bọn họ đã trốn khỏi hầm nhanh chóng được truyền tới, những người dân bắt đầu truy đuổi. Lão La phải đánh mấy trận rất gay go, đánh cho mấy người bị thương nặng, mới đem được cô gái rời khỏi vòng vây, bắt đầu đánh du kích ở trong vùng núi sâu.

Lão La cũng bị thương không nhẹ, nhưng cậu ấy nói, cậu ấy chưa bao giờ từ bỏ, cậu ấy biết, mình không quay về, tôi và Trương Tĩnh chắc chắn sẽ đến tìm cậu ấy, cho nên, cậu ấy không bao giờ rời chiếc xe đó quá xa.

"Đây gọi là phía dưới ánh đèn sẽ bị tối! Đánh chết bọn chúng cũng không thể ngờ được rằng, chúng tôi ở ngay dưới mắt chúng." Lão La nói về vô cùng đặc ý.

Đáng tiếc, có một cô gái lại không thể nào rời khỏi được. Cô gái được cứu ra trên đường chạy trốn nói với Lão La, cùng bị nhốt ở đó còn có một cô gái nữa, chỉ có điều tính cách cô gái đó rất cứng rắn, không chịu khuất phục sự dâm dăng và lời dọa nạt của Ngô Anh, nửa năm trước, chính tay Ngô Anh đã ném cô ấy xuống một cái giếng sâu.

"Năm năm sau, cô gái cuối cùng cũng thoát khỏi cuộc sống giống như địa ngục đó. Hoặc có thể nói rằng, cô ấy đã thỏa hiệp, thỏa hiệp với số phận của mình. Cô ấy đã rời khỏi tầng hầm, được quay trở lại dưới ánh nắng mặt trời, nhưng con người cô lúc này đây đã không còn là cô nữ sinh cấp ba thuần khiết đầy vọng tưởng đối với cuộc sống nữa. Cô sợ hãi, yếu đuối, nghe lời tên khốn đó rầm rập, bởi vì cô sợ hãi, sợ hãi cái chết, sợ hãi bị đưa về lại căn hầm đó. Rời khỏi căn hầm, cô vốn có rất nhiều cơ hội để chạy trốn, nhưng cô đã không dám, cô chỉ có thể trở mắt nhìn những cơ hội đó trôi đi trước mắt.

Thưa các vị, một cô gái trẻ trung xinh đẹp, một cô gái lẽ ra sẽ được hưởng một cuộc sống hạnh phúc, một cô gái vốn phải được trưởng thành vui vẻ trong sự bao bọc của bố mẹ, thì đã bị hủy hoại như vậy, hủy hoại dưới bàn tay của kẻ buôn người vô cùng độc ác."

Những lời phát ngôn sinh động và đầy sức nặng của Lão La kết thúc, lặng lẽ chờ đợi tâm trạng của những người tham dự phiên tòa dâng lên.

Nét mặt Ngô Anh không có bất cứ thay đổi nào, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lão La; sắc mặt Lâm Quỳnh trắng nhợt; đưng đưa như chực ngã khụy. Những người ngồi lắng nghe đều không thể nào tin nổi, trong mắt trào dâng sự phẫn nộ.

"Người biện hộ này." Một giọng nói vô cùng khó chịu đúng lúc này chợt vang lên, luật sư biện hộ của Ngô Anh đứng lên, "Câu chuyện này vô cùng hấp dẫn, những gì mà cô gái trong câu chuyện gặp phải khiến người ta vô cùng đau xót, tôi nghĩ điều này thì tất cả những người ngồi đây đều có cảm nhận giống nhau. Nhưng chính vì như vậy, chúng ta mới không thể xử lý khoan hồng đối với kẻ buôn người tội ác tày trời, đặc biệt là Lâm Quỳnh – kẻ chủ mưu của vụ án này, đáng và cần phải chịu sự trừng trị nghiêm khắc của pháp luật. Tôi nghĩ, về điều này, chắc mọi người cũng đều không có ý kiến phản đối nào."

"Anh mù rồi à?" Lão La trừng mắt nhìn vị luật sư Khi, thật không ngờ khiến anh ta sợ hãi lùi lại một bước.

"Báo cáo giám định anh không nhìn thấy sao?" Lão La phẫn nộ ném tờ photo báo cáo giám định vào mặt luật sư Khi, "Trên sợi dây xích đó là máu của Lâm Quỳnh, trên đồng phân đó cũng là vết răng của Lâm Quỳnh, phim chụp X-quang của Lâm Quỳnh cũng cho thấy, tứ chi của cô ấy từng có nhiều chỗ bị gãy, kiểm tra phụ khoa cũng chứng thực cô ấy ít nhất đã từng sinh năm đứa trẻ, những đứa bé đó đâu? Chúng bị anh ăn hết rồi à?"

"Kháng nghị! Kháng nghị!" Luật sư Khi cuối cùng cũng phản ứng lại, kêu lên: "Đây là sự lăng mạ đối với tôi, là sự coi thường đối với tòa."

"Yên lặng!" Thẩm phán trưởng gõ búa xuống, "Cảnh sát tư pháp, mời luật sư La ra ngoài để bình tĩnh lại."

Lão La giờ nắm đầm uy hiếp về phía luật sư Khi, đi theo cảnh sát tư pháp ra khỏi tòa. Phía sau cậu ấy, lại là một tràng pháo tay vang rền ở trên ghế những người đến nghe xét xử.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

"Thưa thẩm phán trưởng, đồng nghiệp của tôi đã rời khỏi tòa, vậy thì xin hãy cho phép tôi được hoàn thành trách nhiệm biện hộ của mình." Sau khi toà án khôi phục lại quy trình xét xử, tôi bèn đứng dậy, "Tôi muốn hỏi mọi người một câu hỏi, các vị đã từng nghe đến "Hội chứng Stockholm" chưa?"

Năm 2002, cụm từ "Hội chứng Stockholm" ở trong nước vẫn còn là một cụm từ ít người biết đến, chỉ có một ít chuyên gia và những người quan tâm chú ý phương diện này mới hiểu được.

Thấy mọi người ở trên tòa đều lộ ra thần thái nghi hoặc. Tôi nói: "Tôi xin được gọi người làm chứng lên tòa."

"Cho phép, mời người làm chứng lên tòa." Thẩm phán trưởng nói.

Vị nhân chứng này mà chúng tôi tìm đến chính là một người già tóc điểm bạc, mặc một bộ comple màu trắng, thần thái cương nghị.

"Người làm chứng, thân phận của ông?" Thẩm phán trưởng hỏi?

"Viện trưởng bệnh viện số 7." Nhân chứng nói.

Ngay lập tức ở ghế dành cho mọi người đến nghe phiên xử chợt vang lên những tiếng xôn xao, bệnh viện số 7 không phải là một bệnh viện bình thường mà là bệnh viện tâm thần.

"Người làm chứng ông có rõ quyền lợi và nghĩa vụ của mình không?" Thẩm phán trưởng hỏi, "Ông có rõ ông có nghĩa vụ làm chứng với tòa đúng như sự thật, nếu như cố tình làm chứng giả hoặc che giấu tội chứng sẽ phải gánh chịu trách nhiệm hình sự hay không?"

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của nhân chứng, thẩm phán trưởng nhìn tôi, nói: "Người biện hộ, xin hãy đặt câu hỏi cho người làm chứng."

"Cảm ơn thẩm phán trưởng." Tôi đi đến trước ghế nhân chứng hỏi: "Người làm chứng, xin hỏi ông đã từng nghe nói đến 'Hội chứng Stockholm' chưa?"

"Rồi, đó là một trong những lĩnh vực nghiên cứu của tôi." Nhân chứng tự hào nói.

"Có thể giải thích cho chúng tôi một chút, cụm từ 'Hội chứng Stockholm' là gì được chứ?"

"Được." Nhân chứng nói, "Hội chứng Stockholm cũng có người gọi là hiệu ứng Stockholm, cách gọi thông tục hơn một chút là 'quan hệ bắt cóc'. Nói một cách đơn giản hơn chính là một kiểu trạng thái nạn nhân của kẻ bắt cóc lại nảy sinh tình cảm đối với chính kẻ bắt cóc, thậm chí ngược lại còn giúp đỡ kẻ bắt cóc. Loại tình cảm này khiến cho nạn nhân nảy sinh thiện cảm, dựa dẫm thậm chí hỗ trợ kẻ bắt cóc."

Hội chứng này lần đầu tiên được các nhà khoa học xã hội nêu ra vào năm 1973. Vào ngày 23 tháng 8 năm 1973, hai tên tội phạm Jan-Erik Olsson và Clark Olofsson sau khi thất bại trong việc cướp một ngân hàng lớn nhất tại thủ đô Stockholm của Thụy Điển, đã bắt giữ bốn nhân viên ngân hàng làm con tin, sau khi đàm phán với cảnh sát một trăm ba mươi tiếng đồng hồ, đã chủ động từ bỏ hành vi phạm tội.

Nhưng, sự việc này phát triển đến cuối, lại khiến mọi người vô cùng kinh ngạc. Bốn nhân viên ngân hàng bị bắt giữ này lại nảy sinh tình cảm thương xót đối với hai kẻ bắt cóc, họ từ chối việc tố cáo hai người này trên tòa, thậm chí còn thu xếp tiền mời luật sư biện hộ cho chúng. Họ cho hay, họ không hề căm hận Jan và Clark, họ cảm kích vì hai người này không hề làm hại họ, mà còn chăm sóc họ, nên họ có thái độ thù địch đối với cảnh sát.

Một trong bốn con tin đó, có một cô gái tên Kristin Enmark đã nảy sinh tình yêu với Clark, đồng thời đính hôn với hắn trong thời gian hãm thụ hình.

Giới khoa học xã hội nảy sinh mối quan tâm đặc biệt đối với vụ án này, hi vọng làm rõ mối quan hệ tình cảm nảy sinh giữa nạn nhân và kẻ bắt cóc rốt cuộc là chỉ xảy ra ở vụ án đặc biệt cướp ngân hàng tại Stockholm này, hay là đại diện cho một loại phản ứng tâm lý phổ biến. Và những nghiên cứu sau này chứng tỏ, sự kiện được học giả đặt tên là 'Hội chứng Stockholm' là một hiện tượng phổ biến khiến mọi người kinh ngạc. Các trường hợp về loại hội chứng này vô cùng đa dạng, từ những phạm nhân ở trại tập trung, tù binh chiến tranh, phụ nữ bị ngược đãi hay những nạn nhân của sự loạn luân, đều có khả năng mắc phải 'Hội chứng Stockholm'."

"Tôi xin hỏi một chút." Thẩm phán trưởng đột nhiên chen ngang, "Thứ Hội chứng Stockholm mà các ông nói, có phải có thể nhận định là một chứng bệnh tâm lý hay không? Có thể là loại không cần chịu trách nhiệm hình sự hay không?"

"Đúng vậy." Nhân chứng gật đầu, bổ sung thêm, "Ít nhất, ở nước ngoài là được quyết định như vậy, còn ở nước ta, tôi cũng không rõ là các anh quyết định như thế nào."

"Nếu như muốn ông đưa ra ý kiến thì sao?"

"Tôi cho rằng, lúc đó, người bệnh có khả năng không có năng lực hành vi, ít nhất cũng không hoàn toàn có năng lực hành vi." Nhân chứng nghĩ một lát, nói.

"Được rồi, người biện hộ, xin tiếp tục."

"Người làm chứng, liệu tôi có thể cho rằng, trong tất cả các hành vi phạm tội, đều có khả năng xảy ra trải nghiệm 'Hội chứng Stockholm' hay không? Tôi suy nghĩ một lát, lên tiếng hỏi."

"Cũng không hoàn toàn là như vậy." Nhân chứng lắc đầu, "Trên thực tế, chúng tôi cho rằng: chính việc nảy sinh 'Hội chứng Stockholm' cần bốn yếu tố không thể khuyết thiếu. Đầu tiên, người mắc bệnh phải thực sự cảm thấy bị nguy hại đến tính mạng, còn về việc có chắc chắn xảy ra hay không thì không quan trọng, nhưng người bệnh tin rằng, người thực thi bạo lực bất cứ lúc nào cũng có thể đến, và không chút đắn đo cướp đi tính mạng của anh ta. Thứ hai, người thực thi bạo lực này chắc chắn sẽ cho người bệnh một chút ân huệ nhỏ nhoi, đây cũng là một điều kiện then chốt nhất, ví dụ như trong lúc người bệnh đang tuyệt vọng hẳn cho anh ta nước để uống, khiến cho người bệnh nảy sinh tâm lý cảm ơn đối với kẻ bạo hành; thêm nữa ngoài thông tin và tư tưởng mà kẻ bạo hành đưa ra, người bệnh không có cách nào nhận được bất cứ thông tin nào khác, nói một cách khác, người bệnh ở trong trạng thái bị cách li hoàn toàn; điểm cuối cùng, chính là người bệnh cảm thấy không còn đường nào để trốn chạy cả."

"Vô cùng cảm ơn lời giải thích của ông." Tôi quay sang thẩm phán trưởng, nói: "Trong vụ án này, đương sự của tôi Lâm Quỳnh đã từng chịu sự lăng nhục tập thể của đám người tàn bạo này, một trong số những kẻ đó, chính là bị cáo số 1 Ngô Anh của vụ án này. Ngô Anh do coi Lâm Quỳnh là vật phẩm của riêng mình, đã nhốt cô ấy lại, khiến cho cô không phải chịu đựng nỗi đau đớn của việc bị thay phiên cưỡng bức. Nhưng khoảng thời gian cô ấy bị giam cầm kéo dài tận năm năm, trong năm năm này, cô ấy luôn bị giam trong hầm, mạng sống lúc nào cũng bị đe dọa, không được đảm bảo về ăn uống, cũng không có cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Sau khi được ra ngoài, Lâm Quỳnh không chọn lựa chạy trốn, mà giúp đỡ cho Ngô Anh gây án. Nhân chứng, đứng từ góc độ chuyên môn của ông để phán đoán, ông cho rằng liệu đương sự của tôi – Lâm Quỳnh – có khả năng mắc phải 'Hội chứng Stockholm' không?"

Tôi lại hướng ánh mắt về phía nhân chứng.

"Phản đối!" Luật sư biện hộ của Ngô Anh đứng lên nói, "Điều mà người biện hộ đưa ra là một loại giả thiết nhân quả, hiện nay không thể nào chứng minh được đương sự của tôi đã giam cầm Lâm Quỳnh, đồng thời tiến hành uy hiếp đến tính mạng của cô ta."

Lúc này đây, cuối cùng tôi cũng cảm nhận được tâm trạng của Lão La, trong khi chứng cứ đã rành rành, anh ta vẫn có thể nhắm mắt nói bừa, cũng thật đúng là trước nay chưa từng có.

"Được, tôi đổi cách hỏi khác." Tôi hít thở một hơi thật sâu, ép mình bình tĩnh lại, "Cứ giả thiết trong tình huống mà tôi nói, đương sự của tôi Lâm Quỳnh liệu có khả năng mắc Hội chứng Stockholm không?"

"Hội chứng Stockholm cần phải có kiểm tra và trải nghiệm của chuyên môn, trong tình hình hiện nay, tôi không thể nào đưa ra được phán đoán chuẩn xác. Nhưng tôi cho rằng, không loại trừ khả năng mà anh nói đến." Nhân chứng nói.

"Cảm ơn thẩm phán trưởng, tôi đã hỏi xong rồi." "Người biện hộ của bị cáo số 1, xin hãy đưa ra câu hỏi đối với người làm chứng." Thẩm phán trưởng nói.

"Người làm chứng, kết luận của ông có phải là xuất phát từ phán đoán chủ quan hay không?" Luật sư biện hộ của Ngô Anh đưa ra câu hỏi.

"Kết luận của tôi là xuất phát từ phân tích và tổng kết khoa học, không phải là phán đoán chủ quan mà anh nói. Xin đừng si nhục chuyên môn của tôi!" Nhân chứng không kìm được giận dữ nói.

"Nhưng phán đoán đối với Lâm Quỳnh, tôi không hề nhìn thấy phân tích khoa học mà ông nói đến."

"Tôi cũng không hề khẳng định là Lâm Quỳnh đã mắc 'Hội chứng Stockholm', chỉ là cho rằng không loại trừ khả năng này."

"Được rồi, thẩm phán trưởng, tôi đã hỏi xong rồi." Luật sư biện hộ của Ngô Anh quay trở về chỗ ngồi của mình, sau khi nhìn nhân chứng rời khỏi tòa bèn nói, "Rõ ràng, trong vụ án này, liệu Lâm Quỳnh có bị đương sự của tôi Ngô Anh giam cầm và uy hiếp hay không thì không thể nào chứng minh được, cô ta liệu có bị mắc phải 'Hội chứng Stockholm' gì đó cũng không thể nào được chứng thực. Do đó, tôi hi vọng là vẫn tiến hành phán quyết dựa vào sự thật đã được điều tra rõ ràng. Còn về lời khai của Lâm Quỳnh, tòa cũng nên coi trọng."

"Người biện hộ, ý kiến của anh, bản tòa sẽ suy xét thấu đáo. Công tố viên, xin hãy phát biểu ý kiến của anh." Thẩm phán trưởng nói.

"Tôi không có ý kiến gì đối với lần xét xử này." Công tố viên mỉm cười, "Nhưng chúng tôi xin yêu cầu tạm thời dừng phiên tòa, chúng tôi sẽ khởi động quy trình đưa ra yêu cầu tố tụng đối với bị cáo Ngô Anh của vụ án này, Ngô Anh đã dính líu đến tội cố ý giết người!"

Cú đòn này khiến cho luật sư biện hộ của Ngô Anh ngẩn người ngay tại chỗ, thẩm phán trưởng cũng không cho anh ta thời gian kịp phản ứng, trực tiếp tuyên bố đồng ý yêu cầu của công tố viên, tạm thời dừng phiên tòa, nửa tháng sau sẽ tiếp tục mở lại phiên tòa để xét xử vụ án.

"Làm tốt lắm"

Vừa ra khỏi tòa, Trương Tĩnh đã chạy đến nghênh đón, nắm một phát vào Lão La: "Bà chị này hôm nay rất vui, Tiểu La Từ cứ nói xem, muốn ăn gì? Bà chị đây sẽ mời!"

"Cậu ấy chỉ ăn cỏ!" Tôi cười nói vui vẻ.

Thời gian nửa tháng nói ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài. Mặc dù xuất hiện bước ngoặt lớn, nhưng tôi và Lão La, Trương Tĩnh cũng không được nhàn rỗi.

Lợi dụng thời gian nửa tháng này, tôi quyết định hoàn thành giám định tinh thần đối với Lâm Quỳnh, khi mở phiên tòa xét xử lần nữa, loại giám định này đã được đặt lên bàn của thẩm phán trưởng.

"Tòa án đã điều tra rõ, bị cáo Lâm Quỳnh đã từng bị bị cáo Ngô Anh giam cầm và uy hiếp đến mạng sống, nhiều người làm chứng đã cung cấp lời khai." Thẩm phán trưởng nói, "Đồng thời, theo như lời đề nghị của luật sư biện hộ, dưới sự giám sát của tòa án và công tố viên, người biện hộ đã hoàn thành giám định tư pháp đối với bị cáo Lâm Quỳnh - chứng thực Lâm Quỳnh mắc 'Hội chứng Stockholm'. Bên công tố đã quyết định không tiếp tục tiến hành khởi tố đối với Lâm Quỳnh, hủy bỏ quyết định khởi tố, tòa án nhận định hành vi của bên công tố phù hợp với quy định, cho phép rút quyết định khởi tố.

Bên công tố đưa ra yêu cầu bổ sung tố tụng với bị cáo số 1 của vụ án này - Ngô Anh, Hội đồng xét xử sau khi thương lượng cho rằng, lời yêu cầu của công tố viên phù hợp với quy định, tòa án sẽ thụ lý."

Tôi và Lão La ngồi trên ghế người biện hộ cùng nhìn nhau, không ngờ công tố viên lại còn nóng lòng hơn chúng tôi, chúng tôi muốn đợi tòa tuyên án Lâm Quỳnh vô tội, nhưng thật không ngờ họ đã trực tiếp rút quyết định khởi tố rồi.

Vậy thì phiên tòa hôm nay vốn sẽ đưa ra phán quyết đã thực sự không còn mối liên quan gì với chúng tôi nữa rồi.

Tôi và Lão La nhún vai, rời khỏi toà dưới ánh nhìn chăm chú của thẩm phán trưởng.

Ở cổng tòa án, chúng tôi nhìn thấy một người quen. Cô gái cùng chạy trốn với Lão La đó đang đứng yên lặng chờ đợi.

Lúc này đây, trạng thái tinh thần của cô ấy đã hồi phục rất nhiều, nét mặt cũng đã có sắc hồng. Lúc đầu chúng tôi còn lo lắng, cuộc đời của cô gái mới 15 tuổi này sau này sẽ ra sao. Xem ra, cô bé đã điều chỉnh tốt trạng thái tâm lý của mình.

"Lượt sư La, cảm ơn anh!" Vừa nhìn thấy Lão La, cô gái liền vui mừng chạy tới.

"Chỉ là việc còn con không đáng nhắc đến!" Lão La buông ra một câu, nhưng lại cố tình kéo giãn khoảng cách đối với cô bé. Ở gần đó, Trương Tĩnh nở nụ cười nhếch mép, từ từ bước tới.

"Là người làm chứng phải không? Hình như họ đang gọi cô." Tôi vội nói.

"Ồ, vậy em đi trước đi." Cô bé khẽ mỉm cười, "Em là nhân chứng của phía tố cáo, cần chứng minh tên Ngô Anh đó cố ý giết người."

"Mỗi nhân duyên cũng khá đầy đủ chứ?" Trương Tĩnh nói, rút từ trong túi ra một tấm séc, "này, thù lao của các anh đấy!"

"Một triệu tệ đấy!" Mắt Lão La chợt sáng rực, run rẩy nhận lấy tấm séc, sau đó như thể sợ bị người ta cướp mất, nắm chặt không chịu thả tay ra.

Ít nhất trong ấn tượng của tôi, Lão La cần có biểu hiện như thế này.

Nhưng, hôm đó, nhìn thấy tấm séc, Lão La lại thờ dài.

"Lão Giản, cậu nói xem, số tiền này rốt cuộc chúng ta có nên cầm hay không?"

"Cầm đi chứ, người ủy thác cho anh đấy, là thù lao xứng đáng nhận được, cũng là của hồi môn để anh cưới vợ đấy." Trương Tĩnh kinh ngạc nhìn Lão La, "Nếu cưới em, không có đủ tiền thách cưới, nhà em sẽ không đồng ý cho cưới đâu."

"Tôi quyết định rồi, Lão Giản, số tiền này chúng ta cần lập nên một quỹ hỗ trợ, chính là dùng để tìm kiếm những phụ nữ trẻ em bị bắt cóc đem bán." Lão La như thể không nghe thấy lời Trương Tĩnh, nói bằng giọng vô cùng kiên quyết.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Vụ Án Thứ Tư : Tai Hoạ Biến Đổi Phục Trang

Mục đích thực sự của pháp luật là hướng dẫn những người chịu sự chi phối của pháp luật kêu cầu được đức hạnh của chính họ.

-----Aquinas-----

Type: Vy

1

Mấy tháng trước, trong thành phố này xảy ra một vụ đột nhập vào nhà cướp bóc giết người rất nghiêm trọng. Hung thủ trong quá trình đột nhập để cướp bóc đó, trong tình huống không gặp bất kì sự phản kháng nào, tàn nhẫn giết hại cả ba người trong một gia đình.

Cảnh sát lập tức triển khai công tác điều tra trinh sát đối với vụ án này, cuối cùng bắt được tên hung thủ tại một ngân hàng ở phía đầu bên kia thành phố.

Khi bị bắt, tên hung thủ này đang cầm chứng minh thư, thẻ ngân hàng, sổ tiết kiệm của nạn nhân, yêu cầu ngân hàng rút ra toàn bộ số tiền trong tài khoản.

Theo quy định của ngân hàng, khi người đến làm thủ tục rút tiền trong sổ tiết kiệm không phải chính người gửi, ngân hàng cần liên hệ với chính người gửi. Người gửi đã từ vong đương nhiên không thể nào nghe được cuộc điện thoại của ngân hàng, người nghe cuộc điện thoại đó chính là nhân viên trinh sát điều tra vụ án này.

Sau khi tìm hiểu tình hình liên quan, cảnh sát yêu cầu ngân hàng hãy giữ chân nghi phạm lại, rồi lập tức đến hiện trường để bắt người.

Về hành vi phạm tội, nghi phạm khai hết, quan toà hỏi vì sao khi không gặp bất kì sự phản kháng nào mà vẫn cần giết người, nghi phạm nói: "Họ đã nhìn thấy mặt của tôi, không giết họ, chẳng lẽ đợi họ đi báo cảnh sát đến bắt tôi sao?"

Nghi phạm mặc dù khai nhận hết toàn bộ sự thật hành vi tội phạm của mình, nhưng không có biểu hiện hối cải, toà án cuối cùng phán quyết anh ta tội tử hình.

Hôm mở phiên toà, tôi ngồi trên ghế người đến nghe phiên toà, nghe thấy những lời uốn lưỡi ba tấc của người biện hộ.

"Bị cáo giết người là vì bất đắc dĩ. Đúng vậy, nạn nhân không hề phản kháng, điều này khiến cho đương sự của tôi trong quá trình gây án vô cùng thuận lợi. Nhưng chúng ta cần phải chú ý đến, nạn nhân không hề tỏ rõ là việc xảy ra sẽ không báo cảnh sát, điều này khiến cho đương sự của tôi cảm thấy nguy hiểm. Tương tự, chúng ta cũng nên chú ý đến, bị cáo không hề thực thi hành vi giết hại dã man, mà là một nhát dao lấy mạng luôn, không hề gây nên

quá nhiều sự đau đớn cho nạn nhân. Xét từ ý nghĩa này, bị cáo vẫn khá nhân từ.

Hơn nữa, bị cáo mặc dù giết người, nhưng chúng ta cũng cần chú ý thấy, anh ta không lấy được tài sản của nạn nhân ra khỏi ngân hàng, cũng có nghĩa là không hề tạo thành sự tổn thất tài sản nhiều hơn nữa. Đồng thời, chúng ta cũng cần chú ý đến một vấn đề không nên bỏ qua, đó chính là vì sao bị cáo lại phải đi cướp bóc? Bị cáo vốn là một người nông dân, dựa vào trồng trọt để sinh sống, nhưng đất đai lại bị thu hồi, không nhận được một xu tiền bồi thường nào cả. Anh ta thất học, vốn không có khả năng tìm được một công việc đủ để có thể nuôi sống gia đình mình và vợ anh ta thì lại sắp sinh nở. Chính vì bối cảnh như vậy, mới khiến cho bị cáo liều mạng đi vào con đường nguy hiểm, bước vào con đường phạm tội.

Điều này có thể trách đương sự của tôi được không? Không, đương nhiên là không nên! Chính là cái xã hội này đã đẩy anh ta vào cảnh ngộ ngày hôm nay! Người có tội không phải là đương sự của tôi mà là cái xã hội ăn thịt người này!”

Mặc dù nói nhiều người cho rằng công việc của luật sư chính là “ba phần biện hộ một cách vô lý”, nhưng có thể nhắm mắt nói bừa một cách bạo dạn như thế này thì cũng rất là hiếm gặp.

Nếu nói về thân thể thể thảm, còn đầy người thể thảm hơn bị cáo ở trong vụ án này, nhưng bước vào con đường phạm tội thì lại có mấy người chứ. Thậm chí, có nhiều người khuyết tật, ăn bữa trước không có bữa sau, nhưng thả hạ thấp sĩ diện của mình để đi ăn xin cũng không phạm tội.

Nhưng, theo quan điểm của người biện hộ này, những người này không phải là không muốn phạm tội mà là không thể phạm tội, bởi vì họ không có điều kiện để phạm tội.

Sự phát triển của buổi xét xử cũng đúng như tôi dự liệu, câu hỏi chất vấn công tố viên đưa ra cũng như suy nghĩ của tôi, người biện hộ cũng đưa ra lời phản bác hoàn toàn giống như tôi dự đoán.

Tôi bất giác cười thiếu não, công việc của người luật sư không nên là như vậy, từ đầu đến cuối tôi vẫn luôn cho rằng, với vai trò là một người luật sư biện hộ cho các vụ án hình sự, đặc biệt là làm người biện hộ cho hung thủ trong vụ án, bắt buộc phải cương quyết thực hiện được một nguyên tắc: “Để cho người mất nhắm mắt, trả lại sự trong sạch cho người bị oan.”

Nói một cách khấc, người luật sư đứng ở hai đầu của một chiếc cân, là một loại người rất đặc biệt, anh ta cần phải mở ra một cách cửa tái sinh cho “hung thủ”, cũng cần hát lên một khúc ca an ủi nạn nhân.

Việc này khiến cho tôi nhớ đến năm 2005, một vụ án mà tôi và Lão La, Trương Tĩnh cùng làm, cũng là một vụ án đột nhập vào nhà trộm cắp, giết người.

Đó là tháng 4, khi thời tiết vẫn chưa quá nóng. Nơi xảy ra vụ án là trong một căn phòng trọ.

Ngày 15 tháng 4, đã qua hơn nửa tháng thời hạn phải nộp tiền nhà, chủ nhà nhiều lần liên hệ với khách thuê trọ, nhưng mãi không thể nào gọi được cho khách thuê trọ, điện thoại di động luôn ở trong tình trạng tắt máy. Chủ nhà nhiều lần đến phòng trọ để thức giục, nhưng mãi vẫn không ai ra mở cửa? Khi hỏi những người ở xung quanh, hàng xóm đều nói, cũng phải đến hơn nửa tháng họ không nhìn thấy người ở trong phòng trọ này rồi.

Hôm nay, chủ nhà lại một lần nữa đến phòng trọ, trong phòng vẫn không có ai trả lời, nhưng từ khe cửa lại thỉnh thoảng bốc ra một thứ mùi hôi thối, chủ nhà bèn dùng chìa khóa dự phòng mở cửa phòng ra, nhìn thấy ở trong phòng đã bị lục tung vô cùng lộn xộn.

Trên giường có một người phụ nữ đang nằm, cơ thể trương phình đã làm bật tung cúc trên áo, chiếc váy ngắn trên người cũng đã bị rách toạc. Rõ ràng người này đã chết từ lâu rồi.

Từ thi phát ra thứ mùi hôi thối kinh tởm.

Chủ nhà vội vàng báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát đến hiện trường điều tra tỉ mỉ, thời gian từ vong của nạn nhân từ nửa tháng trở lên, thi thể đã trương phình, nếu không phải là thời tiết còn chưa ấm nóng, cửa sổ trong phòng lại đang mở, thì cái xác này e rằng đã nổ từ lâu rồi.

Hơn nữa, qua khám nghiệm tử thi của bác sĩ pháp y, nạn nhân không phải là phụ nữ mà là một người đàn ông đội tóc giả mặc quần áo phụ nữ. Bởi vì gương mặt đã bị biến dạng, chủ nhà nhất thời cũng không thể nào nhận ra thân phận của người chết. Cuối cùng, nhân viên kiểm tra vết tích thông qua dấu vân tay người khách thuê trọ để lại lúc kí hợp đồng và dấu vân tay của người chết mới xác định chắc chắn. Người chết chính là khách thuê trọ.

Cuộc kiểm tra thi thể tỉ mỉ hơn cho thấy, nạn nhân trước khi chết đã bị đánh đập dã man, mặc dù không để lại vết thương chí mạng, nhưng thông qua kiểm nghiệm bệnh lí nội tạng của nạn nhân, phát hiện ra bẩm sinh tim của nạn nhân hơi to, xơ hoá cơ tim nghiêm trọng, bác sĩ pháp y suy đoán, nạn nhân có lẽ là khi bị đánh đập dã man, tim đột ngột phát bệnh mà chết. Hiện trường không phát hiện ra điện thoại di động của người chết, thẻ ngân hàng, sổ tiết kiệm và các tài sản khác cũng đều biến mất. Tổng hợp với những dấu vết ở hiện trường, cảnh sát suy đoán, đây có lẽ là một vụ đột nhập vào phòng cướp bóc bị diễn biến thành vụ ngộ sát. Ở hiện trường, cảnh sát lấy được dấu vân tay của nghi phạm, nhưng nhân viên kiểm nghiệm vết tích lại không thể tìm được đối tượng phù hợp trong kho vân tay. Vì hiện trường không phát hiện ra dấu vết dùng bạo lực để đột nhập vào phòng, cảnh sát khoanh vùng vi phạm nằm trong số những người quen của nạn nhân.

Nhưng khi triển khai điều tra mối quan hệ xã hội của nạn nhân, cảnh sát lại rơi vào tình trạng bế tắc. Qua điều tra, nạn nhân tên là Phó Đại Vĩ, là người ngoại tỉnh đến thành phố này làm thuê, nhưng lại không ai biết rõ cuộc anh ta làm công việc gì. Hàng xóm nói, phần lớn thời gian nạn nhân đều ở nhà, cũng không thấy anh ta có bạn bè gì. Cảnh sát gửi thông báo hỗ trợ điều tra và tặng thưởng để trưng cầu thu nhập được manh mối từ nhân dân, nửa tháng đã trôi qua nhưng lại không thu được bất cứ tin tức nào.

Vào 10 giờ tối ngày 10 tháng 5, cảnh sát tuần tra trong lúc đi tuần đến gần hiện trường phát hiện ra vụ án, khi đến chỗ chiếc máy ATN rút tiền tự động, một người đàn ông khả nghi đã gây nên sự chú ý của họ.

Người đàn ông này vốn đang thao tác trước máy ATM, vừa nhìn thấy cảnh sát tuần tra đến gần, bèn co giò bỏ chạy, để lại luôn chiếc thẻ ATM ở trong máy. Cảnh sát tuần tra nhận định rằng người này rất có khả năng đang che giấu tội danh nào đó, bèn đuổi bắt người này rồi đem về đồn.

Sau khi điều tra, nghi phạm tên Trần Minh Kiệt, 32 tuổi, thật không ngờ là kẻ chuyên trộm cắp ở trong khu vực này, mỗi vụ án trộm cắp tại khu vực này gần như đều có mối quan hệ mật thiết với anh ta, có gây án theo nhóm, cũng có vụ án anh ta hoàn thành một mình. Thủ pháp gây án của người này rất cao siêu, ý thức phản trình sát khá mạnh, thường ngày cư xử vui vẻ lương thiện, lại có công việc chính thức yếm trợ, chính nhà này cũng từng bị trộm cắp, cho nên cảnh sát không liệt anh ta vào phạm vi nghi phạm.

Thật không ngờ, lần này lại bị cảnh sát tuần tra bắt được. Đối với những vụ án trộm cắp này, Trần Minh Kiệt khai nhận hết.

Nhưng điều cảnh sát quan tâm lại là tấm thẻ ATM mà anh ta sử dụng. Qua điều tra, tấm thẻ đó là của Phó Đại Vệ – nạn nhân được phát hiện ra vào ngày 15 tháng 4. Đồng thời cũng phát hiện ra sổ tiết kiệm của Phó Đại Vệ trên người Trần Minh Kiệt.

Cảnh sát nghi ngờ Trần Minh Kiệt chính là hung thủ làm dẫn đến cái chết của Phó Đại Vệ, dấu vân tay của anh ta cũng hoàn toàn phù hợp với dấu vết để lại hiện trường.

Trần Minh Kiệt lập tức bị giao cho tổ chuyên án vụ án về cái chết của Phó Đại Vệ. Đối diện với lời thẩm vấn của cảnh sát, Trần Minh Kiệt lớn tiếng kêu oan, kiên quyết nói hôm đó mình chỉ đột nhập vào nhà ăn trộm, không hề giết người, thậm chí còn không hề xảy ra xung đột với nạn nhân.

Anh ta khai nhận, ban ngày hôm đó anh ta đã thăm dò trước rồi, biết được buổi tối Phó Đại Vệ thường không ở nhà. Buổi tối ngày 1 tháng 4, anh ta dùng chiếc chìa khoá vạn năng tự chế mở cửa phòng, bước vào phòng Phó Đại Vệ, khi vừa bật đèn anh ta bèn nhìn thấy một người phụ nữ trên giường. Anh ta vốn dĩ đã chuẩn bị từ bỏ hành vi trộm cắp lần này, nhưng người phụ nữ ở trên giường không có chút phản ứng nào đối với sự xuất hiện của anh ta.

Trần Minh Kiệt trước nay có nguyên tắc “làm trộm không chịu về không” bèn thận trọng lục tìm đồ vật ở trong phòng, tìm được thẻ ATM và sổ tiết kiệm của Phó Đại Vệ, đồng thời còn tìm được một cuốn sổ ghi chép mật khẩu.

“Anh nói linh tinh gì thế?” Cảnh sát không hề công nhận lời khai của Trần Minh Kiệt.

Thứ nhất, trên cuốn sổ ghi chép mật mã tài khoản đó, cảnh sát không hề kiểm tra thấy dấu vết của Phó Đại Vệ, cuốn sổ có thật sự thuộc về Phó Đại Vệ hay không thì không thể nào xác minh được.

Thứ hai, bác sĩ pháp y cho rằng vết thương trên người Phó Đại Vệ rất có thể là vết thương do uy hiếp, tức là người gây án để lại trong lúc muốn lấy được những mật khẩu liên quan từ miệng Phó Đại Vệ.

Thứ ba, khi bác sĩ pháp y tiến hành kiểm tra xét nghiệm quần áo của Phó Đại Vệ, ở vị trí ngực phát hiện ra một số vật thể kì lạ, nghi ngờ là dấu vết của một loại dịch thể nào đó sau khi đã bị khô. Kiểm tra bước đầu cho thấy đó là tinh trùng, tiến thêm một bước phân tích xét nghiệm, vết tinh trùng đó là của Trần Minh Kiệt.

Thứ tư, trong tay của Phó Đại Vệ phát hiện ra một sợi lông tóc có cả phần chân, khá cứng và xoắn, bác sĩ pháp y suy đoán đó là lông của bộ phận sinh dục, qua giám định DNA thì phù hợp với Minh Kiệt.

Đối diện với những chứng cứ kỹ thuật cao như thế này, cuối cùng Trần Minh Kiệt đã áp a áp ứng khai ra, sau khi anh ta tìm xong tài sản, nhìn thấy người phụ nữ vẫn không có bất kì phản ứng gì, bèn nảy sinh tà ý. Nhưng anh ta là tên trộm “hiếu luật”, biết được nếu là cưỡng dâm thì rất có thể sẽ gây ra phiền phức lớn, bèn nhìn cơ thể người phụ nữ đó và tự thủ dâm một hồi, trong quá trình đó, anh ta lấy tay của người phụ nữ để nắm vào cái đó của mình.

Nhưng còn về việc tiến hành đánh đập Phó Đại Vệ, anh ta kiên quyết phủ nhận, khẳng định chắc chắn khi mình nhìn thấy người phụ nữ đó trên người cô ta đã có vết thương, vẫn còn thở chứ chưa chết.

Nhưng rất không may, dấu vân tay của anh ta để lại hiện trường, thậm chí để lại trên trang phục của Phó Đại Vệ. Chính anh ta cũng thừa nhận đã đến hiện trường, xảy ra sự tiếp xúc cơ thể với Phó Đại Vệ, còn về việc anh ta khai là không hề tiến hành đánh đập nạn nhân, cảnh sát không thể nào đối chiếu xác minh được, chính anh ta cũng không thể cung cấp được chứng cứ xác thực.

Vụ án này có thể nói là chứng cứ hết sức đầy đủ.

Viện kiểm sát sau khi tiến hành đối chiếu xác minh vụ án này, khởi tố đứng theo quy trình.

Vụ án này lại một lần nữa được toà án chỉ định giao cho chúng tôi đại diện.

Đối với chúng tôi, những người đã nhiều lần làm cho cơ quan công tố bề mặt ở trên toà, toà án lại không hề né tránh mà tiếp tục giao vụ án cho chúng tôi. Mặc dù tôi cảm thấy hoảng hốt vì được sủng ái, nhưng còn thêm cả cảm giác sợ hãi, ai biết được toà án có ý đồ gì, liệu có phải muốn cùng với cơ quan công tố đè nén khí thế của chúng tôi hay không?

“Anh Tiểu Minh, anh nghĩ quá nhiều rồi.” Trương Tĩnh không tán đồng với suy nghĩ của tôi. “Mặc dù nói Viện kiểm sát và toà án cùng một nhà, nhưng thế nào thì toà án và Viện kiểm sát cũng không phải là gắn bó keo sơn lắm đâu. Viện kiểm sát thì muốn định tội cho bị cáo, toà án thì cần phải điều tra rõ chân tướng sự thật, họ không thể nào gán xác được những vụ án oan sai đâu, ngộ nhỡ sau này truy cứu trách nhiệm thì phiền phức lắm.

Cho nên, một vị luật sư đồng ý tham gia vào cuộc điều tra và lại luôn có thể đào ra được một số thứ, thật ra toà án không phản cảm chút nào, ngược lại

còn rất thích nữa. Người mà toà án ghét chính là những kẻ cố chấp nhìn trông có vẻ rất chính nghĩa nhưng thật ra lại ngang ngược, gây sự, bẻ cong sự thật. Em muốn cái đó, vị đầu tây.”

Trương Tình nói, nhún nhảy đòi Lão La mua kem cho cô.

Thế nhưng, vẫn còn một vấn đề làm tôi băn khoăn mãi, thao tác của Trần Minh Kiệt tại cây ATM lúc đó không phải là rút tiền ra, mà là nạp tiền vào*

*: Tại Trung Quốc hệ thống các máy ATM có cả chức năng rút tiền và nạp tiền.

Về việc này, anh ta giải thích với cảnh sát rằng, anh ta muốn gửi tiền vào, chính là nạp vào trong chiếc thẻ này, bởi vì anh ta muốn sử dụng chiếc thẻ này.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Type: Vy

Tôi và Lão La tỉ mỉ nghiên cứu tài liệu mà toà án cung cấp, sau khi không thể tìm được manh mối nào có giá trị ở bên trong, bèn quyết định đi gặp đương sự.

Tại phòng thẩm vấn của trại tạm giam, Trần Minh Kiệt ngồi co rúm trong ghế, hai tay thụt vào trong ống tay áo, nhưng ánh mắt của anh ta lại không dừng lại ở một ví trí nào cố định cả, thậm chí chưa bao giờ nhìn thẳng vào bất cứ thứ gì.

Ngay cả khi nhìn về phía chúng tôi, nhiều nhất cũng chỉ là dùng khoé mắt.

Hai bên má anh ta mỗi bên đều có một mảng tím thâm, tạo thành sự đối xứng hoàn mỹ.

“Họ đã đánh anh à?” Lão La ngán người hỏi, trong giọng nói mang theo chút hưng phấn khó có thể che giấu được. Nếu như Trần Minh Kiệt thật sự bị cảnh sát đánh đập, vậy thì dính líu đến vấn đề dùng hình ép cung, theo như quy định thông thường, vụ án này có nhiều thứ để làm rồi.

“Không phải” Trần Minh Kiệt lắc đầu. “Người cùng phòng đánh đấy.”

“Đánh cũng đối xứng quá nhỉ.” Lão La chau mày, “Nói xem, rốt cuộc anh đã làm gì?”

“Luật sư Giản, luật sư La, các anh nhất định phải cứu tôi!” Thật không ngờ, Trần Minh Kiệt “òà” một tiếng bật khóc: “Tôi thật sự không giết người đâu!”

“Đàn ông đàn ông, khóc cái khi gì chứ!” Lão La không kìm được lên tiếng mắng mỏ, bộ mặt tỏ ra hơi khó chịu, “Anh nói xem anh đã làm những gì là xong thôi!”

Khó khăn lắm Trần Minh Kiệt mới ngừng khóc, kể lại hết những việc anh ta đã làm, bao gồm cả việc khó nói là nhìn nạn nhân và tự thủ dâm. Qua nội dung mà anh ta khai nhận, có thể thấy về cơ bản hoàn toàn thống nhất với nội dung mà cảnh sát cung cấp.

Tương tự, anh ta kiên quyết phủ nhận mình đã tiến hành đánh đập và sát hại nạn nhân.

Nghe xong lời khai của Trần Minh Kiệt, Lão La không kìm được nói: “Khẩu vị của anh cũng thật là đặc biệt đấy!”

“Tôi đâu có biết được anh ta là đàn ông chứ, khi cảnh sát nói với tôi, tôi suýt chút nữa nôn mửa.” Trần Minh Kiệt rầu rĩ nói.

“Anh nói anh đã theo dõi thăm dò từ sớm, vậy mà anh không biết trong nhà anh ta còn có người khác sao?” Tôi nhìn sâu vào mắt Trần Minh Kiệt hỏi.

“Tôi thật sự không biết mà.” Trần Minh Kiệt nhìn tôi nói. “Tôi vẫn luôn chỉ thấy trong nhà anh ta có một người thôi. Tối hôm đó đột nhiên nhìn thấy một người khác, suýt chút nữa làm cho tôi sợ chết khiếp.”

“Người lúc đó vẫn còn thờ phài không?”

“Có mà.” Trần Minh Kiệt nhìn tôi về bản khoản, không hiểu tại sao tôi lại hỏi như thế.

“Khi anh tiến vào phòng thì bật đèn trước có phải không?”

“Tôi đâu dám chứ,” Trần Minh Kiệt lắc đầu, “Tiến vào phòng, tôi đợi một lúc, trước tiên bật đèn pin, sau đó mới bật đèn.”

“Anh đã tìm thấy thẻ ngân hàng và cả cuốn sổ ghi chép mật khẩu ở đâu?”

“Chính ở ngay trong ngăn kéo ở đầu giường, để cạnh nhau luôn.” Sự nghi ngờ trong ánh mắt TRần Minh Kiệt càng lúc càng rõ nét. Cuối cùng không kìm được, anh ta lên tiếng hỏi: “Luật sư Giản, anh hỏi những điều này làm gì thế?”

“Anh không cần phải lo, cứ trả lời câu hỏi của tôi là được rồi.” Tôi xua tay, “Anh có cởi quần áo của nạn nhân ra không?”

“Không.” Trần Minh Kiệt lắc đầu

“Nạn nhân có phản kháng không?”

“Không.”

“Anh tìm tiền trước hay làm cái việc đó trước?”

“Tôi tìm thấy tiền trước chứ.” Trần Minh Kiệt nói vẻ không phục, “Luật sư Giản, tôi mặc dù là trộm, nhưng tôi không phải là thằng háo sắc đâu!”

“Anh chọn nhà này, là bởi vì anh biết buổi tối nhà này không có người có phải vậy không?”

“Là một yếu tố.” Trần Minh Kiệt cười vẻ ngại ngùng, “Một yếu tố khác nữa là bởi vì khoá cửa nhà này tương đối cũ, dễ mở.”

“Anh không thiếu tiền, vì sao vẫn phải đi ăn trộm chứ?”

“Tôi chính là không thể nào kiểm soát được bản thân mình.”

“Cho nên đến nhà nạn nhân để ăn trộm đồ, cũng là suy xét đến việc căn nhà này không có đồ gì đáng giá, xảy ra chuyện cũng không bị xử nặng có phải như vậy không?”

Trần Minh Kiệt thoáng ngẩn người, rồi gật đầu.

“Vết thương trên mặt anh, là anh tự làm phải không? Ít nhất cũng có một miếng là do anh gây nên.” Tôi nói vẻ chắc chắn.

Nét mặt Trần Minh Kiệt chợt đông cứng lại, tôi truy hỏi: “Anh mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế phải không?”

“Đúng vậy.” Trần Minh Kiệt ỉu xiu mặt, nhìn tôi với vẻ cầu xin, “Luật sư Giản, có thể giữ bí mật giúp tôi không? Họ sẽ coi là tôi bị thần kinh đấy.”

“Ai cũng đều có một chút khuynh hướng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, ví dụ như tôi, không dùng chiếc bút này thì không thể nào ghi chép gì được.” Tôi mỉm cười, giờ chiếc bút mây tro

ng tay lên.

“Tôi sao... ối.” Lão La vừa định nói, dưới gầm bàn tôi đã giẫm cậu ta thật mạnh một cái, rồi lập tức đứng dậy, “Chúng rối loạn ám ảnh cưỡng chế không có gì đáng xấu hổ cả, trên thế giới này những người thành công phần lớn đều có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Lão La, chúng ta đi thôi.”

“Đừng mà, luật sư Giản, anh phải cứu tôi đấy.” Trần Minh Kiệt vội hét theo, “Tôi đã ăn trộm không ít đồ, nhưng tôi không bao giờ ăn trộm sạch hết, lại càng không làm những việc táng tận lương tâm. Nói thật, ở trường đại học tôi dạy môn Luật đấy, biết việc nào là việc lớn, việc nào là việc nhỏ, tôi chỉ là không kiểm soát nổi cái tay này của mình. Sự việc lần này, tôi thật sự bị oan.”

“Anh lại còn là một tên trộm có đạo nghĩa cơ à?” Lão La bĩu môi.

“Tôi nói rồi, tôi cũng bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, anh nhìn này, khi gặp đương sự quá nửa giờ đồng hồ, tôi liền cảm thấy không thoải mái.” Tôi mỉm cười, “Anh Trần, hi vọng anh không nói dối chúng tôi, tất cả những điều anh nói hôm nay, khi trở về chúng tôi sẽ điều tra xác minh.”

Có một loại hành vi trộm cắp thế này, mục đích trộm cắp của nghi phạm không phải là vì tiền tài, thậm chí không có mục đích đặc biệt. Đối tượng mà họ trộm cắp cũng không xác định rõ ràng, có thể là người lạ, cũng có khả năng là người quen, còn có khả năng là chính người nhà của mình. Còn về những vật phẩm trộm cắp được, hoặc là cất giữ, hoặc là tiện tay vứt bỏ, thậm chí có khi còn trả lại cho người mất.

Trên phương diện tâm lý học, hành vi trộm cắp loại này được gọi là tật trộm cắp, là một loại hành vi tâm lý biến thái đặc biệt, nguyên nhân hình thành nên hành vi này là khá phức tạp, nhưng phổ biến là do lo lắng, trầm cảm và chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Người bệnh cần phải thông qua loại hành vi này để làm giảm bớt áp lực mà mình chịu đựng.

Trần Minh Kiệt là phó giáo sư đại học, thu nhập hàng tháng lên đến hàng chục nghìn tệ, không hề gặp khó khăn về phương diện kinh tế, nhưng đang ở trong thời kì then chốt đề được nâng cấp lên làm giáo sư. Kết hợp với những biểu hiện anh ta vừa cung cấp, tôi phán đoán, anh ta là người mắc tật trộm cắp.

“Anh chàng Trần Minh Kiệt này chắc chắn không phải là hung thủ.” Vừa lên xe, tôi bèn nói.

“Rồi, lại nữa rồi!” Lão La lườm tôi một cái, “Lão Giản, trước khi điều tra rõ sự thật, đừng có nói chắc như thế, cẩn thận không bị sét đánh.”

“Thường ngày bảo cậu chịu khó đọc sách, cậu không chịu nghe, chưa từng nghe vì phản ứng sao?” Tôi cũng lờm lờm lại, nói: “Tôi đã quan sát tỉ mỉ nét mặt của Trần Minh Kiệt rồi, khi anh ta khai ra những sự việc đó, nét mặt thể hiện đang hồi tưởng lại, không hề có dấu hiệu của việc nói dối.”

“Cái đó mà cậu cũng tin à? Cậu có phải là chuyên gia nghiên cứu biểu hiện nét mặt đâu, chỉ dựa vào mỗi phản ứng trong khoảnh khắc mà đã phán đoán, chắc là không chuẩn đâu nhỉ?” Lão La thoáng chau mày.

“Cho nên, để chứng minh sự phán đoán của tôi, tôi còn đặc biệt hỏi lại một lượt nội dung anh ta kể.” Tôi mỉm cười, “Sự phán đoán của tôi về nét mặt có thể xảy ra sai sót, có điều nếu anh ta nói dối, kể lại một sự việc từ đầu đến cuối thì có khả năng không có vấn đề gì, nhưng nếu làm nhiều loạn trật tự mà anh ta định sẵn từ trước, thì anh ta rất dễ xảy ra sai sót.

Nhưng cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, bất luận tôi có hỏi như thế nào, câu trả lời của Trần Minh Kiệt cũng giống hệt như lúc trước, thời gian suy nghĩ cũng rất ngắn. Điều quan trọng nhất là, ánh mắt của anh ta nhìn thẳng vào tôi trong thời gian rất ngắn. Những người nói dối thường đều nhìn chằm chằm vào đối phương, phán đoán xem tiếp sau đây mình cần phải nói như thế nào.”

Lão La lái xe đi nhanh vào một làn đường khác, nói: “Thảo nào tôi thấy hôm nay cậu cứ như một kẻ thần kinh, hỏi đi hỏi lại mãi, tôi nghe mà còn thấy bực cả mình.”

“Không có cách nào khác cả, vụ án này, công tác của bên Viện kiểm sát làm cũng rất xác thực, trước tiên tôi phải xác định chắc chắn là Trần Minh Kiệt không nói dối, mới dám nói rồi cuộc vụ án này chúng ta phải biện hộ theo cách nào. Cậu đi chậm một chút.” Nhìn thấy ngã tư trước đã chuyển sang đèn vàng, Lão La lại bắt đầu tăng tốc, tôi vội hét lên, “An toàn là trên hết!”

“Cần phải tin tưởng vào kĩ thuật lái xe của người anh em chứ.” Một giây cuối cùng trước khi chuyển sang đèn vàng, Lão La đã thành công vượt qua ngã tư, nói về đặc ý, “Vậy thì bây giờ đã xác định chắc chắn rồi, cậu muốn nhận vụ án này à?”

“Đừng vậy!” Tôi gật đầu, “Tôi đoán rằng anh ta chỉ là một người mắc tật trộm cắp, tật trộm cắp này biểu hiện là dùng việc ăn trộm để phát tiết tâm trạng, là một loại hành vi nhằm đem lại sự thoải mái vui vẻ; giết người, là điều rất hiếm có khả năng xảy ra.” Tôi khẽ lắc đầu, “Hãy hẹn Tinh đi, tiếp theo đây, chúng ta cần sự giúp đỡ của cô ấy.”

Vụ án nhìn có vẻ như chứng cứ rành rành, nhưng trong mắt tôi, có rất nhiều lỗ hổng. Bởi vì đã nhận định Trần Minh Kiệt không phải là hung thủ giết hại Phó Đại Vĩ, những điểm nghi cần ở trong hồ sơ vốn không phải là điểm nghi vấn, lúc này đây đều trở thành đối tượng quan tâm chú ý trọng điểm của tôi.

Trước tiên chính là cảnh sát đã thu thập được rất nhiều đồ dùng nữ giới ở trong phòng của Phó Đại Vĩ, bao gồm cả trang phục, đồ trang sức, giày tất, tóc giả và đồ lót, chỉ có rất ít trang phục và đồ dùng sinh hoạt hằng ngày của nam giới. Điều này không phù hợp với giới tính của nạn nhân Phó Đại Vĩ. Nhưng cảnh sát lại không điều tra ra thân phận của người phụ nữ sinh sống cùng với Phó Đại Vĩ.

Cảnh sát cho hay, khi Phó Đại Vĩ tử vong, trên người mặc đồ phụ nữ, thì rất có khả năng chính bản thân Phó Đại Vĩ có xu hướng thích trang phục khác thường, cho nên vốn không tồn tại người phụ nữ nào cả.

Nhưng giờ đây, việc người phụ nữ bí mật này liệu có tồn tại hay không thì lại vô cùng quan trọng đối với việc rửa sạch mối hiềm nghi cho Trần Minh Kiệt.

Trong bản ghi chép lời khai điều tra của cảnh sát, chủ nhà cho biết Phó Đại Vĩ có sử dụng điện thoại di động, nhưng phần nghề nghiệp của Phó Đại Vĩ lại ghi rất mơ hồ, được miêu tả là không nghề nghiệp, nguồn thu nhập không rõ ràng. Hồi đó, điện thoại di động mặc dù không phải là món đồ hiếm hoi gì, nhưng cũng không phổ biến giống như bây giờ, những người bình thường vẫn không gánh nổi chi phí sử dụng đắt đỏ. Đồng thời, khi điều tra số tiền gửi trong tài khoản ngân hàng của Phó Đại Vĩ, số tiền gửi tiết kiệm khoảng gần trăm nghìn tệ, lúc đó số tiền này có thể coi là món tiền rất lớn.

Món tiền này từ đâu mà có, cảnh sát cũng không điều tra ra. Phó Đại Vĩ liệu có khả năng tham gia loại hành vi phạm tội nào đó, phân chia tiền không đều hoặc mâu thuẫn nội bộ nên đã bị giết hại? Cảnh sát cũng không loại trừ nghi vấn này.

Nhưng chứng cứ phạm tội của Trần Minh Kiệt lại quá rõ ràng, nên cảnh sát đã loại bỏ điểm nghi vấn này.

Sau khi xảy ra vụ án, cũng không tìm thấy được điện thoại di động của nạn nhân Phó Đại Vĩ, suy đoán di động đã bị hung thủ lấy đi. Việc hung thủ lấy đi chiếc điện thoại chỉ có thể là vì một trong hai lý do: Một là bản đồ ăn trộm, nhưng Trần Minh Kiệt phủ nhận việc lấy điện thoại di động của nạn nhân, cảnh sát tiến hành điều tra xung quanh mạng lưới hay bản đồ ăn trộm của Trần Minh Kiệt, những người này đều nói rằng dạo này không thấy Trần Minh Kiệt đem chiếc điện thoại di động nào đến; hai là trong di động có lưu giữ manh mối quan trọng của hung thủ, rất có khả năng, trước khi giết hại Phó Đại Vĩ, hung thủ đã liên hệ với Phó Đại Vĩ qua di động.

Nói một cách khác, tình hình vụ án thể hiện qua sự chính lý của Viện Kiểm sát không có tính độc quyền vững chắc, trong quá trình xét xử vụ án này, có nhiều điểm rất dễ để chúng tôi tiến hành biện hộ.

Thứ mà chúng tôi thiếu chỉ là Trần Minh Kiệt không có chứng cứ chứng tỏ mình không giết người. Việc này rất khó làm được.

“Nhưng, chúng ta có thể thử tìm cách để tìm được hung thủ thật sự mà.”

Sau khi Trương Tinh nghe xong câu hỏi của tôi, suy nghĩ một lát bèn nói: “Tìm chứng cứ để định tội cho hung thủ, còn dễ hơn nhiều so với việc dùng chứng cứ để rửa tội danh cho nghi phạm.”

Chương 18

Type: Vy

Sáng sớm hôm sau, Lão La lái xe chờ tôi và Trương Tĩnh mang theo tất cả các thiết bị đến căn phòng trọ Phó Đại Vi thuê lúc gặp nạn. Vì nơi đây là hiện trường xảy ra vụ án, do vụ án vẫn chưa được xét xử và đưa ra kết luận cuối cùng, nơi đây vẫn bị phong tỏa.

“Nhiệm vụ ngày hôm nay chính là tìm ra chứng cứ chứng minh ở đây đúng là có nữ giới sinh sống.” Trương Tĩnh mở hộp dụng cụ kiểm tra, nói: “Hai người các anh hãy đi hỏi những người xung quanh, xem xem có manh mối có phụ nữ ra vào hay không?”

“Tuân lệnh!” Lão La đáp lời, kéo tôi bước ra khỏi cửa, để một mình Trương Tĩnh ở lại trong phòng để thu thập những thứ có thể làm được giám định DNA như lông tóc.

Lão La đồng ý nhanh nhẩu như vậy, chẳng phải là vì cậu ấy quan tâm nhiều đến vụ án này đâu. Trương Tĩnh đã hơn một lần nói với chúng tôi, giá thành của một bản giám định DNA không hề rẻ chút nào, cô ấy không có lí do gì mà phải bỏ ra số tiền ấy. Lão La thật sự không muốn nhìn thấy cô ấy lại thu thập bao nhiêu là tài liệu. Đối với cậu ấy, con số được tính ra có thể khiến cho cậu ấy xót xa đến chết mất.

“Phụ nữ ư?” Người hàng xóm của Phó Đại Vi nhìn chúng tôi qua khe cửa vẻ tràn ngập nỗi hoài nghi, nhưng vẫn chau mày hồi tưởng lại, nói: “Ồ, hình như đúng thật là có đấy.”

“Trông như thế nào? Quan hệ với Phó Đại Vi là như thế nào?” Tôi vội hỏi.

“Việc này thì không rõ đâu.” Người đó lắc đầu, “Tôi chỉ nhìn thấy một hai lần, người phụ nữ thường là buổi tối ra ngoài, nhưng cũng chẳng thấy cô ta quay về.”

“Có quan hệ thế nào với Phó Đại Vi vậy?”

“Điều này thì càng không biết được.” Người đó nói, “Chưa bao giờ thấy hai người bọn họ đi cùng nhau.”

“Thế à.” Tôi chau mày, “Chị có từng nghe thấy hai người đó cãi nhau hay gì không?”

“Không.” Người đó cười cười, gõ vào tường, “Cách âm tốt lắm.”

“Hôm xảy ra vụ án, chính là ngày 1 tháng 4 thì sao?”

“Cũng chẳng nghe thấy gì cả.”

“Ồ, cảm ơn.”

“Có một tin tức tốt là, trong căn phòng này thật sự có khả năng có một người phụ nữ, tin tức xấu là không có ai biết được người phụ nữ đó là ai.” Khi vừa quay về căn phòng của Phó Đại Vi, Lão La liền nói.

Trương Tĩnh không đáp lời, đứng ở trước cửa nhà vệ sinh suy tư.

“Có phát hiện gì không?”

Lão La tiến đến hỏi.

“Có chút kì lạ.” Trương Tĩnh nói, “Đợi sau khi em giám định xong sẽ nói cho các anh, chắc là ngày mai thôi, em sẽ đến tìm các anh.” Nói xong cô xách hòm đựng dụng cụ kiểm tra bước ra ngoài phòng.

“Cô nha đầu này sao thế nhỉ?” Lão La cảm thấy hơi khó hiểu.

“Có lẽ là đã có phát hiện gì trọng đại, nếu không nét mặt sẽ không nặng nề như vậy đâu.” Tôi nói, “Tôi đoán là vụ án này đã có manh mối rồi.”

Sáng ngày hôm sau, Trương Tĩnh trông vô cùng mệt mỏi bước vào văn phòng luật sư, trên mặt hiện lên sự thất vọng.

“Sao thế?” Lão La đặt chiếc điều khiển tàu ngầm đồ chơi xuống, hỏi vẻ lo lắng.

“Anh Tiểu Minh, em xin lỗi, em đã phụ sự mong đợi của các anh.” Trương Tĩnh cúi đầu, nói khẽ, “Em không tìm thấy manh mối của người phụ nữ đó. Đã

giám định tất cả rồi, đều là của Phó Đại Vi.”

“Ồ, thế à, không sao.” Tôi cũng cảm thấy hơi ồ ột, nhưng vẫn cố gắng hết sức để nói giọng bình thường.

“Làm sao có thể như thế được chứ? Tình, em không nhầm chứ?” Lão La cuống lên hỏi.

“Em cũng hi vọng là mình nhầm.” Trương Tình nói, khoang mắt hơi đỏ.

“Lão La!” Tôi gần giọng nói một tiếng, “Tình đã bận rộn suốt cả một đêm rồi, còn không bảo cô ấy mau đi nghỉ đi à?”

“Em không!” Trương Tình ngoan cố ngẩng đầu lên nói, “Đưa tập hồ sơ đây cho em, em luôn cảm thấy có điều gì đó mà em đã bỏ qua mất.”

“Cũng không gấp trong một ngày hôm nay.” Tôi vội nói. “Tình, em mau đi ngủ một giấc thật ngon, khi nào tỉnh dậy lại làm tiếp.”

“Làm gì có nhiều thời gian như vậy chứ.” Lão La nhìn tôi về trách móc, đưa tập hồ sơ cho Trương Tình. Trương Tình mượn phòng làm việc của Lão La, nhốt mình ở bên trong để nghiên cứu tập hồ sơ vụ án.

“Lão La, cậu làm gì thế!” Tôi kéo Lão La sang một bên, “Vụ án này có gấp hơn nữa, cũng chẳng thiếu một hai ngày này, sức khoẻ của Tình làm sao gắng gượng nổi chứ? Hơn nữa, cô ấy không có nghĩa vụ giúp chúng ta như vậy.”

“Lão Giản à,” Lão La đột nhiên thờ dài, châm một điếu thuốc, nhìn vào văn phòng của mình, nét mặt tỏ ra thương cảm, “Cậu nói xem, tôi đã đối xử với cô ấy như vậy rồi, cô ấy còn có thể bám lấy tôi không?”

“Cậu...”, tôi chỉ vào mũi Lão La, nhưng lại không biết nói gì cho phải, hồi lâu mới thờ dài, “Tình là một cô gái tốt.”

“Môn không đáng, họ không đối đầu, niềm hạnh phúc mà cô ấy mong muốn, tôi không trao được đâu.” Lão La cũng thờ dài, “Đối với gia tộc của cô ấy, cô ấy còn có tác dụng quan trọng hơn, chứ không phải đi theo loại người như chúng ta.”

“Được, cho dù là như vậy, gia đình cô ấy coi cô ấy là công cụ, thế còn cậu thì sao? Chúng ta không thể nào cũng coi cô ấy là công cụ chứ?” Tôi hơi bức, “Tình muốn làm việc cùng chúng ta, muốn ra ngoài làm việc, chẳng phải bởi vì chúng ta coi cô ấy là một con người sao? Nhưng cậu nhìn bây giờ xem, những việc cậu làm gọi là những việc gì chứ?”

“Cậu không hiểu đâu.” Lão La lại thờ dài, “Người nhà cô ấy, tôi không dám gây chuyện, cậu càng không thể gây chuyện được.”

“Em về trước đây.” Trương Tình đột nhiên đẩy cửa, bước ra ngoài, cô cúi đầu nói: “Tối nay em lại đến. Phải rồi, em đưa thứ này đi trước.” Cô vung vẩy tập hồ sơ trong tay nói.

Lúc chuẩn bị tan sở, Lão La có vẻ bồn chồn không yên, cậu ấy liên tục nhìn đồng hồ ở trên tường, sau vài lần đi đi lại lại trước mắt tôi, tôi cuối cùng bức bối ngẩng đầu lên. “Cậu có thể đứng đi đi lại lại trước mắt tôi được không? Đường luân hồi của tôi đã bị cậu chặn cứng rồi!”

“Lão Giản à, việc đó, tôi có chút việc, có thể đi trước được không?” Thấy tôi lên tiếng, Lão La nói thật nhanh, bộ mặt tỏ vẻ van nài. “Hôm nay cậu không được đi đâu hết!” Tôi trừng mắt nhìn Lão La một cái, “Nếu như cậu không nịnh cho Tình vui lên, thì chúng ta giải tán!”

“Giải tán thì giải tán! Giản Minh, tôi cũng chẳng tin, không có cậu thì trái đất này không xoay chuyển nữa.” Lão La cũng nổi nóng, bức tức nói.

“Được đây!” Tôi mỉm cười, “Tôi cũng sẽ đưa Tình đi.”

“Cậu...”, Lão La liền ịu xù.

“Lão La ơi, cậu nói xem hai người bọn cậu có rắc rối không?” Tôi cười khổ não, “Rõ ràng đều thích đối phương, sau cậu lại chẳng bằng một cô tiểu nha đầu chứ. Người ta còn dám nói không với gia đình, sao cậu còn không dám chứ?”

“Đó là bởi vì... thôi bỏ đi, tôi đi trước đây.” Lão La nói, quay người bước đi, nhưng xém chút nữa lại va vào một người.

“Tiểu La Tử, anh đang muốn đi đâu vậy?” Trương Tình cười tươi rói đứng ngay ở cửa văn phòng, sự ồ ột sáng nay đã hoàn toàn biến mất, nét mặt lại khôi phục như ngày thường.

“Anh...a, chẳng phải là muộn rồi sao, anh sợ em còn chưa ăn cơm, định đi mua chút gì cho em ăn.” Lão La nói, tình bơ.

“Phi, anh mà tốt bụng như thế sao? Cũng không biết là ai muốn đuổi em đi. “ Trương Tình bữu môi, ngồi xuống ghé sofa, “Đi mua cho em một suất canh Mala nhé, ở quán ngay dưới toà lầu của các anh đây này. Anh Tiểu Minh, anh đến đây mà xem, em đã có một phát hiện rất lớn.” Cô ấy đưa ra mấy tờ giám định đặt xuống bàn uống nước.

“Đây là thứ gì? Đọc không hiểu.” Lão La không đi mua canh Mala mà là dẫn dò phòng hành chính đặt chỗ ở quán ăn, cậu cảm tở giám định lên, lật giờ rồi nói.

“Bảo anh chịu khó đọc sách rồi mà nhĩ.” Trương Tình lườm một cái, “anh Tiểu Minh, anh nói cho anh ấy biết đi.”

“Cái này, anh cũng không hiểu lắm.” Nhìn thấy dày đặc toàn những thuật ngữ ở trên đó, tôi gãi đầu ngại ngùng nói.

“Làm cho em thất vọng quá đi.” Trương Tĩnh lắc đầu về bất lực, “Nói một cách đơn giản là thế này, trong phòng đó vốn không hề có người phụ nữ nào từng sinh sống cả.”

“Gi cơ?” Lão La ngẩn người, “Thế có nghĩa là chúng ta đã đi nhầm hướng rồi sao? Thế sao em còn có thể vui vẻ được như thế này chứ?”

Trương Tĩnh nhấp một ngụm cà phê, mỉm cười: “Đương nhiên, vốn dĩ em không hi vọng là có thể điều tra được manh mối của người phụ nữ, chẳng phải cuộc điều tra của tổ chuyên án cũng đã từng chỉ ra, Phó Đại Vệ rất có khả năng là người có sở thích trang phục khác thường sao? Lần này em chỉ là đi chứng thực sự việc này. Các anh còn nhớ hôm qua em đứng ở phòng vệ sinh rất lâu chứ, lúc đó em đã cảm thấy có gì đó khác thường rồi.”

“Khác thường? Có gì khác thường chứ?” Lão La hỏi.

“Anh không phải phụ nữ, đương nhiên anh không biết làm phụ nữ có bao nhiêu điều phiền toái.” Trương Tĩnh lườm Lão La một cái, “Phụ nữ bọn em là một loại động vật rất đáng sợ, đúng lịch mỗi tháng đều chảy máu mà không chết. Cho nên có gây chuyện gì thì cũng đừng dây vào phụ nữ bọn em.”

“Anh ngày ngày gây với em mà cũng thấy chẳng sao cả.” Lão La nói về bản khoán.

“Trước đây, trên thế giới có hai loại đàn ông, một loại gây chuyện với phụ nữ, một loại lấy lòng phụ nữ, về sau, loại đàn ông đầu tiên tuyệt chủng rồi.” Trương Tĩnh nói.

Nghe đến đây, tôi không kìm được bật cười thành tiếng, “Được rồi, Tĩnh à, em hãy mau nói suy nghĩ của em đi.”

“Được rồi.” Tĩnh tháo giày cao gót của cô ra, vắt chân ngồi lên ghế sofa, điều chỉnh tư thế ngồi một chút, nói: “Ở trong nhà vệ sinh, em không phát hiện thấy băng vệ sinh, lúc đầu em còn tưởng nhân viên điều tra trình sát đã đem đi rồi, khi trở về kiểm tra, họ nói họ không hề nhìn thấy băng vệ sinh. Lúc đó em đã cảm thấy, có khả năng các anh đã đi nhầm hướng. Tổ chuyên án cũng đều là những cảnh sát tinh anh, họ không đến nỗi mắc phải sai lầm này đâu. Kết quả hoá nghiệm, quả nhiên đúng như em dự liệu, số trang phục và đồ trang sức đó đều là nạn nhân Phó Đại Vệ sử dụng.”

“Đợi đã.” Tôi vội đưa tay lên, “Anh nghe ý tứ trong câu nói của em, hình như ngay từ đầu em đã xác định được kết quả rồi, sao lại...”

“Bây giờ mới nói cho các anh chứ gì?” Trương Tĩnh nhìn Lão La về ai oán, đương nhiên là để trả đũa một con la nào đó không thể sinh đẻ được rồi.

“Em mới không thể sinh đẻ được đây.” Lão La đứng bật dậy.

“Ồ, có thể sinh nở được à, vậy thì sinh với em một đứa chơi cho vui nào.” Trương Tĩnh nói về khiêu khích. Lão La đỏ mặt tía tai không nói được gì, cuối cùng đành phải hừm một tiếng, lại ngồi xuống ghế sofa.

“Vậy được rồi, Tĩnh, em chắc chắn còn phát hiện được những thứ khác nữa, nếu không thì không thể còn có tâm tư mà đùa cợt.” Tôi tươi cười nói.

“Vẫn là anh Tiểu Minh hiểu em mà.” Trương Tĩnh thờ dãi về khoa trương, “Các anh nghĩ xem, tại sao Phó Đại Vệ lại phải mặc trang phục của phụ nữ, dùng đồ trang sức của phụ nữ?”

“Có sở thích dị trang mà, em vừa rồi chẳng phải đã nói như vậy sao?” Lần này Lão La phản ứng vô cùng nhanh nhạy.

“Không được chuẩn xác cho lắm.” Trương Tĩnh lắc đầu, “Các anh hãy nghĩ thêm, cuộc điều tra lúc trước nói anh ta không nghề nghiệp gì, nhưng lại có một số tiền tiết kiệm khá lớn, ban đầu thì rất ít ra ngoài, nhưng buổi tối thì lại rất ít khi ở nhà, trong thành phố này cũng không điều tra ra được có người quen nào. Tiền của anh ta ở đâu mà có? Nghề nghiệp rốt cuộc là công việc gì?”

“Việc này...” Lão La nhìn tôi do dự nói, “Chắc không thể nào chứ?”

“Có gì mà không thể nào chứ?” Trương Tĩnh xoa vai, “Vì tiền mà, việc gì cũng có thể làm được. Em còn dám bảo đảm, anh ta tuyệt đối không thể đến hộp đêm được, nhiều nhất, cũng chỉ là đứng ở ngoài đường thôi.”

“Không thể nào, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.” Tôi vội xua tay, “Việc này cũng kinh tởm quá. Hơn nữa, anh ta cũng không có công năng đó mà.”

“Không có công năng đó, chẳng phải là còn có cái khác sao, giá cả còn rẻ nữa.” Lão La đột nhiên lâu bàu nói.

“Cậu nói cái gì?” Tôi trừng mắt nhìn Lão La một cái, rồi lên nhìn sang Trương Tĩnh, sợ là đề tài mẫn cảm này khiến cho cô ấy không thích ứng được.

“Tiểu La Tử nói đúng đấy!” Trương Tĩnh thì lại chẳng buồn để tâm, “Trong Sở của bọn em, những vụ án này có nhiều lắm, hơn nữa, đầy người có những sở thích kì quái, không chừng có người lại thích như vậy đấy.”

Nói rồi, ánh mắt cô ấy chợt di chuyển giữa tôi và Lão La, nhìn lâu quá khiến tôi cũng phát hoảng.

“Anh không có cái sở thích đó đâu!” Tôi nói lớn, “Lão La, cậu nói một câu xem nào!”

“Tôi chắc chắn không!” Lão La nói oang oang, “Anh Tiểu Minh của em có hay không, thì anh cũng không biết. Nhưng, mãi mà anh chưa bao giờ thấy

cậu ấy có bạn gái.”

“Cậu...” Nhìn nét mặt đều giả của Lão La, tôi thật chỉ muốn bóp cậu ấy chết tươi luôn.

“Chẳng ai nói hai anh có sở thích đó mà.” Trương Tình nhún vai, “Đi nào, đi ăn cơm, ăn cơm xong chúng ta sẽ đi chứng thực sự việc này!”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Khi ăn tối, thì trời đã tối đen rồi, Trương Tình chỉ huy Lão La lái xe đến một công viên gần hiện trường xảy ra vụ án. Bây giờ đang là mùa hè, có rất nhiều người đến đó đi dạo.

Ngay ở hai bên con đường nhỏ của công viên, có một nhóm người khá đặc biệt đứng xếp hàng, họ phần lớn đều mặc váy ngắn, đi giày cao gót, ăn mặc hở hang, trang điểm lòe loẹt, nhưng không hề tham gia vào nhóm người tản bộ, mà chỉ đứng ở hai bên đường, liên tục uốn éo cơ thể, liếc mắt đưa tình.

“Chúng ta đến đây làm gì vậy?” Ánh mắt Lão La lướt qua những người đó, thân nhiên hỏi.

“Điều tra vụ án mà.” Trương Tình nhìn Lão La, trong mắt bùng lên đám lửa nhỏ, “Cái việc mà Phó Đại Vĩ làm, ở đây là thuận tiện nhất. Không chừng có người quen biết anh ta.”

“Ồ, tìm bằng cách nào?” Lão La cuối cùng thu ánh mắt lại, “Nhiều người như thế, không thể nào cứ đi hỏi từng người một chứ?”

“Đúng là phải đi hỏi từng người một, anh tưởng rằng bọn em đi làm cuộc điều tra loại trừ dễ dàng vậy sao?” Trương Tình rút từ trong túi ra một bức ảnh, nhét vào tay Lão La, “Nhưng anh đừng vừa mới đến là đã hỏi luôn, sẽ khiến cho người ta nghi ngờ. Cần phải để ý đến kỹ xảo, tốt nhất là cần phải làm quen trước, ví dụ như làm một cuộc giao dịch, đợi đến khi đối phương nói lòng sự đề phòng rồi hãy hỏi.”

“Ồ.” Lão La lên tiếng, đẩy cửa xe ra, vừa bước đi mấy bước, chợt quay trở lại, hỏi về cảnh giác: “Ai đi?”

“Đương nhiên là anh rồi.” Trương Tình cười tít mắt nói.

“Dựa vào đâu chứ?”

“Việc này chẳng phải quá đơn giản sao, anh nhìn xem, em là con gái phải không, sao có thể đi làm việc đó được chứ. Anh Tiểu Minh khuôn mặt đứng đắn, vừa nhìn là đã biết không phải là loại người đi tìm gái rồi.”

“Anh cũng không phải mà.”

“Bộ dạng mặt mũi tí hí nhỏ như mắt chuột của anh là giống nhất đấy, vừa rồi nhìn họ chẳng phải rất sung sướng sao?” Trương Tình nghiêng đầu nói, “Đừng nhiều lời, nhanh đi đi!”

Nói rồi, Trương Tình đá Lão La một cái, Lão LA đành phải vô cùng miễn cưỡng đi về phía người phụ nữ gần cậu ấy nhất.

Người phụ nữ đó đã trang điểm, nhưng nhìn trông chắc cũng đến 40 tuổi rồi, mùi hương nước hoa rôm rỗng nặc khiến cho Lão La choáng váng đầu óc. Nhìn thấy Lão La đi về phía mình, cô ta liếc mắt đưa tình, dọa cho Lão La suýt tí nữa quay người bỏ chạy.

“Cậu em, lần đầu phải không?” Người phụ nữ túm chặt tay Lão La, thủ thỉ, “Yên âm, việc này làm lần đầu thì lạ lắm, làm lần hai sẽ quen thôi, dần dần rồi cậu sẽ quen ngay mà.”

Nói rồi, người phụ nữ cầm tay của Lão La đặt lên người mình: “Sờ xem, thế nào, đảm bảo cậu sẽ hài lòng.”

Lão La mặt đỏ ửng, vội rút tay về: “Không phải... tôi... việc đó.. tôi đến tìm người.”

“Ồ, nhìn mặt cậu ngại ngùng, còn tưởng là chú chim non cơ, thì ra là chọn được người từ trước rồi.” Người phụ nữ bĩu môi.

“Bà chị, chị có quen người này không?” Lão La giờ bức ảnh đóng giả phụ nữ của Phó Đại Vĩ, liếc mình hỏi.

“Gọi ai là bà chị hả? Tôi già như vậy sao?” Không ngờ người phụ nữ đột nhiên nổi nóng, “Cút ra chỗ khác đi, đừng có làm lỡ công việc làm ăn của lão nương đây.”

Lão La thoáng ngẩn người, nhếch nhác chạy trở về.

“Thế nào? Cảm giác cũng thú vị chứ?” Trương Tĩnh mỉm cười, nhưng trên người cô lại toát ra mùi vị nguy hiểm, tôi bất giác lùi lại mấy bước.

“Trò gì thế, tôi không làm đâu!” Lão La nhét lại tấm ảnh cho Trương Tĩnh, nói về vô cùng bức tức.

“Với bộ dạng của anh thế này mà còn muốn phá án sao?”

Trương Tĩnh bĩu môi, “Hãy xem bà cô này đi.”

Nói rồi, cô chỉnh lại quần áo, chậm rãi bước đi, ánh mắt nhìn một lượt những người phụ nữ đứng hai bên đường, nhưng lại không giống như Lão La tùy tiện chọn một người để đến hỏi. Những người phụ nữ đó chẳng có chút hứng thú nào đối với cô gái trẻ đẹp này. Ngược lại, lại có mấy người nam giới nhìn chằm chằm vào đôi chân trắng tấp thon dài của cô ấy và xì xào bàn tán, nhưng phải vội vàng rời khỏi đó khi gặp phải ánh nhìn của Trương Tĩnh.

Cho đến tận gần cuối con đường nhỏ, Trương Tĩnh mới dừng lại trước mặt một người phụ nữ có thân hình hơi đầy đặn, ánh mắt nhìn người phụ nữ này giống như đang chọn một món hàng.

So với những người phụ nữ khác, dáng người của cô ta hơi cao hơn một chút, gần bằng tôi. Tay và chân cũng hơi thô, đặc biệt là phần ngực thì càng ngồn ngộn.

“Cô em, có cần phục vụ không?” Người phụ nữ tiến lại gần Trương Tĩnh hạ giọng nói, nhưng giọng nói lại hơi khàn.

“Sao anh ấy lại không đến?” Trương Tĩnh nói về trầm tư hệt hăng.

“Thì ra cô em đã có người để để mắt rồi.” Sắc mặt người phụ nữ toát lên nét thần sắc ám muội, “Có thể đưa cho chị nhìn không? Biết đâu chị lại quen đây.”

Trương Tĩnh nhìn người phụ nữ với vẻ ai oán, đưa cho cô ta một bức ảnh.

“Ồ, chẳng phải là Tiểu Lệ sao?” Người phụ nữ vừa nhận lấy bức ảnh nhìn một cái bèn nói, “Thì ra cô em là khách của anh ta à.”

“Bà chị, chị quen à?” Trương Tĩnh hỏi.

“Đừng gọi chị, gọi tôi là anh được rồi.” Người phụ nữ nheo mắt, “Hai người bọn tôi thân quen lắm, nhưng em cũng đừng tìm nữa, rất có thể anh ấy không làm nghề này nữa rồi, đã mấy tháng liền tôi không nhìn thấy anh ấy nữa, đi theo anh đi, anh làm việc cũng không kém cạnh gì anh ta đâu.”

Người phụ nữ trước mặt đột nhiên “chuyển giới”, Trương Tĩnh không hề cảm thấy kinh ngạc, mà thay vào đó là khuôn mặt háo hức: “Thật ra không dám giấu, em là em gái của anh ấy. Anh em, lâu lắm rồi em không liên hệ được với anh ấy, nghe nói anh ấy làm cái việc này ở đây, em đặc biệt đến tìm anh ấy. Anh à, anh có thể liên hệ được với anh ấy không? Anh ấy đã hơn một năm không liên lạc gì với gia đình rồi.” Trương Tĩnh nắm lấy tay người phụ nữ, giọng nói nghẹn ngào.

“Cô em, đừng khóc. Tiểu Lệ này, thật cũng chẳng ra gì.” Người phụ nữ nói, “Chúng tôi làm thế này cũng là vì bất đắc dĩ, chẳng phải là vì muốn cho người nhà được sống đầy đủ hơn chút sao.”

“Đúng vậy.” Trương Tĩnh nói, “Không giấu gì anh, anh trai em, tiền em đi học đều là do anh trai em kiếm được, nhưng bây giờ đã mấy tháng rồi, anh trai em không tìm em, bố em sức khỏe yếu, cả nhà đều mong cả vào anh ấy.”

“Nhưng anh đây cũng chẳng có cách nào đâu.” Người phụ nữ lộ ra nét mặt ái ngại, “Em không gọi điện cho anh trai em sao?”

“Gọi rồi, mãi không có ai nghe. Anh ơi, anh giúp em, giúp em tìm anh ấy với.” “Có gì mà giúp với không giúp chứ, những người như chúng tôi đây đều dựa vào bao bọc nhau, em gái của Tiểu Lệ cũng giống như em gái của tôi thôi. Đừng nói gì nữa, phải rồi!” Người phụ nữ đột nhiên nhớ ra gì đó, “Anh trai em có một số QQ*, chuyển dùng để làm ăn em có biết không?”

*Phần mềm chat thông dụng của người Trung Quốc, ID đăng nhập gồm một dãy số.

“Em không biết, anh trai em chưa bao giờ nhắc đến.” Trương Tĩnh nói.

“Anh đưa cho em tìm nhé.” Người phụ nữ lôi điện thoại di động ra, thao tác một hồi, “Cái này đây.”

“Cảm ơn anh.” Trương Tĩnh ghi số QQ, nói câu cảm ơn hết sức chân thành.

“Cảm ơn gì chứ, cô em, có gì khó khăn thì cứ đến tìm anh.” Người phụ nữ nói với giọng rất hào sảng.

“Xong rồi!” Trương Tĩnh chui vào trong xe, nói về vô cùng đắc ý.

“Sao em lại tìm chuẩn như thế, vừa nhìn đã nhận ra anh ta là đàn ông rồi?” Lão La tròn mắt kinh ngạc lên tiếng hỏi.

“Việc này quá đơn giản.” Trương Tĩnh nhìn Lão La với vẻ khinh bỉ, “Anh nhìn khung xương của anh ta, rõ ràng là rộng hơn nữ giới bình thường, chiều cao cũng quá cao, mái tóc vừa nhìn đã biết là tóc giả, rồi lại nhìn phần ngực của anh ta, nữ giới phương Đông làm gì có ngực to như ngực anh ta chứ.”

Lão La khởi động xe, liếc nhìn phần ngực Trương Tĩnh, hình dạng mặc dù trông cũng được đấy, nhưng quy mô thì nhỏ hơn rất nhiều.

“Nhìn gì thế?” Trương Tĩnh thoáng đỏ mặt, nói về tức giận.

“Không, không nhìn gì cả.” Lão La tỏ vẻ nghiêm chỉnh, “Anh cảm thấy là em đang đồ kị.”

“Cút!” Trương Tĩnh mắng mỗ.

“Được rồi, được rồi, đừng đùa nữa.” Tội vội đứng ra dàn hoà, “Đã xác định được nghề nghiệp của Phó Đại Vi là nghề này rồi, chúng ta lại có thêm vài phần chắc chắn thắng được vụ kiện này, công lao của Tĩnh rất lớn đấy.”

“Bây giờ vẫn chưa thể thư giãn được.” Trương Tĩnh lại lắc đầu, “Đừng quên rằng ý kiến của bên công tố là đột nhập vào nhà trộm cắp dẫn đến việc giết người trong lúc cưỡng ép tình cảm, trước khi tìm được hung thủ thật sự, mối hiểm nghi đối với Trần Minh Kiệt vẫn không thể loại trừ. Các anh đưa em về Sở, em tìm phần mềm quản lí mạng xem có thể điều tra ra được gì không.”

Trương Tĩnh kiểm tra liền mấy hôm, cho đến tận trước hôm mở phiên toà xét xử, cô ấy mới gọi điện cho Lão La, nói với cậu ấy ngày mai xét xử nhớ đừng quên đăng kí yêu cầu mời nhân chứng mới, nhưng còn về thân phận của nhân chứng, Trương Tĩnh lại không hề nói rõ.

Đúng hôm mở phiên toà xét xử, sau khi thực hiện các bước cần thiết đúng theo quy trình pháp luật, tội nêu ra những điểm nghi vấn mà lúc trước nghĩ đến, đồng thời hỏi Trần Minh Kiệt: “Tại sao lúc đó anh lại gửi tiền vào trong thẻ ngân hàng của Phó Đại Vi.”

“Tôi chính là muốn dùng chiếc thẻ đó.” Trần Minh Kiệt nói.

Tội gật đầu nói: “Thưa thẩm phán trưởng, tôi nghĩ, việc này có lẽ cũng đủ để nói lên một sự việc, đó chính là Trần Minh Kiệt là một người mắc tật trộm cắp. Đối với những bệnh nhân mắc tật trộm cắp, có một việc rất thú vị như sau, đồ họ ăn trộm được thường là cất giấu hoặc tự dùng hoặc vứt bỏ, có đôi khi còn trả lại cho người mất. Những người này dùng phương thức trộm cắp để bù đắp một loại thiếu hụt nào đó của mình, loại người này sẽ không gây ra những hành vi phạm tội lớn, đặc biệt là giết người!”

“Thưa thẩm phán trưởng, thưa các vị thẩm phán.” Nghe xong lời bào chữa của tội, công tố viên đứng dậy nói, “Điểm nghi vấn mà người biện hộ đưa ra đúng là điều mà hiện tại chúng tôi chưa loại trừ. Nhưng tôi hi vọng toà án chú ý rằng, trong vụ án này, những thứ này không phải trọng điểm, trọng điểm chính là sự thật bị cáo đã lỡ tay gây nên cái chết của nạn nhân, dấu vết, chứng cứ hiện trường đều đã chỉ rõ điểm này. Do đó, câu hỏi mà người biện hộ đặt ra có thể loại trừ hay không không hề quan trọng. Còn về điều người biện hộ nói, đây chỉ là ở trong tình huống thông thường, hướng hồ chỉ mỗi dựa vào việc bị cáo gửi tiền vào trong thẻ ngân hàng của nạn nhân mà đã đoán định bị cáo là người mắc tật trộm cắp, hình như chứng cứ không được đầy đủ cho lắm.”

“Đúng vậy, tôi không có đầy đủ chứng cứ để chứng minh Trần Minh Kiệt là người mắc tật trộm cắp. Nhưng điều này không hề quan trọng. Thẩm phán trưởng, chúng ta đều hiểu rất rõ, trong quá trình toà án xét xử, tất cả những chuỗi chứng cứ và sự suy đoán đều cần phải có tính loại trừ, dù cho nếu như không thể loại trừ được câu hỏi tôi đưa ra, vậy thì sự thật của vụ án này sẽ không thể nói cho rõ được, chứng cứ cũng không thể nói là thật sự đầy đủ. Tôi xin yêu cầu cho người làm chứng mới ra toà.” Tội nói.

“Cho phép. Cho gọi người làm chứng vào toà.” Thẩm phán trưởng nói.

Cùng với những tiếng bước chân nặng nề, một người đàn ông mặc bộ quần áo tù, đeo kính, đầu cắt bằng xuất hiện ở trên toà.

Nhìn thấy người đàn ông này, tội há hốc miệng, khó có thể che giấu được sự kinh ngạc, tội nhìn sang Lão La, cậu ấy cũng có nét mặt giống như tội.

Tội hoàn toàn không quen biết người đàn ông này, tội vốn tưởng rằng, người lên toà hôm nay vẫn là Trương Tĩnh, trong đơn chúng tôi nộp lên cũng ghi rõ là Trương Tĩnh, bây giờ thì lại vô duyên vô cớ chuyển sang một người khác. Điều này khiến cho tội và Lão La trở tay không kịp.

“Người làm chứng, xin hãy nói rõ với toà thân phận của anh.” Chưa đợi tội và Lão La lên tiếng hỏi, thẩm phán trưởng đã nói.

“Tôi tên Uông Văn Vũ, hiện tại đang trong thời gian thụ hình.” Nhân chứng cúi đầu ừ đột nói.

“Anh có nắm rõ được quyền lợi và nghĩa vụ của mình không? Với vai trò là người làm chứng, anh bắt buộc phải nói đúng sự thật những gì mà anh biết cho toà, nếu như cố tình giấu giếm hoặc ngụy tạo chứng cứ, thì sẽ phải gánh chịu trách nhiệm trước pháp luật, anh có rõ không?” Thẩm phán trưởng nói.

“Rõ ạ.” Uông Văn Vũ gật đầu.

“Mời người biện hộ đưa ra câu hỏi.” Thẩm phán trưởng nói.

“Người làm chứng, sao anh lại phải vào tù? Thời gian là bao lâu?” Tội đành phải liều mình rọi. Trương Tĩnh đưa người như thế này lên làm chứng, thậm chí còn không nói rõ cho tội và Lão La biết, chắc là có mục đích đặc biệt, cần làm rõ rốt cuộc anh ta đã gây ra chuyện gì là việc đặc biệt quan trọng ngay lúc này.

“Chơi gái, bị tạm giam hành chính mười lăm ngày.” Uông Văn Vũ nói.

Nghe anh ta nói vậy tội chột giật mình, quay người cầm lấy tấm ảnh của Phó Đại Vi ở trên bàn người biện hộ. “Đối tượng anh chơi gái có phải là người này không?”

“Đúng rồi.” Ông Văn Vũ gật đầu.

Quả nhiên, Trương Tĩnh không phải là vô cơ mà đưa người này lên toà.

“Vào ngày 1 tháng 4, giữa anh và người này đã xảy ra những chuyện gì? Xin hãy kể tỉ mỉ một lượt trước toà.” Tôi cố gắng kiềm chế tâm trạng kích động nói.

“Vào ngày 1 tháng 4.” Ông Văn Vũ hít thở thật sâu, chậm rãi nói, “Vợ tôi đã mang thai bảy tháng rồi, gần nửa năm tôi không có đời sống vợ chồng, thật sự không gắng gượng được nữa, bèn lên mạng tìm nữ phục vụ, chính là người vừa rồi. Chúng tôi ở trên mạng đã nói rõ giá tiền, cho nhau số điện thoại, tôi bèn đến chỗ cô ấy.

Kết quả vừa đến đó nhìn, tôi đã cảm thấy có gì đó khác thường, giọng nói của cô ấy quá thô, cũng khoẻ mạnh vạm vỡ hơn nhiều so với bức ảnh đưa cho tôi xem. Tôi để ý một chút, anh đoán xem thế nào? Hì, thật không ngờ người này còn có cả vết hằn!” Ông Văn Vũ nói về phần nộ. “Vừa nhìn tôi đã phát hiện ra, anh ta cũng không giấu giếm gì, thoải mái thừa nhận mình là đàn ông.

Anh xem anh ta nói thế nào? Tên này còn hùng hồn nói đàn ông thì làm sao? Đàn ông càng hiểu đàn ông cần những gì. Nói xong liền đến tụt quần tôi. Bớ kìa, anh nói xem, anh ta như thế có buồn nôn hay không chứ!” Ông Văn Vũ tỏ ra kinh tởm nôn khan mấy tiếng, “Thưa quan toà, tôi thừa nhận tôi có ý đồ chơi gái, nhưng đối phương là đàn ông, chúng tôi cũng thật sự không làm cái việc đó, tôi vừa nhìn thấy đây là đàn ông, thì vội vàng đi luôn, tôi không thể là cái chuyện kinh tởm đó được. Tôi nhiều nhất cũng chỉ tính là có ý định chơi gái nhưng không thành thôi chứ. Đúng vậy, khi tôi đi, nhất thời tức giận đã lấy luôn điện thoại di động của anh ta, nhưng anh ta gây tổn thương cho tôi trước, tôi chỉ là lấy lại chút tiền bồi thường, đây không phải là tội lỗi gì lớn chứ? Pháp luật của nước ta cũng không quy định làm việc đó với đàn ông là phạm pháp, sao lại bắt giữ tôi, còn đưa tôi lên toà nữa?”

Nghe đến đây, tôi thoáng ngẩn người, cười thiếu não, lắc đầu. Cô Trương Tĩnh này, không chỉ giấu chúng tôi sự thật về những gì Ông Văn Vũ trải qua, đối với Ông Văn Vũ, cô ấy cũng đặc biệt giấu giếm một số sự việc.

“Ông Văn Vũ, tôi hỏi anh, giữa anh và Phó Đại Vĩ – cũng chính là đối tượng anh chơi gái,” Quan toà do dự một lát, có lẽ cũng đang cân nhắc cách dùng từ, “hôm đó có xảy ra xung đột cơ thể nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

“Có chứ.” Ông Văn Vũ thoải mái thừa nhận, nói: “Anh nghĩ xem, một người đàn ông giả làm phụ nữ để bán dâm, sự việc này nếu anh gặp phải thì anh có bức tức không? Lúc đó tôi đã đánh cho anh ta một trận, nếu không phải là sợ bị ra toà kiện tụng vì án mạng, thì lúc đó tôi đã đánh chết anh ta rồi!”

“Người biện hộ, anh còn câu hỏi gì không?” Thẩm phán trưởng hỏi, tôi lắc đầu, thẩm phán trưởng lại nhìn về phí công tố viên, nói: “Mời công tố viên đưa ra câu hỏi.”

“Người làm chứng, anh đã đánh nạn nhân ở những chỗ nào?” Công tố viên hỏi.

“Tôi sao có thể nhớ được chứ, dù sao thì chắc là bụng và ngực thôi.” Ông Văn Vũ nói.

“Khi anh rời khỏi đó, nạn nhân đã tử vong hay chưa?” Công tố viên hỏi.

“Không đâu.” Ông Văn Vũ nói, “Khi tôi đi, anh ta nằm trên giường, thở có vẻ hơi nặng nhọc.”

“Thẩm phán trưởng, tôi đã hỏi xong rồi.” Công tố viên cúi đầu nói về ừ đột.

“Không phải chứ, rốt cuộc đã xảy ra việc gì rồi?” Ông Văn Vũ hỏi về bản khoản.

“Người làm chứng, thật đáng tiếc, nguyện vọng của anh đã được thực hiện rồi. Sau khi anh tiến hành đánh đập nạn nhân Phó Đại Vĩ mấy tiếng đồng hồ, bệnh tim của Phó Đại Vĩ bộc phát và anh ta đã tử vong. Hiện nay chúng tôi có lí do để nghi ngờ, nguyên nhân khiến bệnh tim của anh ta bộc phát và hành vi anh đánh đập anh ta có mối quan hệ mật thiết.” Thẩm phán trưởng nói.

“Gi cơ? Không phải... tôi... tôi không muốn giết người!” Ông Văn Vũ sắc mặt xám xịt, run rẩy nói.

“Yêu cầu đưa người làm chứng rời khỏi toà.” Thẩm phán trưởng nói, “Mời bên công tố phát biểu ý kiến cuối cùng.”

“Thẩm phán trưởng, phía chúng tôi không có ý kiến gì.” Công tố viên đứng dậy, “Chúng tôi vừa mới nhận được chứng cứ vô cùng quan trọng từ bên ngoài toà án, chứng tỏ tất cả những vết thương trên người nạn nhân Phó Đại Vĩ đều là do người làm chứng Ông Văn Vũ vừa rồi gây nên. Vô cùng cảm ơn luật sư biện hộ đã tiến hành điều tra sâu kĩ đối với vụ án này, khiến cho vụ án này có thể được làm rõ chân tướng sự thật, tránh để xảy ra một vụ oan

sai. Do trong quá trình xét xử vụ án này, chứng cứ đã có sự thay đổi mới, hiện giờ, đứng theo pháp luật, chúng tôi sẽ hủy bỏ yêu cầu tố tụng đối với phần tội danh Trần Minh Kiệt ngộ sát, còn phần Trần Minh Kiệt đột nhập vào nhà trộm cắp thì hi vọng toà án căn cứ theo sự thật đã được xác minh, tiến hành phán quyết đúng theo pháp luật.”

Công tố viên nói rất nhã nhặn, nhưng tôi và Lão La lại nghe ra chút ý vị như tức tối.

“Người biện hộ, về yêu cầu rút bản cáo trạng của công tố viên, phía các anh có ý kiến gì không?” Thẩm phán trưởng hỏi.

“Chúng tôi không có ý kiến.” Tôi và Lão La nhìn nhau, mỉm cười nói.

“Bây giờ tuyên bố dừng phiên toà nửa giờ đồng hồ.” Thẩm phán trưởng và những thành viên của Hội đồng xét xử thương lượng một lúc, đứng dậy nói.

Nửa giờ đồng hồ sau, phiên toà lại tiếp tục, thẩm phán trưởng trực tiếp đọc tờ quyết định: “Vụ án Trần Minh Kiệt đột nhập vào nhà trộm cắp và ngộ sát, bởi vì bên công tố đã rút bản cáo trạng, sau khi tỉ mỉ kiểm tra đối chiếu, Hội đồng xét xử cho rằng, lí do đầy đủ, đồng ý rút bản cáo trạng.

Hội đồng xét xử lần này vốn là xét xử vụ án Trần Minh Kiệt đột nhập vào nhà trộm cắp và ngộ sát, bây giờ công tố viên đã rút cáo trạng. Còn về vụ án Trần Minh Kiệt đột nhập vào nhà trộm cắp, qua xét xử điều tra xác minh của bản toà, Trần Minh Kiệt với mục đích chiếm hữu tài sản một cách phi pháp, nhiều lần dùng những thủ đoạn bí mật để đột nhập vào nhà lấy trộm tài sản của công dân, số tiền rất lớn, chứng cứ hoàn thành đầy đủ, sự thật đã rõ ràng, hành vi này đã cấu thành tội danh trộm cắp. Tội danh mà cơ quan công tố cáo buộc đã được xác lập, bản toà ủng hộ.

Người biện hộ nêu ra, Trần Minh Kiệt sau khi quy án đã khai nhận những hành vi phạm tội, đồng thời chủ động khai ra cả những hành vi phạm pháp mà cảnh sát còn chưa nắm được, phù hợp với tình tiết tự thú, nên được nhận mức hình phạt thấp nhất. Đối với ý kiến biện hộ này, bản toà cũng đồng ý.

Người biện hộ cho rằng Trần Minh Kiệt là một người mắc tật trộm cắp, nên phán đoán người này là bệnh nhân có bệnh lí tâm thần, cần phải được nhận mức hình phạt thấp nhất, bởi vì chứng cứ không đầy đủ, bản toà không chấp nhận. Trần Minh Kiệt nhiều lần gây án, hơn nữa giá trị tài sản rất lớn, tình tiết đặc biệt nghiêm trọng, không phù hợp với tiêu chuẩn hoãn thi hành án, về ý kiến hoãn thi hành án của người biện hộ đưa ra, bản toà không chấp nhận.

Căn cứ theo “Luật hình sự nước Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa” điều 246, khoản 1 điều 25, khoản 3 điều 67, điều 53, điều 64 quy định, phán quyết như sau:

Một, bị cáo Trần Minh Kiệt phạm tội trộm cắp, tuyên phạt thời hạn mười năm tù giam, đồng thời phạt 3.000 Nhân dân tệ (số tiền này cần phải nộp trong vòng một tháng kể từ khi phán quyết có hiệu lực). Thời gian hình phạt sẽ bắt đầu tính từ ngày thực thi phán quyết. Trước khi thực thi phán quyết thì tiến hành tạm giam, tạm giam một ngày thì sẽ giảm một ngày vào thời gian thụ hình.

Hai, thu hồi lại toàn bộ những tài sản có được do phạm pháp. Nếu như không đồng tình với bản phán quyết này, từ ngày thứ hai đến ngày thứ mười kể từ khi nhận được bản phán quyết, có thể thông qua bản toà hoặc trực tiếp kháng cáo lên Toà án nhân dân trung cấp. Đơn kháng cáo đều phải giao nộp bản chính và ba bản phụ.

Đối với vụ án Ưông Văn Vũ ngộ sát, không nằm trong phạm vi xét xử của phiên toà lần này, bên công tố có thể lập vụ án khác để khởi tố. Bãi toà.”

Vụ án này đã kết thúc đầy kịch tính như vậy, thậm chí tôi và Lão La còn chưa kịp làm rõ, sao đột nhiên lại xuất hiện nhân vật Ưông Văn Vũ, còn trở thành hung thủ của vụ án này chứ.

Tôi và Lão La vừa bước ra khỏi toà đã nhìn thấy Trương Tĩnh len lút hoà vào đoàn người, muốn né tránh hai người chúng tôi.

“Cô nha đầu này.” Lão La xấn ổng tay áo, len vào đám người, dễ dàng lôi được Trương Tĩnh ra, “Em cũng thật là tệ quá, việc thế này mà không nói trước, nếu không phải là Lão Giản phản ứng nhanh, xem chút nữa đã bị em hại rồi.”

“Đây chính là sự báo thù đối với một vài người cố tình muốn làm cho em bức tức mà bỏ đi đấy!” Trương Tĩnh hừm một tiếng.

“Tĩnh ơi, rốt cuộc em làm thế nào mà tìm thấy được người này vậy?” Tôi hỏi, đây là câu hỏi vẫn khiến tôi trăn trở lúc ở trong phiên toà.

Tôi nhớ rất rõ, khi chúng tôi cùng hành động, cô ấy ngoài việc tìm thấy được chứng cứ có thể chứng minh Phó Đại Vĩ là “cô gái đứng đường”, không hề có những phát hiện quan trọng khác.

“Rất đơn giản mà, chẳng phải em nói đã lấy được số QQ của Phó Đại Vĩ sao?” Trương Tĩnh nói.

Tôi chợt nhớ ra, đúng là cô ấy đã nói như vậy, nhưng sau đó ngoài việc bảo chúng tôi đề nghị đưa nhân chứng mới ra toà, cô ấy không truyền đạt thêm bất cứ tin tức nào cả.

Hôm đó sau khi quay trở về, Trương Tĩnh liền nhờ đồng nghiệp quản lí mạng giải được mật khẩu, điều tra ra được phần nhật kí trò chuyện của số QQ này. Trong số những người liên lạc gần đây, cô ấy đã tìm được một số điện thoại, chủ nhân của số điện thoại này chính là Ưông Văn Vũ – người ra toà làm chứng.

Trương Tĩnh gọi đến số điện thoại này, nói cho đối phương biết thân phận của mình. Cô vốn cứ tưởng rằng Ưông Văn Vũ sẽ phủ nhận, thật không ngờ, anh ta mở miệng nói luôn: “Tôi biết các cô lại tìm tôi, tôi đâu có biết đó là đàn ông chứ!” Chính vì câu nói này, Trương Tĩnh lập tức hội báo lên trên, tố chuyện án vốn đã giải tán lại một lần nữa tập hợp, bắt Ưông Văn Vũ về quy án.

Sau khi quy án, Ông Văn Vũ chủ động khai ra chính mình đã thực hiện hành vi đánh đập đối với nạn nhân, đồng thời trước khi đi còn lấy điện thoại đi động của Phó Đại Vệ.

Nhưng, trong kế hoạch của Trương Tĩnh, cảnh sát không hề nói cho Ông Văn Vũ biết sự thật là Phó Đại Vệ đã chết.

“Như vậy thì khi ở trên toà, anh ta mới không có thời gian nghĩ ra được cách nói dối.” Về điều này, Trương Tĩnh lại tỉnh bơ, “Hơn nữa, các anh không nhìn thấy bộ mặt lúc đó của công tố viên, thật là làm cho lão nương đây vô cùng sáng khoái!”

“Em đúng là người đầu tiên hãm hại người khác mà lại còn nói hùng hồn như thế.” Lão La giờ ngón tay cái lên, “Ông Văn Vũ gặp phải em, thật đúng là quá xui xẻo rồi. Nhưng, vụ án này lại khiến cho tôi hiểu được một điều.”

“Là việc gì vậy?” Trương Tĩnh hỏi về hiểu kì.

“Chơi gái cần phải hết sức thận trọng.” Lão La nói về nghiêm túc.

“Có tin là lão nương đánh gãy cái chân thứ ba của anh không?” Trương Tĩnh nói về hùng hổ.

“Để tôi nói, làm đàn ông vẫn cứ nghiêm túc thật thà thì hơn.” Tôi nói, “Không nhớ được vị đại thần nào đã nói một câu thế này, cuộc hôn nhân bất hạnh luôn đi kèm với sự phản bội của một bên, còn trung thực thì lại là quyền lợi quan trọng nhất trong tất cả mọi quyền lợi của hôn nhân.”

“Nhìn xem anh Tiểu Minh giác ngộ như thế, Tiểu La Tử, anh phải chịu khó học hỏi một chút!” Trương Tĩnh nói về bất mãn.

“Ra ngoài tìm gái, ai biết được sẽ tìm được loại người nào chứ? Giống như Ông Văn Vũ, tìm được một người đàn ông, không khéo nữa đòi sau đầu không dựng lên được.” Tôi bổ sung thêm

“Anh...” Trương Tĩnh bực bội bỏ đi, “Toàn là những thứ người gì chứ, đàn ông các anh quả nhiên không có ai từ tế tốt đẹp cả!” Nói xong, cô ấy nhét một tập hoá đơn vào trong tay Lão LA, “Vì bộ dạng này của hai bọn anh, vụ án này đừng mong em bỏ tiền túi ra nhé!” Nhìn những con số trong tập hoá đơn đó, mặt Lão La sa sầm giống như màu gan lợn.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Vụ Án Thứ Năm Du Hồn Trên Đường Cao Tốc

Pháp luật không thể nào khiến cho hành vi đạo đức hay thuần khiết trên bản chất trở thành hành vi phạm tội, cũng giống như nó không thể nào khiến cho hành vi phạm tội lại có thể biến thành hành vi thuần khiết vậy.

-----Shelley-----

1

Trương Tĩnh từng nói tôi có “hỏa nhãn kim tinh”, cho dù nghi phạm là ai thì trước mặt tôi cũng không thể che giấu được. Câu nói này không được chuẩn xác lắm, tôi chỉ có thể nhìn vào mắt đương sự phán đoán được là anh ta có tội hay không mà thôi, mà kiểu phán đoán này độ chính xác hoàn toàn không cao, chỉ có thể nói rằng tôi khá là may mắn mà thôi.

Giả dụ tôi đúng là có đôi mắt “hỏa nhãn kim tinh”, thì vì sao mười mấy năm trời qua tôi lại không nhìn thấu được con người Trương Tĩnh này cơ chứ? Thân thể của cô ấy, mọi vui buồn của cô ấy trước mặt chúng tôi, đối với tôi mà nói, tất cả đều rất thần bí, đến cuối cùng, tôi cũng không biết rốt cuộc cô ấy là người như thế nào.

Lần đầu tiên cô ấy chịu chủ động phá vỡ núi băng khiến tôi vô cùng sửng sốt là năm 2008. Ngày 14 tháng 9 năm đó là Tết Trung thu, ở thành phố nơi chúng tôi sống đã xảy ra một vụ án vô cùng dã man.

Đêm hôm đó, đội cảnh sát giao thông thành phố tổ chức hành động tuần tra đêm, tập trung trừng trị các hành vi vi phạm pháp luật nghiêm trọng. Trong lúc hành động, đội cảnh sát giao thông phát hiện một chiếc xe khả nghi, lúc gần đến trạm kiểm tra thì đột nhiên dừng lại bên lề đường, tài xế sau khi xuống xe, vội vàng lao vào bụi cây.

Đội tuần tra nhanh chóng đuổi theo, bắt anh ta lại. Mùi rượu sục nức trên người anh ta làm cho cảnh sát hiểu ngay, người này không phải là uống rượu trong khi lái xe nữa rồi, mà phải là lái xe lúc say rượu.

Lúc bị bắt, người này vẫn không quên kêu gào: “Anh cảnh sát ơi! Các anh phải giúp tôi! Xe của tôi bị người ta trộm mất rồi! Các anh mau đi bắt cái thằng đó lại! Tôi đã đuổi theo nó cả tối rồi!”

Cảnh tượng này khiến đội tuần tra dờ khóc dờ cười.

Dẫn người này về đội xong, lúc xử lí chiếc xe còn ở hiện trường, đội tuần tra lại lần nữa phát hiện ra điều khác thường.

Trung tâm chỉ huy nhận được cuộc điện thoại báo có một chiếc ô tô gây tai nạn bỏ trốn, hơn nữa còn cung cấp chính xác biển số và loại xe, nhưng khi cảnh sát nhận điện thoại hỏi thêm về địa điểm và tình hình cụ thể của tai nạn thì đối phương liền ngắt điện thoại.

Trung tâm chỉ huy sau khi thông báo với đội tuần tra về tình hình sự việc, yêu cầu đội tuần tra cần chú ý cẩn thận với vụ việc này. Một cảnh sát trong lúc xử lí chiếc xe do người say rượu điều khiển đã nhận ra chiếc xe gây ra tai nạn được điện thoại đến báo chính là chiếc xe trước mắt, anh cẩn thận quan sát lại hiện trạng chiếc xe, phát hiện trên bánh xe có một vài vết thâm màu.

Dưới ánh đèn pin sáng quắc, anh quẹt quẹt một chút, rồi đưa lên mũi ngửi, khuôn mặt đột nhiên biến sắc: "Mẹ nó chứ, đây là máu."

Đội Cảnh sát giao thông lập tức tách ra một tổ, lần ngược lại theo dấu vết máu trên đường, một tiếng sau cuối cùng đã phát hiện ra một tử thi trên một con đường đất hẻo lánh.

Nạn nhân mặc trên người bộ váy đầm dạ hội hở vai màu đen dài qua gối tằm murrei xen-ti-mét, chân đế trần, giày cao gót rơi bên đường. Từ cách ăn mặc và làn da mịn màng lộ ra, có thể phán đoán, nạn nhân là một cô gái trẻ. Nhưng về thân phận của cô, cảnh sát không thể phán đoán ra, hiện trường không phát hiện ra túi xách, điện thoại hay các giấy tờ tùy thân khác.

Điều khiến cảnh sát cảm thấy bất lực chính là khi được phát hiện, đầu của nạn nhân đã vỡ vụn, bị bánh xe lăn qua nghiền nát thành một bãi hỗn độn. Cảnh sát phải dùng xẻng mới sắp xếp lại được các bộ phận cơ thể, đặt lên xe của nhà tang lễ.

"Xem chừng, ngoài người báo án, còn thì thật khó để biết được thân phận rồi." Một cảnh sát mới vào ngành lấy tay chùi chùi khoé miệng còn dính ít thức ăn vừa nôn, "Thật đáng tiếc, chắc chắn đây là một cô gái xinh đẹp."

"Để đội cảnh sát hình sự vào cuộc thôi." Một nhân viên giám định hiện trường giàu kinh nghiệm sau khi nhìn hiện trường nói, "Đây là kết quả của việc bánh xe nghiền đi nghiền lại nhiều lần mới thành ra thế này, nhìn từ vết bánh xe để lại có thể thấy con đường này chỉ có chiếc xe đó đi qua."

"Như vậy là," giám định viên già ngồi xổm trên đường, tách tách chụp ảnh vết bánh xe, "Thằng cha này sau khi đâm người ta xong, còn lái xe lăn đi lăn lại mấy lần, nghiền nát đầu của cô gái."

Cảnh sát hình sự nhanh chóng tham gia vào vụ án này, hơn nữa lập tức điều tra ra, lái xe gây ra tai nạn tên Lâm Thanh, tổng giám đốc một doanh nghiệp ở thành phố. Về việc hôm đó mình say rượu lái xe, Lâm Thanh thú nhận không chối cãi gì. Nhưng về việc lái xe đâm chết người hơn nữa còn nghiền nát đầu người bị hại, Lâm Thanh kiên quyết phủ nhận, kiên quyết nói mình lái xe bình thường, tuyệt đối không có việc đâm vào bất cứ ai. Thế nhưng xe của anh ta không lắp đặt thiết bị ghi lại nhật kí hành trình, đoạn đường đó lại hẻo lánh vô cùng, không nằm trong khu vực giám sát của camera, vì thế những lời của anh ta không thể chứng thực được.

Bác sĩ pháp y tiến hành khám nghiệm tử thi, nạn nhân nữ, từ tuổi xương phán đoán, khoảng 23 tuổi, chênh lệch trên dưới không quá hai tuổi; thi thể dài khoảng 1,72m (vì mất phần đầu nên không tính toán được chính xác chiều cao); màng trình bị rách từ trước, không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục, chưa sinh nở, thân phận không rõ ràng. Bác sĩ pháp y định dùng kỹ thuật phục dựng sọ não 3D tái hiện lại dung mạo của nạn nhân, nhưng phần đầu của nạn nhân do bị nghiền đi nghiền lại nhiều lần, có thể phục dựng nguyên trạng hay không, bác sĩ vẫn chưa đưa ra được kết luận cụ thể.

"Đừng hy vọng nhiều quá, các anh nên điều thêm người đi điều tra khu vực xung quanh đi." Bác sĩ pháp y nói.

Dựa vào tình trạng của tử thi, bác sĩ đã đoán định ra thời gian tử vong, nhưng cũng không khiến Lâm Thanh được loại ra khỏi diện nghi ngờ.

Hơn nữa trên xe của Lâm Thanh quả thực còn phát hiện ra vết máu của nạn nhân. Một tuần sau, phòng giao thông cho ra báo cáo giám định, chứng minh chiếc xe gây ra tai nạn không còn nghi ngờ gì, đích thực là chiếc xe Lâm Thanh lái.

Vụ án nhanh chóng được giao lên Viện kiểm sát, sau khi tiến hành thẩm tra đối chiếu lại cho rằng, lúc xảy ra vụ án, Lâm Thanh bị tình nghi say rượu khi lái xe, hơn nữa, còn tiếp tục lái xe khi biết rõ mình đang say rượu; sau khi xảy ra sự việc, Lâm Thanh không cứu chữa tích cực người bị hại, hơn nữa còn lái xe nghiền nát nạn nhân nhiều lần, rõ ràng cho rằng nạn nhân một khi còn sống, anh ta sẽ phải gánh trách nhiệm bồi thường lớn hơn, ác ý mang tính chủ quan rõ ràng, không thể nào khởi tố là vụ án tai giao thông được, mà phải khởi tố với tội danh cố ý giết người; sau khi xảy ra vụ án, Lâm Thanh có hành động bỏ trốn, tình tiết nghiêm trọng.

Thế nhưng lần này, Viện kiểm sát không lập tức đề nghị khởi tố, mà yêu cầu phía cảnh sát tiếp tục bổ sung điều tra. Lý do là máu trên chiếc xe gây ra tai nạn quá ít, không phù hợp với tình hình hiện trường.

Lần này người tìm đến là vợ của Lâm Thanh – Hồ Khả, một người phụ nữ hơn 40 tuổi, trông diện mạo quý phái, khí chất ngời ngời.

"Anh Lâm quyết không làm việc này!" Trong văn phòng luật sư, Hồ Khả ngồi chiếm ghế chủ nhân, khẽ ngẩng đầu, thần thái cao ngạo.

Một thanh niên tóc vàng hơn 20 tuổi, nghe nói là con trai của Hồ Khả và Lâm Thanh, Lâm Quả Quả, mũi hếch lên trời, đứng bên cạnh Hồ Khả.

Cảnh tượng này khiến cho Lão La không mấy dễ chịu, nhưng cậu ấy nén cơn giận, miệng mỉm cười. Nguyên nhân chính là, Hồ Khả ngay khi bước vào phòng đã nói, riêng tiền thù lao cho vụ án này thôi đã là hai triệu tệ, chưa kể các khoản chi phí khác, cần chi khoản nào sẽ được chi trả khoản đó.

"Hiện giờ nói những điều này vẫn còn quá sớm, dù gì thì anh Lâm lúc đó cũng đã uống rượu." Lão La hiếm khi hạ thấp giọng.

“Mẹ tôi nói không làm là không làm!” Lâm Quả Quả trừng mắt, đập mạnh xuống bàn, “Không tin lời mẹ tôi nói sao?”

“Quả Quả!” Hồ Khả khẽ quát, ngăn Lâm Quả Quả lại. Tôi cũng kéo kéo Lão La, cậu ấy tuy mặt cười nhưng nắm đấm để dưới bàn đang cuộn chặt lại. Lâm Quả Quả nếu còn nói thêm một câu nữa, e là cậu ta sẽ được ném mùi hoa đào nở đầy mặt.

“Xin lỗi luật sư La, Quả Quả còn nhỏ, hi vọng các anh không để bụng.”

Hồ Khả khẽ cười nói, ngón tay thon dài vuốt nhẹ tấm chi phiếu vẫn chưa đóng dấu.

“Không sao, không sao!” Lão La khua khua tay, “Chị nói đi, chị muốn kết quả như thế nào?”

“Thắng kiện!” Hồ Khả gật đầu tỏ vẻ hài lòng, “Tôi nghe nói, các anh đã nhận vài vụ án, đến cuối cùng bị cáo được các anh bào chữa đều là được phóng thích vô tội, tôi không dám mong anh ấy được xử vô tội, chỉ cần giám hình phạt đi được vài năm là được.”

“Xin được mạo muội hỏi, vì sao lại thế?” Tôi khẽ nhủ mày, người phụ nữ Hồ Khả này, khẳng khái là Lâm Thanh không gây ra việc này nhưng lại không yêu cầu chồng được phóng thích vô tội. Điều này có chút mâu thuẫn.

“Không có gì, đàn ông mà, phải chọn lúc để cho anh ta một bài học, nếu không thì coi trời bằng vung!” Hồ Khả nói một câu khó hiểu rồi đứng dậy, bằng điệu bộ trang nhã đầy khiêu khích bước ra khỏi văn phòng.

Nhìn theo Hồ Khả và Lâm Quả Quả bước vào thang máy, Lão La hần học nhỏ một bãi nước bọt nói: “Mẹ kiếp, nó nghĩ nó là ai chứ? Tiểu Lý, cắt tấm chi phiếu đi!”

Cậu ấy đưa chi phiếu cho phòng tài vụ, ngồi xuống ghế sofa, há miệng thở dốc, bao tức giận nín nhịn trong lòng không có chỗ nào để phát tiết ra: “Lão Giản, sao cậu không từ chối vụ này?” Tôi cũng ngồi xuống sofa, thở hổn hển, áp lực người phụ nữ Hồ Khả này gây cho tôi quả thực quá lớn.

“Rồi giờ tính sao?” Lão La liếc mắt hỏi tôi.

“Không biết.” Tôi lắc đầu.

“May là Hồ Khả không yêu cầu biện hộ trắng án, giám án vài năm là được. Vụ án này vẫn còn làm được.” Nghi ngoi một chút, Lão La dần hồi phục sức lực.

“E là không đơn giản thế.” Tôi nặng nề lắc đầu, “Yêu cầu của Hồ Khả quá kì quặc. Vụ án đến giờ vẫn chưa khởi tố, việc chúng ta làm được là quá ít. Đi tìm người, tìm hiểu vụ này trước đã.”

“Hai triệu tệ đấy!” Lão La đã hoàn toàn hồi phục lại, rõ ràng không hề nghe những gì tôi đang nói, bấm tay tính toán cái gì đó, “Những vụ như thế này chúng ta nhận thêm vài vụ, chỉ mấy năm thôi sẽ là triệu phú rồi, đến lúc đó có thể định cư ở Hà Lan, thỏa mãn ước muốn biến thái nhỏ nhoi của cậu rồi.”

“Buồn nôn!”

Tôi tiện tay ném gói tưa vào người Lão La nói: “Hẹn Tĩnh đi, xem cô ấy có manh mối gì không. Một lát nữa hai chúng ta đi gặp Lâm Thanh trước.”

“Tôi có uống rượu, nhưng tôi chắc chắn không đâm vào ai!” Trong phòng thẩm vấn ở trại tạm giam, mới 45 tuổi, Lâm Thanh tóc đã trắng đầy đầu, bộ dạng tiêu tụy. Cuộc sống trong tù mấy tháng nay đã khiến anh ta chịu đựng không ít.

“Anh hãy nhớ lại thật kĩ, tình hình lúc đó rốt cuộc như thế nào?” Tôi hỏi.

“Hôm đó tôi vốn đi tham gia một buổi họp mặt, con trai và vợ tôi có việc về trước. Sau đó ở nhà gọi đến bảo tôi mau về nhà, nói là có chuyện.” Lâm Thanh nhíu mày, cố gắng nhớ lại, “Lúc lái xe về, khi lái đến đoạn đường đó, xe đứng là có tắc một lát, nhưng tôi không thấy ai.”

“Liệu có phải vì vợ vàng quá nên anh không để ý thấy không?”

“Không thể nào.” Lâm Thanh lắc đầu, “Vì đã uống rượu nên tôi lái xe rất chậm, đoạn đường đó lại không có đèn vì thế tôi cực kì cẩn thận.”

“Lúc xe tắc, anh không xuống xe xem sao?” Lão La hỏi.

“Không.” Lâm Thanh lắc đầu, “Đoạn đường đó vốn không dễ đi, tôi lại đang vội về nhà, cũng không để ý, tôi còn không dừng xe lại.”

Tôi đưa mắt nhìn Lão La, biết là sẽ không tìm được manh mối có giá trị nào từ chỗ Lâm Thanh.

“Phía Tĩnh thế nào?” Tôi hỏi.

Lão La rút điện thoại, đầu không ngẩng lên, nói: “Cô ấy lấy được hồ sơ rồi, đang đợi chúng ta ở văn phòng.”

“Vây đi thôi.”

Chúng tôi tạm biệt Lâm Thanh, quay về văn phòng luật sư. Trương Tĩnh đang ngồi thấp thỏm không yên trong văn phòng.

"Xong rồi, xong rồi, lần này em gặp chuyện lớn rồi. Vừa nhìn thấy chúng tôi, Trương Tĩnh liền bước lên đón, vội vàng nói, "Chỗ này đều là hồ sơ bảo mật, em lén copy lại, nếu mà bị phát hiện ra là em chết chắc. Nhất định sẽ bị đuổi việc, bố em sẽ đánh chết em mất."

"Thôi đi, bố em đánh em?" Lão La nhướn mắt nhìn Trương Tĩnh, "Bố em dám động đến một ngón tay của em, ông nội nhà em lại chẳng cho một trận ầy chứ."

"Thế nếu em mất việc thì sao, sau này ai nuôi em?" Bị bóc trần lời nói dối nhưng Trương Tĩnh mặt không đỏ, cảm xúc không chút xao động.

"Lão La thôi, còn ai được nữa?" Tôi nhận hồ sơ từ tay Trương Tĩnh, trên đó vẫn còn dấu đỏ, viết rõ ràng mục đích sử dụng của hồ sơ là tham khảo, nói là trộm ra ngoài, lời nói dối này đúng là chẳng hợp lí tí nào.

Có điều, việc này cô dường như cũng chẳng cần động não, cô có đến cả trăm cách khiến Lão La chấp nhận lời giải thích của cô.

Hồ sơ điều tra cho thấy, Lâm Thanh lúc bị bắt, nồng độ cồn đạt 90mg/100ml máu, vượt quá tiêu chuẩn được lái xe. Phía cảnh sát giao thông đã khám nghiệm kĩ càng, các vết tích ở hiện trường, chứng thực vết bánh xe lưu lại ở hiện trường và xe SUV Lâm Thanh lái là khớp nhau, hơn nữa nhấn mạnh, chiếc xe sau khi gây án, có dấu vết phanh một đoạn. Phán đoán từ khoảng cách phanh xe, tốc độ xe lúc đó đạt 120km/h, trên đoạn đường giới hạn tốc độ 30km/h, chiếc xe này đã vượt quá tốc độ nghiêm trọng, liên quan đến việc lái xe nguy hiểm.

Sau khi dừng lại, chiếc xe này đã quay đầu, nghiêng đi nghiêng lại phân đầu nạn nhân, dụng ý chủ quan rõ ràng.

Xem xong hồ sơ, Lão La chép miệng nói: "Vụ này không dễ rồi. Tình tiết quá đã man."

"Lâm Thanh nói đoạn đường đó không tốt, anh ta không để ý lắm, không hề phanh xe lại, đúng không?" Tôi nói.

"Ừm." Lão La gật gù đầu.

"Vậy dấu phanh xe từ đâu mà có?"

"Lời của Lâm Thanh không đáng tin lắm," Lão La lắc đầu, "Uống nhiều rượu như thế, khí đó rồi cuộc xảy ra chuyện gì, khả năng anh ta chẳng nhớ nổi nữa, bây giờ vì muốn thoát tội, có khi cũng chẳng nói thật với chúng ta."

"Lão Giản, cậu xem thế này có được không?" Lão La nói, "Nghĩ cách để Lâm Thanh bồi thường thêm ít tiền, như thế, ít ra khiến người nhà của nạn nhân cảm thấy dễ chịu hơn, nếu như nhận được sự thông cảm của người nhà, việc này chắc sẽ dễ dàng hơn."

"Được." Tôi gật đầu, "Chỉ cần cậu có thể tìm được người nhà nạn nhân."

Tôi chỉ vào một trang trong hồ sơ nói: "Cho đến bây giờ, phía cảnh sát vẫn chưa điều tra rõ được thân phận nạn nhân, đề tên nạn nhân là Vô Danh này."

"Mẹ kiếp!" Lão La văng bậy một câu.

"Đừng có chửi bậy trước mặt em, bồi nhọ hình tượng cao quý của em!" Trương Tĩnh nhìn Lão La vẻ coi thường nói, "Em nhớ là, lí do lấy lại hồ sơ từ Viện kiểm sát để bổ sung điều tra là do hình dạng vết máu lưu lại trên xe và ở hiện trường không khớp? Chúng ta thử xem xem tại sao chúng lại không khớp có phải là xong không? Ngày mai sẽ đi."

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sáng sớm ngày hôm sau, chúng tôi đến bãi để xe của đội Cảnh sát giao thông thành phố, là "vũ khí gây án" quan trọng của vụ án, chiếc xe SUV do Lâm Thanh lái đang được đỗ ở đây. Trương Tĩnh sau khi đi hỏi thăm các bộ phận có liên quan, mang về một bộ thiết bị khảo sát, dẫn tôi và Lão La cùng đến đây.

"Đưa báo cáo khám nghiệm tử thi cho em." Trương Tĩnh đứng trước, nhìn một lúc rồi nói. Lão La lấy ra từ trong túi báo cáo khám nghiệm tử thi, đưa cho cô, thắc mắc: "Em xem báo cáo khám nghiệm tử thi làm gì?"

"Vớ vẩn, không phải em phải phán đoán dựa trên hình thái tổn thương của tử thi sao?! Trương Tĩnh lườm Lão La một cái, "Anh không hiểu thì đừng có nói, ngoan ngoãn đứng sang một bên mà nhìn."

Lão La lùi lại vài bước, khề hời tôi: "Cô ấy làm sao thế? Sao hôm nay nóng thế?"

“Ừm.” Tôi ngửa cổ lên trời giả bộ thần bí, “Lão phu ta bấm tay thấy rằng, nhà ngươi hôm nay sẽ có nạn đổ máu.”

“Nói tiếng người.”

“Chắc đến kì rồi, phụ nữ những lúc này là bất thường nhất.” Tôi nói.

Lão La giờ ngón tay cái lên, bộ dạng khâm phục nói: “Cậu giỏi, đến cả việc này cũng có thể tính ra.”

Tôi bắt lực lắc đầu, cái này liên quan gì đến bói toán chứ, Lão La chỉ cần để ý một chút, một vài việc của Tinh, cậu ấy chắc chắn có thể nhớ rất rõ ràng.

"Anh Tiểu Minh, xem này." Trương Tinh dường như không nghe thấy câu chuyện của chúng tôi, chỉ vào một trang trong báo cáo khám nghiệm tử thi nói, "Bác sĩ pháp y chứng thực, đầu của nạn nhân do va đập nên bị tím bầm, dựa vào chiều cao của nạn nhân, vết bầm này là do phần mặt nạ của xe đập vào phía sau cổ ấy lưu lại."

"Không sai." Tôi gật đầu, "Bác sĩ pháp y cũng cho là như vậy."

"Trong báo cáo điều tra vụ việc nói tốc độ xe lúc gây ra tai nạn là bao nhiêu?" Trương Tinh hỏi.

"120km/h." Lão La nói.

Trương Tinh không nói gì, đeo găng tay vào, đột nhiên đưa tay ra dùng lực ấn vào nắp capo của chiếc xe gây ra tai nạn. "Cách" một tiếng, nắp capo lõm xuống một miếng to.

"Xong rồi, xong rồi, đây là vật chứng quan trọng đấy, Tinh em gây ra việc lớn rồi." Lão La cau mày khó chịu, "Em làm gì mà bất cẩn vậy? Thế này phải đền mất bao nhiêu tiền đây? Em làm, em tự đền đó, anh không bỏ tiền ra đâu."

"Anh còn nói linh tinh, anh có tin em đến cục Dân chính đổi trạng thái hôn nhân của anh thành đã kết hôn không? Tiền của anh không phải đều là tiền của em sao." Trương Tinh hừ một tiếng, "Nếu như không phải để anh hoàn toàn khuất phục, bà đây sớm đã làm thế rồi nhé! Ít thấy thì đừng có thấy lạ. Anh cho là vật chứng thì làm được gì? Mang ra tòa sao? Người ta chỉ cần chụp ảnh và báo cáo, cũng chỉ có các anh mới đến xem cái thứ này."

Nói xong, Trương Tinh lấy sức chống tay bật lên ngồi trên nắp capo, nói: "Tiểu La Tử, ghi lại này, đây là nghi vấn đầu tiên của vụ án này. Cũng may là xe của Nhật, chứ mà là của Đức thì chưa chắc em đã có thể phát hiện ra."

"Nghi vấn? Nghi vấn ở đâu?" Lão La tỏ ra khó hiểu.

"Bảo anh ghi thì anh ghi, sao mà nhiều lời thế nhỉ." Trương Tinh không vui, "Bình thường, với tốc độ 120km/h, chiếc xe gây tai nạn đâm nạn nhân, theo quán tính, cơ thể nạn nhân sẽ phải ngã về phía chiếc xe. Lúc này phần đầu của nạn nhân lập tức sẽ đập ngay vào nắp capo hoặc là phần kính chắn gió phía trước, sau đó bắn tung ra đằng trước xe. Nắp capo của chiếc xe này các anh cũng nhìn thấy rồi đấy, chỉ ấn nhẹ một tí là đã để lại vết, đừng nói là va đập."

Nhưng trên xe lại không hề có dấu vết của việc va đập, ngay đến cả trên mặt nạ xe cũng không có. Điều này không đáng để nghi vấn sao?" Trương Tinh nói.

"Em nói vậy, hình như đúng là như thế." Lão La ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát mặt nạ của xe, "Đúng là không có dấu vết va đập."

"Đó là điểm nghi vấn đầu tiên, còn nhiều điều nghi vấn nữa ở phía sau kia." Trương Tinh nháy mắt xuống xe, tiếp tục giờ báo cáo khám nghiệm tử thi, "Cảnh sát giao thông nói, lúc phát hiện ra nạn nhân, nạn nhân đang nằm úp mặt, bác sĩ pháp y phát hiện ra phía sau lưng nạn nhân có vết trầy xước da. Từ dáng vóc của nạn nhân có thể thấy, muốn để lại thương tích trên bộ phận này, khoảng sáng gầm xe của chiếc xe gây ra tai nạn không thể vượt quá 20cm, nhưng chiếc xe này..." Cô gõ gõ vào chiếc xe của Lâm Thanh, "Nếu em nhớ không nhầm, chiếc xe loại này khoảng sáng gầm xe là 22cm"

Nói rồi, Trương Tinh đột nhiên nằm xuống trước xe, chăm chú nhìn người vào gầm xe, "Tiểu La Tử, đèn pin."

Lão La theo lời đưa ra một chiếc đèn pin siêu sáng, Trương Tinh bật đèn pin, chăm chú quan sát gầm xe. Năm phút sau, cô chui ra khỏi gầm xe, không nói lời nào, lấy từ trong hộp đựng thiết bị khảo sát ra mấy tờ giấy quỳ và một ống thuốc thử, rồi lại chui vào trong gầm xe.

Tôi và Lão La thấp thòm đợi kết luận của Trương Tinh, Lão La căng thẳng đến nỗi lúc châm thuốc còn cầm ngược đầu thuốc. Tiếc là, những việc như khám nghiệm dấu vết này, tôi và Lão La lúc đi học tuy cũng được học qua nhưng cậu ấy thì lại hai lần, học lại ba lần, tôi cũng chỉ ít hơn cậu ấy có một lần. Ngoài việc đợi chờ ra, chúng tôi chẳng thể giúp được gì.

"Chiếc xe gây ra tai nạn chắc chắn không phải chiếc xe này." Trương Tinh mặt nặng nề chui ra khỏi gầm xe, "Không xét nghiệm được vết máu nào dưới gầm xe. Đưa cho em báo cáo điều tra nào."

Tôi nhanh chóng đưa báo cáo điều tra ra, Trương Tinh chỉ vừa nhìn qua đã vứt bản báo cáo điều tra xuống đất: "Đây là báo cáo điều tra của thằng khốn nào?! Mẹ nó chứ, vô trách nhiệm mà! Xem thường công việc! Phải lỗi nó ra xử bắn!" Cô nhin không nổi, cất tiếng chửi đồng, sau cùng, còn dùng sức giẫm bản báo cáo điều tra mà cô cho là chẳng có tí giá trị nào vài cái.

"Ngươi giận, ngươi giận, bà cô ngươi giận!" Lão La vừa kêu, vừa nhặt vội bản báo cáo điều tra dưới chân Trương Tinh. "Thứ này vô cùng quan trọng với chúng ta, cho dù nó có vấn đề, trong tay luật sư bọn anh cũng đều có công dụng vô cùng quan trọng."

"Tình, em không sao chứ?" Tôi ngẩn người nhìn Trương Tình đang bốc hỏa nghìn ngụt, dè dặt nói. Phụ nữ đang trong chu kì dễ nổi giận, nhưng nổi giận đến mức độ này, tôi chưa từng gặp.

"Em không sao." Trương Tình thở hắt ra, khuôn mặt nở nụ cười, nhưng giọng điệu thì lạnh lẽo vô cùng, "Em có thể chịu trách nhiệm mà nói rằng, bản báo cáo điều tra này sơ sài vô cùng, chỉ dựa vào dấu bánh xe ở hiện trường và vết máu trên bánh xe mà nhận định đây là chiếc xe gây ra tai nạn. Chưa kể đến dấu vết khách quan mà lẽ ra phải có ở trên xe, người làm ra bản báo cáo giám định này chắc chắn có vấn đề."

"Vụ án này, còn có ẩn tình khác sao?" Lão La phì phòi đất cát trên bản báo cáo, dứt lại vào túi, nói, "Chắc không phải chứ? Sơ sài rõ ràng thế này..."

"Tiểu La Tử, không phải luật sư nào cũng có cơ hội điều tra lại vật chứng, các anh cũng là vì gặp được em thôi." Trương Tình hiềm khi nói lời thành khẩn như vậy, "Cũng không phải nhân viên giám định nào cũng như em cố gắng điều tra chân tướng sự việc, có một vài con ngựa muốn hại bầy, chỉ muốn mau chóng phá án, vợ về mình chút công lao mà thôi."

"Ê, mấy người là ai? Đang làm gì đây?" Từ xa, một người mặc áo blouse trắng, đeo khẩu trang, tay dắt một đứa trẻ đi về phía chúng tôi, vừa đi vừa quát.

Đứa trẻ này có chút kì quặc, nước da trắng bất thường, trên đầu còn đội chiếc mũ cùng bộ với quần áo bệnh nhân trong bệnh viện.

"Chúng tôi là luật sư của Lâm Thanh, đang tiến hành điều tra chiếc xe có liên quan đến vụ án." Tôi bước tới nghênh đón nói.

"Ai cho phép các anh làm vậy?" Người mặc áo blouse trắng lạnh lùng nói.

"Điều tra lại vật chứng có liên quan đến vụ án là quyền của luật sư chúng tôi." Tôi nói.

"Thông qua sự đồng ý của tôi chưa?" Người mặc áo blouse trắng cười khẩy một cái, "Mời các anh lập tức rời khỏi đây."

"Anh.", tôi đang định nổi cáu thì bỗng nhiên Trương Tình bước tới, kéo tay áo tôi lại, "Tiểu Minh, đi thôi, anh ấy nói đúng, chúng ta không có quyền ở lại đây đâu."

"Chúng ta là luật sư, dựa vào đâu mà không được điều tra vật chứng ở đây?" Lão La nói to.

"Lỗi tại em" Trương Tình cười về áy náy, "Em chỉ báo qua mà không làm các thủ tục bình thường, bây giờ người ta đuổi chúng ta đi, không có lỗi gì hết."

"Bỏ đi, bỏ đi, chúng ta đi." Thấy Lão La lại sắp nổi cáu, tôi liền vội nói.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Ra khỏi bãi đỗ xe, Lão La nói giọng bất mãn.

"Được rồi, Lão La!" Tôi tỏ ra vui vẻ, "Tình đã tìm ra thứ chúng ta cần rồi, đừng hẹp hòi thế chứ."

"Nói thì dễ, nhưng chúng ta không có báo cáo giám định chuyên ngành. Trong thời gian này, nếu như có người bóp méo chứng cứ thì làm sao?" Lão La thờ dãi, "Lúc này nếu như chụp vài bức ảnh có phải tốt không?"

"Anh ngốc phải không?" Trương Tình nhìn Lão La, nói, "Đầu nạn nhân đã không còn, làm sao mà sửa chứng cứ được? Hơn nữa, đã có người biết chúng ta từng đến, còn dám sửa chứng cứ, anh nghĩ là người ta cũng ngốc như anh sao?"

"Bà cô, anh nói không lại em, em nói xem giờ chúng ta phải làm gì đi?" Lão La nhún vai nói.

"Cái này em cũng phải dạy anh sao?" Trương Tình trợn mắt, "Trước tiên đương nhiên là các anh nên đòi quyền chất vấn với chuyên gia, sau đó xin khám nghiệm lại vật chứng. Anh làm luật sư kiểu gì vậy?"

"Em nói nghe đơn giản, chất vấn thế nào?" Lão La phản bác lại nói, "Người ta là chuyên gia, hai bọn anh còn chưa được tính là nghiệp dư."

"Biết ngay là anh chưa xem kĩ vật chứng mà, Tiểu Minh, anh nói đi!" Trương Tình nói về không bằng lòng.

"Tôi mới để ý thấy, bốn bánh của chiếc SUV này đều mới." Tôi nghĩ một lát rồi nói, "Giả sử, bánh xe của chiếc xe gây ra tai nạn vừa may cũng mới, lại cùng là loại lốp với xe của Lâm Thanh, loại xe cũng vừa may giống nhau, mọi người nói xem chuyên gia liệu có thể phân biệt được không?"

"Nếu như chuyên gia gì đó dụng tâm muốn phân biệt, chịu đựng các thiết bị, nhìn vấn đề từ nhiều góc độ, tiêu tốn thêm chút thời gian nữa, không phải là không có khả năng." Trương Tình nói.

"Nhưng những điều chúng ta phát hiện ra đều không nhắc đến trong báo cáo khám nghiệm, theo em, chuyên gia này có phải là người có dụng tâm như vậy không?" Tôi mỉm cười.

"Thông minh!" Trương Tình đập vào vai tôi, "Bây giờ đưa em đến hiện trường, em sẽ tìm thêm vài nghi vấn nữa cho các anh, đảm bảo thêm cho các anh thắng vụ kiện này."

"Lúc đó, nạn nhân nằm nghiêng ở giữa đường đúng không?" Hiện trường xảy ra sự việc, Trương Tình tay cầm mấy chiếc ảnh chụp hiện trường nói,

“Đoạn đường hẹp thế này, cùng lắm chỉ một cái rưỡi xe đi qua được, nếu là các anh, các anh sẽ lái thế nào?”

“Lái xe giữa đường.” Lão La lắc lắc chìa khóa xe nói.

“Vậy cùng lắm là lẩn qua người nạn nhân, làm sao có thể nghiêng nát đầu của nạn nhân được chứ?” Trương Tĩnh nói.

“Cố tình”, Lão La mặt biến sắc, “tài xế gây ra tai nạn chỉ nhắm vào đầu của cô ta.”

“Anh đúng là “dắt thì không đi, đánh thì lùi lại”(*), mắng anh vài câu cái đầu của anh lập tức mờ mang mà.” Trương Tĩnh gật đầu tán dương, “Vậy anh trả lời thêm cho em một câu nữa, vết phanh xe cũng bắt đầu từ đây, ở đây có vấn đề gì.”

(*) Dùng để miêu tả người có tính cách khá ngoan cố, ý thức về bản thân cao. Câu tục ngữ này xuất phát từ thuộc tính của con la. Nó muốn đi thì nó sẽ đi, không muốn đi thì sẽ không đi, bảo nó đi về phía trước nó sẽ dùng cách lùi về phía sau phản kháng lại.

“Ở đây có vấn đề gì chứ?” Lão La vò vò đầu.

“Vừa khen anh vài câu đã đứt xích rồi.” Trương Tĩnh bắt lực lắc đầu, “Không phải lúc này vừa nói, tốc độ xe là 120km/h sao? Sau khi va vào người nạn nhân, cô ta sẽ bị hất tung lên. Nhưng vết tích này chứng minh, tốc độ của xe khi đó không đủ để khiến người bị hất tung lên!”

“Vi thể báo cáo khám nghiệm để tăng tội của Lâm Thanh đã làm giả tốc độ xe?” Lão La nhủ mày.

“Chưa chắc.” Trương Tĩnh bước về phía trước vài bước, cúi người, “Ở đây còn có một vết phanh xe nữa, vết này cho thấy, tốc độ xe có khả năng đạt đến con số nhắc đến trong bản báo cáo. Nhưng khoảng cách gần như thế này, không thể nào tăng tốc từ mô lên đến trăm cây số được.”

“Vi thể, thực ra lúc đó ở đây có hai xe giống nhau đi qua, trong đó có một xe gây ra tai nạn, xe của Lâm Thanh sau khi lái xe trên đường cao tốc đã phanh gấp một lần, chỉ là anh ra không nhớ thôi.” Tôi nói.

“Không sai.” Trương Tĩnh gật đầu, “Còn nữa, nhìn chỗ này các anh có suy nghĩ gì?”

Lão La nhìn cò đại um tùm hai bên đường đất, nghĩ một lát nói: “Hoang vắng!”

“Theo anh, một cô gái ăn mặc sang trọng, trang điểm xinh đẹp, tại sao lại đến chỗ này, hơn nữa còn vào buổi tối?” Trương Tĩnh hỏi.

Lão La ngẩn người, giật hồ sơ trong tay tôi, nhanh tay lật, “Hiện trường không phát hiện ra đồ dùng quý giá tùy thân của nạn nhân, là... cướp?”

“Đúng, rất có khả năng là bị cướp.” Lão La nói giọng khẳng định, “Hung thủ sau khi uy hiếp người bị hại, đưa người đến đây để cướp đồ, còn giết người bị hại, ném xác ra giữa đường, lợi dụng điều kiện ánh sáng của đoạn đường này, xe cộ qua lại rất khó để ý đến, sau đó thì lái xe nghiêng nát đầu cô gái.”

“Hung thủ lúc giết người bị hại, vết thương chí mạng có khả năng nằm ở phần đầu, nhưng do bị xe nghiêng đi nghiêng lại, vô sọ vỡ vụn, bác sĩ pháp y không thể xác định được là người bị hại liệu có phải bị tổn thương khác nữa không.” Tôi cũng nói vào.

“Một phán đoán hợp lý.” Trương Tĩnh gật đầu, “Có điều em sửa một chút, hung thủ có khả năng là lợi dụng tai nạn giao thông để giết người. Sau khi cướp, lái xe đâm chết nạn nhân, đâm ngã nạn nhân xong lập tức phanh xe, điều chỉnh tư thế, nghiêng đi nghiêng lại qua nạn nhân. Muốn chứng minh điểm này, tốt nhất là phải làm rõ được thân phận của nạn nhân và hành trình hôm đó của cô ấy.”

“Đó là việc của cơ quan phá án, hai bọn anh chỉ là luật sư giúp đương sự thắng vụ kiện này là được rồi, những việc khác anh không quản. Phải vậy không, Lão Giản?” Nắm được đầu mối quan trọng, tâm trạng Lão La lập tức vui vẻ lên nhiều, “Đi thôi, tối nay ăn một bữa thịnh soạn chúc mừng, anh mời.”

“Anh mời em không có ý kiến gì, nhưng vụ án này nếu hai anh không giúp em...” Trương Tĩnh nắm hai bàn tay vào với nhau, vận động cổ tay, “Các anh cứ thử xem, trong đội bà cô này vẫn chưa gặp được đối thủ nào tử tế.” Cô nhìn Lão La, nở nụ cười không chút thiện chí nào, “Em vẫn chưa lên được đại đen đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Đối với sự uy hiếp của Trương Tĩnh, Lão La vốn định phản kháng lại một chút. Nhưng sau khi Trương Tĩnh rất nhanh gọn đánh ngã rồi ngồi lên người cậu ấy, duy trì tư thế không mấy đẹp để này đánh cho Lão La thêm mười phút, trong đó có chín phút là Lão La kêu la xin tha mạng, kế hoạch của Trương Tĩnh đã được bỏ phiếu tán thành thông qua..

“Chẳng trách đến giờ em vẫn độc thân!” Lão La nghiêng răng nghiêng lợi bóp bóp vai, bất bình nói, “Khả năng thì mạnh như vậy, ai mà dám lấy em, chắc

chấn là người có khuynh hướng thích bị ngược đãi.”

“Cô nương tôi đây khả năng động thủ tuy mạnh nhưng đó không phải nguyên nhân tôi vẫn độc thân, còn về lý do tại sao, anh rõ hơn tôi. Thoải mái quá đi!” Vận động tay chân xong, Trương Tĩnh tay giàng chân nằm phía ghế sau, lật đi lật lại tập hồ sơ mượn về.

“Chi tiết quyết định thành bại.” Trương Tĩnh ngồi dậy, đưa trang hồ sơ đã mở ra trước mắt tôi, “Anh Tiểu Minh, lúc trước em nói bản báo cáo khám nghiệm này có vấn đề, giờ em càng xem thấy vấn đề càng to, luôn cảm thấy người làm bản báo cáo này đang che giấu một thứ gì đó. Anh nói xem, liệu có phải người này biết chân tướng sự việc?”

Tôi ngăn người một lát nói: “Cái này... chắc không phải đâu? Đây là báo cáo của đội Cảnh sát giao thông làm đấy.”

“Anh Tiểu Minh, anh ngây thơ quá.” Trương Tĩnh thờ dài lắc lắc đầu, “Tiểu La Tử, đến đội Cảnh sát giao thông, chúng ta tìm người này hỏi xem.”

“Được rồi!” Lão La đánh vô lăng, xe đã nhập vào đường chính.

Trên đường, Trương Tĩnh gọi điện đến đội Cảnh sát giao thông, hẹn thời gian. Lúc chúng tôi đến đội, khám nghiệm viên họ Lý, người làm ra bản báo cáo, đã ngồi trong phòng họp nhỏ đợi chúng tôi. Anh ta ngồi ở vị trí gần cửa sổ nhưng lại quay lưng vào cửa ra vào, mắt đang nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bất động.

Nhìn thấy bóng dáng người này, tôi cảm thấy có chút quen quen.

“Cảnh sát Lý?” Tôi cất tiếng hỏi, đối phương không trả lời.

“Cảnh sát Lý!” Tôi tăng âm lượng, lên tiếng gọi lại.

Lần này, khám nghiệm viên họ Lý cuối cùng quay đầu lại, có điều vào giây phút đó, vẻ mặt anh ta rất ngờ ngàng. Nhưng anh ta nhanh chóng nở nụ cười, tuy nụ cười đó rất là miễn cưỡng.

“Tôi tự giới thiệu một chút, tôi là luật sư Giản Minh ở văn phòng luật sư Kiệt Minh, cũng là người được ủy thác biện hộ của Lâm Thanh.” Tôi cười nói, “Anh là...” Tôi mở báo cáo khám nghiệm, “Cảnh sát Lý Diệu, đúng không ạ? Là cảnh sát Lý Diệu đã làm báo cáo khám nghiệm cho vụ án Lâm Thanh?”

“Là tôi!” Cảnh sát Lý gạt đầu, nhìn chúng tôi với vẻ cảnh giác, hai tay nắm lại đặt lên đùi.

“Đợi một lát!” Lão La đột nhiên nói, từ trong túi lôi ra một cái khẩu trang, không nói câu nào chụp vào miệng cảnh sát Lý. Anh ta nhanh nhẹn lùi về phía sau trốn, trợn trừng mắt nhìn, nhưng khẩu trang đã bị Lão La đeo vào mặt.

“Anh làm gì thế?” Trương Tĩnh quát, “Làm loạn à?!”

Lão La cười khẩy một tiếng nói: “Từ nãy đã nhìn thấy người này quen quen, hai người vẫn chưa nhận ra à?”

Tôi và Trương Tĩnh đưa mắt nhìn sang, lúc này mới phát hiện ra, cảnh sát Lý không phải ai khác, chính là người đã đuổi chúng tôi ra khỏi bãi đỗ xe.

“Nói xem nào, anh ngăn chúng tôi khám nghiệm chiếc xe đó, rốt cuộc là có mục đích gì? Có phải là báo cáo của anh có vấn đề không?” Lão La kéo ghế ra ngồi xuống, cười khẩy nói.

“Không có mục đích gì.” Cảnh sát Lý tháo khẩu trang, đưa mắt nhìn Trương Tĩnh, cười nói: “Tôi chỉ làm tròn chức trách của mình thôi, không làm thủ tục đăng kí, ai cũng không thể động vào vật chứng.”

Lão La ngăn người ra, câu trả lời của cảnh sát Lý tuy chỉ có một câu nhưng có thể nói là rất hợp lý. Lão La, một người làm việc trước giờ chi động nào lúc gấp gáp nhất, cảm thấy bất lực, quay sang nhìn tôi bằng con mắt cầu cứu.

“Cảnh sát Lý, xin đừng để ý, đồng nghiệp này của tôi tính khí không được tốt.” Tôi vội vàng cười làm hòa, bỏ thư ủy thác ra, “Đây là hợp đồng giữa chúng tôi và Lâm Thanh, tôi nghĩ cái này để để chứng minh thân phận của chúng tôi rồi chứ.” Cảnh sát Lý đón lấy thư ủy thác, cẩn thận đọc rồi gạt gật đầu: “Các anh tìm tôi có việc gì?”

“Là thế này.” Tôi nghĩ một lát rồi nói, “Trong lúc đọc hồ sơ vụ án, chúng tôi để ý thấy lúc các anh tìm thấy nạn nhân, nạn nhân đang nằm giữa đường, báo cáo khám nghiệm tử thi của bác sĩ pháp y chỉ ra rằng phần đùi của nạn nhân có vết bầm tím do gặp phải va đập.”

“Là chuyện này à?” Cảnh sát Lý gạt gật đầu.

“Chúng tôi có một kết luận thế này.” Tôi tiếp tục nói, “Nạn nhân bị đâm ở chính diện, vậy thì với kiểu va đập như vậy, chiếc xe sau khi gây ra tai nạn phải có một dấu vết lưu lại trên nắp capo, phần mặt nạ đáng nhẽ cũng phải có dấu vết của vụ va chạm. Báo cáo khám nghiệm tử thi cũng chỉ ra rõ ràng, phía sau lưng nạn nhân có vết trầy xước, chắc là chiếc xe gây tai nạn khi lái qua người nạn nhân đã gây nên, do đó, gầm xe xảy ra tai nạn đáng nhẽ phải có vết máu hoặc miếng da bị rách. Nhưng trong báo cáo khám nghiệm này của anh, không có phần thuyết minh cho những dấu vết mà chúng tôi vừa nhắc đến, cũng không có lời giải thích hợp lý cho câu hỏi tại sao lại không có những dấu vết này. Điều này là vì sao vậy?”

“Có vấn đề gì đâu.” Cảnh sát Lý cười, “Trên đoạn đường xảy ra sự việc, xe chạy với tốc độ 120km/h sau khi đâm người, sẽ để lại dấu vết rõ ràng, nạn nhân cũng vì gặp phải va đập mạnh mà rời khỏi nơi đang đứng, điều đó cũng là bình thường mà.” Tôi gạt gật đầu.

“Thế nhưng”, Cảnh sát Lý tiếp tục nói, “Chúng tôi có thể thấy rằng, vết phanh xe xuất hiện đằng sau nạn nhân, chiếc xe này sau khi chạy qua người nạn nhân còn phanh xe lại, nạn nhân không hề bị đâm tung lên. Điều này không hợp logic. Thông qua khám nghiệm hiện trường, chúng tôi cho rằng, điều kiện chiếu sáng của đoạn đường này khá kém, xe đi qua đoạn đường này đều phải bật đèn. Nạn nhân đi bộ trên đoạn đường này, không thể không để ý đến việc phía sau mình có xe đi đến, lái xe cũng không thể không chú ý đến trên đường đang có người đi bộ. Vậy thì nguyên nhân gây ra tai nạn có khả năng nhất là người đi đường vì muốn tránh xe cộ, đi sát vào lề đường, lúc xe chạy qua, đã cuốn người bị hại xuống gầm xe. Điều này cũng có thể giải thích vì sao dèp nạn nhân lại ở bên đường còn thi thể thì lại nằm giữa đường.

Đồng thời, chiếc xe sau khi lái qua, vì ý thức được mình có khả năng vừa đâm vào người khác, lái xe đã phanh xe gấp lại, hơn nữa còn lái lùi xe lại. Do vậy, trên xe không còn lưu lại vết va chạm, nạn nhân không bị hất tung lên, những việc này đều có thể giải thích được.”

Tôi nhìn sang Trương Tĩnh, thấy cô đang nhăn trán nhàu mày, biết được là cô cũng bị lời của cảnh sát Lý này quay cho chóng mặt, nhưng e là khả năng mà anh ta nói đến cũng có thể có, liền hỏi: “Phần lưng của nạn nhân rõ ràng có vết rách, trên đùi cũng có dấu vết va đập, những điều này giải thích thế nào?”

“Cái này càng dễ giải thích.” Cảnh sát Lý mở hai tay ra, “Tôi đã nói, nạn nhân đứng ở lề đường, bị xe đi qua cuốn vào gầm xe. Bề mặt đoạn đường xảy ra tai nạn không hề bằng phẳng, trong lúc bị cuốn vào gầm xe, nạn nhân rất có khả năng va đập xuống đường tạo ra vết thương, trong lúc bị lăn trên đường, cũng có thể bị vết thương như rách da.”

“Là vậy à.” Tôi có chút mù mờ, lặt lặt hồ sơ, tất cả những điểm nghi vấn sau khi cảnh sát Lý giải thích đều đã sáng tỏ. Điều này đối với chúng tôi mà nói là một việc chẳng tốt đẹp gì.

“Cảnh sát Lý, anh có thể giúp tôi được không?” Trương Tĩnh bỗng nhiên nói, rút từ trong túi ra mấy bức ảnh.

“Đây là mấy bức ảnh chứng cứ của một vụ án tôi đang giải quyết, không cần thận làm lộn xộn hết cả. Bây giờ tôi cũng không biết vết bánh xe nào vào với cái lốp xe nào, nếu như không khớp được với nhau, lúc về tôi chắc chắn sẽ bị mắng.”

Trương Tĩnh bộ dạng đáng thương nhìn cảnh sát Lý. Tôi và Lão La đưa mắt nhìn nhau, bà cô này gần đây cả ngày đi với chúng tôi, có nghe nói cô ấy nhận vụ án gì đâu.

Cảnh sát Lý không nói gì, đưa tay cầm lấy mấy bức ảnh, nhìn một lát rồi rất tùy ý chia làm mấy nhóm.

“Không hổ danh là chuyên gia, anh giỏi thật đấy!” Trương Tĩnh hoàn toàn chỉ thuận miệng tán dương vài câu, “Vụ án Lâm Thanh này, anh phán đoán ngoài việc chủ yếu dựa vào vết máu ra thì còn vết bánh xe nữa đúng không?”

“Đúng.” Cảnh sát Lý cười nói, “Đây là một biện pháp chúng tôi hay dùng nhất.”

“Nhưng thật đáng tiếc.” Trương Tĩnh bỗng nhiên xịu mặt, “Sự sắp xếp anh vừa làm, tất cả đều sai. Vì thế, tôi cho là bản báo cáo của anh cũng không thể đáng tin được.”

Tôi và Lão La ngẩn người, mấy bức ảnh Trương Tĩnh cầm theo người, vốn chuẩn bị trước để đối chất với Lý Điều, còn về việc nói đang xử lý vụ án nào đó, hoàn toàn chỉ là cô thuận miệng bịa ra mà thôi.

Trương Tĩnh đứng dậy nói: “Tôi không biết lý do gì khiến anh làm ra bản báo cáo như vậy, nhưng tốt nhất anh nên suy nghĩ cho kỹ, anh đang mặc trên người bộ cảnh phục đó.”

Cảnh sát Lý sững người, gượng gạo cười: “Báo cáo này, phải mượn dụng cụ hỗ trợ, phối hợp vài người mới có thể phán đoán được, lúc này tôi chẳng qua chỉ là dùng mắt thường tùy tiện sắp xếp mà thôi, nếu có vấn đề thì cũng là bình thường.”

“Nhưng anh nên biết rằng, bản báo cáo đó liên quan đến việc xác định một người có tội hay không, việc đó có thể tùy tiện được sao?” Trương Tĩnh nghiêm mặt, “Tốt nhất anh nên xác minh cẩn thận bản báo cáo này một lần nữa, lên đến tòa, đừng để xảy ra vấn đề gì nữa.”

Nói xong, cô kéo tôi và Lão La rời khỏi đội Cảnh sát giao thông.

“Tuyệt lắm!” Lão La giờ ngón tay cái biểu thị sự cảm kích, “Xem, xem, Tĩnh nhà chúng ta lợi hại chưa? Vài câu nói thôi đã tiêu diệt bản báo cáo khám nghiệm đó. Việc này quá có lợi cho chúng ta. Chỉ một điều này thôi, lên tòa, tôi đã có thể chắc chắn làm cho Lâm Thanh được tuyên vô tội.”

“Thế nhưng, nếu như không phải là Lâm Thanh thì là ai đây? Nạn nhân là ai?” Trương Tĩnh cau mày, “Tại sao cô ấy lại xuất hiện ở nơi như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

3 giờ chiều, tôi đang bóp cái cổ mỗi nhừ, ngẩng đầu lên khỏi màn hình giám sát. Trên chiếc ghế bên cạnh, Lão La đang dựa đầu vào ghế, phát ra tiếng ngáy rền vang như sấm bên tai, nước dãi không được ngăn lại cứ thế chảy xuống. Còn Trương Tĩnh thì đang giờ điện thoại lên chụp ảnh.

Sau khi rời khỏi đội Cảnh sát giao thông, Trương Tĩnh dẫn chúng tôi đến đây, sau khi xuất trình giấy tờ, viết xong một thư giới thiệu, chúng tôi đã được cho phép tiến hành kiểm tra màn hình giám sát con đường chính nối liền với con đường nhỏ đó. Trương Tĩnh giới hạn thời gian chọn xem là trước và sau khi xảy ra vụ án gộp lại là ba tiếng đồng hồ, chúng tôi mỗi người phụ trách một tiếng đồng hồ. Nửa tiếng sau, Lão La đã có bộ dạng thế này rồi, và cứ thế duy trì đến khi tôi xem xong hết cả phần của cậu ấy.

Kết quả không chút lạc quan, trong những đoạn video này, chúng tôi không thể phát hiện ra bất cứ bóng dáng nào của nạn nhân. Với kết quả này, Trương Tĩnh lại không quan tâm cho lắm: "Nếu mà dễ dàng tìm thấy như thế, tổ chuyên án không phải sớm đã phát hiện ra rồi sao."

Trương Tĩnh nói rồi, vươn vai, đường cong hoàn mỹ hoàn toàn lộ rõ.

"Tiếp theo đây mới là điều quan trọng nhất này." Trương Tĩnh mở rộng một tấm bản đồ dùng bút đồ vẽ một đường lên đó, "Nếu đã không tìm thấy manh mối ở phía bên này, vậy chúng ta sẽ sang con đường nhỏ bên kia. Nơi đó, em dám nói, trừ chúng ta ra, người của tổ chuyên án chắc chắn không thể điều tra được."

Nói rồi, cô cuộn tấm bản đồ lại, vừa định lên xe thì điện thoại di động đổ chuông.

"Thưa lãnh đạo, em đang bận một vụ án, có việc mau nói đi ạ." Trương Tĩnh nhìn vào màn hình điện thoại, sau khi kết nối nói rất nhanh. Tôi và Lão La nhìn nhau, Trương Tĩnh này, miệng thì gọi "lãnh đạo", nhưng chúng tôi không nghe ra chút kính trọng nào trong giọng nói của cô.

"Tôi không cần biết cô đang điều tra vụ án nào, ngay bây giờ, lập tức trở về Sở cho tôi!" Đầu bên kia điện thoại, một giọng nói vô cùng tức giận đang có gần xuống.

"Tiêu rồi." Trương Tĩnh ngắt điện thoại, khuôn mặt suy sụp nhìn chúng tôi, "Cấp trên nổi giận rồi, em chắc chắn đã gây ra chuyện to rồi. Mau đưa em về thôi."

Cô mở cửa, lên xe. Lão La không dám chần chừ, nhanh chóng nổ máy lên đường.

"Chắc không phải là có người tố cáo chứ?" Lão La nghĩ đến việc mình làm với cảnh sát Lý, không tránh khỏi lo lắng.

"Chắc chắn không phải." Trương Tĩnh lắc đầu, nhíu mày, "Mấy chuyện tố cáo đó, sếp bọn em không thèm để ý đến em đâu."

"Rốt cuộc em là sếp hay anh ta là sếp?" Cuối cùng tôi đã không nhịn được, hỏi.

"Em có quyền tự chủ lớn nhất, nhưng, nếu như em không nghe lời anh ta, anh ta sẽ đi tìm bố em để tố cáo." Trương Tĩnh vừa nói vừa bĩu môi, "Chỉ biết tìm phụ huynh, lúc anh ta sai, em có đi tìm bố anh ta đâu."

Trong lúc đang nói chuyện, mấy chiếc xe cứu hỏa còi inh ỏi đi ngang qua xe chúng tôi.

"Xem ra vụ cháy này không nhỏ." Lão La nói, "Ồ, nhìn về hướng này. Lão La đột nhiên chỉ tay vào đám khói đang bốc lên từ phía xa, "Chỗ đó... chỗ đó là đến từ đâu?"

"Bãi đỗ xe!" Tôi và Lão La quay sang nhìn nhau, không sai, nơi khói đang bốc lên chính là bãi đỗ xe của đội Cảnh sát giao thông mà chúng tôi vừa đi kiểm nghiệm không lâu trước đó.

Lão La vội vã đánh vô lăng: "Đưa Tĩnh về trước đã, xong hai chúng ta đi qua xem xem"

"Về cái gì!" Trương Tĩnh mặt mũi trắng bệch, "Cấp trên tìm em, khả năng là vì việc này. Chúng ta qua đó xem luôn."

Lão La ừ một tiếng, dùng tốc độ cao nhất cho phép, nhanh chóng lao đến bãi đỗ xe của đội Cảnh sát giao thông. Vừa nhìn thấy chỗ khói tỏa mù mịt, lòng chúng tôi bỗng thấy nặng trĩu.

"Sao mà trùng hợp đến thế, lại đúng chiếc xe của Lâm Thanh?" Lão La tức giận đập mạnh lên vô lăng.

Vòi nước cao áp của lính cứu hỏa đã khổng chế được đám cháy, nhưng chúng tôi đều rất rõ, muốn tìm ra bằng chứng giúp Lâm Thanh thoát tội trong đồng tro tàn này là điều hoàn toàn không thể rồi. Vũng nước to sau trận hỏa hoạn lớn, đủ để xóa sạch mọi manh mối.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Trương Tĩnh xuống xe, tóm ngay lấy người quản lý vẫn đang run rẩy ngồi xổm bên đường.

"Tôi có biết đâu." Người quản lý đầu không ngẩng lên, nói, "Tiểu Lý nói muốn điều tra lại chiếc xe này, cậu ấy vừa đi vào chưa đầy năm phút thì lửa bùng lên, sau việc này cấp trên chắc chắn đuổi việc tôi rồi."

"Tiểu Lý? Tiểu Lý nào?" Trương Tĩnh hỏi.

"Còn có thể là Tiểu Lý nào nữa? Là cái cậu làm khám nghiệm đó."

“Lý Diệu? Anh ta đâu?”

“Vẫn chưa ra được, đội cứu hỏa nói, bên trong có một người chết cháy!” Người quản lý vò tóc, “Phải làm sao! Phải làm sao đây!”

Sắc mặt Trương Tĩnh tái đi, tôi và Lão La cũng vậy. Không ngờ rằng một đám cháy không chỉ thiêu rụi vật chứng quan trọng, còn có khám nghiệm viên Lý Diệu chúng tôi vừa gặp.”

“Alo.” Trương Tĩnh lại lần nữa nhận được điện thoại, “Úm, tôi đang ở hiện trường, tôi biết rồi.” Cô uể oải đáp.

“Cấp trên nói, sau khi chúng ta ra về, Lý Diệu liền trình lên trên xin phép khám nghiệm lại chiếc xe gây ra vụ án, sau đó liền xảy ra việc này, đội Cảnh sát giao thông cho là chúng ta phá rối, tìm cấp trên của tôi đòi người.” Trương Tĩnh bậm môi, “Lần này tiêu rồi.”

“Đầu óc có vấn đề sao?” Lão La dựng ngược lông mày, “Là do anh ta muốn khám nghiệm lại chứ, liên quan cái rắm gì đến chúng ta? Lúc xảy ra sự việc chúng ta cũng không ở hiện trường, có liên quan gì đến chúng ta chứ? Thế này không phải là đang kiểm chuyện sao?”

“Xem ra em sẽ phải lột bỏ bộ cảnh phục rồi.” Trương Tĩnh đau khổ nói.

“Có vẻ như không phải cháy tự nhiên, chắc có chất dẫn cháy.”

“Còn có xác của một chiếc bật lửa. Việc này có chút kì quặc.”

Hai người lính cứu hỏa đi ngang qua chúng tôi, hình như đang thảo luận về vụ hỏa hoạn này.

“Đồng chí, các anh vừa nói gì vậy?” Tôi vội kéo họ lại hỏi.

Người lính cứu hỏa nhìn tôi cảnh giác, tôi vội rút thẻ từ trong túi của Trương Tĩnh ra: “Chúng tôi ở Sở Công an tỉnh, vụ hỏa hoạn này có vấn đề sao?”

“Vấn đề lớn ấy chứ.” Người lính cứu hỏa nói, “Đây là vụ hỏa hoạn do có người chủ ý tạo ra, hoàn toàn không phải là sự việc ngoài ý muốn.”

“Có mấy người vào trong đó?” Lão La cầm tay giữ người quản lý lại hỏi.

“Một người... chỉ có một người!” Người quản lý bị dáng vẻ của Lão La làm cho giật mình, lắp ba lắp bắp nói. Tôi và Lão La nhìn nhau, đúng là kì quặc thật, chẳng nhẽ Lý Diệu đã phóng hỏa tự thiêu chính mình?

“Bao giờ thì có kết quả chính xác?” Tôi hỏi anh lính cứu hỏa.

“Một tuần đó, nhanh nhất!” Người lính cứu hỏa nghĩ, “Khám nghiệm mấy vụ hỏa hoạn này là rắc rối nhất.”

“Lúc nào có kết quả thì có thể lập tức báo ngay cho chúng tôi không?” Thấy người lính cứu hỏa nhìn chúng tôi vẻ khó hiểu, tôi lập tức nói bổ sung, “Chiếc xe bị cháy là vật chứng quan trọng của một vụ tai nạn giao thông, người bị chết cháy là khám nghiệm viên của vụ án, mấy người chúng tôi đang theo vụ án này.”

“Biết rồi, biết rồi!” Người lính cứu hỏa xua xua tay, “Có báo cáo chúng tôi lập tức cho người chuyển qua chỗ các anh.”

Cuối cùng Trương Tĩnh cũng không quay về cơ quan, làm thế nào để tổng cổ người bên đội Cảnh sát giao thông, cô chẳng buồn nghĩ tới, mặc kệ cho cấp trên giải quyết.

Cùng với cái chết bất ngờ của Lý Diệu, chiếc xe gây ra tai nạn đã bị lửa thiêu cháy rụi. Những điều này đã khiến cho vụ án trở nên kì lạ.

“Phá được vụ án này tự nhiên sẽ biết là việc gì đã xảy ra thôi.” Trương Tĩnh nói, điều khiển Lão La lái xe vào con đường nhỏ, đi đến tận cuối con đường.

“Trùng điệp núi sông ngờ hết lối rồi!”(*) Lão La cười gượng lắc lắc đầu.

(*) Trích thơ của tác giả Lục Du: “Sơn cùng thủy phúc nghĩ vô lộ; Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”.

“Câu sau là Âm u hoa liễu lại một thôn!” Tôi lờm một cái, thầy giáo dạy Ngữ văn của Lão La chắc chắn không phải là thầy giáo dạy tôi, tôi thậm chí hoài nghi, liệu có phải thầy giáo Thế dục dạy cậu ta môn Ngữ văn không nữa?”

“Lại một thôn?” Lão La rên lên một tiếng, “đưa tôi một bình Hạnh Hoa thôn còn hơn, say ngàn năm”

“Dừng xe!” Trương Tĩnh ngồi ghế sau lạnh lùng nói.

Lão La theo lời đáp phanh, chúng tôi lúc này mới chú ý đến, trước mặt chúng tôi là một dinh thự, kiến trúc chính là một tòa nhà cổ cũ kĩ theo kiểu châu Âu, trowfng vây quanh sân cao khoảng hai mét. Cổng sắt đóng kín, ngăn cách với tất cả khách viếng thăm.

Chẳng trách Trương Tĩnh nói người của tổ chuyên án chắc chắn sẽ không đến đây điều tra. Người có thể sống ở chỗ này, quyền lực nhất định không bình thường.

Nhưng chúng tôi có thể vào trong không?

Lòng đầy nghi hoặc, tôi đưa mắt nhìn Trương Tĩnh, thấy cô đang dụi dụi hai má, làm cho cơ mặt dần ra, lộ ra nụ cười quynh rũ.

Vừa xuống xe, cô đến trước phòng bảo vệ nói: "Phiền anh thông báo, có Trương Tĩnh đến thăm."

Bảo vệ về mặt nghi hoặc nhìn nhìn chúng tôi, với chiếc điện thoại trên bàn, nói vài câu rồi vội vàng mở cánh cổng sắt.

Lão La hướng về phía Trương Tĩnh giờ mạnh ngón tay cái. Cậu ấy còn chưa kịp khởi động máy, bên trong "dinh thự cỏ" đã thấy một ông lão to béo đi ra, trên mặt nở nụ cười vô cùng ấm áp.

"Tĩnh Tĩnh, hôm nay sao cháu lại rảnh rỗi đến chỗ bác thế này?" Ông lão rào bước đi về phía chúng tôi, nhiệt tình nói, "Chắc phải năm sáu năm rồi bác cháu mình chưa gặp nhau nhỉ? Đã thành cô gái xinh đẹp rồi."

"Cháu chào bác Trương?" Trương Tĩnh ngoan ngoãn nói, mếu máo túi thân nói, "Cháu chẳng còn là cô gái gì nữa rồi, bây giờ phải gọi là gái ế rồi."

Ông lão cười xòa nói: "Bố cháu vẫn khỏe chứ?"

"Bố cháu khỏe lắm, ngày nào cũng nhắc đến bác, đáng tiếc công việc bận rộn quá, không có thời gian qua thăm bác." Trương Tĩnh ngại ngùng nói.

"Bố cháu à, cả ngày chỉ biết có công việc, không đến thì thôi. Với thân phận của bố cháu bây giờ, đến cũng không tiện". Người đàn ông khua khua tay, "Hai người này là bạn của cháu? Cùng vào đây ngồi chơi đi." Tôi và Lão La nhìn nhau, ngại ngùng đi theo ông lão vào trong dinh thự cỏ. Trương Tĩnh thì ngược lại trông lại ra dáng tiểu thư hiếm thấy, nhất cử nhất động đều rất khéo léo.

"Tĩnh Tĩnh à, sao cháu lại ăn mặc thế này? Mặc cảnh phục đến chỗ bác thế này cẩn thận lại gặp phiền phức." Ông lão nhú mày nói.

"Có phiền phức gì không phải đã có bác Trương sao ạ?" Trương Tĩnh khéo léo cười.

"Cháu à, rất biết bắt nạt bác Trương của cháu nhé, việc đó phải tìm bố cháu mới giải quyết được nhé." Ông lão cười ha ha.

"Nha đầu này, vô sự bắt đấng tam bảo điện(*), nói đi." "Hi hi." Trương Tĩnh cười nói, "Bác Trương coi cháu là ai vậy chứ?"

(*) Không có việc gì thì không đến tòa tam bảo (chùa), ý muốn nói không có việc thì không tìm đến.

"Bác không con trai, chẳng con gái, đương nhiên xem cháu như con gái bác rồi." Ông lão chiều chuộng nheo mắt Trương Tĩnh.

"Có điều, hôm nay cháu đúng là có việc muốn nhờ đến bác Trương." Trương Tĩnh vừa nói vừa đột nhiên đưa tay lên dụi dụi khóe mắt.

"Có việc gì vậy?" Ông lão ngạc nhiên nhìn Trương Tĩnh, trên mặt khề hiện vẻ tức giận, "Ai đã bắt nạt cháu vậy?"

"Có một người trong đội Cảnh sát giao thông chết, bọn họ cứ nhất định nói có liên quan đến cháu." Không đợi ông lão tiếp tục truy hỏi, Trương Tĩnh liền kể hết đầu đuôi những chuyện vừa xảy ra, sau đó dựa vào người ông lão mà òa khóc, nhưng một tay thì giấu giếm giờ ngón tay cái lên.

"Cần quấy!" Ông lão vỗ vỗ lưng Trương Tĩnh, "Bác Trương của cháu sẽ chống lưng cho cháu, để ta xem xem kẻ nào dám động vào cháu bác."

"Cháu không sợ cái đó." Trương Tĩnh ngồi thẳng người, "Bác Trương, bác không cảm thấy việc này quá là trùng hợp sao? Trước lúc cháu đi tìm anh ta sao anh ta lại không thấy báo cáo của anh ta có vấn đề? Tại sao anh ta lại muốn khám nghiệm lại từ đầu, nếu châm lửa thì sao lại tự thiêu chết mình?"

"Sự việc xảy ra bất thường chắc chắn có điều ẩn khuất!" Lão La đột nhiên nói, "Bên trong chắc chắn có vấn đề, vụ án này, nói không chừng có nội tình đặc biệt."

Ánh mắt ông lão sắc như guom nhìn chăm chăm Lão La, Lão La cũng không nhượng bộ, nhìn thẳng vào mắt ông lão. Chỉ có điều giây phút đó, người cậu ấy đã ướt đầm mồ hôi.

"Cậu là cháu của Lão La sao? Ta từng nghe Lão La nói ông ta có một đứa cháu, hiện đang làm luật sư?" Ông lão nói.

"Bác quen mấy bác cháu?" Lão La ngẩn người.

"La gia ngũ kiệt, bốn người trên thương trường, một người làm quan, những người trên thương trường ta không giao thiệp mấy, còn người làm quan thì cũng có thể gọi là quen biết lâu năm rồi." Ông lão nói, "Có điều đến đời cậu, mấy anh em đều lẫn lộn trên thương trường, vốn chỉ kì vọng vào cậu đi theo nghiệp chính trị, kết quả cậu nhất định phải làm luật sư, vì việc này, Lão La không ít lần kêu ca với ra."

Lão La ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Ông lão không nói gì nữa, rút ra một điếu thuốc, vừa châm lửa thì bị Trương Tĩnh gạt lại: "Bác sĩ nói rồi, không cho bác hút thuốc."

"Con nhỏ này." Ông lão bất lực lắc đầu, "Các cháu muốn biết điều gì? Bây giờ hỏi đi, vì đứa cháu gái nhỏ này của ta, ta cũng phá lệ một lần."

"Cháu biết mà, bác Trương tốt với cháu nhất, còn tốt hơn cả bố cháu." Trương Tĩnh cười hi hi, rút tấm ảnh từ trong túi ra, "Việc của Lâm Thanh, bác Trương đã biết rồi, anh ta nói hôm đó đi tham dự một bữa tiệc, chắc chắn là đến chỗ bác rồi, đúng không ạ?"

"Ừm." Ông lão gật gù đầu.

"Vậy bác xem giúp cháu cái này, hôm đó có mấy chiếc xe loại này ạ?"

"Đây là xe của Lão Lâm mà, để ta nhớ xem nào." Ông lão ngửa đầu lên nghĩ, "Hai cái, đúng rồi, Lão Lâm đặc biệt thích loại này, cả hai chiếc xe nhà cậu ta đều là loại này, một cái cậu ta lái, một cái vợ con cậu ta lái."

"Thế còn người này ạ?" Trương Tĩnh lại đưa ra tấm ảnh.

"Ồ, cháu đang đồ bác Trương của cháu đấy à, người này đến mặt còn không có, làm sao mà bác đoán ra được?" Ông lão cười ha ha, nhưng trong giọng nói của ông lại không cảm thấy là ông không nhận ra.

"Bác Trương lợi hại như vậy, nếu như đã gặp, chắc chắn là sẽ nhận được ra mà." Trương Tĩnh nói.

"Nếu như bác nhớ không nhầm, cô gái này chắc là người mà Lâm Thanh dẫn đến, hình như là thư kí của cậu ta." Ông lão đột nhiên nhú mày, "Tĩnh Tĩnh à, bác nghe nói vụ của Lâm Thanh là tai nạn giao thông, đâm chết người, không phải chính là cô gái này đấy chứ?"

"Danh tính vẫn chưa được xác định, có điều, nếu như bác nhận không nhầm thì khả năng là đúng ạ." Trương Tĩnh nói.

"Việc này e là còn có ẩn tình gì khác." Ông lão nhú mày nói.

Trương Tĩnh lập tức ngồi ngay ngắn lắng nghe: "Bác Trương, bác nói cháu nghe đi."

"Bác không dám đảm bảo gì đâu nhé." Ông lão nói, "Chỉ là trực giác của bác thôi."

"Trực giác của bác Trương nhất định không sai." Trương Tĩnh nói.

"Cô gái này họ gì, tên gì bác không biết. Có điều tối hôm đó, cô ta và con trai Lão Lâm – Lâm Quả Quả rất thân mật, buổi tiệc chưa kết thúc, cô gái đã về trước, chưa đầy năm phút sau, Lâm Quả Quả cũng lái xe về. Khoảng chừng mười phút sau, vợ Lão Lâm nhận được một cuộc điện thoại rồi cũng ra về. Sau đó tầm gần nửa tiếng, Lão Lâm nhận một cuộc điện thoại, cũng về luôn." Ông lão nói, "Trong khoảng thời gian đó đã xảy ra việc gì thì bác quả thực không biết."

"Manh mối này rất quan trọng, cảm ơn bác Trương." Trương Tĩnh đứng dậy, cúi người, "Cháu phải đi gấp đây, nếu như không phá được vụ án này, tìm ra hung thủ thực sự, không biết anh cảnh sát kia với vụ án này có mối quan hệ thì cháu gặp rắc rối to rồi."

"Con nhỏ này!" Ông lão cười thiếu não, "Đi đi, đi đi, ta cũng không giữ. Rảnh rồi thì thường xuyên đến thăm bác Trương của cháu là được."

"Bác Trương này..." Lão La vừa lái xe, vừa từ gương chiếu hậu nhìn ông lão vẫn đang đứng bên cạnh cửa, nhú nhú mày.

"Là chiến hữu của bố em." Không đợi Lão La hỏi hết câu, Trương Tĩnh đã nói, "Hai người đã cùng nhau thực hiện nhiệm vụ ở biên giới, trong trận chiến đầu đó, bác Trương hy sinh khả năng có con của mình để cứu sống bố em. Sau khi chuyển ngành, hai ông già, một người thi đi theo sự nghiệp chính trị, một người thi theo thương trường, sau này có em, em liền có hai ông bố."

"Những lời ông ấy nói, có đáng để cho chúng ta tham khảo không? Tôi hỏi.

"Em thấy rất có giá trị đó." Trương Tĩnh nói, "Ông vốn xuất thân là trinh sát viên, con mắt rất sắc bén. Ông nói như thế nào thì chắc chắn là như thế đó."

"Giỏi như vậy, sao ông còn chưa lên trời?" Thấy Trương Tĩnh nói với giọng sùng bái, Lão La châm chọc nói. Trương Tĩnh không hề để ý mà chỉ chỉ về phía sau, một chiếc trực thăng, đúng là trực thăng, đang đỗ ngay trong sân nhà. Lão La tối sầm mặt, không nói gì nữa.

"Lão Giản, cậu có nhớ Hồ Khả đã từng nói gì không?" "Một lúc sau, Lão La hỏi.

"Câu nào?"

"Không mong được xử vô tội, chỉ cần giảm hình phạt đi được vài năm là được." Lão La nói, "Điều này giống với việc cô ta khẳng định Lâm Thanh không gây ra vụ việc. Hai người nói xem, cô ta liệu có khả năng cũng dính dáng gì đó đến vụ án này không?"

"Theo như lời bác Trương nói, rõ ràng bác cho rằng Lâm Quả Quả mới là hung thủ thực sự của vụ án này, nếu mà như vậy, tình mẫu tử sâu nặng, Hồ Khả có khi đúng là tham gia vào việc che giấu chân tướng sự việc." Trương Tĩnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

"Đây là sự thực!" Trong điện thoại, Trương Tĩnh đang báo cáo lên lãnh đạo về những suy đoán của mình, có điều cấp trên của cô rõ ràng không để tâm đến.

"Trương Tĩnh, cô lập tức quay về Sở cho tôi, vụ án này không liên quan gì tới cô!" Đầu dây bên kia, cấp trên của Trương Tĩnh gầm lên, "Rắc rối cô gây ra chưa đủ lớn sao? Lý Diệu dù gì cũng là một cảnh sát, giờ người chết rồi, hi sinh trong lúc thi hành nhiệm vụ, cô còn nói người ta tự thiếu?"

"Em không biết, anh không điều tra, em tự đi điều tra! Lãnh đạo, anh đừng có quên, thư ký ủy ban kiểm tra kỷ luật họ Trương!" Trương Tĩnh dựa vào xe, nhàn nhả nói, "Nể tình giao hữu giữa anh và bố em, vụ án này, công lao em dành tặng anh hết."

Đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc, rồi nói: "Trương Tĩnh, việc này quan trọng, em nghiêm túc chút cho tôi, tôi đồng ý cho em đi điều tra, nhưng, nếu như không điều tra được cái gì, em phải coi như chưa có việc gì xảy ra, trở về kiểm điểm đình chỉ công tác."

"Kiểm điểm thì kiểm điểm." Trương Tĩnh ngược đầu, "Lãnh đạo, trong ổ D ở máy tính của em có một tệp văn bản tên là 'Kiểm điểm', nếu như anh chống không nổi nữa thì tìm trong đó một bản kiểm điểm phù hợp, in ra, rồi tùy tiện ký một chữ, nộp lên trên là được."

Nói xong cô liền dập máy.

Lúc này, chúng tôi vừa ra khỏi bệnh viện, Trương Tĩnh đến đây để tìm một người, một người chúng tôi đã từng gặp, cậu bé mắc bệnh máu trắng.

Trong lúc đó ở công ty Lâm Thanh, một đội cảnh sát thực tập được điều động từ trường cảnh sát đã lên trên, đang tìm hiểu tình hình.

Đám cảnh sát này cũng là Trương Tĩnh dùng nghĩa của bố cô ấy điều đến, mục đích rất tốt đẹp: "Diễn tập". Trong tình hình bản thân được bữa sớm lo chưa xong bữa tối của mình, cảnh sát chính quy không thể điều động được, tự mình điều tra lại có khả năng dẫn đến sự nghi hoặc của đối tượng, cô đành phải ra hạ sách này.

Từ những tin tức phản hồi lại cho thay, sau khi Lâm Thanh bị tạm giữ, mọi công việc ở công ty đều do Hồ Khả điều hành. Việc đầu tiên khi Hồ Khả đến công ty là thu dọn gọn gàng mọi dấu vết để lại của thư ký Từ Phi, thông báo với bên ngoài là cô ta đã xin nghỉ việc.

Thông tin này khiến cho đám cảnh sát thực tập không hề biết đến mục đích chính của nhiệm vụ lần này cảm thấy vô cùng chán nản, nhưng mấy người chúng tôi lại hoàn toàn ngược lại. Điều này có nghĩa là những suy đoán của bác Trương là chính xác. Sau khi hỏi được địa chỉ chỗ ở của Từ Phi, chúng tôi lái xe đến một căn phòng trọ.

Căn phòng đầy bụi bặm, nhìn là biết đã lâu rồi không có người ở. Một bức ảnh Lâm Thanh chụp cùng một người phụ nữ được đặt ở đầu giường. Người phụ nữ trong ảnh không phải là Hồ Khả, mà là một cô gái có thân hình duyên dáng, khuôn mặt xinh đẹp.

Tôi thừa nhận, đối diện với một cô gái như thế này, cho dù là tôi, cũng có chút tâm tình xao động.

Sau khi Trương Tĩnh thu thập một phần dấu vết cuộc sống trong căn phòng, bèn đưa tới phòng thực nghiệm của trường. Bây giờ cô không dám quay về Sở, ai biết người bên đội Cảnh sát giao thông vẫn còn đang chặn ở đó đợi cô về thì sao?

Trong lúc đợi kết quả, Trương Tĩnh lại lấy lý do "diễn tập", tìm người phụ trách nhà trường, mượn một nhóm học viên chuyên ngành giám định dấu vết đi thẳng đến xưởng sửa xe riêng nhà Lâm Thanh.

Được giúp đỡ Trương Tĩnh, người phụ trách trường cảnh sát cũng vui mừng khôn xiết, đám học viên vẫn chưa được chính thức công tác làm việc lại càng dốc sức. Chỉ mất nửa tiếng đã kiểm tra ra là, sau Tết trung thu ngày 14 tháng 9, Lâm Quả Quả chưa lái lại chiếc xe này. Mà sản nghiệp Lâm gia chỉ có duy nhất xưởng sửa xe này. Chiếc xe của Lâm Quả Quả suốt từ hôm đó đều để trong xưởng sửa xe nhà mình.

Đối diện với sự xuất hiện của cảnh sát, người làm trong xưởng sửa xe hoàn toàn không có sự kháng cự, ngoan ngoãn phối hợp hành động. Thực tập sinh lấy được một ít các dấu vết trên chiếc xe, sau đó mang về phòng thực nghiệm ở trường để giám định.

Dù chiếc xe đã được lau chùi xử lý vô cùng cẩn thận, nhưng đối diện với giám định vật chứng vi lượng, mọi sự cố gắng đều là vô ích.

Gần như cùng một lúc, giám định đối chiếu DNA giữa nạn nhân với Từ Phi đã hoàn thành, trên xe của Lâm Quả Quả cũng tìm thấy vật chứng quan trọng.

Lúc Trương Tĩnh đặt tập báo cáo giám định trước mặt cấp trên của cô, vị lãnh đạo này nhìn cô với vẻ bất lực nói: "Lần cuối cùng, cô mà còn thế này lần nữa, đặc biệt là còn làm cùng với hai luật sư kia nữa, tôi sẽ xin điều cô đi."

Anh ta vừa nói vừa rút ra từ trong ngăn bàn một bản điều tra. Đó là tài liệu điều tra giám định viên vụ án này, Lý Diệu.

Trương Tĩnh nhận bản báo cáo, mặt mũi tươi cười rạng rỡ: "Lãnh đạo, anh cũng biết chắc chắn đây không phải là lần cuối cùng. Có điều em đảm bảo, lần sau em sẽ không gây rắc rối cho anh nữa là được chứ gì. Cho em "Lệnh bắt bị can để tạm giam" nhé?"

"Cô..." Vị lãnh đạo dờ khóc dờ cười hạ bút kí "Lệnh bắt bị can để tạm giam" mà Trương Tình sớm đã thảo sẵn, "đứng là giống hệt bố cô."

"Chẳng giống gì cả." Trương Tình ngẩng đầu lên, "Nếu là bố em, sớm đã bắt người về đây rồi, còn cần gì lệnh bắt chứ."

Lâm Quả Quả vẫn dáng bộ đó, tóc nhuộm vàng, trong ánh mắt luôn lộ ra vẻ ngông cuồng ngạo mạn khiến người ta cảm thấy chán ghét. Khi cảnh sát hình sự đưa ra "Lệnh bắt bị can để tạm giam", yêu cầu cậu ta kí, Lâm Quả Quả quay người bỏ chạy nhưng bị Trương Tình đưa chiếc chân dài của mình ra ngăn, lập tức ngã sòng soài trên đất.

"Không phải bà nói là không sao sao? Không phải bà khẳng định sẽ không liên quan đến tôi sao? Tệ nhân, bà lừa tôi!"

Lâm Quả Quả bị cảnh sát áp chặt xuống đất nhưng vẫn cố gắng quay đầu lại, nhìn mẹ mình – Hồ Khả, chửi như tát nước.

Hồ Khả mặt tái mét, nhưng không hề phản bác lại những lời chửi mắng của con trai.

"Luật sư Gián, luật sư La, tôi đưa tiền cho các anh là muốn các anh giúp tôi thắng vụ kiện này, chứ tôi không bảo các anh đến phá hoại gia đình chúng tôi." Hồ Khả nhìn chúng tôi lạnh lùng nói.

"Chúng tôi đã thực hiện đúng lời hứa. Bây giờ chồng của chị đã bình an vô sự rồi. Ừm, nói như vậy chưa kín kẽ lắm, ít ra vụ tai nạn coi như là qua rồi, lái xe nguy hiểm và lái xe khi uống say, giam giữ mấy ngày là sẽ thả ra thôi. Còn về con trai chị, điều này không có trong hợp đồng của chúng ta." Lão La nhún vai nói.

"Các người nhất định sẽ phải trả giá!" Hồ Khả nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Xin chị hãy chăm sóc mình cho tốt trước đã!" Trương Tình cười nhạt, "Chị Hồ Khả, hiện chị đang liên quan đến việc đưa hối lộ cho nhân viên công chức nhà nước, làm giả chứng cứ, bao che người phạm tội. Bản này là của chị, phiền chị kí vào cho." Trương Tình lấy ra một bản "Lệnh bắt bị can để tạm giam" nữa, đưa ra trước mặt Hồ Khả. "Được, được lắm."

Lúc này, Hồ Khả bỗng nhiên cười thành tiếng, nhấc tay kí vào lệnh bắt, gơ hai tay ra.

"Thế là thế nào?" Vừa nhìn Hồ Khả bị cảnh sát đưa đi, Lão La vừa cảm thấy khó hiểu, "Làm giả chứng cứ, bao che người phạm tội anh có thể hiểu, ở đâu ra cả tội đưa hối lộ vậy?"

"Lý Diệu đó." Trương Tình phe phẩy lệnh bắt, "Người bên kiểm tra kỉ luật đã tìm hiểu rõ tài khoản cá nhân của Lý Diệu có ba triệu tệ, người chuyển tiền vào là Hồ Khả."

Nói đến đây, Trương Tình bỗng nhiên thờ dãi: "Sai một li đi một dặm. Thật đáng thương cho con của anh Lý Diệu này, không biết giờ phải làm sao."

Lý Diệu vốn có một gia đình hạnh phúc, nhưng năm trước, đứa con duy nhất của anh ta mắc phải căn bệnh máu trắng. Để cứu chữa cho cậu bé này, anh ta đã bán hết sạch của cải trong nhà, còn vay mượn bên ngoài không ít tiền. Đúng trong hoàn cảnh đó, trước những điều kiện mà Hồ Khả đưa ra, Lý Diệu đã dao động.

Thế nhưng dù sao anh ta cũng là cảnh sát lâu năm có hơn mười mấy năm trong nghề, làm xong việc này, bản thân cũng luôn canh cánh trong lòng, số tiền đó vẫn chưa hề động vào. Chúng ta đến tìm anh ta, trở thành cộng có cuối cùng khiến cho con lạc đà ngã quy."

Kế hoạch của Lý Diệu rất đơn giản, kiểm tra lại từ đầu toàn bộ chiếc xe gây ra tai nạn. Trong lúc làm việc, do chiếc xe tự bắt cháy, bản thân sẽ hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ. Như thế, anh ta không chỉ có thể loại bỏ được tội danh ăn hối lộ mà còn hoàn thành được nhiệm vụ mà Hồ Khả ủy thác, không đắc tội với người phụ nữ này, thậm chí còn có thể được phong tặng danh hiệu.

Đáng tiếc, anh ta gặp phải Trương Tình, đặc biệt là mạng theo đứa con mắc bệnh của mình gặp phải Trương Tình.

"Anh vẫn có chỗ chưa hiểu." Lão La gãi gãi đầu, "Tại sao Hồ Khả lại phải đưa tiền? Cô ta làm thế không phải là đẩy chồng mình vào đồng lửa sao?"

"Cô ta muốn báo thù." Trương Tình lắc đầu, "Từ Phi trên danh nghĩa là thư kí của Lâm Thanh, trên thực tế hai người đó có mối quan hệ tình nhân. Điều này không khó nhận ra đúng không? Vì thế, các anh thấy đấy, trêu chọc ai thì trêu chọc, đừng trêu chọc phụ nữ!"

Đến lúc này, tôi bỗng nhiên hiểu những lời Hồ Khả nói lúc trước, muốn cho Lâm Thanh một bài học là vì sao.

Lâm Quả Quả sau khi bị bắt về Sở, dưới áp lực của phía cảnh sát, không chống cự nổi, trong vòng một tiếng đồng hồ đã khai nhận hết toàn bộ tội danh.

Có điều, hành vi phạm tội còn ghê tởm hơn nhiều so với sự suy đoán của chúng tôi.

Trong bữa tiệc tối hôm đó, Lâm Quả Quả vốn không hề có sức đề kháng đối với phụ nữ, quen trêu hoa ghẹo bướm ở khắp nơi, cậu ta đã trúng tiếng sét ái tình với Từ Phi xinh đẹp. Cậu ta biết cô là thư ký của bố mình, sau khi nói với nhau vài câu đơn giản, Từ Phi đã vui vẻ nhận lời mời đi cùng cậu ta, hơn thế còn rút lui trước, ra ngoài đường đợi cậu ta.

Lâm Quả Quả vội vã vào báo với bố mẹ rồi cũng lái xe rời đi. Có chút men rượu lại mãi mơ màng nghĩ đến thân hình mê người của Từ Phi, cậu ta không hề để ý đến Từ Phi đang đứng giữa đường đợi cậu ta.

"Rầm" một tiếng, Lâm Quả Quả định thần lại thì đã thấy Từ Phi nằm trên mặt đất, nhưng xe của cậu ta không hề dừng lại mà nghiêng qua người cô ta. Lái được thêm một đoạn, cậu ta mới đạp phanh xe.

Thấy mình đã đâm chết người, Lâm Quả Quả vô cùng sợ hãi, gọi điện ngay cho mẹ mình là Hồ Khả. Hồ Khả vội vã đi đến hiện trường. Nhìn thấy cảnh tượng này, cô ta không hề mắng chửi như những gì Lâm Quả Quả dự đoán, cũng không sợ hãi hay lo lắng. Khuôn mặt Hồ Khả hiển hiện một sự hưng phấn, điên cuồng.

"Con tiện nhân, mày cũng có ngày hôm nay!" Hồ Khả cười ha hả. "Con trai, con làm tốt lắm!"

"Mẹ... cô ta... cô ta chết rồi đây, cảnh sát sẽ đến bắt con! Mẹ, mẹ cứu con!" Lâm Quả Quả khóc lóc khản cổ.

Hồ Khả dường như không nghe thấy tiếng khóc của con trai: "Con trai, con nghe đây, con tiện nhân này chết cũng chưa hết tội, con tưởng nó dụ dỗ con là vì cái gì chứ? Đó là vì bố con không đồng ý ly hôn với mẹ để cưới nó. Nó mới nghĩ đến việc dụ dỗ con! Cả đời này cũng đừng có nghĩ đến việc bước vào cửa nhà chúng ta!"

"Mẹ, rốt cuộc bây giờ phải làm sao!"

"Cứu... cứu với!" Từ Phi nằm trên đường rên rỉ kêu rên yếu ớt.

"Con về nhà đi, việc này coi như chưa xảy ra, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ cứu con, việc này không liên quan gì đến con." Hồ Khả nhìn Từ Phi đang gầy gầy, khuôn mặt lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Cô ta lên xe, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô gái trẻ trong gương chiếu hậu, chậm chậm lái xe lùi về phía sau, lúc bánh xe lăn qua đầu Từ Phi, phía ngoài chiếc xe vang lên tiếng "phù, phù".

Âm thanh này khiến cho Lâm Quả Quả vô cùng sợ hãi, đến nỗi khiến cậu ta ngồi sụp xuống bên đường, tè cả ra quần. Nhưng Hồ Khả nghe thấy âm thanh này lại cảm thấy vô cùng vui tai, không ngừng lái xe nghiêng qua nghiêng lại lên đầu Từ Phi, cho đến khi đầu cô ta biến thành một đồng nát vụn. Lúc này cô ta mới vô cùng thỏa mãn lấy túi và điện thoại dẫn Lâm Quả Quả rời khỏi hiện trường.

Đúng như Trương Tĩnh nói, người đàn bà một khi đã báo thù, không ai có thể tưởng tượng ra được cô ta có thể làm ra việc gì.

Sau khi mang chiếc xe về đến xưởng sửa xe, giao cho công nhân thay lốp xe, xóa sạch dấu vết, cô ta liền gọi điện cho Lâm Thanh, báo anh ta nhà có việc gấp, lập tức trở về.

Lâm Thanh không biết có âm mưu, vội vã lái xe về nhà nhưng không cẩn thận dính vào vết tích của Từ Phi. Hay nói rằng, tất cả những điều này đều nằm trong dự tính của Hồ Khả, bao gồm cả việc thông báo với giám định kỹ thuật phía cảnh sát giao thông, xe của Lâm Thanh có khả năng dính líu đến vụ tai nạn xe đâm chết người.

Hồ Khả tuy thừa nhận hết mọi hành vi phạm tội của mình nhưng lúc nói đến việc Từ Phi chết dưới bánh xe của mình, khuôn mặt cô ta vẫn hiện lên vẻ kích động phấn khích của kẻ chiến thắng: "Con tiện nhân đó! Hồ ly tinh! Giết chết nó không phải là phạm pháp, tôi đang loại bỏ sâu bọ cho cả xã hội này!"

Tiếng cười hung hăng điên cuồng của cô ta vang vọng mãi trong phòng thẩm vấn.

Lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt, Hồ Khả tính toán lợi dụng pháp luật để rửa sạch tội cho mình nhưng lại không biết rằng đen là đen, trắng là trắng, pháp luật không thể thay đổi được bản chất của sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Vụ Án Thứ Sáu Một Cái Chết, Hai Mạng Người

Sự kết hợp của hôn nhân zêu cầu cả hai vợ chồng cùng phải trung thực, trung thực là quyền lợi thần thánh nhất trong tất cả mọi quyền lợi.

-----Rousseau-----

1

Type: Vy

Năm 2013, trên mạng từng lưu truyền một đoạn băng dài khoảng bốn phút được cắt ra từ một đoạn video của camera giám sát.

Trong đoạn băng, một cô gái bước vào trong thang máy, ấn nút tất cả các tầng. Sau đó, cô đứng thẳng dựa vào thang máy, trốn vào góc chết, vị trí mà

người ở bên ngoài thang máy không nhìn thấy được. Khoảng mười giây sau, cô gái ló đầu ra khỏi thang máy, nhìn ngó xung quanh một lượt, rồi cẩn thận bước ra ngoài, khua tay múa chân như đang kêu la, lại như đang xoè ngón tay ra đếm. Mười lăm giây sau, cô gái rời khỏi phạm vi giám sát của camera.

Trong toàn bộ quá trình này, cửa thang máy trước sau đều không đóng lại.

Đây chính là đoạn video nổi tiếng “Elisa Lam”.

Cô gái tên Elisa Lam người Canada gốc Hoa, ngày 31 tháng 1 năm 2013 mất tích tại Los Angeles, cảnh sát địa phương đã công bố đoạn băng này trên mạng với mục đích kiểm tìm các manh mối có liên quan.

Ngày 19 tháng 2, khách thuê phòng tại khách sạn Cecil nơi Elisa Lam từng lưu trú phản nản về việc nước trong phòng họ chảy quá yếu và có mùi lạ. Nhân viên khách sạn lập tức lên kiểm tra bể chứa nước trên tầng thượng, phát hiện ra thi thể của Elisa Lam.

Kì lạ là, lúc được phát hiện, Elisa Lam ở trong tình trạng lơ đãng, mà ngày 14 tháng 2, khách sạn Cecil vừa tiến hành kiểm tra chất lượng nước theo định kì, mọi việc đều bình thường.

Rốt cuộc Elisa Lam đã xuất hiện trong bồn nước vào lúc nào? Và tại sao lại xuất hiện ở đó? Cô ta đã làm thế nào mà có thể vượt qua cửa an toàn để lên trên sân thượng mà lại không kích hoạt hệ thống báo động?

Những điều này phía cảnh sát đều không nói rõ.

Ngày 20 tháng 6, nửa năm sau, cảnh sát Los Angeles công bố thông tin, cái chết của Elisa Lam là ngoài ý muốn, suy đoán cô bị trầm cảm, rất nhiều khả năng uống thuốc quá liều gây ra ảo giác.

Chân tướng vụ án này được phía cảnh sát bảo mật rất kín đáo, chúng ta khó có thể biết được. Nhưng từ đoạn băng lưu truyền trên mạng, điều chúng ta có thể biết được chỉ có thể là một câu chuyện truyền kì càng bí ẩn hơn.

Thế nhưng, tôi xin nhắc nhở các vị độc giả một chút, nếu như có dịp đến Los Angeles, nhất định tránh xa khách sạn Cecil. Trong lịch sử, khách sạn Cecil đã từng là nơi lưu trú của hai sát thủ nổi tiếng: Những năm 80 của thế kỉ trước, Ramirez, có biệt danh “Ác quỷ bóng đêm”, đã từng thuê phòng tại khách sạn này khi sát hại một người ở bên ngoài. Và sát thủ người Áo “Sát thủ thành viên” Unterweger trong thời gian lưu trú ở khách sạn, đã từng giết hại rất nhiều kĩ nữ.

Năm 1962, một khách thuê phòng nữ nhảy từ cửa sổ khách sạn để tự kết liễu đời mình, nhưng đồng thời làm chết một người đi đường vì cô rơi trúng người này. Năm 1964, Goldie Osgood, nổi danh với tên gọi “Quý bà bò câu” cũng bị cưỡng hiếp và sát hại tại phòng khách sạn, hung thủ cho đến giờ vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Ngay cả “Thước đo đen” nổi tiếng cũng có mối liên hệ không rõ ràng với khách sạn Cecil. Tháng 1 năm 1947, tại công viên Coast Gravity, phía tây nam Los Angeles phát hiện một thi thể nữ có diện mạo bị tàn phá khủng khiếp. Nạn nhân Short là một diễn viên không tiếng tăm, do thích màu đen nên được gọi là “Thước đo đen”. Lần cuối có người nhìn thấy cô là khi cô ngồi ở quán bar tầng 1 của khách sạn Cecil.

Ồ, đúng rồi, tôi kể tất cả những điều này đều vì muốn bạn cảm thấy sợ hãi, nguyên nhân thực sự chính là khách sạn Cecil. Tuy nằm ở trung tâm Los Angeles, nhưng tình hình trị an khu vực này cực kém, rất nhiều người nghiện hút, lưu manh và tội phạm cướp giật đều tập trung ở đây.

Quay về chủ đề chính.

Lúc ngồi sắp xếp lại dữ liệu camera trong máy tính, tôi đã phát hiện ra một tài liệu gần giống với đoạn băng của Elisa Lam. Đó là một vụ án chúng tôi đã từng giải quyết năm 2005.

Ngày 10 tháng 9 năm đó, một khách sạn nổi tiếng của thành phố này nhận được khiếu nại của khách hàng, phản ánh nước trong phòng chảy chậm, không ổn định. Hơn nữa trong nước có mùi khó chịu. Nhân viên điện nước lập tức tiến hành kiểm tra bể nước trên tầng thượng. Giây phút mở nắp bể nước, người nhân viên và đôi mắt trong bể nước nhìn thẳng vào nhau.

Đó là một người phụ nữ, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt lồi ra ngoài, trợn trừng nhìn thẳng về phía ngoài bể nước, tròng mắt bên trong đã đục ngầu. Mái tóc dài trôi lênh bênh, lay động theo dòng nước. Người nhân viên hét lên một tiếng, ngã lộn nhào vào trong bể nước.

Cảnh sát nhanh chóng đến hiện trường, vớt xác người phụ nữ từ trong bể ra. Bác sĩ pháp y bước đầu phán đoán, người phụ nữ đã bị ngâm trong nước trên năm ngày. Thời gian tử vong cũng khoảng trên năm ngày, các bộ phận cơ thể đã bắt đầu thối rữa.

Thi thể không có giấy tờ tùy thân kèm theo, cũng không có đồ vật gì có thể chứng minh được thân phận của cô. Cảnh sát khu vực tiến hành thông báo trên phạm vi toàn thành phố, một manh mối đã được nhanh chóng gửi đến tổ chuyên án.

Hai ngày trước, đồn công an ở một khu vực khác trong thành phố nhận được báo án từ Lưu Bằng, giám đốc kinh doanh của một công ty nọ sau khi đi công tác trở về thì phát hiện vợ mình, Thiệu Hoa, đã mất tích.

Cảnh sát mời Lưu Bằng đến nhận xác, chứng thực nạn nhân chính là Thiệu Hoa – người đã mất tích nhiều ngày.

Hơn nữa, bác sĩ pháp y sau khi khám nghiệm kĩ càng hơn đã nhận định rằng Thiệu Hoa là bị người khác giết hại.

Mặc dù bị ngâm trong nước nhiều ngày, cơ thể bị trương lên, rất nhiều đặc điểm đặc trưng riêng đã biến mất, nhưng khi bác sĩ rạch phần cổ của Thiệu Hoa vẫn phát hiện các tổ chức dưới da, mô cơ, tuyến giáp trạng và các phần cơ thể xung quanh có xuất huyết, phần gãy của xương và sụn ở cổ họng và xương móng khá rõ ràng.

Kiểm tra nội tạng của nạn nhân còn thấy tâm thất trái, gan, thận, phổi và các phần nội tạng khác đều tụ máu, phổi có dấu hiệu bị dãn. Dưới màng đệm và niêm mạc của các cơ quan nội tạng nhiều nơi có dấu hiệu xuất huyết rõ rệt. Tất cả những điều nêu trên đều là những đặc điểm rõ ràng gây ra tử vong, nói cách khác, Thiệu Hoa là bị người ta ném vào bể nước sau khi đã bị bóp cổ chết.

Điều khiến những người tham gia phá vụ án này phần nộ chính là bác sĩ pháp y phát hiện người bị hại Thiệu Hoa đang có thai. Thai nhi đã được hai tháng.

Cảnh sát lập tức triển khai điều tra khách sạn, thế nhưng, điều bất ngờ là, nhân viên khách sạn không hề có ấn tượng gì về Thiệu Hoa, kiểm tra sổ theo dõi đăng kí khách cũng chứng thực, Thiệu Hoa không hề thuê phòng ở khách sạn này. Thế nhưng cảnh sát lại phát hiện ra tên của một người khác trong sổ theo dõi đăng kí khách, chồng của Thiệu Hoa, Lưu Bằng.

Nhưng đoạn băng của camera giám sát thang máy khách lại hiển thị, Thiệu Hoa trong ngày được cho là ngày tử vong theo suy đoán của bác sĩ pháp y, quả thực đã xuất hiện ở khách sạn này.

Đó là đoạn băng khiến cho cảnh sát cảm thấy vô cùng khó hiểu. Độ dài không quá hai phút.

Trong đoạn băng, Thiệu Hoa từ tầng 8 của khách sạn vội vã lao vào thang máy. Sau khi ấn một loạt nút các tầng đã trốn vào góc trong cùng của thang máy.

Khi thang máy xuống đến tầng 5, cửa thang máy mở ra, một người đàn ông camera không thu được dung mạo đã định bước vào trong thang máy, nhưng gặp phải sự phản đối kịch liệt của Thiệu Hoa. Hai người phát sinh tiếp xúc cơ thể. Cuối cùng Thiệu Hoa dùng chân đá một phát vào hạ bộ của người ngày, người đàn ông ngã quỵ, giật lấy túi của Thiệu Hoa chạy mất.

Trong lúc tiếp xúc, Thiệu Hoa đã có bộ dạng như đang kêu gào, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Thang máy sau khi xuống đến tầng 2, Thiệu Hoa đã thò đầu ra khỏi thang máy, quan sát trái phải một hồi, mới đi ra khỏi thang máy. Từ sau lúc đó, trong camera giám sát không còn thấy xuất hiện bóng dáng của cô nữa.

Cảnh sát ban đầu nghi ngờ đây là một vụ án cướp giật giết người, vì hành động kì lạ của Thiệu Hoa cho thấy, cô rõ ràng là đang trốn tránh một ai đó. Việc ấn một loạt nút các tầng trong thang máy là để cho người ở bên ngoài thang máy không biết được rốt cuộc cô muốn đến tầng mấy. Đây cũng là cách trốn tránh các phần tử tội phạm mà trên mạng lưu truyền rộng rãi. Cách làm này liệu có ích không, tạm thời chúng ta không bàn đến, nhưng ít nhất trong vụ án này, nghi phạm sau khi cướp túi của Thiệu Hoa đã không còn xuất hiện lại.

Một mặt, bác sĩ pháp y tiến hành kiểm tra tỉ mỉ thi thể của Thiệu Hoa, mục đích lấy thêm vật chứng vì lượng từ móng tay của cô, sử dụng làm chứng cứ giám định. Nhưng thi thể từng bị ngâm trong nước hơn năm ngày liệu còn có thể giữ lại được những chứng cứ này hay không, cảnh sát không dám hi vọng quá nhiều.

Mặt khác, điều tra viên lần nữa vào khách sạn, thử điều tra rõ việc gì đã xảy ra sau khi Thiệu Hoa ra khỏi thang máy. Đồng thời cũng áp dụng biện pháp cường chế với chồng của Thiệu Hoa – Lưu Bằng. Anh ta đã nói dối về hành tung của mình. Khi đó cảnh sát suy đoán, sau khi Thiệu Hoa ra khỏi thang máy, vốn định đi xuống tầng 1, nhưng lại không xuất hiện ở sảnh tầng 1, rất có khả năng lúc đó cô đã ngược hướng đi lên trên.

Từ việc cô ấn nút tất cả các tầng trong thang máy có thể thấy, khi đó cô hoàn toàn không bị sợ hãi đến mức mất hết cả lí trí, có thể nghĩ được đến việc hung thủ khả năng đang đợi cô ở chiều nghỉ giữa tầng 1 và 2.

Thế nhưng, trong lúc hoảng loạn cô không hề ý thức được là, nếu như hung thủ ra tay ở chiều nghỉ giữa tầng 1 và 2, không thể không làm kinh động đến người ở đại sảnh tầng 1, xem ra nơi vừa nguy hiểm lại vừa an toàn, đó là con đường thoát thân duy nhất của cô. Hung thủ vừa vận đang đứng ở tầng trên đợi cô, sau khi tiến hành khống chế cường ép đã sát hại cô, sau đó thả cô vào bể nước trên tầng thượng. Khác với khách sạn trong vụ Elise Lam, ở khách sạn mà Thiệu Hoa bị sát hại, muốn lên tầng thượng chỉ cần mở khoá cửa, hoàn toàn không có hệ thống cảnh báo, mà khoá cửa trên tầng thượng đã được cảnh sát kiểm tra, đúng là bị hỏng.

Nhưng suy đoán này không có cách nào chứng thực được. Lúc cảnh sát bắt tay vào vụ án này, sự việc đã xảy ra gần một tuần, khách sạn đã quét dọn thang bộ không chỉ một lần, các vết tích đều đã bị biến mất gần hết.

Lượng khách của khách sạn tuy không lớn nhưng hàng ngày người ra người vào. Tính lưu động của nhân viên vô cùng lớn. Điều này khiến cho việc điều tra phá án của cảnh sát gặp rất nhiều khó khăn.

Bước ngoặt của vụ án lại bắt nguồn từ bố mẹ của Thiệu Hoa và trên hết chính là cảnh sát không nuôi hi vọng nhất.

Bố mẹ Thiệu Hoa cung cấp một tin vô cùng quan trọng. Sau khi Thiệu Hoa mất tích, Lưu Bằng không hề báo với họ về việc này. Họ cho rằng, Lưu Bằng là nghi phạm lớn của vụ án.

Lưu Bằng xuất thân từ nông thôn, tốt nghiệp nghiên cứu sinh của một trường đại học trọng điểm trong nước, là “phượng hoàng nam” điển hình mà mọi người vẫn hay gọi.

Đối với hôn nhân của Lưu Bằng và Thiệu Hoa, bố mẹ Thiệu Hoa không hề thừa nhận, cho rằng Lưu Bằng có được địa vị như ngày hôm nay hoàn toàn là

do dựa vào Thiệu Hoa mà có được. hơn nữa, vài ngày trước khi Thiệu Hoa mất tích, cô từng gọi điện cho bố mẹ. Trong điện thoại, cô nói mình đang nghỉ ngơi Lưu Bằng có người phụ nữ khác ở bên ngoài.

Bác sĩ pháp y sau khi khám nghiệm tử thi, kỹ càng cũng cho ra được một thành quả đáng mừng. Trong móng tay của Thiệu Hoa, họ đã tìm thấy vật chứng vi lượng vô cùng nhỏ bé. Sau khi hoá nghiệm chứng thực thuộc về bộ phận da người.

Phía cảnh sát lập tức lấy vật mẫu xét nghiệm DNA của Lưu Bằng, đối chiếu với vật chứng vi lượng trong móng tay của Thiệu Hoa, nhanh chóng cho ra kết luận đồng nhất. Tổng hợp với việc Lưu Bằng nói dối việc đi công tác nhưng trên thực tế là lưu trú tại khách sạn này, cảnh sát nhận định, Lưu Bằng là nghi phạm lớn nhất của vụ án.

Trước một lượng lớn chứng cứ, Lưu Bằng khai báo, bản thân đúng là không đi công tác mà hẹn hò với tình nhân ở khách sạn nơi xảy ra sự việc. Nhưng anh ta không biết lý do nào lại bị Thiệu Hoa bắt quả tang trên giường.

Hai người lập tức xảy ra tranh cãi kịch liệt, đoạn băng trong camera giám sát chính là cảnh tượng cãi vã, đánh lộn lẫn nhau của hai người. Nhưng đối với việc giết người, Lưu Bằng lại kiên quyết phủ nhận, kiên quyết nói rằng sau khi bị Thiệu Hoa đá ngã, liền tiếp tục đi thẳng xuống đại sảnh đợi nhưng đợi mãi cũng không thấy Thiệu Hoa đi ra.

Nghĩ đến việc Thiệu Hoa đang mang bầu, lo lắng cô có chuyện, Lưu Bằng vội vàng nhắn nhủ tình nhân vài câu rồi rời khỏi khách sạn, về nhà đợi. Cho đến hai ngày sau, anh ta vẫn không thể liên lạc được với Thiệu Hoa, liền đến đồn công an báo án.

Vì một số nguyên nhân, anh ta không hề báo việc này với bố mẹ Thiệu Hoa.

Nhưng trong sổ đăng ký của khách sạn ghi lại, thời gian Lưu Bằng trả phòng là 5 giờ chiều. Khoảng trống hai tiếng đồng hồ này, Lưu Bằng không thể giải thích. Anh ta biện giải rằng anh ta đã nói chuyện, giải thích với người tình. Nhưng cảnh sát không thể tìm thấy cô nhân tình này.

Để tìm manh mối phá án, cảnh sát trong lúc điều tra, bước đầu đã đăng lên mạng một đoạn trong đoạn băng video, nhận được phản ứng dữ dội trong cư dân mạng. Tuy không thể tìm được manh mối có giá trị nào, nhưng vụ án lại tạo ra ảnh hưởng xã hội cực kỳ ác liệt năm đó. Căn cứ theo chứng cứ xác thực, khâu cung của Lưu Bằng không ảnh hưởng lớn lắm. Cảnh sát nhanh chóng chuyển vụ án này qua viện Kiểm sát.

Lúc chúng tôi tiếp nhận vụ án này, án kiện vẫn chưa hoàn thành xong các công tác khởi tố, nhưng cũng đã bước vào các giai đoạn cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Type: Vy

Không giống với những người uỷ thác của đại đa số các vụ án trước, lần này đến văn phòng luật sư tìm chúng tôi là hai ông bà già đã thập cổ lai hy.

Buổi sáng hôm đó, tôi và Lão La vừa mới đến văn phòng đã nhìn thấy một đôi vợ chồng già đang đứng trước cửa, quần áo mộc mạc, tóc đã hoa râm, mặt mũi nhăn nheo, nhưng nước da thì lại màu đồng cổ, trông rất khoẻ mạnh. Ánh mắt tràn đầy khát vọng nhưng lại mang theo sợ hãi, đang do dự không biết có nên vào hay không.

Bà lão khoác trên vai một cái làn, phía trên được phủ một chiếc khăn len trắng, nhìn không ra trong làn có thứ gì.

“Hai bác, hai người có việc gì?” Lão La bước lên phía trên đón hỏi.

“Không, không, không, không có việc gì, không có việc gì.” Hai người vội vã rời khỏi văn phòng luật sư.

Tôi và Lão La nét mặt hồ nghi bước vào trong văn phòng, chưa đợi ngồi ấm chỗ, hai ông bà già đã quay trở lại, nét mặt bối rối.

“Đây là văn phòng luật sư Kiệt Minh phải không?” Ông lão ngần ngừ hỏi.

“Vâng ạ.” Tôi ngạc nhiên nhìn hai ông bà già, mỉm cười nói, “Mời hai bác vào trong ngồi, hai bác nhất định là có việc đúng không ạ?”

Hai ông bà vội vàng ngồi xuống ghế sofa: “chúng tôi muốn tìm luật sư Giản Minh và luật sư La Kiệt.”

“Cháu là Giản Minh.” Rót cho hai ông bà cốc nước xong, tôi ngồi xuống phía đối diện, “cậu vừa nói chuyện với hai bác lúc nãy là La Kiệt.”

“Luật sư Giản Minh, anh phải cứu con trai chúng tôi!” Bà lão liền quỳ sụp xuống, vừa khóc vừa nói.

“Bác gái, bác gái mau đứng dậy, mau đứng dậy!” Tôi vội vàng bước lên trên đỡ, “Bác gái, bác nói cho cháu biết có việc gì. Lão La, Lão La, lại đây!”

“Sao thế? Ai đến đập phá gì vậy?” Lão La cầm theo hai cây gậy, khí thế hùng hục từ phía trong văn phòng chạy ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì đứng đần ra, “Việc này là sao?”

Tôi trừng mắt nhìn Lão La nói: “Thu cái của khí kia của cậu lại! Qua đây nghe chuyện.”

“Bọn họ nói con trai chúng tôi đã giết người.” Bà lão ngồi lại lên ghế sofa, lấy tay chùi nước mắt, vừa khóc vừa nói.

“Khóc cái gì thế!” Ông lão ngồi bên cạnh bà khẽ quát một tiếng, sờ từ trong túi ra một bầu thuốc, nhét đầy thuốc vào trong bầu, hít một hơi rồi mới nói: “Gián đại lật sư, La đại luật sư, chúng tôi nghe nói, những người mà các anh từng giúp chưa ai không thắng kiện cả. Các anh liệu có thể cũng giúp chúng tôi được không?”

“Phải xem là việc gì đã, chúng cháu cũng không phải án nào cũng đều có thể thắng kiện.” Tôi có chút đắc ý, nhưng cũng có chút khó xử.

“Bọn họ nói Đại Bằng đã giết người, chúng tôi không tin, con chúng tôi, chúng tôi còn không biết sao?!” Ông lão hừm một tiếng, “Đám cảnh sát đó chắc chắn là đã đổ oan cho con trai chúng tôi rồi.”

“Bác à, bác có thể nói cho chúng cháu biết rốt cuộc là chuyện gì không?” Lão La hỏi.

“Chúng tôi cũng không biết.” Ông lão lắc đầu, “Cảnh sát nói là nó đã giết chết vợ mình, không cho chúng tôi gặp con trai.”

“Chắc chắn không phải là Đại Bằng.” Bà lão vội vàng nói, “Đại Bằng là một đứa trẻ ngoan, rất nghe lời cô gái kia. Cô gái kia nói chúng tôi người ở nông thôn sống trên thành phố không quen, Đại Bằng cũng không cho chúng tôi lên. Cô gái kia nói đường núi không dễ đi, nó cũng không để cô gái đó đến. Đại Bằng thương cô ta như vậy, sao có thể nói giết là giết được chứ?”

“Nếu như nói thằng con Đại Bằng này đã làm việc gì không đúng, cũng có, chính là việc ở bên ngoài lại tìm một người vợ nữa.” Ông lão nói, “Thế thì làm sao chứ? Vợ nó nói nếu sinh con đều phải mang họ mẹ, dựa vào đâu chứ? Đại Bằng tìm vợ sinh cho nhà chúng tôi một đứa là sai sao?”

Nghe logic của ông lão này, tôi và Lão La cùng lúc cười gượng.

“Bác ơi, nói nhiều như vậy, chúng cháu vẫn chưa biết rốt cuộc đã xảy ra việc gì.” Tôi nói.

“Các anh không phải là luật sư sao? Việc này tại sao lại không biết được chứ?” Ông lão hỏi ngược lại.

“Bác à, vụ án này nếu không phải chúng cháu đại diện, chúng cháu cũng không có quyền đi tìm hiểu rốt cuộc đã xảy ra việc gì.” Tôi nhẫn nại giải thích.

“Vậy các anh đại diện đi.” Ông lão nói, “Cô gái nọ nói, vụ án này giao cho các anh, nhất định có thể giúp chúng tôi thắng kiện.”

“Ai nói với bác vậy ạ?” Lão La cảnh giác hỏi.

“Tôi không quen.” Ông lão lắc đầu, “Chúng tôi muốn đi gặp con trai, đám cảnh sát không cho, lúc đi ra gặp phải một cô gái thanh tú nói với chúng tôi vậy.”

“Phải cô này không ạ?” Lão La chạy vào trong bàn làm việc, cầm một bức ảnh quay trở lại. Đó là bức ảnh, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Trương Tĩnh, Lão La “tự nguyện” đặt trên bàn làm việc.

“Chính là cô gái này.” Ông lão nói.

“Minh biết là thế mà.” Lão La đập một phát xuống đùi, “Bác trai, bác gái, hai bác đợi cháu một chút đã, cháu hỏi xem đã có việc gì xảy ra, được không ạ?”

“Được!” Ông lão hít thêm hơi nữa, nói, “Nhưng các anh phải nhanh lên nhé, việc ở nhà tôi vẫn chưa làm xong đâu.”

Tôi và Lão La đi vào trong phòng làm việc của cậu ấy, bấm số điện thoại của Trương Tĩnh.

“Tiểu La Tử.” Đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng Trương Tĩnh lạnh lạnh như chuông đồng, “Hiếm có, sao lại nhớ đến gọi điện cho em vậy?”

“Em còn dám nói nữa? Chuyện hai ông bà già là sao?” Lão La hỏi.

“Bọn họ đến tìm anh thật sao?” Trương Tĩnh rõ ràng cũng ngần ra, “Bọn họ là người nhà của nghi phạm.”

“Anh biết là người nhà, vụ án rốt cuộc là sao? Bây giờ người ta bám chặt lấy bọn anh rồi, nhất quyết đòi bọn anh phải tham gia vụ này, không cãi thẳng không được.” Lão La nói về bất lực.

“Xin lỗi anh, Tiểu La Tử.” Trương Tĩnh hiếm khi nói lời xin lỗi, “Em không nghĩ là họ đến tìm các anh thật, em còn nói với họ là các anh thu phí cao. Anh đợi em một chút, em tìm nơi yên tĩnh nói với anh về vụ án này.”

Vài phút sau, mới có lại tiếng của Trương Tĩnh: “Vụ án này xảy ra vào ngày 10 tháng 9, chính là vụ án tìm thấy xác một người con gái trong bể nước ở

khách sạn đó, các anh đều biết phải không?”

Tôi và Lão La quay sang nhìn nhau, rồi chậm chậm gật đầu: “Biết.”

“Bắt được hung thủ rồi.” Trương Tĩnh nói, sau đó cô kể lại một lượt toàn bộ tình hình phía cảnh sát nắm được. “Tóm lại, tình hình trước mắt là bác sĩ pháp y đã kiểm tra rõ ràng nạn nhân Thiệu Hoa chết do ngạt thở. Còn nghi phạm Lư Bằng cũng đã thừa nhận mình và Thiệu Hoa có phát sinh tiếp xúc cơ thể trong phòng. Để ngăn việc Thiệu HOa gào thét, từng bóp chặt cổ họng Thiệu Hoa, bịt mũi cô ta. Từ móng tay của nạn nhân còn tìm thấy bằng chứng vi lượng của Lư Bằng. Vụ án này, trước mắt xem ra là một vụ án chứng cứ đầy đủ rồi.”

“Đã như vậy rồi, em còn bảo họ đến tìm bọn anh làm gì.” Lão La đau đầu nhức óc nói.

“Thì em thấy bọn họ đáng thương quá mà.” Trương Tĩnh lẩm bẩm nói, “Ồi chao, vụ án này cũng không phải không thể xoay chuyển được, Lư Bằng và nạn nhân cãi nhau là vào lúc 3 giờ chiều. Anh ta trả phòng là lúc 5 giờ chiều. Ở giữa có hai tiếng đồng hồ trống, anh ta nói là giải thích với cô nhân tình đó. Nếu như có thể tìm thấy, nói không chừng có thể chứng minh Lư Bằng không có thời gian gây án.”

“Bọn em còn không tìm được, bọn anh đi đâu tìm.” Lão La cười nhăn nhó.

“Em không bỏ cuộc đâu, không phải là đang giúp các anh tìm đó sao.” Trương Tĩnh nói, “Với cả, nạn nhân rốt cuộc đã bị hại ở đâu, đến giờ vẫn chưa điều tra ra. Trong căn phòng Lư Bằng thuê không tìm ra dấu vết gì. Tuy không phủ nhận việc nhân viên dọn phòng đã dọn dẹp nhiều lần, dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, nhưng luôn có một nghi vấn.” Nói đến đây, cô lại đột nhiên nhớ ra việc gì, “Đúng rồi, Tiểu La Tử, em nói với các anh những điều này là vi phạm kỉ luật đấy. Các anh phải giữ bí mật cho em, nhất định không được nói với ai đâu đó.”

Lão La thở dài: “Chẳng thả em giết anh luôn đi cho rồi.”

Ngắt điện thoại, Lão La châm một điếu thuốc, nhìn tôi hỏi: “Sao?”

“Sao?” Tôi cũng nhăn nhó cười. “Cho là vì Tĩnh đi, vụ án này chúng ta cũng phải nhận thôi. Nếu không cái miệng của cậu sớm muộn cũng đẩy Tĩnh xuống hố thôi.”

“Tôi thấy là cô ấy đẩy chúng ta xuống hố thì có. Rõ ràng biết miệng tôi to còn nói với tôi những thứ đó làm gì.” Lão La thở một hơi thật dài, dập điếu thuốc, ra khỏi phòng làm việc.

Trên ghế sofa, ông lão vẫn đang hút tẩu, chắc phải là tẩu thứ hai rồi. Tàn thuốc của tẩu trước đó vương vãi trên bàn. Bà lão nhìn chúng tôi với vẻ mặt đang rất mong ngóng.

“Vụ án chúng cháu đã tìm hiểu rồi.” tôi nghĩ rồi nói, “Không phải không có khả năng thắng kiện, có điều, chứng cứ phía cảnh sát khá đầy đủ, chúng cháu không dám đảm bảo với hai bác điều gì.”

“Cô gái kia nói, các anh chắc chắn có thể thắng.” Ông lão trừng mắt nhìn, “Nếu như con trai chúng tôi mất mạng, chúng tôi sẽ tìm các anh.”

Bà lão bên cạnh vội vàng kéo kéo ông lão nói: “Giãn đại luật sư, La đại luật sư, ông nhà tôi tính khí không tốt, các anh đừng để bụng. Các anh nhận vụ án này là được.”

Nói rồi, bà đặt chiếc làn bên cạnh chân lên trên bàn trà: “Người dưới quê, chẳng có gì ngon. Ở đây có ít trứng gà nhà nuôi đẻ, ngon hơn trứng gà các anh vẫn mua ở thành phố, các anh cầm về ăn thử.”

“Không không không, hai bác khách sáo quá rồi.” Tôi vội nói.

“Chúng tôi không có mấy tiền cả, chút thành ý này các anh nhận hộ đi!” Bà lão nói.

Nghe đến câu này, mặt Lão La lập tức tái đi, trông ảo não vô cùng. Hai ông bà già vừa đi khỏi, cậu ta liền tự tát vào miệng mình: “Sao cái miệng mình lại như mắc nợ thế này? Vụ này chết chắc rồi.”

“Nghĩ thoáng tí đi, Lão La.” Tôi cười, đập đập vào vai Lão La, “Bố mẹ Lư Bằng không có tiền nhưng Lư Bằng là quản lí cao cấp của doanh nghiệp lớn, anh ta có tiền. Tôi đi gặp anh ta một lát, cậu cùng Tĩnh đi điều tra cô nhân tình của anh ta, trước khi ra toà xử nhất định phải tìm ra chứng cứ.”

Có điều, sự thực chứng minh, việc này tôi đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Tôi thuận lợi gặp được Lư Bằng. Trông anh ta khá đẹp trai, thân hình tựa tựa như tôi, nhưng sắc mặt lại không hề tốt, vừa vàng lại vừa nhợt nhạt. Về việc tôi và Lão La trở thành luật sư đại diện của anh ta, anh ta không có bất cứ ý kiến phản đối nào, thậm chí còn rất vui mừng, thoải mái trần thuật lại toàn bộ những việc làm của mình trong nga hôm đó. Những điều này đều trùng khớp với những gì anh ta đã khai với cảnh sát. Từ trong lời kể của anh ta, tôi không thể tìm được ra bất cứ chứng cứ nào có thể giúp anh ta thoát tội.

“Bây giờ chúng tôi chỉ có thể nghĩ cách tìm cô... của anh.” Tôi do dự một lát, không biết nên mở miệng thế nào, “Người mà hôm đó anh hẹn hò. Số điện thoại anh cung cấp, cảnh sát gọi không được, địa chỉ chỗ làm mà anh cung cấp cũng không tìm thấy người đó. Còn có cách liên hệ nào khác nữa không?”

“Có.” Lư Bằng nghĩ một lúc rồi nói, “Tôi nhớ ra rồi, số điện thoại tôi báo với cảnh sát là số điện thoại dùng liên hệ giữa hai chúng tôi, cô ấy còn có một

số điện thoại đi động dung trong công việc nữa. Số điện thoại là...”

Tôi vội vàng ghi lại số di động, nói: “Tôi về chuẩn bị cho vụ án đã, nếu như anh nhớ ra được manh mối mới nào, đừng vội nói với cảnh sát, nhất định phải thông báo với chúng tôi trước.”

Về đến văn phòng, tôi và Lão La, Trương Tĩnh cùng nhau gọi vào số điện thoại Lưu Bằng cung cấp, cuối cùng đã liên lạc được với người phụ nữ thần bí này.

Nhưng lời khai của cô ta lại chẳng giúp ích gì cho việc rửa sạch tội danh của Lưu Bằng.

“Bị người ta bắt rồi.” Trong điện thoại, giọng người phụ nữ cực kì mệt mỏi, ghen ngào nói, “Nhưng tôi cũng là kẻ bị hại mà! Tôi hoàn toàn không biết kẻ khôn nạn Lưu Bằng đó đã kết hôn rồi, anh ta còn luôn miệng nói muốn cưới tôi. Đàn ông, chẳng ai ra gì cả.”

“Cô rời khách sạn lúc mấy giờ?” Tôi có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn kiên trì hỏi.

“Anh ta vừa quay trở lại liền kéo tôi nói muốn giải thích với tôi, tôi không nghe, bỏ đi. Tầm khoảng ba rưỡi gì đó.” Người phụ nữ nói, “Có phải tôi là người phụ nữ hư hỏng không? Phá hoại gia đình người khác...”

Tôi im lặng một lúc, chưa kịp lên tiếng thì Trương Tĩnh đã nói: “Giống như chị nói đó, Lưu Bằng lừa chị, chị cũng chỉ là người bị hại thôi.”

“Cảm ơn chị.” Người phụ nữ nói, rõ ràng là thoải mái hơn nhiều, “Tôi cũng không muốn cứ tiếp tục như thế nữa, vì thế lúc đó đã vứt sim anh ta đưa cho đi.”

“Bây giờ thì sao? Làm thế nào bây giờ?” Sau khi dập điện thoại, tôi dựa người vào ghế, nói. “Vẫn không thể loại bỏ được khả năng Lưu Bằng gây án trong khoảng thời gian đó.”

“Giả định vô tội.” Lão La đột nhiên nói, “Lão Giản, phía cảnh sát hiện không phải đang theo hướng suy đoán có tội sao? Nhưng nguyên tắc của pháp luật phải là “giả định vô tội”. Cậu xem, khoảng thời gian trống Lưu Bằng đã làm gì cảnh sát không điều tra rõ được, hiện trường gây án đầu tiên cũng chưa tìm ra, tôi thấy có thể dùng nguyên tắc này để biện hộ.”

“Không được đâu.” Trương Tĩnh lắc lắc đầu, “Thực tế mà nói, ngoài việc chưa điều tra rõ được quãng thời gian này ra, tất cả các chứng cứ đều đã chỉ rõ Lưu Bằng chính là hung thủ. Anh ta nếu như phủ nhận việc mình đã không gây án trong quãng thời gian này thì bắt buộc phải cung cấp chứng cứ. Nguyên tắc sử dụng ở đây là người nào chủ trương người đó đưa ra bằng chứng. Còn về hiện trường đầu tiên án mạng xảy ra, tin em đi, nói là xảy ra trên tầng thượng hoặc nói nạn nhân, sau khi bị đẩy vào bể nước bị bóp chết, hoàn toàn được.”

“Vậy em nói đi, giờ phải làm sao?” Lão La nhìn Trương Tĩnh vẻ không bằng lòng.

“Hiện trường vẫn còn đó mà.” Trương Tĩnh nói. “Anh quên là vụ án Cố Minh đó chúng ta đã tìm ra manh mối bằng cách nào à?”

3

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi, Lão La và Trương Tĩnh, ba người đến khách sạn xảy ra vụ án. Sau khi chào hỏi người phụ trách khách sạn, ba người chúng tôi lên trên tầng thượng.

Ba bể nước hình trụ tròn cao tầm ba mét xếp thành hình tam giác đặt trên tầng thượng, trong đó có một đáy bể nước đã bị cắt rời. Hồ sơ ghi, bể nước này chính là bể nước phát hiện ra thi thể Thiệu Hoa. Lúc phát hiện, xác Thiệu Hoa đã bị ngâm đến trung phình, không tài nào nhấc lên qua nắp bể. Cảnh sát đành phải cắt đáy bể để đưa ra.

Nhìn mấy bể nước này, tôi nhũn chặt lông mày, muốn trèo lên được phía nắp bể, chỉ có thể mượn những mối hàn phía bên ngoài bể nước để làm bậc thang, nhưng những bậc thang này cực kì hẹp, một người trèo lên đã khá là nguy hiểm, đừng nói đến việc hung thủ còn phải vác theo một cái xác.

“Thế mà cũng được coi là nghi vấn à?” Nghe xong thắc mắc của tôi, Trương Tĩnh cười, “Anh trèo lên nhìn đi thì biết, miệng bể to hơn nạn nhân một chút, muốn thả vào bên trong, cần phải thuận theo phương thẳng đứng.”

“Điều này yêu cầu hung thủ không chỉ có cơ thể cường tráng, thân thủ cũng phải cực kì linh hoạt.” Trương Tĩnh nghĩ rồi tiếp tục nói, “Hồ sơ các anh cầm thực ra không hề đầy đủ. Người phụ trách vụ án này khi kiểm tra hiện trường phát hiện một vài dấu vết mài mòn trên cầu thang. Bọn họ cho là hung thủ có khả năng đã dung thiết bị leo núi. Lưu Bằng không phải là người thích leo núi, nhà anh ta cũng không phát hiện ra những thiết bị loại này.”

“Được rồi, quy tắc cũ.” Trương Tĩnh vỗ vỗ tay, “Anh Tiểu Minh, quỳ xuống. Tiểu La Từ, giả chết.”

“Hả?” Lão La đàn ra một lát, không hiểu lí do.

“Anh đóng vai nạn nhân ấy.” Trương Tĩnh nói. “Thiệu Hoa không thể tự mình chủ động leo lên nóc bể được, nhất định sau khi bị mất ý thức, bị hung thủ vác lên đó. Để tiết kiệm chút sức lực, anh chủ động một tí, để anh Tiểu Minh cõng anh đi.”

“Anh Tiểu Minh á, đừng nhìn vẻ đẹp tuấn tú của cậu ta, thực chất chỉ được cái mã ngoài thôi.” Lão La lắc lắc đầu, “Những việc khổ sai như thế này, vẫn để anh thì hơn.”

Nói rồi, cậu ta chủ động đi đến trước mặt tôi, cúi thấp người.

Tôi cũng không chối từ, Lão La nói không sai, tôi trông tuấn tú nhưng tố chất thể lực không hề tốt, xưa nay bình thường không mấy khi vận động. Nếu bảo tôi cõng Lão La hơn 75 cân kia trèo lên bể nước, quả thực có chút làm khó tôi.

Tôi hướng về phía Trương Tĩnh nhún nhún vai rồi leo lên lưng Lão La, thể nhưng một thằng cao hơn 1,8m như tôi, leo lên người Lão La chỉ có hơn 1,7m một chút, hai chân thông xuống, kéo dài trên đất. Trương Tĩnh đứng một bên bật cười thành tiếng.

“Không được, không được, thể này không được.” Trương Tĩnh nín cười, “Như thế này chắc chắn không thể leo được lên trên kia đâu, càng không thể thuận lợi mà nhét vào trong bể nước. Chúng ta phải chú ý đến điểm này, trên người nạn nhân không hề có vết trầy nào. Điều này chứng minh hung thủ phải cao hơn nạn nhân rất nhiều. Ít nhất phải cách nhau khoảng chừng 30cm.”

“Nạn nhân cao bao nhiêu nhĩ?” Lão La hỏi.

“Không cao, chỉ hơn 1,4m chút thôi, tầm như một đứa bé.” Trương Tĩnh nói.

Lão La nhìn nhìn tôi, rồi lại nhìn nhìn Trương Tĩnh: “Phù hợp với độ chênh lệch chiều cao đó chỉ có hai người thôi. Hay là, hai người thử xem?”

“Em gì thì cũng cao gần 1,7m, như thế gọi là phù hợp sao?” Trương Tĩnh bĩu bĩu môi, “Thôi, ai bảo em thích giúp người chứ. Anh Tiểu Minh, quỳ xuống.”

Tôi nghe lời cúi xuống, Trương Tĩnh thuận thế trèo lên lưng tôi. Cảm nhận được có thể thanh thoát uyển chuyển đang dựa vào lưng, mặt tôi bất giác nóng bừng.

“Tiểu La Tử, trong túi của em có một sợi dây thừng, anh lấy ra đây, trói tay em lại phía trước. Buộc chặt em và anh Tiểu Minh lại với nhau.” Trương Tĩnh dặn dò nói.

“Khỏi đi, không cần thế chứ?” Cảm nhận được sự mềm mại của Trương Tĩnh, tôi ngại ngùng nói.

“Người chết không thể nào phối hợp hành động với anh được.” Trương Tĩnh nghiêm túc nói, “Trên cổ tay nạn nhân có dấu vết bị trói buộc, ở ngực cũng có. Theo suy đoán của em, đây là tư thế thích hợp nhất để trèo lên bể nước. Còn về dây thừng leo núi, chỉ là công cụ hỗ trợ hung thủ phòng trường hợp mình rơi xuống thôi.”

Phía bên kia, Lão La đã lấy ra được sợi dây thừng ở trong túi của Trương Tĩnh.

“Ý của anh là, anh bây giờ mệt chịu không nổi nữa rồi, đừng thí nghiệm gì nữa.” Tôi thở hắt hắt, càng thấy thêm ngượng ngùng.

“Được rồi.” Trương Tĩnh nhảy từ trên người tôi xuống, đập đập tay, “Các anh cũng đã gặp Lưu Bằng rồi, thấy sức khỏe anh ta thế nào?”

“Nhìn bên ngoài thì thấy cũng khá tốt, có điều, anh cứ có cảm giác hình như anh ta bị bệnh gì đó.” Tôi lập tức nghĩ đến sắc mặt vàng vọt nhợt nhạt của Lưu Bằng, nói.

“Không phải hình như đâu.” Trương Tĩnh nghiêm túc nói, “Anh ta đúng là có bệnh, thậm chí bị thiếu bẩm sinh.”

“Cái gì?” Lão La ngẩn ra, “VẬY... vậy đứa bé?”

“Ai bảo với anh là thiếu một quả thận thì không thể có con?” Trương Tĩnh lườm Lão La một cái, “Trên lý thuyết, con người chỉ cần một quả thận là đủ dùng, giống như có những người để cứu giúp chữa trị những người bị suy thận, chẳng phải cũng cho đi một quả, giữ lại một quả đó sao. Không bị ảnh hưởng gì cả, bình thường như mọi người.”

Thể nhưng dù gì thì cũng thiếu mất một quả thận, chức năng cơ thể vẫn gặp phải những tổn hại nhất định. Cơ thể khá yếu chính là một trong những đặc điểm rất dễ thấy.” Trương Tĩnh nói, “Việc đến anh Tiểu Minh còn không làm được thì anh ta là một người có cơ thể bất thường như vậy càng khó mà làm được.”

“Bây giờ chúng ta phân tích tiếp việc này, ai sẽ có khả năng giết Thiệu Hoa? Và tại sao lại muốn giết Thiệu Hoa?” Trương Tĩnh hỏi.

“Người này chắc chắn phải rất quen thuộc với khách sạn, biết trên tầng thượng có bể nước, biết trong bể nước có thể chứa vừa một người.” Tôi nhìn bể nước trên tầng thượng, nghĩ một lúc rồi nói, “Còn phải có thời gian để chuẩn bị, hay nói cách khác, đồ dùng anh ta cần dùng đến phải ở trong khách sạn.”

“Hung thủ chính là người của khách sạn này!” Tôi nói giọng khẳng định, “Còn về động cơ, lúc này vẫn còn khó nói.”

“Bingo!” Trương Tĩnh phấn chấn nói, “Còn một vấn đề nữa, nạn nhân ngày hôm đó tại sao lại có mặt ở đây?”

“Không phải là để bắt gian tình sao?” Tôi ngẩn ra.

“Anh Tiểu Minh, anh nghĩ quá đơn giản rồi.” Trương Tĩnh lắc lắc đầu, “Những chứng cứ các anh có được đều là có lợi cho bên điều tra. Những chứng cứ bất lợi với bên điều tra, bọn họ không đưa cho anh xem đâu.”

“Trên thực tế, lần đầu tiên nạn nhân xuất hiện trong camera giám sát thang máy là trước khi Luru Bằng đến khách sạn.” Trương Tĩnh nghiêm túc nói.

“Trước đó. Lẽ nào...” Tôi nhủ mày, “nạn nhân sớm đã biết Luru Bằng sẽ hẹn hò ở đây, đến đây chờ trước?”

“Lão Giản ơi là Lão Giản, cậu quá ngây thơ rồi.” Lão La bỗng nhiên thờ dài, “Cậu nghĩ thử xem, rõ ràng camera giám sát thang máy đã chứng minh nạn nhân có đến khách sạn, tại sao phục vụ khách sạn lại đồng thanh nói chưa nhìn thấy cô ta?”

“Có người đã dẫn họ như vậy.” Lúc này, tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Thế nhưng không đúng, cảnh sát đâu có ngốc như vậy, chẳng nhẽ lại không phá thiện ra những điều này?”

“Đương nhiên là phát hiện ra.” Trương Tĩnh thờ dài, “Chỉ là những chứng cứ tìm thấy sau đó đều hướng về Luru Bằng, điều tra viên chính của vụ án cho rằng những điều này không quan trọng đến thế. Áp lực từ dư luận xã hội lại quá nặng nề, phía trên cũng thúc giục nhanh chóng tập trung phá án.”

“Hoang đường quá!” Tôi nghiêng rang nghiêng lợi nói, “Bao nhiêu vụ án oan sai đều do thế cả! Nếu như cảnh sát đến ngay cả dư luận xã hội còn chống cự không nổi thì làm sao mà giải quyết công bằng được?!”

“Bây giờ không phải là lúc nói những điều này.” Trương Tĩnh nói, “Bọn anh nghĩ là những thứ cơ mật thể này em dựa vào đâu mà có gan nói với bọn anh chứ? Tập trung nghĩ làm sao có thể tìm được hung thủ thực sự đi.”

“Đứa bé!” Lão La đột nhiên nói.

“Đứa bé nào?” Tôi và Trương Tĩnh cùng lúc ngẩn ra, hỏi lại.

“Nạn nhân đã có thai, hai người quên rồi sao?” Lão La nói, “Nếu như cô ta vốn không phải đến để bắt gian tình, vậy thì cô ta đến đây làm gì? Tĩnh, bác sĩ pháp y chắc chắn chưa nghiệm chứng đứa bé trong bụng nạn nhân rốt cuộc là con ai. Mà đứa bé này có khả năng là mấu chốt khiến Thiệu Hoa bị hại.”

Trương Tĩnh lấy báo cáo khám nghiệm tử thi từ trong túi ra, sau khi lật giờ sơ qua một lượt, lắc lắc đầu. “Do ấn tượng ban đầu rồi. Bác sĩ pháp y cho rằng cha của đứa bé là Luru Bằng, vì thế không làm giám định. Em quay về để kiểm chứng cái đã. Các anh thì sao?”

“Bọn anh đi gặp Luru Bằng, xem xem hôm đó rốt cuộc đã xảy ra việc gì.” Tôi nắm nắm đầm nói.

“Lấy cớ là đi công tác, thì phải làm cho giống.”

Trong buồng gặp mặt của trại tạm giam, tôi và Lão La đã yêu cầu Luru Bằng phải nhớ lại thật chi tiết ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều trọng tâm lần này là việc làm thế nào anh ta đã thoát khỏi được Thiệu Hoa.

Luru Bằng nhủ mày, từ từ nhớ lại. Sự việc đã xảy ra được vài tháng, có những chi tiết anh ta đã không còn nhớ rõ nữa.

“Cô ấy là một người rất nhạy cảm, từ trước đến giờ đều quản tôi rất chặt. Vì thế những việc như thế này, đến vé máy bay tôi cũng phải mua.”

“Anh ra sân bay một mình?” Tôi hỏi.

“Không.” Luru Bằng lắc lắc đầu, “Cô ấy lái xe đưa tôi ra sân bay. Làm xong thủ tục, lúc tôi vào bên trọng lên máy bay cô ấy mới đi về. Tôi cố ý chọn một chuyến bay đầy chỗ, đông đúc người, sau đó tôi lặng lẽ nấp đi, chắc chắn cô ấy đã rời khỏi tôi mới đến khách sạn.”

Tôi và Lão La nhìn nhau, đây là lần đầu tiên chúng tôi nghe nói đến, trong vụ án này còn có một cái xe. Chiếc xe này dù trong báo cáo điều tra của cảnh sát hay là hồ sơ của Viện kiểm sát đều không nhắc đến.

“Chiếc xe đang ở đâu?” Tôi hỏi.

“Tôi không biết.” Luru Bằng lắc đầu, “Cảnh sát không nhắc đến việc chiếc xe với tôi.”

“Biển số xe là bao nhiêu? Là xe loại nào?”

“Volkswagen đỏ, biển số xe là...”

Luru Bằng nói ra một biển số xe, Lão La ghi lại, rồi chúng tôi vội vàng rời khỏi trại tạm giam.

“Tĩnh, nạn nhân có một chiếc xe, bây giờ đang ở đâu không rõ, biển số xe là...” Vừa ra khỏi trại tạm giam, Lão La liền gọi điện thoại báo cho Trương Tĩnh tin này.

“Được, em lập tức đi kiểm tra.” Trương Tĩnh nói, “Tài liệu kiểm tra em đã đưa sang phòng thí nghiệm rồi, muộn nhất là sáng sớm mai sẽ có kết quả. Chắc là sẽ kịp phiên tòa sơ thẩm ngày mai.”

Vừa ngắt điện thoại, một số máy là đã gọi vào máy của Lão La, Lão La nhận điện thoại, nghe được vài câu thì biến sắc.

“Không quan tâm” Cậu ta lạnh lùng nói, dập điện thoại.

“Ai vậy?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Quảng cáo.” Lão La nói.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Type: Vy

Lúc này, vụ án giao sang Viện kiểm sát đã được một tháng rồi, nhưng chúng tôi vẫn chưa nhận được thông báo khởi tố chính thức. xem ra Viện kiểm sát cũng khá là sáng suốt, trước khi chứng thực được toàn bộ các chi tiết của chứng cứ và trước kì hạn, Viện kiểm sát không có ý định xử lí qua loa vụ án này.

Điều này giúp chúng tôi có thêm thời gian để điều tra vụ án, đồng thời cũng gia tang thêm cho chúng tôi không ít áp lực, không ai biết khoảng thời gian nào sẽ xảy ra sự thay đổi gì.

Hôm đó, chúng tôi vừa đến văn phòng, Lão La nhận được một cuộc điện thoại. Người gọi đến là chú Năm của Lão La, Phó Viện trưởng Viện kiểm sát.

“Mang toàn bộ tài liệu chứng cứ mà các cháu tìm thấy qua chỗ chú bây giờ!” Trong điện thoại Viện trưởng La nghiêm túc nói.

Tôi và Lão La không hiểu tại sao nhưng vẫn nghe theo, mang toàn bộ chứng cứ mình có đến Viện kiểm sát. Phó viện trưởng Viện kiểm sát La công việc bận rộn, xuất hiện đón tiếp chúng tôi là thư kí của chú.

Thư kí dẫn chúng tôi vào một phòng họp, điều khiến chúng tôi bất ngờ là có một vị thẩm phán ở trong phòng họp, và một vài kiểm sát viên đang ngồi nghiên cứu vụ án.

“Là thế này.” Đợi sau khi chúng tôi ngồi xuống, thư kí của Phó viện trưởng La háng háng giọng, “Phó viện trưởng có một ý tưởng, để tránh phát sinh các vụ oan sai, trước khi chính thức khởi tố, ông muốn mời các vị ngồi đây mở phiên toà giả định, tiến hành thẩm định vụ án này. Như vậy, nếu như phát hiện vụ án có vấn đề gì thì không cần phải khởi tố; còn nếu như không có vấn đề gì, khi xét xử chính thức cũng có thể giảm bớt công việc cho mọi người, nâng cao hiệu quả công việc. Phó viện trưởng gọi đây là “Dự thẩm trước khởi tố”.”

Tôi và Lão La ngơ ngác nhìn nhau, chú Năm của Lão La đúng thực là một người quyết liệt trong cái cách. Phiên toà giả định kiểu này cũng đã có tiền lệ trong nội bộ ở nhiều văn phòng luật sư, nhưng việc Phó viện trưởng La tập hợp ba bên Viện kiểm sát, toà án và luật sư cùng đến dự thẩm trước khởi tố như thế này, đúng là từ trước giờ chưa bao giờ có.

“Nếu như hiệu quả tốt, Phó viện trưởng La dự định trình lên quốc hội thông qua, hình thành một thể chế công tác cố định.” Thư kí bổ sung.

Đại diện toà án gật đầu công nhận. Tôi cũng không có ý kiến gì. Chỉ có Lão La, mặt mày ừ rừ, như thế này, hôm thẩm vấn chính thức, muốn oai phong một tí có vẻ là không có mấy khả năng rồi.

“Thưa thẩm phán trưởng, thưa Hội đồng xét xử, công tố viên, tôi rất lấy làm vinh hạnh là luật sư biện hộ cho bị báo Lưu Bằng.” Trình tự trong dự thẩm trước khởi tố về cơ bản giống hệt như phiên toà chính thức. Mọi người nhanh chóng tập trung vào công việc, sau khi công tố viên trình bày các chứng cứ hiện có, tôi đứng dậy cao giọng nói, “Trong vụ án này, công tác bên phía kiểm sát đã khá là rõ ràng, với mục đích để hung thủ chịu án theo đúng pháp luật, trả lại sự công bằng cho người bị hại, phía kiểm sát đã điều tra cẩn thận tất cả những chứng cứ có thể điều tra được, đẩy đương sự của tôi lên toà ngày hôm nay.”

“Để người bị hại có thể nhắm mắt là mục đích chung của chúng tôi ngồi tại đây, điểm này tôi nghĩ mọi người đều không có ý kiến khác.” Tôi thờ dãi một hồi, “Nhưng là người biện hộ, tôi và đồng nghiệp của tôi, luật sư La Kiệt, còn gánh vác một trách nhiệm to lớn khác, đó là rửa sạch cho người bị oan.”

“Đối với những chứng cứ mà công tố viên đưa ra, ở đây tôi không nói thêm nữa, cũng không phản bác lại, đương sự của tôi cũng đã thừa nhận, những chứng cứ này, đặc biệt là những vết tích trên thi thể nạn nhân, đúng là có quan hệ chặt chẽ với anh ta. Thế nhưng...” Lời nói của tôi bắt đầu chuyển hướng, “Có một số chứng cứ phía kiểm sát đã không chú ý tới, tại đây tôi buộc phải bổ sung thêm một chút. Thưa thẩm phán trưởng, tôi xin được đưa ra các chứng cứ mới với quý toà.”

“Đồng ý!” Thẩm phán trưởng nói.

Tôi quay người lấy một hồ sơ từ trong tay của Lão La: “Đây là báo cáo giám định chúng tôi nhờ nhân viên kĩ thuật hình sự của Sở Công an tỉnh, Trương Tĩnh, giám định hộ.”

Tôi đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “Trương Tĩnh”, nhìn vẻ mặt biến sắc của công tố viên tôi mới khẽ cười, đưa chứng cứ trong tay cho thẩm phán: “Trương

Tỉnh đã tiến hành xét nghiệm DNA cho cái thai trong bụng nạn nhân Thiệu Hoa, phát hiện ra phía kiểm sát đã bỏ qua manh mối quan trọng này, đương sự Lưu Bằng của tôi không phải là bố đẻ của bào thai này.”

“Tôi nghĩ, điều này vừa vặn chứng minh, bị cáo Lưu Bằng càng có động cơ gây án sát hại Thiệu Hoa.” Công tố viên không bỏ lỡ thời cơ, nói chen vào.

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu, biểu thị đồng ý với lời nói của công tố viên, “Nhưng tôi cũng hi vọng công tố viên có thể nghĩ kĩ một chút, tại sao không phải là bố đẻ của bào thai đã gây ra vụ án này?”

“Với mục đích kiểm chứng đương sự của tôi có điều kiện sát hại nạn nhân hay không, chúng tôi đã làm một thí nghiệm, kết quả chứng minh, hung thủ thực sự phải là một người có sức khỏe cường tráng, thân thủ linh hoạt, nắm rõ về tầng thượng khách sạn, nơi vốn nghiêm cấm khách lên. Các vị hãy nhìn đương sự của tôi, cơ thể nhìn bên ngoài trông cũng rất trắng kiện đúng không?” Tôi khẽ cười, sau đó lại nhận một hồ sơ từ tay Lão La, “Nhưng đương sự của tôi lại là người bẩm sinh đã bị thiếu mất một bên thận.

Với tình trạng này, tôi nghĩ mọi người và tôi lần đầu tiên nghe đến đó đều có chung một ý nghĩ, là đương sự của tôi không có khả năng có con. Nhưng, đây là một cách hiểu sai lầm, một quả thận hoàn toàn có thể đảm bảo cho con người sinh hoạt một cách bình thường, chỉ là sức khỏe yếu hơn người bình thường rất nhiều.” Nhìn ánh mắt hồ nghi của thẩm phán trưởng, tôi nói. “Đương sự của tôi không có khả năng lao động chân tay nặng nhọc, nhắc một xô nước cũng đều rất mất sức. Vì thế, mong mọi người đừng lo là, nạn nhân Thiệu Hoa nặng 50 cân, trong trường hợp cô ấy không phối hợp, đương sự của tôi hoàn toàn không thể nào đẩy cô ấy vào trong bể nước được.”

“Phản đối!” Công tố viên nói to, “Tất cả những điều trên đều là sự suy đoán chủ quan của người biện hộ, hoàn toàn không chứng minh được gì.”

“Phản đối có hiệu lực, bên biện hộ, đề nghị chú ý lời nói của mình.” Thẩm phán trưởng nghĩ một lúc rồi nói.

“Xin lỗi thẩm phán trưởng!” Tôi xua xua tay nói, “Vậy thì chúng ta hãy hỏi ngược lại một chút vào ngày xảy ra vụ án đã xảy ra việc gì. Đối với đương sự Lưu Bằng của tôi, cảnh sát đã điều tra rõ hành tung ngày hôm đó của anh ta. Anh ta mượn có là đi công tác, là Thiệu Hoa lái xe đưa anh ra đến sân bay, sau khi Thiệu Hoa rời đi, anh ta cũng rời khỏi sân bay, đến khách sạn. Những điều này tôi không cần phải trần thuật lại kĩ nữa. Điểm tôi muốn nhắc toà cần đề ý là, Thiệu Hoa lái xe đưa đương sự của tôi ra sân bay, sau đó lại lái xe về. Vậy chiếc xe này đang ở đâu? Trong báo cáo điều tra của cảnh sát không nhắc đến điều này, đơn khởi tố của công tố viên không thấy nhắc đến, trong các chứng cứ có liên quan cũng không nhắc đến. Tôi rất muốn biết lí do tại sao.

Liệu có phải bởi vì trong chiếc xe có ẩn giấu chứng cứ bất lợi cho phía kiểm sát không, vì thế các anh mới không hề đưa ra.” Tôi nhìn công tố viên lạnh lùng hỏi.

“Thưa thẩm phán trưởng, phía biện hộ đang si nhục chúng tôi.” Công tố viên nói.

“Người biện hộ, xin chú ý, nếu như anh còn tiếp tục phát biểu những lời không phù hợp, toà sẽ không cho phép anh tiếp tục tham dự.” Thẩm phán trưởng do dự một lúc, dù sao cũng là phiên toà giả định, những lời lẽ có tính kịch liệt như vậy quả thực có vẻ không phù hợp lắm, nhưng nếu yêu cầu tôi rời khỏi toà cũng đúng là không thể được. Nhưng cuối cùng, thẩm phán vẫn làm những việc mà một phiên toà chính thức phải làm.

“Xin lỗi thẩm phán trưởng, tôi có chút kích động.” Tôi mỉm cười, “May là, chúng tôi đã tìm được chiếc xe.”

Đúng vậy, chính là vào hôm qua, dựa vào mô tả loại xe và biển số xe, Trương Tỉnh đã lục tung hết mạng lưới hệ thống camera giám sát Skyline của thành phố.

Chưa về đến văn phòng, điện thoại của cô ấy đã gọi tới.

“Anh Tiểu Minh, các anh đến sân bay đi.” Trong điện thoại, Trương Tỉnh bình tĩnh nói.

Tôi và Lão La không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn quay xe đi đến sân bay, Trương Tỉnh đang ở bãi đỗ xe sân bay đợi chúng tôi. Trong tay cô đang cầm một tấm bản đồ, dùng bút đỏ vạch một đường trên đó.

“Đây là hành trình sau khi rời khỏi sân bay của xe nạn nhân, em dựa vào tài liệu của hệ thống camera giám sát vẽ ra đó.” Trương Tỉnh nói, “Men theo con đường này chúng ta sẽ có thể tìm được chiếc xe.”

“Tài liệu camera đâu? Có lấy không?” Tôi hỏi.

“Đều ở đây.” Trương Tỉnh đập vào cái túi, “Em không giống Tiểu La Từ đâu, em làm việc, anh cứ yên tâm!” Trương Tỉnh vừa nói, không để ý đến vẻ mặt hăm hăm của Lão La, vừa ngồi vào ghế phụ lái: “Anh Tiểu Minh, anh bấm giờ nhé.”

“Bấm giờ để làm cái gì?” Lão La miệng ngậm điếu thuốc, đập chân ga.

“Xe giữ tốc độ dưới 60km/h.” Trương Tỉnh không trả lời, “Đó là em dựa vào khoảng cách và thời gian giữa các đoạn bang để tính toán ra, chúng ta cần làm rõ, cô ta đã mất bao lâu, khoảng thời gian này đã làm những gì.”

Lão La không kiên nhẫn, đập tay vào vô lăng, tốc độ 60km/h với Lão La mà nói là một sự giày vò, trước đến giờ cạy ấy chỉ luôn khống chế tốc độ của xe vừa vặn không vượt quá tốc độ cho phép.

Một tiếng đồng hồ sau, dưới sự chỉ huy của Trương Tỉnh, Lão La dừng lại bên đường, bộ dạng buồn bực.

“Lần cuối cùng có hình ảnh của chiếc xe đó chính là hình ảnh thu được từ đây.” Trương Tĩnh chỉ vào chiếc camera phía trên đỉnh đầu, nói, “Sau đó chiếc xe này lái về phía đông, không còn xuất hiện thêm lần nào trên hệ thống Skyline nữa.”

“Điều đó có nghĩa là chiếc xe này chỉ có thể là đang đỗ ở trong đoạn đường này mà thôi.” Tôi nói, “Có thể là ở đâu đây?”

“Đi một vòng là biết thôi.” Lão La khởi động lại xe, “Cảnh sát có một câu nói nổi tiếng là con đường oan uổng càng nhiều, khoảng cách đến chân tướng sẽ càng gần.”

“Dừng xe, dừng xe, dừng xe!” Xe vừa lăn bánh được vài trăm mét, Trương Tĩnh đã hét lên, “Các anh nhìn xem đây là chỗ nào?”

“Tôi đã nói mà.” Lão La đập mạnh tay vào vô lăng, “Cảnh sát phát vụ án này chắc chắn không phải là người cần mẫn.”

Ở nơi cách chúng tôi chưa đầy năm mươi mét phía trước chính là khách sạn nơi vụ án này xảy ra. Lão La không nói thêm lời nào, định lái xe vào bãi đỗ nhưng lại bị bảo vệ ở cửa chặn lại.

“Xin lỗi anh, đây là bãi đỗ xe nội bộ, các anh có thể qua đỗ xe ở bãi đỗ xe phía trước.” Người bảo vệ lịch sự nói.

“Bãi đỗ xe phía trước có camera không?” Tôi hỏi Trương Tĩnh.

“Có, nằm trong hệ thống Skyline.” Trương Tĩnh dùng máy tính xách tay kiểm tra một lát rồi nói, “Xe của nạn nhân nếu muốn không bị phát hiện thì chỉ có thể đỗ trong bãi đỗ xe nội bộ này.”

“Vậy chúng ta vào trong!” Lão La nói rồi giẫm mạnh vào chân ga, tiếng rồ của động cơ cùng với vẻ mặt cười đáng sợ của Lão La khiến mặt của người bảo vệ trong giây lát tái nhợt đi, một tay sờ vào bộ đàm đeo trên vai.

Một tiếng “ầm” vang lên. Trương Tĩnh ánh mắt giận dữ nhìn Lão La: “Anh có thể động não một chút có được không? Chúng ta đến đây để điều tra vụ án chứ không phải đến đánh nhau!”

Nói rồi, Trương Tĩnh xuống xe, giơ thẻ. Người bảo vệ vốn vẫn còn muốn làm tròn trách nhiệm đi về phía trước báo cáo, nhưng Trương Tĩnh đã vờ làm như vô tình làm hờ ra chiếc bao súng cạnh sườn, còn Lão La thì đã cứ thế tiến về phía trước, một tay lấy chiếc bộ đàm xuống, tiện tay rút đường dây điện thoại ra.

“Làm người, điều quan trọng nhất là đừng có gây rắc rối, cậu nói có phải không?” Lão La ôm lấy cậu bảo vệ này như một người anh em đã quen thân lâu năm, cười nói, nhưng ngay sau đó đã đẩy cậu bảo vệ vào một góc, thuận tay khoá cửa phòng bảo vệ lại, “Xin lỗi người anh em”

Ba người chúng tôi thuận lợi đi vào trong bãi đỗ xe, chiếc xe Volkswagen đỏ mà Lưu Bằng nhắc đến lúc này đang đỗ trong góc, bụi phủ kín xe. Chỉ có trên kính chắn gió phía trước, một ánh đèn xanh dương đang nhấp nháy. Trương Tĩnh khuôn mặt rạng rỡ: “Chúng ta gặp may rồi, xe này có camera nhật kí hành trình.”

Cô gọi điện thoại về Sở: “Cảnh sát Trương Tĩnh, xin viện trợ.” Sau khi thông báo vị trí của mình, nghĩ một lát rồi bổ sung: “Vụ án này điều tra trong bảo mật, nghiêm cấm không ai được tiết lộ thông tin.”

Ngay sau đó, cô đi lên phía trước, mò trong túi lấy ra một chiếc chìa khoá có hình dạng cổ quái. Tôi và Lão La ngẩn người ra nhìn Trương Tĩnh dễ dàng mở cửa xe.

Tôi lắc lắc đầu, để bản thân tỉnh táo lại sau khi nghĩ lại kí ức chấn động lòng người đó, hít thở sâu một cái, cầm lấy bức ảnh từ tay Lão La, nói: “Chúng tôi phát hiện, chiếc xe này đã đỗ suốt ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm khách sạn nơi xảy ra vụ án. Camera ở cửa vào của bãi đỗ xe đã chứng thực, chiếc xe này đã vào bãi đỗ xe lúc 12 giờ trưa ngày xảy ra vụ án. Ở đây có một vấn đề tôi muốn mọi người chú ý, lúc người bị hại lái xe rời khỏi sân bay là 11 giờ trưa, từ sân bay đến khách sạn cần một tiếng đồng hồ, điều đó cũng có nghĩa là, nạn nhân Thiệu Hoa sau khi rời khỏi sân bay đã đi thẳng đến khách sạn.”

“Người biện hộ, anh có bằng chứng chứng minh những gì mình vừa nói không?” Thẩm phán trưởng nói.

“Có thưa thẩm phán trưởng.” Tôi quay sang Lão La ra hiệu, Lão La lấy ra một chiếc USB. “Đây là đoạn băng trích xuất từ camera giám sát từ sân bay về khách sạn chúng tôi đã sao lại, thẩm phán trưởng có thể xem ngay bây giờ.” Tôi đưa USB cho thẩm phán, “Đồng thời, còn có một đoạn băng của hệ thống giám sát Skyline, xét thấy quyền hạn của chúng tôi và tính hợp pháp của những bằng chứng có được, chúng tôi khẩn cầu quý toà điều tra rõ ràng.”

Phiên toà giả định đã phát đoạn băng ngay trên toà, sau khi nhìn thấy thời gian trên đoạn băng và bóng dáng của Thiệu Hoa, thẩm phán trưởng gật đầu nói: “Người biện hộ, đề nghị của anh chúng tôi sẽ suy xét, mời tiếp tục.”

“Cảm ơn thẩm phán trưởng.” Tôi gật gật đầu nói, “Tôi nghĩ bây giờ mọi người đã có một mối nghi hoặc giống như tôi, nạn nhân tại sao lại đến khách sạn xảy ra vụ án sớm hơn đương sự của tôi? Có phải cô ấy đã biết đương sự của tôi có hẹn với người khác, hơn nữa còn biết là ở khách sạn này?”

Từ chứng cứ công tố viên nộp lên thì đúng là như vậy, trước ngày nạn nhân bị hại đã từng nói chuyện với bố mẹ, đương sự của tôi có người phụ nữ khác ở bên ngoài. Nhưng!” Tôi hít một hơi thật sâu, “Xin thẩm phán trưởng phát đoạn băng thứ ba trong USB. Đây là đoạn băng chúng tôi lấy ra từ trong nhật kí hành trình của chiếc xe của nạn nhân.” Dưới thao tác của nhân viên, đoạn băng đã được phát trên màn hình lớn. Khoảng 11 giờ 50 phút, Thiệu Hoa lái xe đến ngã tư cạnh khách sạn, gọi một cuộc điện thoại.

“Anh ta đi công tác rồi. Hôm nay anh đi với em nhé... Vậy em qua chỗ anh... Em đang ở ngay cạnh khách sạn chỗ anh... Anh xuống đón em, em không muốn để người khác nhìn thấy... Không được, em không có thể gửi xe... Vâng thế cũng được, lát nữa gặp.”

Trong đoạn bang, Thiệu Hoa nói giọng nũng nịu như một cô bé.

Khoảng năm phút sau, một người đàn ông to lớn, nhìn không rõ mặt xuất hiện bên cạnh chiếc xe, mở cửa vào trong xe.

Đoạn băng ngay tức khắc truyền đến một loạt những âm thanh ám muội.

“Không đùa nữa, đến phòng anh đi, lần này anh ta đi công tác chỉ đi có vài ngày, anh phải thương em thật nhiều đó.” Thiệu Hoa nói, nỏ máy, lái xe xuống bãi đỗ xe dưới hầm của khách sạn.

“Thưa các vị,” sau khi đoạn băng kết thúc, tôi nói, “Đoạn băng này đã đủ rõ ràng để chứng minh một việc, nạn nhân đến khách sạn hoàn toàn không phải để bắt gian, mà ngược lại, cô ta cũng có hẹn với người khác.”

“Vậy thì, người cô ta hẹn này là ai?” Tôi nói, “Liệu có phải đó chính là bố đẻ của đứa trẻ trong bụng nạn nhân?”

“Phản đối, thưa thẩm phán trưởng, những gì người biện hộ nói hoàn toàn không liên quan gì đến vụ án này.” Công tố viên phản bác.

“Thưa thẩm phán trưởng, xin cho phép tôi nói hết.” Tôi giờ tay nói, “Từ nội dung cuộc nói chuyện của nạn nhân và người này chúng ta có thể thấy, người này sống trong khách sạn này dài ngày, trong khách sạn có phòng cố định. Nạn nhân nhắc đến việc không có thể không vào được bãi đỗ xe. Chúng tôi đã tiến hành điều tra, phát hiện những xe cần sử dụng thẻ gửi xe là những xe của nội bộ khách sạn, nạn nhân không có nhưng rõ ràng người này có. Điều này cho thấy, người này là người của khách sạn.

Nghĩ sâu thêm một chút, khi phía cảnh sát điều tra khách sạn, nhân viên khách sạn kiên quyết nói không nhìn thấy nạn nhân vào khách sạn, cũng không có đăng kí trong sổ. Thế nhưng nạn nhân rõ ràng đã xuất hiện ở khách sạn này? Tại sao những người này lại nói dối?” Tôi nói, “Chỉ có thể là có người đã bảo họ làm như vậy, người có thể lực lớn như vậy, chỉ có thể là quản lí cấp cao của khách sạn. Trước đó tôi đã từng nói, hung thủ nắm rõ kết cấu của khách sạn, biết về bể nước trên sân thượng. Còn có ai thích hợp làm hung thủ hơn người này nữa không? Điều này không thể là không có mối quan hệ gì với vụ án được, mà phải là có mối quan hệ cực kì mật thiết với vụ án.”

“Thưa thẩm phán trưởng, tôi muốn nhắc lại, lời lẽ của người biện hộ hoàn toàn dựa vào suy đoán chủ quan của anh ta, hoàn toàn không có bằng chứng thực tế. Hơn nữa những bằng chứng chúng tôi hiện nay đang có đã chứng minh bị cáo ngày hôm nay, Luru bằng, chính là hung thủ. Tôi xin quý toà bác bỏ ý kiến biện hộ của bên biện hộ.” Công tố viên đứng dậy nói.

“Thưa thẩm phán trưởng, tôi cũng nhắc để quý toà chú ý, những gì tôi vừa nói là sự thực to lớn mà phía công tố viên chưa điều tra rõ ràng. Vụ án này có quá nhiều nghi vấn, cần tiếp tục được điều tra thêm, loại bỏ các nghi vấn rồi mới tiến hành thẩm tra.” Tôi cũng nói.

Thẩm phán trưởng và các thành viên Hội đồng xét xử thì thầm trao đổi một lúc rồi nói: “Vụ án này đúng là có những vấn đề lớn chưa được điều tra rõ ràng, công tố viên, bên đó có bằng chứng mới nào không?”

Công tố viên lắc đầu.

“Tiểu La Tử, anh Tiểu Minh, chúc mừng chúc mừng, lại đập cho Viện kiểm sát xẹp lép rồi.” Vừa ra khỏi Viện kiểm sát, Trương Tĩnh đã gọi điện tới.

“Viện kiểm sát và bọn em không phải là một nhà sao? Đập bọn họ xẹp lép, em vui vậy sao?” Lão La hỏi, “Hơn nữa, một phiên toà giả định có gì mà vui chứ, không biết chừng vụ án này họ không định khởi tố nữa.”

“Không thích bọn họ, ai bảo bọn họ chọc giận em.” Trương Tĩnh không thêm để ý nói, rồi lại phản chấn nói tiếp, “Vụ này các anh lại sắp thắng kiện rồi, Tiểu La Tử anh đã tích lũy được bao nhiêu vốn để cưới vợ rồi? Em sắp đợi không nổi nữa rồi.”

“Thế thì em mau đi kiếm ai đó để lấy đi.” Lão La nói, “Vụ án này đến bây giờ vẫn chưa thắng đâu.”

“Vậy em sẽ giúp các anh đánh thắng vụ kiện này, anh có đồng ý lấy em không?” Trương Tĩnh lên cười nói.

“Em có manh mối à?” Lão La giật mình, hoàn toàn không nghĩ đến điều mà Trương Tĩnh đang nói đến, “Thắng được vụ này, điều kiện gì anh cũng đáp ứng em.”

“Về văn phòng đợi em.” Trương Tĩnh cười nói.

Tôi và Lão La vừa bước vào trong văn phòng thì Trương Tĩnh đã có mặt.

“Tiểu La Tử, anh nói rồi đấy nhé, em giúp các anh đánh thắng vụ kiện này, anh phải cưới em.” Cô nói.

“Được thôi.” Lão La mặt tỉnh bơ nói. Chỉ có Trương Tĩnh bị thái độ của Lão La làm cho có chút khó hiểu.

“Tiểu La Tử, anh không sốt đấy chứ?” Trương Tĩnh đưa tay ra sờ trán cậu ấy.

“Không sốt. Hay là em không có niềm tin đánh thắng vụ kiện này?”

Cô lại quay ra nhìn tôi, tôi cũng ung dung, cô càng cảm thấy bối rối.

“Anh Tiểu Minh, Tiểu La Từ, thế này là sao? Sao đột nhiên...”

“Anh không biết.” Tôi lắc đầu.

“Mẹ em gọi điện cho anh.” Lão La đột nhiên nói, “Mẹ em nói, chỉ cần anh rời xa em, bà sẽ cho anh hai triệu tệ.”

“Anh đồng ý rồi ư?” Mặt Trương Tĩnh bỗng nhiên sa sầm, “La Kiệt, anh có biết không, tôi sẽ hận anh suốt đời.”

“Cũng vì biết vậy nên anh mới không đồng ý!” Lão La ha ha cười lớn, nói “Hai triệu tệ mà muốn mua chuộc anh? Anh là loại người tham tiền vậy sao?”

“Khốn nạn!” Trương Tĩnh chớp mắt hết khóc lại cười, dùng sức đấm mạnh vào Lão La, “Tại sao lại không nhận đi? Nhận đi, rồi tiếp tục ở bên em, đó cũng là của hồi môn của chúng ta thôi mà.”

“Ừm, tình cảm của anh dành cho em mà hai triệu tệ còn con số đó có thể mua chuộc được sao? Anh đang đợi mẹ em tăng giá kìa.” Lão La vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Đi chết đi!” Trương Tĩnh hét lên, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút ngọt ngào. Sự suy đoán bao lâu vào giây phút này cuối cùng cũng có được lời đáp, không phải cậu không yêu cô, chỉ là cậu không muốn ở bên cô như thế này mà thôi.

Tôi gượng cười lắc đầu, con gái khi đã đắm chìm trong tình yêu thì luôn ngu ngốc. Trương Tĩnh cứ cho là mình hiểu Lão La nhưng không biết rằng, những lời Lão La nói đều là thật.

Những lời này tất nhiên tôi không dám nói ra, nếu như nói ra, nửa đời sau và nửa thân dưới của Lão La rắc rối to rồi.

Ầm ỉ một hồi, Trương Tĩnh rút ra một bức ảnh nói: “Các anh xem đi, người này và người đàn ông trong đoạn băng trên xe có phải là một không?”

Bức ảnh chắc là được chụp trộm, là một người đàn ông thân hình vạm vỡ đang tập luyện trong phòng tập thể hình. Anh ta cao chừng 1,8m, cơ bắp để trần cuộn cuộn, đường cong rõ ràng. Tóc cắt ngắn, khuôn mặt cũng góc cạnh rõ ràng. Tuy không được coi là đẹp trai nhưng cũng không ai nói anh ta xấu.

“Nhìn thế nào được?” Lão La nhú mày, “Người ở trong đoạn băng rõ ràng là không nhìn thấy mặt.”

“Có điều thân hình này trông có vẻ khá giống đấy.” Tôi nhú nhú mày, “Người này là ai?”

“Lý Cương.” Trương Tĩnh nói, “Đó là ông chủ khách sạn, sở thích leo núi, tập gym, độc thân, bình thường luôn sống trong khách sạn.”

“Điều kiện có vẻ ăn khớp.” Tôi nói.

“Không chỉ là điều kiện ăn khớp.” Trương Tĩnh nói, “Trước đây em cứ luôn nghĩ, nạn nhân sao lại phát hiện ra Lưu Bằng vụng trộm? Còn có thể bắt gian tại giường? Lưu Bằng làm những việc này đều vô cùng cẩn thận. Khả năng lớn nhất, hoặc là nạn nhân ở ngay sát vách nghe thấy, hoặc là có người tiết lộ thông tin cho cô ta. Bọn em sau khi không chế Lý Cương, đã điều tra rồi, các anh đoán xem thế nào?”

“Thế nào?” Lão La hỏi.

“Đầu tiên, phòng của Lý Cương này ở ngay cạnh phòng mà Lưu Bằng thuê hôm đó; tiếp theo, trong phòng Lý Cương có một cái tivi, camera giám sát khách sạn có thể xem được từ chỗ anh ta. Điều quan trọng nhất là, theo như người phục vụ nhớ lại, ngày hôm sau khi Thiệu Hoa bị hại, Lý Cương đã tiến hành thay toàn bộ các thiết bị trong phòng.”

“Quá khả nghi rồi.” Lão La nói, “Đi bắt anh ta!”

“Anh chẳng bao giờ chịu nghe em nói hết.” Trương Tĩnh cười khẩy, “Em đoán, lúc này chắc giám định DNA của anh ta có kết quả rồi, chậm nhất là sang ngày mai sẽ được biết được anh ta có mối quan hệ với đứa bé trong bụng nạn nhân hay không, đến lúc đó có thể tiến hành các bước tiếp theo. Tối nay em sẽ không được nghỉ ngơi rồi, các anh thức cùng em nhé.”

“Em làm sao mà không được nghỉ ngơi? Vụ án này chẳng có quan hệ gì với em.” Lão La hỏi về khó hiểu.

“Vụ án này bây giờ do bọn em tiếp quản rồi.” Trương Tĩnh nói, “Phiên tòa giả định gì đó của các anh vừa kết thúc, chú La đã gọi điện cho cấp trên của bọn em. Anh Tiểu Minh, anh đi cùng người ta được không?” Cô nắm lấy tay tôi làm nũng.

Tôi vô thức cảm thấy có điều gì đó nguy hiểm, cười gượng nói: “Luật sư tham dự vào công việc của tổ chuyên án, việc này mà truyền ra ngoài rất phiền phức đó.”

“Yên tâm đi, không ai biết đâu.” Nghĩ một lát, Trương Tĩnh bổ sung, “Biết cũng sẽ không nói ra ngoài đâu.”

“Không dám đúng không?” Lão La liếc xéo mắt nhìn Trương Tĩnh.

Sắc mặt tôi đã trương phình ra như màu gan lợn, gật đầu như gà mổ thóc. Nỗi đau truyền đến từ tay khiến tôi không dám có chút ý nghĩ phản kháng nào.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Lão La nói tôi thận trọng, nhưng thận trọng không có nghĩa là không phạm sai lầm. Ví dụ như đồng ý với Trương Tĩnh giúp cô hoàn thành việc lần này trở thành quyết định sai lầm nhất trong bảng xếp hạng các quyết định sai lầm của tôi.

Đánh chết tôi cũng không thể nghĩ tới, nhiệm vụ này của cô ấy là phải hoàn thành ở nơi quý quái đó.

Buổi tối hôm đó, tron gkhi Lão La dưới dự chỉ huy của Trương Tĩnh dần dần rời xa khỏi thành phố náo nhiệt, lái vào trong một con đường rộng rãi nhưng vắng vẻ, nổi bất an mãnh liệt bắt đầu bao phủ lấy tôi.

Lúc Trương Tĩnh yêu cầu Lão La dừng xe, Lão La thậm chí còn đạp nhầm sang chân ga.

“Không phải là ở chỗ này đây chứ?” Lão La nhìn nhà tang lễ trong đêm tối, run rẩy nói.

Trương Tĩnh vừa lấy thiết bị từ trong cốp xe ra, mặt vừa thần nhiên nói: “Kiểm tra lại một chút di thể của nạn nhân, không ở đây thì ở đâu?”

“Vẫn còn thi thể?” Tôi ngăn người, vụ án này đã xảy ra được mấy tháng rồi, theo lí, thi thể sớm đã phải hoả táng rồi mới đúng.

“Đương nhiên còn.” Trương Tĩnh cười một cách bí hiểm, “Em đã nói với các anh rồi, em không đủ gan tự ý tiết lộ cho các anh nội tình nhiều thế đâu.”

Tôi quay sang nhìn Lão La, bỗng nhiên hiểu ra, người thấy vụ án này có nhiều điểm nghi vấn không chỉ có chúng tôi. Chỉ có điều dưới áp lực cấp bách của dư luận mới không thể không đi đến việc ngày hôm nay.

Có điều Trương Tĩnh nói cô ấy không có gan tiết lộ nội tình vụ án, câu nói này tôi không tin, dung lời của cô ấy sẽ là: “Chuyện cơ mật em tiết lộ cho các anh còn ít sao?”

Lão La không hề tỉnh ngộ như vậy, cậu ấy dung đôi mắt bản an tuần tra bốn phía, rất sợ có một vật di đó từ trong bóng tối lặng lẽ lao đến sau lưng cậu ấy.

Dưới sự lôi kéo của tôi và Trương Tĩnh, trong tiếng gào thét xin tha của Lão La, chúng tôi vào bên trong phòng giải phẫu tư pháp. Tiếng nổ ầm ầm của máy điều hoà trong đêm khuya vắng vẻ càng trở nên đinh tai nhức óc.

Thi thể loã lồ nằm trên bàn giải phẫu khiến hai chân Lão La run lấy bả, nhờ có sự dịu dờ của tôi mới không đến nỗi gục xuống.

“Hay là... cậu vào trong xe đi?” Tôi vận hết dũng khí nói, rằng cũng chưa hết va lập cập vào nhau.

“Nhìn bộ dạng hai người kìa.” Trương Tĩnh dưới sự giúp đỡ của trợ lí đã mặc xong quần áo, hai tay chắp vào nhau, lẩm bẩm vài câu với thi thể của Thiệu Hoa, đeo lên một chiếc kính trông rất kì quái, tay cầm một thiết bị gì đó chuyển động dần dần bắt đầu từ phần đầu đến chân của Thiệu Hoa.

“Nhiệm vụ hôm nay của chúng ta là tìm ra chứng cứ phạm tội của Lý Cương, là giúp cho cô ấy được nhắm mắt, cô ấy cảm ơn còn không kịp nữa là, sao mà đến dọa chúng ta được.” Cô nói.

“Làm thế nào để tìm?” Tôi hỏi, “Trước đó không phải bác sĩ pháp y đều đã tìm hết rồi sao?”

“Em nghĩ rồi.” Trương Tĩnh nói, “Trước đó trọng điểm của việc kiểm tra là bề ngoài của cơ thể, phần bên trong cơ thể nạn nhân chưa tiến hành kiểm tra kĩ càng. Ngộ nhờ lúc bị uy hiếp tính mạng ẩn giấu một chứng cứ gì thì sao?”

“Hơn nữa, đêm qua em đã nằm mơ, mơ thấy cô ấy cứ nhìn em mà nôn khan, chắc là đang gợi ý cho em điều gì.”

“Báo mộng?” Lão La sổng chết nắm chặt lấy cánh tay tôi, “Cái này cũng sợ chết khiếp.”

Tôi thì lại cảm thấy những lời “báo mộng” Trương Tĩnh nói hoàn toàn là do cô ấy thuận miệng bịa ra mà thôi, vì giây phút này, thiết bị trên tay cô ấy đang dừng ở vị trí ngay cạnh ngực Thiệu Hoa, không tiếp tục di chuyển xuống dưới nữa.

Động tác này tiếp tục kéo dài gần một phút, Trương Tĩnh mới tháo kính, đưa thiết bị cho trợ lí, nhanh nhẹn tháo đường chỉ mà trước đó bác sĩ pháp y đã khâu vào, mở toang phần ngực, vẩy vẩy gọi trợ lí tay đang cầm máy quay: “Lại đây một chút.”

Trợ lí đi lên phía trước vài bước, Trương Tĩnh đã mở phần thực quản của nạn nhân, một vài sợi tóc màu đen đang kẹt ở trong thực quản.

“Ha, em nói mà, không phải vô duyên vô cớ mà em nằm mơ giấc mơ đó!” Cô đặt mấy sợi tóc vào trong túi đựng vật chứng, “Nhiệm vụ hoàn thành, cái này mang về giám định.”

Nghe thấy cô nói vậy, tôi và Lão La vội vàng chạy ra khỏi nhà tang lễ. Chỗ này, ngay cả buổi sáng cũng âm khí dọa người, chẳng cần nói đến buổi tối.

Sau khi bận rộn cả tối, Trương Tĩnh đã thành công chứng thực được Lý Cương, chính là bố đẻ của thai nhi trong bụng Thiệu Hoa, hơn nữa mấy sợi tóc trong thực quản của Thiệu Hoa cũng chính là của anh ta. Cảnh sát lập tức tiến hành lục soát phòng của anh ta tại khách sạn, phát hiện ra một dây thừng leo núi. Cho dù các dấu vết trên bề nước đã bị xoá bỏ nhưng trên dây thừng vẫn lưu lại một vài dấu vết, sau khi kiểm định, trùng khớp với chất liệu phía bên ngoài bề nước.

Trước những chứng cứ như vậy, Lý Cương đã nhanh chóng thừa nhận hành vi phạm tội.

“Thiệu Hoa vẫn luôn muốn li hôn với Lưu Bằng, nguyên nhân tại sao tôi cũng không rõ lắm. Có điều cô ấy muốn được phân chia nhiều tài sản hơn.” Lý Cương nói, “Tôi liền nói về việc anh ta ngoại tình cho cô ấy.”

“Hôm đó cô ấy cãi nhau với Lưu Bằng một trận rồi lần chạy về phòng, nói với tôi việc này xong rồi, sau đó, cô ấy lại bảo tôi cô ấy có thai rồi, là con của tôi.” Lý Cương nói, “Việc này nếu như để người khác biết thì sẽ rắc rối, kế hoạch của cô ấy sẽ gặp khó khăn, tôi khuyên cô ấy bỏ đứa trẻ đi, cô ấy cảm thấy tôi không cần cô ấy nữa, nghĩ là tôi không thừa nhận đứa trẻ đó là của tôi. Hai chúng tôi lao vào đánh nhau, tôi nhớ tay nên...”

“Anh thấy không, Lý Vương và anh Tiểu Minh cao gần bằng nhau đúng không?” Trương Tĩnh nhìn Lý Cương trong phòng thẩm tra, “Dáng vóc vạm vỡ, bề ngoài không được coi là đẹp trai nhưng cũng không đến nỗi nào, giá trị con người cũng không thấp, sao lại thích Thiệu Hoa cơ chứ?”

“Mỗi người một sở thích.” Lão La nói.

“Cũng giống như em thích Lão La vậy.” Tôi gật đầu, “Con người mà, kiểu gì cũng có lúc mù quáng.”

“Câu này của anh Tiểu Minh nói đúng.” Trương Tĩnh nhìn Lão La, gật đầu đồng ý, “Có điều, em luôn cảm thấy chỗ này có vấn đề gì đó.”

“Anh ta không thể cả ngày ở khách sạn được đúng không?” Tôi nhíu nhíu mày, “Liệu anh ta có căn nhà nào khác nữa không?”

“Sao em lại không nghĩ ra cơ chứ.” Trương Tĩnh đập đập trán, “Sơ suất quá, cứ nghĩ là chứng cứ tìm thấy ở khách sạn là đủ rồi.”

Ngoài căn phòng khách sạn ra, Lý Cương vẫn còn có một ngôi nhà nữa, có điều vì độc thân nên căn nhà này chỉ thi thoảng anh ta mới về dọn dẹp.

Manh mối này là chúng tôi có được khi xét hỏi thư kí của Lý Cương.

Nhưng ở căn nhà này, chúng tôi lại nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta giật mình.

Đồ dùng trong nhà được giữ gìn rất tốt, đồ điện gia dụng tuy model có hơi cũ một chút nhưng nhìn qua là thấy đều là đồ còn mới cả. Trên cửa sổ thậm chí vẫn còn dán một chữ “hỷ” to đùng. Nơi này hoàn toàn được sắp xếp thành một phòng tân hôn. “Lý Cương định kết hôn với Thiệu Hoa thật à?” Tôi ngờ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trương Tĩnh đã đẩy cửa phòng ngủ chính, ngay đầu giường là bức ảnh cưới phóng to, người phụ nữ chính là Thiệu Hoa khuôn mặt hạnh phúc, người đàn ông bên cạnh cô ấy cũng chính là hung thủ của vụ án này, Lý Cương. Chỉ là Lý Cương trong hình gầy yếu hơn bây giờ rất nhiều. Bức ảnh cưới này hình như đã được chụp và treo ở đây từ rất lâu rồi.

“Tim, xem xem có manh mối gì không?” Trương Tĩnh đeo găng tay, mở ngăn kéo đầu giường, một tập ảnh nằm ở bên trong.

Cô lật giở tập ảnh, những bức ảnh ố vàng hiện lên trước mắt chúng tôi.

Trong bức ảnh chỉ có hai đứa bé tầm bảy, tám tuổi, một trai một gái, người con trai rõ ràng thấp hơn người con gái một cái đầu.

“Đây là...” tôi nhíu mày.

“Không quen.” Trương Tĩnh lắc lắc đầu, tiếp tục giở tập ảnh, chúng tôi phát hiện, cả tập ảnh chỉ có hai người này, mà theo độ tuổi lớn lên, chiều cao của người con gái dần dần cố định, người con trai cũng dần dần cao lên đến gần 1,7m. Nhưng dung mạo của hai người này đã gần giống như Thiệu Hoa và Lý Cương bây giờ rồi.

“Hai người này là thanh mai trúc mã!” Lão La tính ngộ, “Thiệu Hoa này cũng hay đấy chứ, lúc nào cũng mặc váy, người thấp như vậy còn mặc váy, xấu chết đi được.”

Trương Tĩnh đã giở đến trang cuối cùng của tập ảnh, thời gian trên ảnh hiển thị là mười năm trước, cũng ở trang đó, còn kẹp một mảnh báo được cắt ra từ mười năm trước.

Lý Cương trẻ con và yếu đuối đứng trên bục bị cáo. Bài báo cho chúng tôi biết, mười năm trước, Lý Cương mười tám tuổi trên đường trở về nhà gặp

phải mấy tên lưu manh đang quấy rối một người con gái, Lý Cương tượng nghĩa cứu giúp nhưng đã khiến cho một người bị chết. Cuối cùng Lý Cương bị cáo buộc tội danh vô ý làm chết người, toà xử mười năm tù.

Về người con gái bị quấy rối kia, bài báo không hề nhắc đến.

Trương Tĩnh đóng tập ảnh lại, chỉ huy chúng tôi lái xe đến nhà bố mẹ Thiệu Hoa. Trên đường đi, cô nhú chặt lông mày, không giây nào thả lỏng.

“Người này, ông bà có quen không?” Trương Tĩnh đưa ra tấm ảnh của Lý Cương, hỏi thẳng ngay vào vấn đề.

“Đây là, Lý Cương?” Bố của Thiệu Hoa đeo kính lão, chăm chú xem một hồi, kinh ngạc nói.

“Anh ta và con gái ông bà có quan hệ gì?” Trương Tĩnh hỏi.

Ông lão do dự một lúc, thờ dãi.

Đúng như Lão La nói, hai người này đúng thực là thanh mai trúc mã.

Vốn dĩ, năm đó Lý Cương tuy đáng về bình thường nhưng lại có gia thế vô cùng tốt. Bố mẹ Thiệu Hoa tuy không phải là hải lòng nhưng cũng không hề ngăn cản con gái qua lại với cậu ta. Nhưng Lý Cương bị xử ngồi tù, bố mẹ Thiệu Hoa liền không thể nào chấp nhận con gái mình qua lại với cậu ta được nữa. Sự kết hợp giữa Thiệu Hoa và Lưu Băng phần lớn như là một kiểu phản kháng thầm lặng.

Thế nhưng ai cũng không biết rằng, Thiệu Hoa và Lý Cương vẫn luôn âm thầm duy trì mối liên hệ. Lý Cương sau khi ra tù, mối liên hệ giữa hai người càng ngày càng thân mật hơn.

Hơn nữa trong vòng mười năm qua, hình dáng Lý Cương đã thay đổi hoàn toàn, khiến cho không ai có thể tin được rằng, anh ta lại thích Thiệu Hoa.

“Câu hỏi cuối cùng, mười năm trước, ngày Lý Cương giết người, con gái ông bà có điều gì bất thường không?” Trương Tĩnh nhìn chằm chằm vào bố Thiệu Hoa hỏi.

Ánh mắt ông lão thoáng có chút hoảng loạn: “Không có!”

“Ảnh chụp con gái ông bà trong mười năm trở lại đây có thể cho chúng tôi xem không? Tất cả!” Trương Tĩnh nói.

Ông lão do dự một lát, sau cùng vẫn lấy ra vài album ảnh, đưa cho Trương Tĩnh. Cô tiện tay lật lật rồi mỉm cười.

“Cái này, tôi mang đi, ông bà không có ý kiến gì chứ?” Cô nói như đang hỏi mượn nhưng tay thì đã cầm quyển album ảnh bỏ vào trong túi rồi.

Tại buồng thăm gặp trong trại tạm giam, khi Trương Tĩnh nói hết về việc đã điều tra ra Thiệu Hoa và Lý Cương là thanh mai trúc mã, Lý Cương hoàn toàn sụp đổ.

“Tôi là tội phạm, tôi có tội, phán tôi tử hình đi.” Lý Cương khóc nức nở nói.

“Nhưng có một việc, tôi vẫn chưa hiểu.” Trương Tĩnh lạnh lùng nhìn Lý Cương, “Theo như lời dặn dò của anh, Thiệu Hoa hi vọng nhờ có việc ngoại tình của Lưu Băng này, cô ấy sẽ giành được nhiều tài sản phân chia hơn. Nhưng hiện nay chúng tôi biết được, anh vốn định kết hôn với Thiệu Hoa sau khi cô ấy li hôn, cũng có nghĩa là, anh hoàn toàn không để ý đến phần tài sản đó, Thiệu Hoa có sai lầm gì trong cuộc hôn nhân đó anh cũng không hề để tâm. Nhưng rốt cuộc anh sợ cái gì, thậm chí còn ‘lỡ tay’ giết chết cô ấy?” Trương Tĩnh cố tình nhấn mạnh hai chữ ‘lỡ tay’.

Bờ vai đang rung lên của Lý Cương ngừng lại, chỉ có vài giọt nước mắt, lập tức lại khóc nức nở.

“Nếu như anh đã không nói, vậy để tôi nói.” Lão La cười nói, “Anh đang trả thù, đúng không? Bởi vì năm đó anh vô ý làm chết người không phải vì ai khác, mà chính là vì Thiệu Hoa, bởi vì cô ấy xém chút bị người ta hãm hiếp anh mới giết người đó. Còn bố mẹ Thiệu Hoa lại không chịu chấp nhận anh, Thiệu Hoa thậm chí còn gả cho người khác. Lúc đó anh hoàn toàn không biết đứa trẻ trong bụng Thiệu Hoa có phải đúng là của anh không?”

Lý Cương ngừng khóc, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chúng tôi nửa cười nửa không nói: “Anh có bằng chứng gì?”

Lão La không nói gì, đưa hai cuốn album ra trước mặt Lý Cương, đồng thời lấy ra một máy ghi âm, ấn nút mở máy.

“Lưu Băng, anh hãy nhớ lại, Thiệu Hoa bình thường có mặc váy không?” Đây là tiếng của Trương Tĩnh.

“Váy?” Giọng Lưu Băng có chút nghi hoặc, “Không có. Việc này nói ra cũng lạ, từ trước đến giờ cô ấy không mặc váy. Tôi nhớ, lúc chúng tôi chụp ảnh cưới, cô ấy vẫn còn mặc quần bó ở bên trong.”

“Cũng chưa từng mua váy, đúng không?”

“Đúng! Mỗi lần đi mua sắm, cô ấy dường như rất sợ nhìn thấy váy. Tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên tôi mua cho cô ấy một cái váy, cô ấy gào thét ầm ĩ rồi xe chiếc váy như nhìn thấy ma vậy.”

“Trong album của anh đều là ảnh của anh và Thiệu Hoa, tôi không nghĩ ra, nếu như vụ án đó không liên quan gì đến Thiệu Hoa, tại sao anh lại để bài báo

được cất ra ở đó.” Trương Tĩnh đứng dậy, mỉm cười nói, “Mười năm trước, Thiệu Hoa là một người rất thích mặc váy, tất cả các bức ảnh đều mặc váy. Thế nhưng, từ ngày anh bị cảnh sát bắt, không hề có bức ảnh nào thấy cô ấy mặc váy nữa, ở nhà cô ấy cũng không tìm thấy một cái váy nào. Nếu như không phải có một lý do nào đặc biệt, một người, không thể đột nhiên phát sinh một sự thay đổi như vậy.”

“Tại sao lại không thể là đang tưởng nhớ tôi?”

“Bởi vì, thái độ cô ấy bộc lộ ra với váy, không phải là hoài niệm, mà là sợ hãi!” Trương Tĩnh cười khẩy nói, “Điều đó chỉ có thể nói rõ rằng việc mặc váy đã mang đến cho cô ấy một sự uy hiếp đến tính mạng. Nhưng cô ấy yêu anh, việc này không thể bác bỏ được, còn anh...”

Trương Tĩnh thở dài, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Vụ Án Thứ Bảy Xác Chết Nơi Lán Trọ

Chính nghĩa có thể đến muộn nhưng quyết không vắng mặt.

-----Hewart-----

1

Vài ngày trước, một ông già đột ngột qua đời trên đường. Việc này đã thành một việc lớn ở cái thành phố nhỏ phía bắc này. Bởi vì thân phận ông già này cũng khá đặc biệt. Ông là một thẩm phán già đã về hưu. Hơn nữa cách ông chết cũng rất đặc biệt. Trong lúc đang làm việc trọng nghĩa bất trộm đã bị tên trộm tàn nhẫn đâm cho năm vết dao, vỡ tim mà chết.

Vụ án đã được phá, kẻ hành hung đã bị cảnh sát tuần tra bắt ngay tại chỗ, tội tử hình có lẽ là không tránh được.

Tôi đã tham gia tang lễ của ông lão này. Tang lễ của người không con không cháu vô cùng giản dị, nhưng đưa con gái của người bị trộm kia đã chủ động đứng ra gánh vác nghĩa vụ của một người con gái, ôm lấy di ảnh dẫn đầu đoàn tang lễ.

Hành động nhỏ bé này đã khiến cho ngày đông giá lạnh ấm áp hơn rất nhiều.

Tôi tham gia tang lễ này của ông lão là bởi vì tôi dành cho ông một sự tôn trọng xuất phát từ đáy lòng. Năm năm trước, tôi đã từng cùng ông bắt tay làm một vụ án.

Mùa đông năm 2012, một ngày tuyết bay đầy trời, văn phòng luật sư đón tiếp một người khách đặc biệt.

Đó là một ông già mặc bộ thường phục, tóc điểm hoa râm, dáng người khom khom nhưng đôi mắt lại đặc biệt sáng, như thể nhìn thấu được người khác vậy. Câu đầu tiên của ông khi đến văn phòng luật sư là: "Tôi hi vọng các anh nhận vụ án Tần Phong."

Trước giọng điệu gần như ra lệnh của ông lão này, tôi và Lão La lại hoàn toàn không có chút phản cảm nào, ngược lại còn cho rằng đó là điều đương nhiên. Bởi vì ông lão có dung mạo bình thường này là một thẩm phán già của tòa án nhân dân thành phố. Cũng chính là ông lão mà tôi nhắc đến đoạn đầu của câu chuyện này.

"Còn một năm nữa là tôi nghỉ hưu rồi, tôi không muốn trước khi về hưu còn để cho một người vô tội ngồi tù." Người thẩm phán già giọng điệu thành khẩn nói với chúng tôi.

Một tháng trước, khi trận tuyết đầu mùa năm đó rơi xuống thành phố này, một vụ án đã man khủng khiếp đã xảy ra.

Trong khu nhà tạm ở ngoại ô phía tây thành phố, một cô gái trẻ đã bị sát hại trong căn nhà trọ của mình. Hung thủ sau khi cắt đứt cổ họng, còn tàn nhẫn chặt đứt hai tay và móc hai mắt cô gái.

Cùng bị hại còn có một đứa bé chưa được một tuần tuổi. Lúc hàng xóm phát hiện ra, mỗi đứa bé đáng thương này đã thâm tím, mặt mũi tái mét, trong miệng vẫn đang ngậm một bên bầu vú, là bầu vú trái được cắt ra từ người nạn nhân nữ.

Hàng xóm chứng thực, đứa bé này là con trai của nạn nhân nữ. Mà nạn nhân nữ lại là một người mẹ đơn thân sinh sống khổ cực.

Cảnh sát sau khi đến hiện trường, bác sĩ pháp y tiến hành kiểm tra thi thể hai nạn nhân. Kết quả cho thấy nạn nhân nữ chết vì sốc do mất máu, hung khí là một con dao bầu một lưỡi, không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục, đứa trẻ sơ sinh chết do ngạt thở.

Dựa vào báo cáo phân tích các vết tích tại hiện trường, cảnh sát dự đoán, hung thủ đã giết hại nạn nhân nữ trước, hơn nữa còn tiến hành cắt tay. Trong quá trình đứa bé chưa đầy tuần tuổi không ngừng kêu khóc, khiến cho hung thủ cảm thấy chán ghét liền bóp chết đứa bé, sau đó còn cắt ngực trái của

nạn nhân nữ nhét vào trong mồm đứa bé.

Cảnh sát không thể giải thích được liệu hành động này có ý nghĩa đặc biệt hay chỉ là nhất thời của hung thủ, giống như việc hung thủ móc hai mắt của nạn nhân.

Do vụ án xảy ra ở khu nhà tạm, người ra người vào, dấu chân hỗn loạn, cảnh sát không thể phán đoán chính xác được hung thủ gây án một mình hay là nhiều người cùng gây án.

Hành động cắt tay nạn nhân của hung thủ là do tâm lý biến thái hay là do có thù hận sâu đậm với nạn nhân. Dựa vào tình hình hiện trường, cảnh sát cũng không thể cho ra được một kết luận chính xác.

Nhưng không rõ là vì lý do gì, hung thủ không hề mang hung khí ra khỏi hiện trường. Nhân viên giám định dấu vết phát hiện ra dấu vân tay mờ của hung thủ trên hung khí. Điều này là căn cứ quan trọng để cảnh sát dựa vào để điều tra.

Đồng thời, tại hiện trường cũng không phát hiện ra dấu vết xung đột, cảnh sát cho rằng, nếu như hung thủ chỉ gây án một mình, vậy thì người này phải là một người khỏe mạnh, có khả năng khống chế nạn nhân. Hoặc là quen thân với nạn nhân, có thể nhân lúc nạn nhân không phòng bị ra tay sát hại.

Cách thức gây án biến thái của hung thủ khiến cảnh sát tham gia vụ án đều cảm thấy phẫn nộ, không ngủ không nghỉ triển khai công việc điều tra phá án. Những người sống trong khu xóm trọ thấy vụ việc tàn nhẫn như vậy xảy ra ngay bên cạnh mình cảm thấy lo lắng bất an, nỗ lực cung cấp cho phía cảnh sát các manh mối.

Trong đó có một manh mối được cảnh sát đặc biệt chú ý.

Dựa vào trí nhớ của hàng xóm nạn nhân, hơn 8 giờ tối đêm hôm trước, đã từng nghe thấy tiếng cãi vã của nạn nhân với một người khác. Từ cửa sổ anh ta nhìn thấy người đến nhà nạn nhân là một người đàn ông cao to lực lưỡng, trong tay cầm con dao bầu. Lúc anh ta nhìn sang thì nhìn thấy người đàn ông này đang cầm dao chỉ vào nạn nhân, nói nếu như còn không trả tiền thì chỉ có thể chặt đứt hai tay của nạn nhân.

Mô tả trong lời khai và hình dạng của thi thể phát hiện tại hiện trường trùng khớp. Thời gian cũng là thời gian nạn nhân tử vong. Vóc dáng cũng tầm đó. Nghi phạm người đàn ông bí ẩn gây án nhanh chóng được đưa ra.

Cảnh sát lập tức triển khai điều tra các mối quan hệ liên quan đến nợ nần xung quanh nạn nhân, phát hiện nạn nhân không hề có công việc ổn định, nhưng cứ cách vài tháng đều mượn tiền một người gọi là "anh Phát".

"Anh Phát" là tên anh chị khét tiếng ở vùng này, quy tập một đám lưu manh côn đồ, sinh sống bằng nghề cho vay nặng lãi. Người này thân thông quảng đại, hai bên trắng đen đều có nhiều mối quan hệ. Trong mắt cảnh sát, "anh Phát" là người thuộc về khu vực màu xám. Thi thoảng hắn sẽ làm một vài việc phi pháp nhưng đều không lớn. Cảnh sát thường dạy dỗ hắn vài câu là xong chuyện. Nhưng phần lớn hắn đều ràng buộc thuộc hạ phía dưới, hơn nữa còn thường xuyên cung cấp cho cảnh sát những tin tức quan trọng, hỗ trợ cảnh sát phá án, đổi lại những lúc hắn phạm lỗi, cảnh sát chỉ có thể nhắm mắt mở cho qua.

Cảnh sát tìm đến "anh Phát", đưa hắn về Sở, đồng thời mời người hàng xóm đã cho lời khai đến nhận diện.

Nhưng không chỉ "anh Phát" phản đối việc tố cáo hắn giết người, người hàng xóm kia cũng nói rằng người mà anh ta nhìn thấy cao hơn và to hơn "anh Phát" này.

"Có phải anh cho người đến đòi tiền nạn nhân không?" Cảnh sát điều tra phản ứng mau lẹ, lập tức ý thức đến những mâu chốt bên trong.

"Đúng thế." Anh Phát thẳng thắn đáp.

"Là ai?" Cảnh sát điều tra hỏi.

"Để tôi nhớ xem." Anh Phát nghĩ một hồi, "Là Tàn Phong, đúng, chính là thằng nhóc đó. Cũng kì lạ, lần này bảo nó đi đòi nợ, xong thằng này như bốc hơi khỏi thế giới, chưa đến gặp lại tôi."

Cảnh sát điều tra cảm thấy vụ án đã xuất hiện chuyển biến, vội vàng truy hỏi tiếp: "Tàn Phong là ai?"

"Cụ thể làm gì, tôi cũng không biết, làm nghề như chúng tôi, ai quan tâm đến mấy thứ đó chứ." Anh Phát nói, "Nó nói trước đây học võ, muốn làm với tôi, tôi liền giao thử việc cho nó, đi giúp tôi đòi số tiền kia về."

"Sếp à, tôi không bảo nó giết người đâu." Anh Phát nói, "Tiền con này nợ tôi cũng không phải một hai ngày gì, nói thực, một người cầu bất cầu bơ, lại còn có trẻ con, sếp nói xem ai mà chẳng có tí thông cảm? Đặc biệt là làm nghề như bọn tôi, không động vào đàn bà, không động vào trẻ con, không động vào người già. Đó là quy tắc. Tôi cũng không định lấy chỗ tiền này về. Nhưng làm nghề như bọn tôi, đòi không được là một việc, nhưng bề ngoài vẫn phải đi đòi. Tàn Phong không phải là người đầu tiên đi đòi nợ, sếp hỏi thử mấy anh em thuộc hạ của tôi xem, việc đầu tiên khi làm với tôi đều là đi đòi nợ đàn bà."

"Tàn Phong không quay lại tìm anh?" Điều tra viên ngắt lời "anh Phát" đang thao thao bất tuyệt.

"Không." Anh Phát lắc lắc đầu, "Đúng rồi, tối hôm đó nó có gọi điện cho tôi hỏi nếu như người ta không trả tiền thì làm thế nào?"

"Anh nói sao?"

"Tôi còn có thể nói sao?" Anh Phát nói, "Tôi nói nó phải làm gì thì làm thế đi. Đồng chí cảnh sát, ý của tôi không phải bảo nó đi giết người. Thực tình mà nói, con người tôi rất nguyên tắc, làm việc mà chỉ quyết đoán không thôi không được. Trong truyện chẳng văn hay nói "Thiệt hán nhu tình"(*) đó sao? Tôi thấy ấy à, nó không có phần nhu tình đó đâu."

(*) Người đàn ông mạnh mẽ nhưng tình cảm yếu mềm.

Được rồi, mấy trò đó của anh chúng tôi không có hứng thú." Điều tra viên không đủ kiên nhẫn, ngắt lời hán ta, "Đưa số điện thoại của Tần Phong đây."

Lúc cảnh sát tìm được Tần Phong, người đàn ông cao lớn, mạnh mẽ này mặc trên người bộ đồ đầu bếp màu trắng, đang đẩy chiếc xe ba bánh trên đường bán bánh trứng. Cậu ta không hề hoài nghi một chút nào sự xuất hiện của cảnh sát, cho đến khi bị điều tra viên ép xuống dưới mặt đường, cậu ta vẫn không kịp phản ứng lại là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bộ phận kĩ thuật đã thống nhất đưa ra nhận định, chứng thực dấu vân tay lưu lại trên hung khí được bỏ lại hiện trường vụ án chính là của Tần Phong.

Trong buổi thẩm vấn với cảnh sát, Tần Phong cũng nhanh chóng khai nhận, hôm đó cậu ta đúng là đã theo lời dẫn dò của "anh Phát" đi tìm nạn nhân đòi nợ, cũng mang theo người con dao đó. Nhưng về việc giết người, Tần Phong lại một mực phủ nhận.

"Ai mà chẳng có chút đồng cảm chứ?" Trong phòng Thẩm vấn, Tần Phong nói những lời hết như "anh Phát", "Tôi vừa nhìn thấy bộ dạng của cô ấy, đã không nhẫn tâm mở miệng đòi tiền rồi. Thế nhưng nếu như tôi không đòi tiền, tôi sẽ không kiếm được tiền, cô ấy nuôi người nhà cô ấy, tôi cũng phải nuôi người nhà tôi."

"Vì thế, anh đã làm gì với người bị hại?" Điều tra viên hỏi.

"Tôi đã gọi điện cho anh Phát, hỏi anh ta xem việc này nên thế nào. Anh Phát nói, để tôi tự quyết định." Tần Phong nói, "Như vậy không phải bảo tôi giết người sao? Vậy tôi còn có thể làm gì? Đừng nói cô gái đó thậm đến mức độ nào, tôi giết cô ấy, đứa bé phải làm sao? Tôi để lại cho hai mẹ con cô ta năm trăm tệ rồi bỏ đi. Tôi cũng hiểu ra, tôi căn bản không phù hợp để lẫn lộn với cái nghề này, trở về đi bán hàng dạo thôi."

"Nói dối!" Điều tra viên đập mạnh xuống bàn, "Anh giải thích thế nào về hung khí? Trên đó có dấu vân tay của anh, anh giải thích thế nào?"

"Lúc bỏ đi tôi tiện tay đã vứt con dao đó đi." Tần Phong nói.

"Tần Phong, tôi khuyên anh hãy thật thà khai báo, chính sách của chúng tôi chắc anh cũng rõ, thành khẩn khai báo sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị phạt nghiêm!" Điều tra viên nói, "Đối với những việc anh đã làm trong quá khứ, chúng tôi đều đã nắm được hết. Anh vốn có một tiền đồ rất tốt, chỉ vì đánh nhau với người ta, đánh người ta bị thương nhẹ nên mới bị cơ quan đuổi việc. Anh là người có tiền án, nếu như anh khai báo bây giờ, lúc xét xử tòa án sẽ cân nhắc đến thái độ nhận tội tốt của anh. Anh cũng biết, chúng tôi đã nắm được đầy đủ chứng cứ trong tay. Khẩu cung của anh hoàn toàn không quan trọng, chỉ cân nhắc đến thái độ nhận tội của anh mà thôi."

"Anh cảnh sát, tôi thật không có giết người mà!" Nam nhi bảy thước, vào giây phút này đã rơi những giọt nước mắt oan ức.

Việc từ chối nhận tội của Tần Phong không hề ảnh hưởng đến việc phá án và xét xử vụ án này, Viện kiểm sát rất nhanh chóng tiến hành truy tố vụ án. Chuẩn bị dùng vân tay và lời khai gián tiếp của hai nhân chứng để đẩy cậu ta vào nơi một đi không trở lại.

Nếu như Phó viện trưởng Viện kiểm sát La vẫn còn đang đương chức, Viện kiểm sát chắc chắn sẽ không dễ dàng khởi tố vụ án của Tần Phong, ít nhất còn có dự thẩm trước khởi tố. Đáng tiếc, vài tháng trước, Phó viện trưởng La đã chính thức nghỉ hưu, chế độ dự thẩm trước khởi tố ông đề ra đến lúc đó vẫn chưa thành thông lệ.

Điều này cũng không trách ông được, thực thi chế độ này rất phức tạp, dù sao thì rất nhiều vụ án hình sự trước khi chính thức khởi tố, công việc mà luật sư có thể tham gia vào là rất ít.

Lúc ông nghỉ hưu vẫn tiếc nuối cho việc này, vì kì thực người làm dự thẩm trước khởi tố này cùng với ông chỉ có tôi và Lão La, mà mỗi lần, ông đều bị chúng tôi chính lí đầu ra đẩy, chỉ có thể mỗi tội đánh bại Lão La trên bàn cờ mới tìm lại được một chút tôn nghiêm.

"Thằng nhóc con kia, mày hăm hại ta!" Nghe nói, Phó viện trưởng La, mỗi lần đi nước cờ của mình đều chửi một câu như vậy.

Ngày hôm đó, tuyết bay đầy trời, tôi và Lão La, dưới sự thỉnh cầu của người thẩm phán già sắp rời khỏi vị trí xét xử, đã trở thành người biện hộ cho bị cáo Tần Phong.

"Tại sao chú biết là Tần Phong vô tội ạ?" Tôi mở to mắt nhìn Lão La "cộp" một dấu trên hợp đồng, đến ngay cả cơ hội ngăn cản lại tôi cũng không có, đành nhìn về phía người thẩm phán già.

"Hai anh đi điều tra những việc cậu ta đã từng trải qua thì biết." Người thẩm phán già nói, "Tôi cũng không bảo một trăm phần trăm cậu ta không phải là hung thủ, nhưng tôi luôn cảm thấy không giống, tôi đã gặp rất nhiều hung thủ rồi, cậu ta không có những đặc thù đó."

"Thẩm phán à, chú cũng biết vụ án này là án oan, Tần Phong từ chối không nhận tội, nhưng chỉ dựa vào dấu vân tay và lời khai của hai nhân chứng, tòa cũng không thể phán quyết có tội được?" Lão La lúc này mới nghĩ đến vấn đề này.

"Hai anh không hiểu." Người thẩm phán già nhăn nẻ giải thích, "Vụ án này có sức ảnh hưởng rất lớn, Viện trưởng Viện kiểm sát mới lên nhậm chức đã nói rõ với tất cả mọi người phải làm cho xong vụ án này. Chứng cứ cũng không thể nói là chưa đầy đủ. Quan trọng là Tần Phong không thể cung cấp được chứng cứ thuyết phục giúp cậu ta thoát tội. Hội đồng xét xử trên thực tế sớm đã cho ra kết quả xét xử, sức của một mình chú thực tế là không đủ."

"Chúng cháu có thể làm gì?" Lão La về mặt vô cùng nghiêm túc nói.

"Đi tìm thêm bằng chứng, thuyết phục Hội đồng xét xử thay đổi lập trường. Nếu như có thể tìm được hung thủ thực sự thì càng tốt." Người thẩm phán già nói, "Nếu không như vậy, vụ án này sợ là sẽ kháng cáo, mười năm? Hai mươi năm? Bị cáo có bao nhiêu thời gian để đợi chứ?"

"Nếu như..." Tôi ngần ngừ, "Nếu như chúng cháu cũng thua thì sao?"

"Thế thì chứng tỏ là phán đoán của tôi là sai, đúng là tôi đến tuổi về nghỉ hưu rồi." Người thẩm phán già buồn rầu nói.

Trong cuộc đời làm luật sư của tôi và Lão La, đây là lần đầu tiên nhận được thỉnh cầu của một thẩm phán, biện hộ cho bị cáo vô tội.

Đối với chúng tôi, đây là vinh hạnh vô cùng to lớn, đồng thời cũng vô cùng áp lực. Chúng tôi đều hiểu rất rõ, tìm được hung thủ, Tần Phong còn có hi vọng được chứng minh vô tội, tìm không ra hung thủ, thì cậu ta chỉ có thể là hung thủ đó mà thôi. Trong hoàn cảnh án mạng buộc phải phá, đó là kết quả tất yếu.

"Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có hai anh đại diện vụ án này là thích hợp nhất. Mấy vụ trước đó các anh làm đều rất sạch sẽ, đẹp đẽ. Hơn nữa, cũng chỉ có các anh, mới có thể khiến cho con nhà đầu kia cam tâm tình nguyện giúp đỡ."

Trước khi rời đi, người thẩm phán già còn ha ha cười nói.

Tiền người thẩm phán già xong, sau khi sơ bộ nghiên cứu hồ sơ vụ án, tôi và Lão La không vội vàng đi gặp đương sự Tần Phong, chúng tôi cần nắm bắt thêm nhiều manh mối hơn nữa, dựa vào đó phán đoán Tần Phong khi kể lại sự việc cho chúng tôi có giấu giếm gì không.

Điểm đến đầu tiên của chúng tôi chính là khu ở trọ nơi xảy ra vụ án.

Trong ấn tượng của Lão La, người sinh sống ở nơi như thế này có thể dùng một cụm từ để khái quát - dân lang thang không nghề nghiệp. Những người này không có nghề nghiệp chính thức, sống cuộc sống chỉ biết hôm nay không biết ngày mai, càng không quan tâm đến việc sống chết của những người bên cạnh. Vì thế, khi cậu ấy nhìn thấy hiện trường bên ngoài có đặt hoa cúc trắng, liền ngăn người.

"Xã hội ruộng bỏ bọn họ, nếu như bản thân bọn họ không đùm bọc nhau, cậu nói xem, phải sống như thế nào?" Tôi cười khổ não, từng bước tiến vào trong khu lán trọ.

"Nghiep chuong ma." Người hàng xóm cung cấp cho cảnh sát manh mối quan trọng sau khi biết chúng tôi muốn tìm hiểu về vụ án, thờ dài nói, "Con bé mới tí tuổi đầu, gây tội với ai chứ? Tên tội phạm giết người kia saoỡ xuống tay giết nó chứ? Thật là không bằng súc sinh mà!"

"Anh xem hôm đó chắc chắn người cãi nhau với người bị hại là cậu ta không?" Tôi không biết nói gì, chỉ lấy bức ảnh của Tần Phong ra hỏi. Đương nhiên, tôi không dám nói chúng tôi là người biện hộ cho Tần Phong.

"Không sai được." Nhân chứng gật gật đầu, "Hóa thành tro tôi cũng nhận ra. Hôm đó cãi nhau hăng lắm, con dao đó, đều kê lên đến tận mũi người ta. Cậu nói xem, một người đàn ông, sao lại có thể làm cái việc như thế với một cô con gái chứ?!"

"Anh có nhìn thấy cậu ta giết người không?" Lão La hỏi.

"Cái đó thì không." Nhân chứng nói, "Không phải hán thì còn có thể là ai nữa? Cảnh sát chẳng phải đã nói rồi sao, dao là do hán mang đến."

Tôi im lặng gật gật đầu, thu bức ảnh về, nói: "Cảm ơn anh."

"Lúc nào thì xử bắn?" Nhân chứng đột nhiên hỏi.

"Ừm?" Tôi ngần ra, lắc đầu, "Chưa biết được."

"Đến lúc đó nhớ phải báo chúng tôi một tiếng. Con nhà đầu này lẽ loi một thân một mình, cũng phải có người nói cho nó biết tin này, nếu không thì nó đi không được yên lòng." Nhân chứng thờ dài nói.

"Yên tâm, nếu có ngày đó, tôi sẽ đích thân đến báo với anh." Lão La quỳ xuống, cảm tạ lại mấy bông cúc xiêu vẹo, nói với vẻ mặt trang nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

"Đừng nản lòng, ít nhất, lời khai của nhân chứng này không thể là bằng chứng buộc tội trực tiếp được." Lão La nắm chặt vô lăng, thờ dãi, "Cố lên tí nữa, chúng ta nhất định có thể tìm thấy nhiều bằng chứng hơn nữa." Cậu ấy điều chỉnh gương chiếu hậu, nhìn vào mặt mình trong gương nở một nụ cười, dùng sức bẻ cổ tay: "Cố lên, La Kiệt! Cố lên, Giản Minh! Hai người là cừ nhất, hai người nhất định làm được!"

"Đồ thần kinh!" Tôi lườm cậu một cái.

"Trong "Súp gà cho tâm hồn"(*) có nói, phải luôn tự động viên, mới có thể luôn luôn giữ vững được trạng thái tốt nhất của bản thân, sẵn sàng đón nhận những thách thức sắp đến." Lão La đánh vô lăng, tránh xa một chiếc xe đang đi tạt sang đường, "Đi đâu tiếp đây?"

(*) Series sách nổi tiếng Chicken Soup for the soul.

"Trong lịch sử, hạ độc trong bát canh gà từ trước đến giờ là một vũ khí giết người lợi hại. Đến ngôi trường mà Tần Phong dạy trước đây đi. Thẩm phán không phải bảo chúng ta đi điều tra quá khứ của cậu ta sao?"

"Làm sao mà tôi không biết chứ?" Lão La đánh xe chuyển hướng đi vào con đường ra ngoại ô.

"Cậu không nghe thấy những gì thẩm phán nói?" Tôi quay sang hỏi.

"Ý tôi là làm sao tôi không biết canh gà là vũ khí giết người lợi hại."

"Người gần cậu nhất là Võ Đại Nương, bị Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh bỏ thạch tín vào trong canh gà."

"Tôi ít đọc sách, nhưng cậu cũng không thể lừa tôi như thế chứ. Trong phim truyền hình, độc là nằm ở trong thuốc của Võ Đại Nương." Lão La nói, đột nhiên quay đầu sang, "Sao cậu lại nói người gần tôi nhất là Võ Đại Nương?"

"Cậu tự nghĩ đi." Tôi cười một cái rồi sầm mặt, "Lão La, cậu nói xem, phải là người như thế nào mới hạ thủ với một đứa bé sơ sinh chứ?"

Lão La trầm ngâm im lặng một lúc rồi mới nói: "Lão Giản, trước đây tôi cứ nghĩ, cậu và Tĩnh làm rất nhiều việc dư thừa, nhiệm vụ của chúng ta là giúp đương sự cãi thẳng kiện, vụ án có phá được hay không chẳng liên quan gì đến chúng ta. Thế nhưng nhận vụ án này tôi mới thấy,

nếu như không bắt được hung thủ thực sự, chúng ta sống thật là vô ích rồi. Đó là hai mạng người! Làm không được, Tần Phong cũng phải nạp mạng vào đó luôn. Cậu nói xem việc này cậu định làm thế nào, anh em đứng đằng sau ủng hộ cậu vô điều kiện! Cần tiền xuất tiền, cần sức dốc sức."

Tôi kinh ngạc nhìn Lão La, lại nghe cậu ấy nói tiếp - "Đương nhiên, nếu như không phải xuất tiền thì là tốt nhất."

Tôi biết mà, bảo Lão La xuất tiền chẳng khác nào bảo cậu ấy bán mạng.

Tôi chịu không nổi, lắc đầu nói: "Thẩm phán không phải nói là cậu ta vốn là một người rất có tiền đồ sao? Kết quả chỉ vì đánh nhau mà mất việc. Nếu đúng như lời cậu ta nói, còn để lại cho nạn nhân năm trăm tệ, vậy ra tay đánh người chắc chắn là phải có lý do. Chúng ta phải tìm cách thay đổi ấn tượng về cậu ta với Hội đồng xét xử."

"Được đấy!" Lão La đạp chân ga, phi xe phóng đến một trường trung học.

Trường trung học này cũng được xếp hạng trong top 5 trong số 20 trường trung học cấp tỉnh của thành phố này, tỉ lệ lên lớp đạt 100%, hàng năm đều có rất nhiều học sinh thi đỗ vào Đại học Thanh Hoa, Đại học Bắc Kinh và các trường nổi tiếng khác.

Trước khi thất nghiệp, Tần Phong là giáo viên thể dục ở đây. Lúc bị bắt, cậu ta đang đứng bán hàng trước cổng trường.

Lúc cậu ta bị bắt, rất nhiều thầy cô và học sinh đều nhìn thấy.

"Tiểu Tần là một giáo viên tốt." Chủ nhiệm phòng giáo vụ đón tiếp tôi và Lão La, vừa nghe nói chúng tôi đến là vì việc của Tần Phong liền nói luôn miệng, "Thông thạo nghiệp vụ, phương pháp dạy linh hoạt, rất được học sinh yêu mến."

"Vậy sau này vì sao cậu ấy lại rời khỏi trường? Tôi nghe nói là vì cậu ta đánh nhau với đồng nghiệp?" Tôi hỏi.

"Việc đó à, đừng nhắc nữa." Chủ nhiệm phòng giáo vụ mặt thương tiếc, "Tiểu Tần cái gì cũng tốt, chỉ là tính khí quá ngang tàng, nhìn thấy việc không thuận mắt, không cần biết có liên quan đến mình hay không, đều phải nhúng tay vào. Nói đến việc thầy ấy đánh nhau đó, vốn cũng chẳng liên quan gì đến thầy ta, chỉ là một học sinh vì chưa hoàn thành bài tập về nhà, bị giáo viên chủ nhiệm yêu cầu sau khi tan học ở lại làm hai bài kiểm tra. Tiểu Tần thấy vậy, nói như thế không tốt."

"Anh nói xem, thầy ấy là một giáo viên dạy thể dục, quan tâm đến giờ dạy văn hóa của người ta làm gì? Mà giáo viên chủ nhiệm đó cũng là một người tính khí nóng nảy, hai người vì thế mà đánh nhau." Chủ nhiệm phòng giáo vụ buông tay, "Anh nói xem việc này tôi phải làm sao? Giáo viên chủ nhiệm là người đảm bảo cho tỉ lệ lên lớp của trường chúng tôi, tôi đành phải để Tiểu Tần gánh việc này. Thuyền chuyển thầy ấy khỏi vị trí giảng dạy, để thầy ấy đi làm ở phòng bảo vệ của trường."

"Kết quả mới mấy ngày thầy ấy đã lại gây rắc rối cho tôi." Chủ nhiệm giáo vụ nói, "Ở cổng trường thầy ấy bắt được một kẻ trộm, đánh người ta sống dở chết dở. Anh nói xem anh là một nhân viên bảo vệ trường học, anh đi quản việc xã hội làm cái gì? Lần này thì hay rồi, người ta cũng là có bang có hội, ngày ngày đến trường gây rối."

"Cậu Tiểu Tần này, quá xốc nổi, thế là dứt khoát mắc kẹ không làm nữa, lại còn nói ai làm người đẩy chịu. Anh nói xem, tôi phải làm sao?" Chủ nhiệm phòng giáo vụ khuôn mặt tui thân rồi lại tiếc nuối.

"Dù ở thời điểm nào tôi đều cho rằng, thầy Tần tuyệt đối là một giáo viên tốt, là một người tốt." Giáo viên đã từng phát sinh xung đột với Tần Phong cũng thờ dài nói, "Thầy ấy phê bình tôi là có cái lí của thầy ấy. Con người tôi cũng là quá nóng vội, phương pháp dạy học có đôi chút thô bạo. Việc này tôi cũng đã tự kiểm điểm."

"Nếu nói thầy ấy giết người, tôi nhất quyết không tin." Giáo viên này nói chắc nịch, "Tôi kể cho hai anh nghe một câu chuyện, hai anh nghe rồi sẽ hiểu vì sao tôi lại nói như vậy. Bố mẹ thầy Tần qua đời từ rất sớm, để lại cho thầy ấy một căn nhà, khoảng hai năm trước, thầy Tần đã bán căn nhà đó, dọn vào kí túc xá của trường ở. Tiền bán căn nhà, thầy ấy đều quyên góp cho mấy đứa trẻ ở vùng núi. Anh nói xem, người như vậy, có thể đi giết người không?"

Thời gian trước, thầy ấy bắt đầu đẩy xe bán bánh trứng ở trước cổng trường. Thầy ấy là một người đàn ông mạnh khỏe, vì cuộc sống, thầy ấy còn đi làm những việc đó. Giáo viên học sinh trong trường, thầy ấy còn giảm nửa giá. Anh nói xem, người như vậy, sao có thể là hung thủ được chứ?" Giáo viên này nói, "Dù gì tôi cũng không tin! Không chỉ tôi không tin, tất cả chúng tôi đều không tin! Luật sư Giản, luật sư La, các anh nhất định phải giúp đỡ thầy ấy, cần tôi ra tòa làm chứng, các anh cứ nói, tôi nhất định sẽ đến."

Tôi và Lão La nhìn nhau nói: "Việc đó, chúng tôi sẽ suy nghĩ."

Nhưng tôi và Lão La đều biết, cho dù chủ nhiệm phòng giáo vụ hay là người giáo viên này, ra tòa đều không đưa được ra các bằng chứng thiết thực. Lời khai của họ chỉ có thể giúp chứng minh Tần Phong là một người chính nghĩa, nội tâm vô cùng thiện lương.

Nhưng người như vậy lại đi tham gia vào hoạt động của tổ chức có tính xã hội đen, Viện kiểm sát nhất định sẽ đào sâu việc này.

"Xem ra, việc Tần Phong nói cậu ta để lại cho nạn nhân năm trăm tệ có khả năng là thật." Vừa rời khỏi trường, Lão La liền nói, "Vậy năm trăm tệ đó đi đâu rồi? Lão Giản, cậu có cảm thấy đây là bước đột phá không?"

"Ừm? Đột phá thế nào?" Tôi đang suy nghĩ tiếp theo nên làm gì, tiện miệng đáp lại.

"Ai cảm tiền người đó có khả năng chính là hung thủ!" Lão La nói, "Không được, hai chúng ta phải đi tìm Tĩnh, xem xem cô ấy có suy nghĩ gì."

Lão La đánh tay lái, tiện tay bấm số điện thoại của Trương Tĩnh: "Tĩnh à, mấy giờ tan làm?"

"Hả? Anh muốn làm gì?" Nghe thấy giọng điệu không đang hoàng của Lão La, đầu bên kia điện thoại, Trương Tĩnh bỗng nhiên cảnh giác.

"Lâu không gặp rồi mà, muốn mời em ăn cơm." Lão La nói. "Đừng có giờ trò chuyện, hôm qua chúng ta còn vừa mới gặp nhau, có việc gì nói mau lên, đừng có vòng vo tam quốc như đám đàn bà con gái." Trương Tĩnh gào lên.

"Được rồi, được rồi, đồng chí Trương Tĩnh, tổ chức hiện có nhiệm vụ quan trọng giao cho đồng chí." Lão La nghiêm túc nói.

"Ừm, vụ án Tần Phong đúng không? Được rồi, hai anh đến thẳng hiện trường đi." Nói rồi, Trương Tĩnh ngắt điện thoại.

Lão La nhìn tôi, kinh hồn bạt vía nói: "Nha đầu này hình như sớm đã biết chúng ta sẽ tìm cô ấy."

"Tôi thấy cậu bị theo dõi rồi." Tôi nghĩ một lát, nói, "Nhất cử nhất động của cậu đều nằm trong sự chú ý cận kề của cô ấy, hơn nữa, cô ấy hiện giờ còn hiểu thấu cậu rồi, hoàn toàn biết được bước tiếp theo cậu sẽ làm gì. Vì thế, Kiệt à, chấp nhận đi. Trong số mệnh mỗi người đều có một khắc tinh, Tĩnh chắc chắn là kiếp hồng nhan mà cậu không thể tránh khỏi rồi!"

Lão La trừng mắt lên nhìn tôi nói: "Cậu chèo thuyền không cần mái chèo à."

"Là sao?"

"Tất cả đều dựa vào sóng thôi!" Lão La lườm một cái, đánh xe lần nữa quay trở lại khu nhà tạm. Từ xa đã nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát nháy đèn đang dừng ở đó. Trương Tĩnh đang dồn sức nhấc chiếc thùng đựng thiết bị điều tra từ trong xe ra, tóc mái ở trước trán rủ xuống, lộ ra trán trái luôn bị che đậy từ sau tháng 3 năm 2009.

Nhìn thấy tôi và Lão La xuất hiện, cô ấy lập tức ngẩng đầu lên, để tóc mái lần nữa che lại khuôn mặt, cẩn thận chỉnh sửa một chút, mới thờ dài nói: "Tiểu La Tử, anh Tiểu Minh, giúp em bê mấy đồ này vào trong."

"Em dọn cả cái phòng thí nghiệm đến đây đó à?" Lão La nhìn đồng thiết bị đầy trên xe, tròn tròn mắt hỏi.

"Cái gì chứ, đây là đồ em tự bỏ tiền ra mua đấy, không mọi người toàn nói em làm việc riêng ở cơ quan, không làm việc chính." Trương Tĩnh nói.

Nhìn cô gái con nhà giàu có quyền quý này, tôi quả thực không biết nói gì, chỉ lặng lẽ giơ ngón tay cái lên.

"Nhưng em mang những đồ này đến, có ý nghĩa gì chứ?" Lão La vẫn chưa hiểu được suy nghĩ của Trương Tĩnh.

"Giúp các anh phá án chứ sao." Trương Tĩnh quăng một thùng đồ cho Lão La, "Các anh vừa nhận vụ án này em đã biết rồi, cơ hội lập công, nổi tiếng lại đến rồi, việc tốt thế này, làm sao em bỏ lỡ được?"

"Nhưng..."

"Anh đúng là nói lảm mà!" Trương Tĩnh không kiên nhẫn nói, "Em đã xem rồi, trong phòng có dấu vết của sự lục soát, hung thủ chắc chắn đã tìm cái gì đó."

"Lúc trước điều tra cũng phát hiện ra những điều này rồi chứ?" Tôi cũng thấy có chút khó hiểu.

"Anh Tiểu Minh à, đều phá bao nhiêu là vụ án hình sự rồi sao anh không tiến bộ chút nào vậy nhỉ?"

Trương Tĩnh mặt mũi buồn rầu, bực tức không thèm tranh cãi, "Viện kiểm sát sẽ không đem các chứng cứ bất lợi cho họ nộp lên tòa án đâu, tất cả các chứng cứ chắc chắn đều hướng về bị cáo. Những thứ có lợi cho chúng ta phải dựa vào chính chúng ta đi tìm."

Trương Tĩnh vừa nói vừa đeo găng tay, rồi quăng sang cho tôi và Lão La mỗi người một đôi, đi vào hiện trường.

"Men theo con đường em mở để đi, đừng làm hỏng các dấu vết."

"Tiểu La Tử, đưa thùng khám nghiệm dấu chân cho em."

"Cái này cũng không có tác dụng gì đâu? Báo cáo điều tra nói rồi, dấu chân bị phá hỏng nghiêm trọng." Lão La cau mày nói.

"Em chỉ muốn tìm một nhóm dấu chân mà thôi." Trương Tĩnh nói, "Nơi nạn nhân tử vong là bên trong cùng của căn phòng. Điều này cho thấy hung thủ chắc chắn phải vào trong phòng. Nhưng trong hồ sơ hoàn toàn không nhắc đến điều này, chỉ có nhân chứng nói là nhìn thấy Tần Phong xuất hiện ở cửa."

Cô vừa nói, vừa chụp ảnh lại các dấu chân xuất hiện trong phòng.

Sau đó, cô đi đến bên cạnh tủ, mở tủ, quần áo trong tủ được xếp chồng lung tung.

"Anh Tiểu Minh, các anh xem, trông không giống tủ quần áo của con gái."

"Lộn xộn quá, còn không bằng tủ quần áo của anh." Lão La nói.

"Người sống ở những nơi như thế này, có thể không để ý lắm?" Tôi do dự một lát rồi nói.

"Cái đó chưa chắc, anh xem chỗ quần áo này." Trương Tĩnh tiện tay nhấc lên một bộ quần áo, đo đo vào người, "Chất liệu tuy không tốt nhưng kiểu dáng chắc hẳn là mới nhất năm nay. Em có thể khẳng định, nạn nhân cũng là một người thích làm đẹp, vì thế, phòng ở phải gọn gàng mới đúng."

"Tủ quần áo này đã bị người khác bới lên." Trương Tĩnh nói, "Em vừa mới nói mà, hung thủ đã tìm thứ gì đó."

"Có thể là cái gì nhỉ?" Lão La cau chặt đôi lông mày.

"Xem thử xem căn phòng này thiếu cái gì?" Lời Trương Tĩnh khiến mắt tôi sáng lên, đảo qua phòng tìm kiếm.

"Không phải tìm nữa." Trương Tĩnh đột nhiên nói, "Em biết là cái gì rồi."

"Cái gì?" Tôi và Lão La đồng thanh hỏi.

"Trang sức. Trong cả căn phòng này chúng ta tìm không thấy bất kì một thứ trang sức nào." Trương Tĩnh nói, khuôn mặt bỗng trắng bệch, "Các anh không thấy, nạn nhân lúc chết quá sạch sẽ sao? Cô ấy mặc quần áo gọi cảm như thế, nhưng trên người lại không đeo bất cứ đồ trang sức nào."

"Cô ấy đã sống ở nơi này, làm gì có tiền mà mua trang sức." Tôi cười cười rồi lắc đầu.

"Không." Trương Tĩnh cũng lắc đầu, "Cho dù là đồ rẻ tiền cô ấy cũng phải chuẩn bị cho mình một ít. Đây là yêu cầu nghề nghiệp của cô ấy, cô ấy bắt buộc phải làm vậy."

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32

“Nghề nghiệp?” Tôi ngẩn người.

"Tài liệu của Viện kiểm sát không nhắc đến đúng không?" Trương Tĩnh cười khẩy nói, "Rõ ràng là bọn họ sợ chúng ta lợi dụng thân phận của nạn nhân, biện hộ giúp bị cáo giảm tội. “

"Nạn nhân rốt cuộc là làm nghề gì?" Tôi hỏi.

“Từ phần tài liệu chưa được công bố thì thấy, nạn nhân vốn làm thu ngân ở siêu thị, khoảng một năm trước thì có con nên nghỉ việc ở nhà nuôi con. Có điều, các anh cũng nhìn thấy đấy, cô ấy sống ở nơi như thế này, một thân một mình chèo chống cả gia đình. Cuộc sống đưa đẩy, vì thế..." Trương Tĩnh không nói tiếp nữa.

"Vì thế, quần áo này, bao gồm cả trang sức, đều là những thứ cô ấy cần cho công việc." Lòng tôi bỗng chốc chùng xuống, nặng nề nói.

"Em có lí do để tin rằng đây là một vụ án cướp của giết người điển hình." Trương Tĩnh nói, "Hơn nữa, trình độ văn hóa của hung thủ không cao, khả năng nhận biết về đồ quý giá không cao, đại khái là cảm thấy chỗ trang sức này đẹp, chắc là khá đắt tiền.

“Tần Phong là người từng học đại học, sự hiểu biết và khả năng phân biệt không đến nỗi kém như vậy.” Lão La nói, “Liệu có khả năng là khách hàng của nạn nhân không?”

“Hai người xem này.” Lão La nói, “Điều kiện của nạn nhân không tồi, nhưng lại sống ở nơi như thế này, vì cô ta phải trông con, hạn chế cô ta tiếp đãi, khách hàng không thể là những loại cao cấp, cũng không kiếm được mấy tiền, nếu không cô ta cũng không cần phải mượn tiền từ đám “anh Phát” kia. Vậy thì quan điểm và phẩm vị của những người này đáng để nghi ngờ lắm. Liệu có phải tối hôm đó, sau khi Tần Phong rời khỏi đây, trong lúc nạn nhân tiếp khách, người khách đó ham muốn chỗ tài sản của cô ta nên động thủ giết người chăng?”

"Không phải là không có khả năng đó." Trương Tĩnh gạt đầu, "Như vậy, muốn giúp Tần Phong thoát tội, chỉ cần chứng minh sau khi cậu ta rời khỏi đây đã không quay lại nữa là được."

"Khó." Tôi lắc lắc đầu, "Từ chỗ này đi ra đến nơi đông người phải mất mười phút. Tần Phong từng nói, trên đường đi cậu ta không gặp bất kì ai, không tìm thấy nhân chứng. Trong quá trình này, cậu ta chỉ nói chuyện điện thoại một lần với "anh Phát", nhưng "anh Phát" cũng không thể chứng minh Tần Phong đã rời khỏi đây."

"Điện thoại?" Trương Tĩnh nhíu mày, "Tần Phong dùng điện thoại loại nào nhỉ?"

"Hình như là iPhone." Lão La lại lật tài liệu, "Đúng, điện thoại của Tần Phong là iPhone4S, đắt lắm đấy."

Trương Tĩnh lại nở nụ cười nói: "Việc này cứ giao cho em. Có điều, các anh cũng phải giúp em một việc."

"Việc gì?" Lão La hỏi.

"Tìm ra hung thủ thực sự của vụ án này." Trương Tĩnh nghiêm túc nói.

"Không thể chối từ." Tôi mỉm cười nói.

"Vậy tốt rồi, em quay về giám định dấu vết, các anh đi giúp em tìm hiểu xem nạn nhân có những khách hàng nào." Trương Tĩnh nói xong, đem đồng hồ lên trên xe cảnh sát, rời đi.

Tôi và Lão La nghĩ đi nghĩ lại quyết định vẫn là bắt tay điều tra từ hàng xóm của nạn nhân.

"Các cậu định làm gì?" Lần này, người hàng xóm này nghe xong mục đích của chúng tôi, tỏ ra cảnh giác rõ ràng, "Nha đầu tuy làm nghề đó, nhưng cậu nghĩ nó muốn chắt? Chẳng phải do bị ép buộc sao?!"

"Anh đừng hiểu lầm." Tôi vội nói, "Chúng tôi chỉ muốn điều tra rõ sự thực. Anh nghĩ xem, ngộ nhỡ bây giờ người bắt được không phải là hung thủ, vậy không phải là lại thêm một người nữa bị chết oan ức sao? Hung thủ thực sự vẫn đang sống vui vẻ ở bên ngoài, anh nói xem, cô ta có thể nhắm mắt được không?"

"Tôi nói với anh thế này." Lão La cũng khuyên nhủ, "Chúng tôi đã tìm thấy chứng cứ rồi, có thể chứng minh cảnh sát đã bắt nhầm người. Theo lí mà nói, công việc của chúng tôi đến bước này là xong rồi, tiếp theo đây là việc phá án của cảnh sát. Nhưng chúng tôi cũng không cam tâm, còn đứa bé nữa chứ. Anh à, tâm trạng của chúng tôi và anh đều giống nhau."

Người đàn ông 50 tuổi này châm một điếu thuốc rẻ tiền, phì phèo hít vài hơi, "Rồi, rồi, ai bảo nha đầu này đáng thương vậy chứ. Các cậu cứ tìm trong khu này đi, cứ chọn mấy thằng lưu manh tầm hơn 30 tuổi, cũng chỉ có mấy đứa chúng nó hay đến tìm nha đầu này."

“Anh à, khu vực này của anh cũng lớn quá.” Lão La nhăn nhó nói.

“Còn muốn tôi nói thế nào.” Người đàn ông hất mày, “Tôi cũng phải sống ở khu này, để chúng nó biết tôi nói ra, chẳng đánh chết tôi ấy à? Mấy đứa chúng nó đều không ra cái quái gì, tay chân vốn chẳng sạch sẽ gì cho cam.”

Tôi và Lão La không biết làm sao, đành phải tìm từng nhà một. Công việc này tiến hành chẳng thuận lợi một chút nào.

Vừa nghe nói bọn họ có "chiều cố" đến công việc làm ăn của nạn nhân hay không, những người này đầu lắc như trống bỏi vậy.

"Tao không phải loại người đó."

"Mày đang bôi nhọ tao sao?"

"Luật sư thì sao chứ? Luật sư thì được ăn nói bậy bạ thế à?"

"Tao mà là hung thủ, cảnh sát sao chưa đến bắt tao hả?"

"Thằng giết người không phải bị bắt rồi sao? Chúng mày còn làm ầm ĩ cái gì nữa hả?"

Mặt trời lặn xuống phía tây, tôi và Lão La mới mất mũi bơ phờ chui lại vào trong xe. Điều khiến tôi bức mình nhất là, trong lúc hỏi, Lão La chẳng giúp được gì thì thôi, còn suốt ngày cắm đầu vào nghịch cái điện thoại di động kiêm máy ảnh mà Trương Tĩnh mới mua cho cậu ấy.

"Xem ra chẳng mong đợi gì ở những người này được rồi." Tôi lắc mạnh đầu, muốn trút bỏ áp lực nặng nề.

"Rồi sẽ có cách thôi." Lão La chưa khởi động xe mà tiếp tục nghịch chiếc điện thoại.

"Cậu làm gì thế?" Tôi có chút bức mình, "Vừa nãy cậu cứ nghịch mãi cái điện thoại của cậu, tách tách chụp mãi, điện thoại mới thì oách lắm sao? Thứ đồ chơi này có thể giúp cậu phá án sao?"

"Áy Lão Gian, cái này cậu không bằng tôi rồi." Lão La cất điện thoại đi. "Cậu quên là Tĩnh thích sưu tập thứ đồ chơi này à? Tôi chụp mấy thứ này, đưa cho cô ấy, ghép vào là biết mấy thằng cha này có nói dối hay không."

Ngày hôm sau là ngày bắt đầu mở phiên tòa, tôi và Lão La đều không về nhà, ở văn phòng chuẩn bị tài liệu biện hộ. Nửa đêm, Trương Tĩnh bỗng nhiên đến văn phòng, còn ôm theo một món đồ chơi bằng len cực to, mặt lộ rõ sự mệt mỏi.

"Em không về nhà ngủ đi, còn chạy đến đây làm gì?" Lão La kinh ngạc hỏi, "Còn nữa, em ôm cái này làm gì vậy?"

"Không có lương tâm." Trương Tĩnh bĩu môi, mặt tui thân, quăng đồ chơi bằng len xuống ghế sofa, nói, "Em thức đến nửa đêm để làm giám định, còn không được tính tăng giờ, bữa ăn đêm cũng chẳng có ai lo."

"Khéo thế, anh và anh Tiểu Minh của em vừa ăn xong." Lão La nói, "Còn thừa nửa miếng pizza, ăn không?" "Ăn!" Nằm ngoài dự đoán của Lão La, Trương Tĩnh giật nửa miếng pizza, ăn ngấu nghiến.

"Nghen đấy, ghen đấy, ghen đấy!" Lão La vội vàng nói, "Cẩn thận đi bà nội không ghen đấy! Cái này nguội rồi, em thật đúng là..."

"Com tối em còn chưa ăn." Trương Tĩnh vừa nói vừa ăn, Lão La định cướp nửa miếng pizza đó lại, "Đừng có ki bo thế mà."

"Năm phút, chịu đựng năm phút. Anh Tiểu Minh của em vừa gọi đồ ăn cho em rồi." Lão La quát.

"Ấc..." Trương Tĩnh bị nấc, nhắc ngay cốc nước của Lão La uống một ngụm to, "Anh Tiểu Minh... ắc... có lương tâm... ắc... hơn anh... ắc... nhiều."

"Em xem, anh nói rồi mà, ghen rồi hả?" Lão La vừa đám đám lưng cho Trương Tĩnh, vừa nói, "Anh trêu em thôi, em xem em gấp gấp thế."

"Em... ắc... đói thật mà." Trương Tĩnh lại uống thêm một ít nước nóng nữa mới hết cơn nấc.

Năm phút sau, đồ ăn được gọi đã được mang đến văn phòng, Trương Tĩnh như một con lóc tiêu diệt hết một phần đồ ăn KFC rồi mới xoa xoa bụng, ợ một tiếng no nê.

"Phê quá."

"Em sắp thành con sói chết đói rồi." Lão La vừa tức vừa cười nói.

"Một tin tốt, một tin xấu, các anh muốn nghe cái nào trước?" Trương Tĩnh sau khi hồi phục lại sức lực, rút từ trong túi ra một tập tài liệu vung vẩy cầm trên tay nói.

"Tin xấu đi." Tôi nghĩ rồi nói, "Cuộc đời, phải giữ lại chút hi vọng mới có thể sống tiếp được."

"Giữ tin tốt lại để vui mừng đúng không?" Trương Tĩnh cười nói, "Được, hôm nay anh Tiểu Minh giúp em gọi đồ ăn, em sẽ thỏa mãn nguyện vọng nhỏ đó của anh."

Nói rồi, cô mở một túi đựng tài liệu ra: "Tin xấu chính là đám người nghi vấn các anh điều tra chiều nay đều bị loại bỏ rồi, dấu chân không khớp. Nói cách khác, hung thủ thực sự đến giờ vẫn chưa có manh mối gì."

"Tin tốt thì sao?" Tôi hỏi. Đối với việc tạm thời tìm chưa ra hung thủ thực sự, tôi sớm đã có tâm lý chuẩn bị, nếu như dễ dàng như vậy, Tần Phong đã

không bị đẩy ra tòa rồi.

"Tin tốt à." Trương Tĩnh mở một chiếc túi đựng tài liệu khác, "Hiện trường cũng không phát hiện ra dấu chân của Tần Phong."

"Chắc chắn?" Tôi lập tức ngồi thẳng lưng, khẩn trương hỏi.

"Chín mươi tám phần trăm." Trương Tĩnh nói, "Cái thứ giám định dấu chân này không ai dám đảm bảo một trăm phần trăm chính xác, nhưng chín mươi tám phần trăm đã có thể nói rõ vấn đề rồi."

"Tốt quá rồi!" Lão La dùng sức nắm chặt nắm tay.

"Đừng vội vui mừng." Trương Tĩnh biết đội nước lạnh đứng lúc, "Ngày mai lúc ra tòa, các anh nhất định không được quên xin được kiểm tra điện thoại di động của bị cáo, rất hữu ích, đến lúc đó gọi em lên tòa."

"Được." Lão La nói.

"Vậy nhé, em đi ngủ đây, sáng sớm mai gọi em." Nói rồi, Trương Tĩnh cầm đồ chơi bằng len lên, đứng dậy đi ra ngoài.

"Em đi đâu? Ngủ tạm một đêm ở đây đi." Tôi nói, "Sofa có thể mở ra thành giường, chỗ Lão La có chăn gối đấy."

"Em sợ chết sớm." Trương Tĩnh xua tay, "Cả căn phòng của các anh ngập mùi thuốc lá, còn lâu em mới ở lại. Em đặt phòng rồi, ở khách sạn ngay kế bên, nhớ thanh toán cho em đây."

Nói rồi, Trương Tĩnh đột nhiên quay đầu lại, trong lòng ôm đồ chơi bằng len, khuôn mặt tủi thân nhìn Lão La mặt mày đang nhăn nhó lại, vô cùng đau khổ: "Tiểu La Tử, người ta một mình không ngủ được."

Lão La giật nảy mình, quay người cầm một mô hình siêu nhân đưa cho Trương Tĩnh: "Anh mà đi sợ ngày mai không còn mạng mà ra tòa nữa. Cho em cái này, nó sẽ thay anh bảo vệ em!"

"Gan thô đế." Trương Tĩnh nhận đồ chơi còn chưa thèm nhìn đã tiện tay vứt sang một bên, bĩu môi, "Em có cái này, ai cần cái đồ mặt dài như cái thuong của anh chứ!"

Nói rồi, cô rút từ trong túi của món đồ chơi bằng len ra một mô hình công chúa mặt trăng. Thấy hai người này đều có những sở thích kì quặc, tôi thật không biết phải nói gì, chỉ biết lắc đầu.

"Đúng rồi, anh Tiểu Minh." Trương Tĩnh đi đến gần cửa rồi bỗng nhiên gọi tôi.

"Việc gì?"

"Giả sử là em nói giả sử." Về mặt Trương Tĩnh cực kì nghiêm túc, "Thảm vấn tại tòa ngày mai rơi vào bế tắc, các anh có đem hoàn cảnh của nạn nhân làm lí do biện hộ giảm tội không?"

"Sao em lại hỏi thế?" Tôi ngẩn người.

"Em đã nghĩ đến một khả năng. Nạn nhân đơn thân, nuôi con nhỏ, liệu có phải tranh giành quyền nuôi dưỡng với bố đẻ của đứa bé, hoặc là cô ấy đem con ra đề uy hiếp người khác mới gây ra kết quả như vậy." Trương Tĩnh hít một hơi thật sâu, "Vì thế em đã làm một giám định, kết quả là đứa bé và nạn nhân không có mối quan hệ huyết thống."

"Ý em là?" Tôi nhìn Trương Tĩnh, không dám tin.

Trương Tĩnh gật đầu. "Đồng nghiệp trước đây của cô ấy nói, chưa nhìn thấy cô ấy mang thai bao giờ. Đứa bé đó là cô ta nhặt về."

Tôi và Lão La im lặng hồi lâu. Đây là điều chưa bao giờ chúng tôi nghĩ đến.

"Em yên tâm, bọn anh sẽ không làm như vậy đâu." Chưa đợi tôi nói, Lão La đã nghiêm túc nói.

"Cho dù cô ấy có thân phận, hoàn cảnh thế nào, đều không nên bị người khác giết hại. Những việc cô ấy làm, đáng để cho mỗi người chúng ta tôn trọng."

"Điều kiện là, tiền thuê phòng khách sạn em tự trả." Xong rồi, Lão La về mặt vô cùng trịnh trọng nói.

Thứ cậu ấy nhận được là mô hình tinh xảo trong tay Trương Tĩnh và tiếng hô của cô: "Nhân danh mặt trăng, ta sẽ trừng trị người!"

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

"Thưa thẩm phán trưởng," Sáng sớm ngày hôm sau, trước khi mở phiên tòa hai tiếng, tôi và Lão La đã đến tòa án, lao thẳng vào văn phòng của người thẩm phán già, đưa một đơn đề nghị ra trước mặt ông, "Vụ án Tần Phong này, chúng cháu đề nghị không mở phiên tòa thẩm vấn công khai."

"Tại sao? Luật sư Giản, vụ án này có ảnh hưởng cực xấu, tòa án sớm đã quyết định xử công khai. Những người có tư cách đến nghe và báo đài lúc này đều đã ngồi vào chỗ rồi." Người thẩm phán già kinh ngạc nhìn chúng tôi, "Đơn đề nghị này, các anh nên nộp sớm lên mới phải."

"Thẩm phán trưởng, chúng cháu cũng là vì nghĩ cho nạn nhân thôi." Tôi báo cáo lại với người thẩm phán già những thông tin mà Trương Tĩnh đã điều tra. Ông nhíu chặt đôi lông mày, nghĩ một lúc, "Luật sư Giản, ý kiến của anh tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ. Thời gian mở phiên tòa sẽ lui lại một tiếng, tôi sẽ bàn bạc với các thành viên Hội đồng xét xử xem sao."

Đó là một tiếng đồng hồ dài đằng đặc và đầy thấp thỏm, trong lịch sử biện hộ của tôi và Lão La, đây cũng là lần đầu tiên do nguyên nhân từ phía người bị hại mà nộp đơn không mở phiên tòa công khai.

Đối với đơn đề nghị này của tôi và Lão La, Trương Tĩnh rất hài lòng, thậm chí còn chu đáo giúp chúng tôi chỉnh đốn lại quần áo, chỉ có điều tay chân cô ấy có vẻ mệt mỏi một chút, huy hiệu luật sư trên cà vạt của Lão La cài kiểu gì cũng không được thẳng.

"Luật sư Giản." Trước khi mở phiên tòa năm phút, thẩm phán trưởng mới một mình đi ra khỏi văn phòng, "Hội đồng xét xử đã bàn luận, cùng trao đổi ý kiến với bên Viện kiểm sát, đồng ý lời đề nghị không công khai xét xử của hai anh."

"Cảm ơn!" Tôi và Lão La hắt ra một hơi thật sâu.

"Tôi nên nói với các anh một câu cảm ơn, thay cho nạn nhân." Thẩm phán trưởng nói, "Chuẩn bị đi ra tòa đi nhé."

"Thưa thẩm phán trưởng, bị cáo Tần Phong có liên quan đến việc tham gia vào các tổ chức mang tính xã hội đen, vụ án có ý sát hại hai nạn nhân, sự thực rõ ràng, chứng cứ xác thực. Hành vi này đã vi phạm vào Điều 232, Điều 294 Bộ luật hình sự nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, với tội danh tổ chức, lãnh đạo, tham gia vào các tổ chức có tính chất xã hội đen, và tội danh cố ý giết người cần truy cứu trách nhiệm hình sự. Căn cứ quy định số 172 của Luật công tố hình sự nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, đề nghị khởi tố, xử phạt theo quy định pháp luật."

Trên tòa, công tố viên sau khi đọc xong cáo trạng, nộp lên các bằng chứng có liên quan, tôi cũng nộp lên các chứng cứ và lời biện hộ.

"Bị cáo, với bản cáo trạng của công tố viên, anh có gì muốn nói không?" Thẩm phán trưởng nói.

"Thưa thẩm phán trưởng, các vị thành viên Hội đồng xét xử, vô cùng cảm ơn quý tòa đã cho tôi cơ hội được biện hộ cho bản thân mình." Tần Phong nói, "Đối với việc tôi tham gia vào tổ chức mang tính xã hội đen mà công tố viên nêu ra, tôi không phủ nhận. Đối với việc tôi cố ý giết người mà công tố viên nêu ra, tôi kiên quyết phủ nhận, tôi không giết người, hung thủ không phải là tôi."

"Anh giải thích sao về việc trên hung khí giết người có lưu lại dấu vân tay của anh?" Thẩm phán trưởng hỏi.

"Hôm đó tôi đã cầm dao tiến hành uy hiếp nạn nhân, nhưng không thực hiện các hành động sau đó. Đồng thời tôi cũng nhận ra lỗi của mình, vì vậy ngay lúc đó đã vứt dao rời khỏi, trên dao đương nhiên lưu lại dấu vân tay của tôi. Nhưng đối với việc vì sao con dao lại xuất hiện ở hiện trường vụ án, tôi hoàn toàn không rõ." Tần Phong nói.

"Công tố viên, mời anh đặt câu hỏi với bị cáo." Thẩm phán trưởng nói.

"Bị cáo, hôm đó có phải đã cầm dao uy hiếp nạn nhân không?" Công tố viên hỏi.

"Đúng thế."

"Bị cáo, anh có thể kể lại ngày hôm đó anh đã uy hiếp nạn nhân như thế nào được không?"

"Tôi nói nếu như cô còn không trả tiền thì sẽ chặt đứt tay của cô ấy."

"Phản đối, công tố viên đang dẫn dắt đương sự của tôi." Tôi lập tức giơ tay nói.

"Tôi chỉ đang yêu cầu bị cáo trần thuật lại sự thực đã xảy ra ngày hôm đó." Công tố viên nói.

"Phản đối vô hiệu." Thẩm phán trưởng nói.

Tôi biết, lúc này tâm trạng của tôi nhất định rất ảo não bởi vì công tố viên rất vui.

"Thẩm phán trưởng, bị cáo đã thừa nhận, anh ta uy hiếp nạn nhân rằng sẽ chặt tay cô ta. Điều này giống hệt như những gì đã xảy ra ở hiện trường vụ án. Hơn nữa, bị cáo có động cơ làm như vậy. Tôi cho rằng, sự thật đã rõ ràng, chứng cứ xác thực."

“Tao phải giết mày.” Lão La đột nhiên đứng dậy hét.

Công tố viên và các thẩm phán chắc chưa bao giờ gặp pải cảnh tượng như bây giờ, nhất thời ngẩn người.

“Anh ta... anh ta... thưa Thẩm phán trưởng, anh ta uy hiếp tôi!” Công tố viên chỉ vào Lão La gào lên nói, “Mời anh ta ra khỏi tòa.”

“Tôi đúng là đang uy hiếp anh đấy!” Lão La đột nhiên cười, “Kiểu uy hiếp này đối với anh mà nói không phải là lần đầu tiên, cũng sẽ không phải là lần cuối cùng, đúng không? Anh chắc chắn không chỉ một lần bị bị cáo uy hiếp như thế. Không chỉ là anh, các vị đang ngồi đây trong cuộc sống chắc là cũng đã từng bị uy hiếp như vậy. Nhưng, chúng ta không phải vẫn đang sống tốt đó sao? Có mấy ai coi việc uy hiếp này là thực chứ? Anh nhận định kiểu uy hiếp như thế này làm bằng chứng giết người của đương sự tôi, không phải có chút nực cười sao?”

“Người biện hộ, mời anh đưa ra lời biện hộ.” Thẩm phán trưởng nhin cười, lắc đầu nói.

Tôi kéo Lão La ngồi xuống, đứng dậy nói: “Thưa Thẩm phán trưởng, thưa các bị thành viên Hội đồng xét xử, rất cảm ơn mọi người đã cho tôi cơ hội này, để tôi có thể biện hộ cho bị cáo. Đầu tiên, tôi cảm thấy đáng tiếc với sự qua đời của nạn nhân. Nạn nhân là một người tốt, một người mẹ đơn thân, nhận nuôi một đứa trẻ không hề có mối quan hệ huyết thống, vì đứa bé này, cô gần như đã hi sinh tất cả. Điều này đáng để chúng ta tôn trọng, cho dù cô ấy đã làm gì đi nữa. Điểm này chúng ta đều không thể phủ nhận, cũng không thể gạt bỏ. Đối với sự qua đời của cô ấy, tôi và tất cả mọi người ở đây như nhau, đều hi vọng có thể tìm thấy hung thủ thực sự, giúp cho cô ấy nhắm mắt. Thế nhưng chúng ta cũng không thể vì vậy mà oan uổng đến người vốn dĩ không phạm tội, để hung thủ thực sự ung dung ngoài vòng pháp luật.”

“Nói về đương sự của tôi.” Tôi đi đến trước vành móng ngựa, “Trong tài liệu cung cấp của công tố viên có nhắc đến, đương sự của tôi là người có tiền án. Điều này cũng giống như đồng nghiệp của tôi vừa nói, chỉ dựa vào một câu uy hiếp và nội dung của câu nói đó và hiện trường vụ án trùng khớp mà có thể cho rằng đương sự của tôi giết người, điều đó có phần tùy tiện. Dựa vào quá khứ một người đã từng làm việc xấu làm lí do để suy đoán hiện tại và tương lai sẽ nhất định làm việc xấu, điều đó rõ ràng là một sự kì thị, là một sự sỉ nhục nhân cách đương sự. Hơn thế, đương sự của tôi có đúng là từng đánh nhau với người khác không? Đúng vậy, Tần Phong đúng là đã gây tổn thương nhẹ cho người khác, nhưng tài liệu của công tố viên không hề nhắc đến việc đương sự của tôi tại sao tranh chấp và tranh chấp với ai. Xin chú ý tới sự khác biệt về cách dùng từ của tôi và cách chọn từ của công tố viên. Từ tôi dùng là “tranh chấp”, từ này với “đánh nhau” hoàn toàn là hai từ có tính chất khác nhau! Hơn nữa, tôi cho rằng cách dùng từ của tôi cũng chưa thật sự chính xác.

Tôi ở đây có hai lời khai của hai nhân chứng, mời Thẩm phán trưởng xem, “Sau khi tôi ra hiệu cho Lão La đưa lời khai lên, tiếp tục nói, “Từ lời khai có thể thấy được, hai lần đương sự của tôi tranh chấp với người khác. Lần đầu tiên là vì bảo vệ học sinh, còn lần thứ hai, lại càng rõ ràng là một hành động hiệp nghĩa cứu giúp người khác. Chỉ là vì ra tay quá nặng mới bị cảnh sát cho là cố ý gây thương tích, hơn nữa, đương sự của tôi không hề vì đó mà bị xử tội, phía Viện kiểm sát cũng không khởi tố vụ án đó.”

“Tôi còn phải nhắc thêm để tòa chú ý đến một lời khai nữa, đương sự của tôi đã từng bán nhà, quyên góp tất cả cho trẻ em nghèo khó ở vùng núi. Đây là biên lai chuyển khoản của ngân hàng.” Sau khi tôi đưa ra vài tờ biên lai liền nói tiếp, “Thưa Thẩm phán trưởng, thưa các bị thành viên Hội đồng xét xử và công tố viên, thứ hai, đương sự của tôi là một người chính nghĩa và giàu lòng yêu thương như vậy, lúc đối diện với nạn nhân, hai mẹ con đáng thương đó, anh ta có nỡ ra tay không?”

“Không”, nhìn Thẩm phán trưởng đang khẽ gật đầu, tôi tiếp tục nói, “Anh ta không nỡ ra tay. Đương sự của tôi đã nói cho tôi nghe, anh ta không những không thể ra tay với nạn nhân, còn để lại cho nạn nhân năm trăm tệ. Nhưng trong tài liệu công tố viên cung cấp với tòa án, chúng tôi không hề tìm thấy phần khai này, cũng không có gì chứng tỏ việc đã điều tra hướng đi của năm trăm tệ này. Tôi muốn hỏi công tố viên, điều này là vì sao?”

Khiến một sự việc vốn là hiệp nghĩa cứu người đây chính nghĩa bị bẻ cong thành một vụ ẩu đả đánh nhau, là công tố viên muốn điều gì vậy? Điều này đã không cần tôi phải nói gì nhiều nữa rồi chứ ạ?” Tôi buông tay, “Bên công tố trong lúc xử lí vụ án này rõ ràng là đã có thành kiến từ trước, tôi rất hoài nghi, liệu bọn họ có công bằng giải quyết việc này hay không?”

“Anh đang sỉ nhục chúng tôi!” Công tố viên gào lên. “Bên biện hộ, xin chú ý cách dùng từ của mình.” Thẩm phán trưởng lên tiếng nhắc nhở, rồi ra dấu hiệu cho bên công tố viên phát biểu ý kiến về phần biện hộ của tôi.

“Thưa Thẩm phán trưởng, bị cáo nói là đã để lại cho nạn nhân năm trăm tệ chỉ là lời nói từ một phía của anh ta, tại hiện trường chúng tôi không hề tìm thấy năm trăm tệ này. Chúng tôi có lí do để tin rằng, điều này là do bị cáo vì muốn thoát tội nên thêu dệt nên.” Công tố viên nói, “Bên biện hộ có nhắc đến là bị cáo là một người giàu chính nghĩa, tràn đầy tình yêu thương, tôi cũng muốn hỏi bên biện hộ, một người như vậy sao lại đi tham gia vào các hoạt động có tính chất xã hội đen? Cho dù là bị cáo, hay là người phụ trách tổ chức này, đều đã thừa nhận điều này. Bị cáo vì sao lại không có khả năng giết người chứ?”

“Được, thưa Thẩm phán trưởng, công tố viên đã nhắc đến vấn đề này, tôi xin phép được gọi người làm chứng ra tòa, để chứng minh đương sự của tôi không hề giết hại nạn nhân của vụ án này.”

“Đồng ý, cho gọi người làm chứng lên tòa.” Thẩm phán trưởng nói.

Trương Tinh vẫn mặc nguyên bộ cảnh phục lên tòa, tôi và Lão La nghĩ mãi đều không thể hiểu được, dùng thân phận cảnh sát để lên tòa làm nhân chứng cho phía biện hộ, làm sao lại khiến cho Trương Tinh có được sự hưng phấn cao độ đến vậy.

“Án oan có khả năng là do bên điều tra của chúng tôi làm việc chưa chu toàn gây ra, cũng có thể nói là, việc bắt nguồn là ở chỗ chúng tôi, đương nhiên cũng nên do chúng tôi đến kết thúc.” Một lúc lâu sau đó, khi tôi không thể không đưa cô rời khỏi, cô đã nói với tôi như thế này, “Trên tòa, em không chỉ đại diện cho cá nhân mà đại diện cho toàn bộ ngành cảnh sát. Em muốn nói cho tất cả mọi người, không thể tránh được việc chúng tôi có thể bắt nhầm người, nhưng chúng tôi cũng sẽ cố hết sức để điều tra rõ chân tướng, hơn nữa, vĩnh viễn sẽ không né tránh những sai lầm mà chúng tôi đã phạm phải.”

"Đúng là dũng sĩ, dám đối diện với sự thảm hại của cuộc đời." Đến lúc chúng tôi không thể không rời đi, Lão La vẫn còn nhớ không chính xác dù chỉ là một câu danh ngôn đơn giản nhất.

"Người làm chứng, lần này cô dùng thân phận gì để ra tòa?" Thẩm phán trưởng đưa mắt nhìn về phía công tố viên, có chút khó xử.

"Nhân viên giám định kỹ thuật điều tra Sở Công an tỉnh ạ." Trương Tĩnh mỉm cười nói, kí tên trên giấy đảm bảo lời khai, "Tôi hiểu rất rõ trách nhiệm và nghĩa vụ của mình. Thẩm phán trưởng, chúng ta có thể bắt đầu rồi."

"Bên biện hộ, mời đặt câu hỏi." Thẩm phán trưởng ra hiệu.

"Người làm chứng, cô có tiến hành điều tra hiện trường vụ án này không?"

"Có."

"Cô cho rằng đương sự của tôi, cũng chính là bị cáo của vụ án này, Tần Phong, liệu có tham gia vào vụ án không?"

"Tôi không cho rằng anh ta là hung thủ trong vụ án này." Trương Tĩnh không nghĩ gì nói luôn.

"Người làm chứng, cô có bằng chứng gì không?" Thẩm phán trưởng hỏi.

"Thưa thẩm phán trưởng, từ những bức ảnh chụp hiện trường xảy ra vụ án, chúng ta có thể nhìn thấy, nơi nạn nhân bị hại là phía trong cùng của căn phòng, hay nói cách khác, hung thủ chắc chắn phải vào phía trong căn phòng."

"Người làm chứng, cô có nhắc đến việc giám định dấu chân, cô có dám chắc chắn loại giám định này chính xác 100% không?" Công tố viên hỏi.

"Không thể." Trương Tĩnh thẳng thắn trả lời, "Giám định dấu chân chỉ có thể đạt được 98% độ chính xác."

"Thưa thẩm phán trưởng, tôi nghĩ điều này đã nói rõ được vấn đề rồi, người làm chứng không thể khẳng định bị cáo chưa vào trong phòng." Công tố viên nói.

"Bất cứ ai đều không dám đảm bảo độ chính xác 100%, 98% đã là rất chính xác rồi." Trương Tĩnh phản bác lại.

"DNA của con người và tinh tinh cũng chỉ sai lệch có 1% thôi, nhưng 1% đó đã quyết định chúng ta là động vật cấp cao còn tinh tinh chỉ là động vật." Công tố viên cười nói.

"Trong giám định sinh vật học, tỉ lệ trùng khớp DNA là 99.9999% thì có thể xác định mối quan hệ bố con hoặc mẹ con. Theo như lí luận của công tố viên, vẫn còn tồn tại sai lệch 0.0001%, vậy thì không thể chứng thực được quan hệ huyết thống rồi sao?" Trương Tĩnh cười khẩy một tiếng.

Tôi và Lão La cố nhịn cười, trước mặt Trương Tĩnh thảo luận vấn đề giám định, công tố viên rõ ràng cảm thấy chóng mặt. Ngay đến thẩm phán trưởng còn không chịu nổi phải lắc đầu.

"Người làm chứng, cô còn có bằng chứng khác chứng minh cho quan điểm của mình không?" Thẩm phán trưởng hỏi.

"Có ạ." Trương Tĩnh gật đầu, "Tôi để ý thấy điện thoại mà bị cáo của vụ án sử dụng là iPhone 4S, loại điện thoại này có chức năng định vị, sẽ lưu lại vị trí của người cầm nó và chặng đường đã đi, định vị chính xác trong phạm vi 5 - 10 mét. Hơn nữa, chức năng định vị này của điện thoại Apple sẽ không vì người dùng tắt máy mà dừng hoạt động, chế độ offline vẫn sẽ ghi lại hoàn chỉnh các thông tin có liên quan. Tôi đã lấy chiếc điện thoại di động này, xem chặng đường của bị cáo trong quãng thời gian xảy ra vụ án, chứng thực, trước khi nạn nhân bị sát hại, bị cáo đã rời khỏi hiện trường, hơn nữa không có dấu vết của việc quay trở lại."

"Người làm chứng, mời nộp bằng chứng lên tòa." Thẩm phán trưởng nói.

Trương Tĩnh rút ra một hồ sơ, đưa cho nhân viên tòa án, thẩm phán trưởng xem bản ghi chép, liên tục gật đầu: "Công tố viên, mời đối chứng về chứng cứ này."

"Không cần đối chứng." Công tố viên đứng dậy nói, "Tôi chỉ hỏi người làm chứng một câu hỏi, làm sao cô đảm bảo được chiếc điện thoại này lúc đó ở trong tay của bị cáo?"

Trương Tĩnh ngẩn ra, chần chừ lắc đầu: "Tôi không thể chứng minh."

"Thưa thẩm phán trưởng, điện thoại không thuộc về một bộ phận cơ thể nào của bị cáo, hoàn toàn có thể tách rời, vì thế chúng tôi cho rằng chứng cứ này hoàn toàn không thể chứng minh cho việc bị cáo không có thời gian gây án. Công tố viên nói, "Tôi tôn trọng phía biện hộ đưa ra các ý kiến khác nhau, nhưng tôi cũng nhận thấy rằng, bị cáo đã từng uy hiếp sẽ chặt đứt tay nạn nhân, và sau khi nạn nhân bị sát hại, đúng là đã bị chặt đứt hai tay. Hung khí chính là con dao mà bị cáo mang theo, trên đó vẫn còn lưu lại dấu vân tay của anh ta. Có thể nói chứng cứ vụ án này rõ ràng. Ngược lại, bằng chứng bên biện hộ đưa ra phần lớn lại là suy đoán và không khoa học. Tôi đề nghị tòa đưa ra phán quyết."

"Thưa thẩm phán trưởng, tôi xin nhắc lại lần nữa, ngoài lời khai gián tiếp của nhân chứng gián tiếp và dấu vân tay ra, vụ án này hoàn toàn không đủ chứng cứ chỉ ra đương sự của tôi đã giết người. Công tố viên cũng không thể chứng minh đương sự của tôi đã đi vào hiện trường vụ án, tôi cho rằng, đương sự

của tôi là vô tội." Tôi nói, "Thực ra hãy nghĩ thử coi, chúng ta đều đồng ý với nhau rằng lúc hung thủ giết người đã ra tay rất tàn nhẫn, lạnh lùng. Khi gây án hung thủ không hề hoảng loạn, nhưng tại sao lại để lại hung khí ở hiện trường, điều này chẳng lẽ không khả nghi sao? Tại sao lại không tiến hành điều tra kỹ hơn về điều này?"

"Khám nghiệm dấu chân trong vụ án là vô cùng quan trọng, có thể trực tiếp chứng thực đương sự của tôi không hề bước vào hiện trường xảy ra vụ án, tôi muốn hỏi, vì sao lại không tiến hành khám nghiệm dấu chân? Không!" Tôi đập trán, "Tôi nói sai rồi, các anh đã tiến hành khám nghiệm dấu chân, lúc đọc hồ sơ tôi đã đọc qua, trong đó nói rõ ràng rằng không thể chứng minh Tần Phong đã bước vào hiện trường vụ án, tại sao chứng cứ này các anh không nộp lên tòa?"

"Công tố viên, những lời phía biện hộ nói có phải là thật không?" Thẩm phán trưởng hỏi.

"Đúng ạ." Công tố viên ngập ngừng nói, "Nhưng do giám định dấu chân tồn tại sự sai lệch nhất định, chúng tôi không cho rằng điều này có thể chứng minh Tần Phong không phải là hung thủ."

"Đề nghị nộp chứng cứ lên tòa." Thẩm phán trưởng nói.

Cong tố viên miễn cưỡng giao nộp báo cáo giám định lên tòa, lật xem bản báo cáo, thẩm phán trưởng khẽ lắc đầu. Tim tôi dần chìm xuống đáy vực, trước khi tìm ra hung thủ thực sự, tất cả các chứng cứ có thể chứng minh Tần Phong vô tội đều bị một ai đó cố tình chọn nhìn mà không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

"Tức chết đi được, tức chết đi được, tức chết đi được!" Trương Tĩnh phần nộ đập hết tất cả những đồ vật trong phạm vi tầm mắt của cô, tôi và Lão La trốn trong góc, nét mặt sợ hãi nhìn người phụ nữ đang nổi điên này.

Vụ án Tần Phong tòa chưa tuyên án tại tòa, nhưng từ ánh mắt của thẩm phán trưởng, chúng tôi có thể nhìn thấy sự bất lực. Lời làm chứng của Trương Tĩnh do bị công tố viên phản bác nên khả năng được tòa án chấp nhận không cao. Sự sống chết của Tần Phong khó đoán.

"Luật sư Giản, tận dụng thời gian, tôi tin các anh, cũng tin là các anh nhất định sẽ cố gắng đến cùng." Sau khi bãi tòa, người thẩm phán già và chúng tôi đã có một cuộc hội thoại ngắn, "Các anh yên tâm, vụ án này có cơ hội phúc thẩm, sơ thẩm nếu tuyên án tử hình lập tức thi hành, kiểu án này, phúc thẩm thường sẽ sửa được thành hoãn thi hành án, nếu như các anh làm chắc chắn hơn chút nữa, mở phiên tòa phúc thẩm không phải là không có khả năng. Các anh nhất định phải cố gắng! Có điều, các anh cần phải chuẩn bị tâm lý, trước khi tìm ra hung thủ thực sự, không ai dám dễ dàng phán quyết vô tội. Vụ án này, có thể sẽ kéo dài đây."

"Đưa lên báo đi." Lão La lúc đó nói, "Dựa vào quá khứ của Tần Phong, nhất định báo chí sẽ quan tâm. Đến lúc đó, Hội đồng xét xử cũng không dám dễ dàng đưa ra phán quyết."

"Đừng có làm thế!" Người thẩm phán già chân thành nói, "Dư luận sẽ 'trói buộc' tư pháp, sự việc kiểu này nhiều quá rồi, bây giờ chúng tôi đều khá phản cảm. Các anh mà đưa lên báo vụ án này, Hội đồng xét xử sẽ chỉ càng kiên định với phán quyết giả định mà thôi."

"Dám đối đầu với bà, bà sẽ để chúng mày quỳ xuống hát Chính phục!" Trương Tĩnh một chân đạp lật mô hình xe tăng, kéo sự chú ý của tôi lại.

"Cẩn thận, cẩn thận, Tĩnh, đừng làm đau bản thân." Tôi vội nói.

Trương Tĩnh ngồi xuống ghế sofa, khoe miệng cười nhếch lên: "Vẫn còn muốn cho bọn mày tí thể diện, để bọn mày tự đi phá án. Đây là bọn mày tự tìm lấy đây nhé."

Cô vịn vịn tay, ra mệnh lệnh: "Tiểu La Từ, ôm hết toàn bộ hồ sơ ra đây cho em."

"Em muốn làm gì?" Lão La run cầm cập hỏi, khuôn mặt đau khổ nhìn chiếc xe tăng nhỏ mới mua về chưa được một tuần.

"Làm gì? Hừ hừ!" Trương Tĩnh lạnh lùng hừ một tiếng, "Tục ngữ có câu, mắng người chọn điểm yếu, đánh người chọn mặt."

"Là đánh người không đánh mặt, mắng người không chọn điểm yếu." Tôi khẽ cảnh thận chỉnh sửa.

"Bà đây cứ muốn biến chúng nó thành đầu lợn đây, anh Tiểu Minh anh có ý kiến sao?" Trương Tĩnh rướn lông mày, hỏi.

"Không có không có, Tĩnh em nói làm gì thì làm đây!" Tôi lập tức nói.

Phía bên kia, Lão La đã sắp xếp lại theo thứ tự các hồ sơ để đưa đến trước mặt Trương Tĩnh, nhưng vẫn khề khàng nói, "Tĩnh à, hôm nay muộn quá rồi, hay là, ngày mai làm?"

"Hừ, anh cho là Viện kiểm sát đều là lũ ngốc à?" Trương Tĩnh lờm Lão La, "Chúng ta đang điều tra, bọn họ chắc chắn cũng đang điều tra, chỉ có điều việc chúng ta làm là tìm hung thủ còn việc bọn họ làm là khiến Tần Phong cả đời này không thể trở mình."

Dạy dỗ Lão La xong, Trương Tĩnh liền vùi đầu vào trong đồng hồ sơ. Tôi và Lão La ngồi một bên, bắt lực nhìn cô, thi thoảng lại nghe cô sai bảo, pha cho cô cốc cà phê hoặc đâm lưng bóp vai.

Một mạch đến khi trời tảng sáng, tôi và Lão La đều đã không chịu nổi, lúc mơ mơ màng màng vào giấc ngủ, Trương Tĩnh đột nhiên quăng chiếc bút trong tay "bình" một tiếng lên trên bàn: "Được rồi!"

Tôi và Lão La giật mình tỉnh dậy.

"Sao?" Lão La cảnh giác hỏi.

"Đi bắt người cùng em!" Trương Tĩnh nghiêm nghị nói.

"Em biết ai là hung thủ rồi?" Tôi kinh ngạc nhìn đôi mắt thâm quầng của Trương Tĩnh.

"Không biết, có điều, sắp rồi." Trương Tĩnh cười khẩy một tiếng, vừa đi vừa nói, "Thứ nhất, hung thủ đã moi hai mắt của nạn nhân, điều này rất có khả năng là do sợ hãi, sợ bóng dáng của mình lưu lại trong mắt nạn nhân. Đây là một tư duy rất mê tín. Loại tư duy này một là của người già, hai là của đứa trẻ chưa từng trải.

Thứ hai, trước đây em đã từng nói, mục đích của hung thủ là cướp của. Trong nhà nạn nhân không thấy trang sức, năm trăm tệ Tần Phong nói đưa cho nạn nhân cũng không thấy. Suy đoán về cướp của có thể được chứng thực. Từ cách ăn mặc của nạn nhân ngày hôm đó có thể thấy, cô đang chuẩn bị đi làm, nhưng trên người cô không đeo trang sức. Em vẫn cứ đang nghĩ, tại sao hung thủ lại phải chặt đứt hai tay của nạn nhân? Nói hai manh mối này lại với nhau thì em đã hiểu ra, vì hẳn muốn tháo đồ trên hai cổ tay của nạn nhân. Điều này cho thấy hung thủ trong lúc sợ hãi vẫn có khát vọng rất lớn với tiền tài, nói cách khác, gọi là "Bụng đói ăn bừa".

Thứ ba, cũng là điều trước đây em đã từng nói, khả năng phân biệt của hung thủ có hạn, không phân biệt được thứ gì đáng tiền, thứ gì không đáng tiền. Điều này cho thấy trình độ văn hóa của hung thủ không cao. Nhưng, nếu như là người già, vật liệu của trang sức thật có giả thế nào vẫn có thể phân biệt được.

Tổng hợp lại những phân tích này, em cảm thấy, hung thủ rất có khả năng là trẻ vị thành niên sống gần đó." Trương Tĩnh nói, "Hơn nữa, là loại trẻ vị thành niên ngày nào cũng rong chơi lêu lổng. Chúng có thể cả ngày ngồi trong quán net chơi game. Cần phải biết rằng, các trò game Online này tốn rất nhiều tiền, điều này khiến cho chúng khao khát tiền bạc, nhưng chúng lại không có nguồn thu nhập."

"Thế nhưng bọn này khi làm việc gì lại không bao giờ suy nghĩ đến hậu quả." Lão La gật đầu nói, "Bởi vì có sự tồn tại của "Luật bảo vệ trẻ em vị thành niên", khi bọn chúng gây an thường vô cùng tàn nhẫn, vì cho dù là giết người, chúng cũng không bị xử tội tử hình, thậm chí còn có khả năng không bị xử tội."

"Tiểu La Tử nói đúng lắm." Trương Tĩnh thở dài, "Cho nên, người chúng ta cần tìm có khả năng chính là những người này. Hơn nữa, rất có khả năng có bé gái tham gia vào vụ án này."

"Sao em biết?" Lão La hỏi.

"Trong số dấu chân trong phòng không khớp với dấu chân của nạn nhân, có một nhóm dấu chân rõ ràng là của bé gái." Trương Tĩnh nói.

"Nhưng chúng ta đi đâu để tìm đây?" Tôi cười khổ não, "Phạm vi vùng đó không nhỏ, ít nhất cũng có mấy nghìn người sinh sống, chỉ dựa vào ba người chúng ta sao? Tĩnh ơi, nghe anh khuyên một câu, đừng có giận dữ nữa, xin tiếp viện đi."

"Anh Tiểu Minh, anh đừng có coi thường em, em mới 24 tuổi đã trở thành bác sĩ pháp y kiểm nghiệm chính thiên tài rồi." Trương Tĩnh nói về đắc ý, "Anh đã quên em vừa nói gì rồi à? Mấy đứa khốn này chính là vì cả ngày ngồi quán net nên mới không có tiền. Với trạng thái tâm lý của những người này, sau khi gây án mặc dù cũng sợ hãi, nhưng chúng chỉ sợ những thứ như hồn ma bóng quỷ thôi chứ con lâu mới sợ cảnh sát. Em dám đánh cược, mấy hôm nay, bọn chúng chắc chắn là ngồi lì trong quán net, tha hồ tiêu xài. Em nhớ, cách hiện trường vụ án chưa đến năm trăm mét có một quán net, Tiểu La Tử, chúng ta hãy đi đến đó!"

Trương Tĩnh hùng hổ đi xuống lầu, tôi và Lão La vội vàng theo sau, khi đi qua siêu thị ở dưới lầu, Trương Tĩnh "ơ" một tiếng, vội dừng bước.

"Lấy cho em một tờ báo." Trương Tĩnh hất đầu với Lão La, Lão La vội vàng chạy đi mua một tờ về.

Vị trí đầu tiên của tờ báo đăng một bản ghi chép xét xử tòa án, chính là phiên tòa chúng tôi vừa mới tham dự. Nhưng, trong bài báo lại không nhắc một chữ nào đến quá khứ của Tần Phong mà chúng tôi đã đề cập ở tòa, ngược lại còn tô vẽ thêm cho nạn nhân, miêu tả nạn nhân như một thánh mẫu sống.

Người viết còn dựa vào đó phê phán mãnh liệt Tần Phong, miêu tả cậu ta giết người không chớp mắt, là ác ma ngay cả phụ nữ yếu đuối và trẻ con cũng không bỏ qua.

"Xong rồi xong rồi, bị người ta giành đi trước một bước rồi!" Lão La đau khổ nói, "Không được, chúng ta nhất định phải liên hệ với tòa soạn báo."

"Người ta ra đòn, anh cũng ra đòn, có gì thú vị chứ?" Trương Tĩnh tỉnh bơ vờ báo lại thành một cục, vứt vào thùng rác, "Lúc này cần phải lao đến cho nó một cái tát trực tiếp đánh thẳng vào mặt, hơn nữa còn phải đánh cho mẹ nó không nhận ra nó luôn! Đi!"

Dưới sự chỉ đạo của Trương Tĩnh, Lão La đỗ xe trước cửa một quán net cách hiện trường phát hiện vụ án không xa. Tồi và Trương Tĩnh xuống xe, đi thẳng vào trong.

Trong quán net lò mờ, khói thuốc mù mịt, từng khuôn mặt trẻ măng ngồi trước màn hình máy tính gào thét, vô cùng cuồng nhiệt.

"Mẹ nó, lại bị nổ đầu rồi."

"T, xông lên đi."

"Mục sư tiếp máu đi chứ, mày chạy cái gì?"

Nhìn cảnh tượng này, Trương Tĩnh nhú mày lại.

"Đồng chí cảnh sát, có việc gì không?" Phía sau quầy lễ tân, một người trung niên trông dung tục, ánh mắt hoảng hốt, khề hời.

"Việc gì à?" Trương Tĩnh khề hừ một tiếng, "Đám người này có chứng minh thư không? (*) Anh thu nhận trẻ vị thành niên lên mạng, có biết đó là vi phạm pháp luật không?"

(*) Ở Trung Quốc cần phải có giấy tờ chứng minh đủ tuổi thành niên mới được lên mạng tại quán net.

"Đồng chí cảnh sát, đừng đổ tiếng oan cho tôi." Người trung niên khuôn mặt thảm thiết nói, "Chỗ tôi là dùng tên thật đăng kí, người ta đều mang chứng minh thư đăng kí cả.""Thật không?" Trương Tĩnh mỉm cười, nhìn đám trẻ vừa mới bước vào, đi thẳng đến trước máy tính, mở máy lên, "Hình như không phải tất cả mọi người đều cần đăng kí."

Khuôn mặt người trung niên bỗng chốc xám xịt lại.

"Tôi hỏi anh, mấy ngày trước ở đây có xảy ra một vụ án giết người, anh có biết không? Đêm hôm đó, chỗ của anh có điều gì bất thường không?" Trương Tĩnh nhìn chằm chằm vào người trung niên, lạnh lùng nói, "Tốt nhất là anh nói thật với tôi, nếu không thì..."

"Tôi biết, tôi biết." Trong mùa đông giá lạnh nhưng người trung niên liên tục lau mồ hôi trán, "Không bình thường... đúng rồi, có vài thằng bé trong chốc lát nạp ba trăm tệ tiền đánh điện tử có được tính không?"

"Đồng chí cảnh sát nghe tôi nói." Không đợi Trương Tĩnh lên tiếng, người trung niên đã nói, "Chắc chắn không phải tiền lấy trộm trong nhà, trên số tiền đó, có máu."

"Tại sao không báo án?" Trương Tĩnh quát mắng.

"Tôi nào dám, đồng chí cảnh sát, hơn nữa, tôi cũng không nghĩ đến có mối quan hệ gì với vụ giết người." Người trung niên nét mặt đau buồn nói.

"Mày đưa trẻ đó đâu?" Trương Tĩnh lại hỏi.

"Hôm nay vẫn chưa đến."

"Tiền đâu?"

"Đây ạ."

Người trung niên lấy ra vài tờ tiền, nhưng không đưa cho Trương Tĩnh. "Cái này, tiền này..."

"Vật chứng quan trọng, tịch thu, sau này tìm luật sư La Kiệt của văn phòng luật sư Kiệt Minh lấy tiền." Trương Tĩnh một tay giằng lấy mấy tờ tiền, tôi cảm thấy toát mồ hôi lạnh cho Lão La, trong vô thức đã bị mất đi một món tiền, cậu ấy chắc chắn sẽ rất đau lòng.

"Ê, bọn mày làm gì thế?" Phía bên ngoài quán net, đột nhiên truyền đến tiếng quát của Lão La.

Tồi và Trương Tĩnh vội vàng đi ra khỏi quán, liền nhìn thấy ba đứa trẻ đang tìm đường chạy. Trương Tĩnh nhìn ngay thấy trên tay một đứa con gái đang đeo một cái vòng tay khá to, không cân xứng với lứa tuổi của nó.

"Chính là bọn nó!" Trương Tĩnh hét to, co cẳng chạy đuổi theo.

Ba đứa trẻ này đương nhiên không phải là đối thủ của mấy người lớn chúng tôi, nhanh chóng bị bắt về đồn cảnh sát. Sau khi bố mẹ chúng đến, cảnh sát tiến hành thẩm vấn chúng, hơn nữa nhanh chóng điều tra ra, những đứa trẻ này tất cả đều chưa đủ 14 tuổi. Đối với vụ án giết người xảy ra ở khu nhà trọ, mấy đứa trẻ đều nhận không chối.

Tối hôm đó, hai thằng con trai ở quán net chơi điện tử cả một ngày, nhưng do vũ khí không đủ, bị người chơi Nhân Dân Tệ tàn sát dẫm máu.

"Thế này không được, chúng ta cũng phải kiếm chút tiền, mua vũ khí." Một trong hai thằng nói.

"Lấy đâu ra tiền, người nhà mỗi ngày chỉ cho chúng ta có tí tiền, chơi thâu đêm còn chẳng đủ." Thằng còn lại ù rử nói.

"Tao biết ở đâu có tiền." Đứa con gái vừa bước vào trong quán net nói, "Lúc ra đây tao nhìn thấy có người để hơn năm trăm tệ ở cửa một nhà."

Năm trăm tệ với mấy đứa trẻ này mà nói, chắc chắn được coi là một món tiền lớn. Mấy đứa nhanh chóng tập hợp, quyết định đi cướp món tiền này.

Nhân lúc tối trời, ba đứa xuất phát. Trên đường đi, thằng bé đưa ra đề nghị kiếm tiền đã nhặt được con dao mà Tần Phong vứt lại. Nó thông minh không hề trực tiếp nắm lên cán dao mà đeo găng tay.

Có dao sắc trong tay, mấy đứa trẻ càng thêm gan.

Cùng ở một chỗ với nhau, nạn nhân không hề phòng bị gì với sự xuất hiện của bọn trẻ, nhưng không ngờ được rằng, mấy đứa trẻ này lại chìa dao về phía cô. Thậm chí còn không uy hiếp gì, thằng bé cầm dao một nhát cắt đứt cổ họng cô.

"Mày làm gì thế? Làm sao có thể giết người?" Đứa con gái kinh ngạc nói.

"Chị ta đã nhìn thấy chúng ta rồi, không giết thì đợi chị ta báo cho bố mẹ để bị xử lí sao?"

Cho đến lúc này, người bọn chúng sợ vẫn không phải là cảnh sát, mà là bố mẹ, người bình thường không hề quan tâm đến chúng, chỉ biết đánh đập chửi mắng chúng.

Bọn chúng tìm được năm trăm tệ trên người nạn nhân, nhìn thấy đồ trang sức trên người nạn nhân, đứa con trai không hề do dự chặt đứt tay cô ta, nhặt vòng tay lên, đưa cho đứa con gái: "Cái này cho mày."

"Tao sợ...", đứa con gái do dự.

"Sợ cái gì, mày đáng được." Đứa con trai nói.

Nhìn thấy nạn nhân mở to hai mắt, như đang tỏ cáo điều gì, đứa con trai trong lúc tức giận đã moi hai mắt nạn nhân.

Đứa trẻ đang ngủ say trên giường lúc này tỉnh giấc, bắt đầu khóc, thằng bé giết người đó cá mắt một tay bóp chặt cổ đứa trẻ. Nhìn đứa trẻ dần dần mất đi hô hấp, thằng bé có một sự thích thú khó tả.

"Bố tao nói, trẻ con nếu như biến thành quỷ, kinh khủng lắm đấy!" Đứa con gái sợ hãi nói.

"Vậy phải làm sao?" Thằng bé nói.

"Nếu như để nó biết là nó ở cùng với mẹ nó là được." Đứa con gái nói.

"Thế thì dễ." Thằng bé vừa nói vừa cắt bầu ngực trái của nạn nhân nữ, nhét vào miệng đứa trẻ, "Thế này là được rồi."

Trên mấy tờ tiền thu về từ ông chủ quán net phát hiện ra dấu vân tay của Tần Phong, dấu vân tay của nạn nhân và dấu vân tay của một thằng bé trong đám. Đồng thời, mấy tờ tiền dính máu cũng có chung một nhận định, chứng thực đúng là máu của nạn nhân.

Đúng như Trương Tĩnh nói, cái mồm này vừa chuẩn vừa độc, món nợ bài viết về Tần Phong chưa trả được thì đã tịt ngòi hết cả.

Nhưng nghi phạm là những đứa trẻ vị thành niên. Vụ án này sau khi Tần Phong được phóng thích vô tội cũng cứ thế mà xong. Để bảo vệ trẻ vị thành niên, báo chí thậm chí không đưa thêm bất cứ tin tức nào nữa về vụ án này.

Trương Tĩnh vô cùng tức giận. Lúc mấy đứa trẻ này rời khỏi Sở Công an, nếu như không phải Lão La ôm giữ chặt cô, thì thật lo là cô sẽ tự động thủ kết liễu bọn chúng.

Có điều, ông chủ quán net đó không được may mắn vậy. Con giận của Trương Tĩnh không chỗ nào phát tiết đã tự tay chỉ huy niêm phong mọi hoạt động của quán, trực tiếp xử phạt ông chủ quán net.

"Ác giả ác báo, đạo trời có luân hồi, không tin ngoảnh đầu lại xem, ông trời có tha cho ai không!"

Tôi lưu câu nói này lại vào trong hộp thư thoại của Trương Tĩnh và Lão La, sau khi vụ án này kết thúc một năm, tôi không biết hai người họ liệu có nghe thấy, nhưng tôi vẫn muốn hai người họ biết kết quả của việc này.

Sau khi Tần Phong được phóng thích, đã đi về vùng núi, làm giáo viên tình nguyện. Dưới sự khẩn cầu của cậu ta, bố mẹ mấy đứa trẻ đó cũng đã giao con mình cho cậu ta.

Thế nhưng, đầu năm 2014, một trận hỏa hoạn bất ngờ xảy đến với kí túc xá cũ của trường. Ba đứa trẻ này không thoát khỏi.

Lúc biết tin này, việc đầu tiên tôi làm là đi lên vùng núi, thế là mang cả sự nghiệp ra để đánh cược cũng phải bảo vệ Tần Phong. May mắn là, sau khi cảnh

sát điều tra rõ ràng, lúc đó Tần Phong không ở trường. Nguyên nhân gây hoả hoạn là do máy đưa trẻ đồ nhóm lửa sưởi ấm, xảy ra sự cố.

Lão La và Trương Tình, hai người thích thú với việc ân oán này nhất định không vừa lòng với kết quả này, thế nhưng, sự trừng phạt thích đáng với hung thủ mà hai người họ mong muốn dù đến chậm nhưng cuối cùng vẫn đến.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Vụ Án Thứ Tám Trông Mặt Mà Bắt Hình Dạng

Trên thế giới này có hai thứ có thể khiến nội tâm của chúng ta cảm thấy rung động thực sự, một là những ngôi sao lấp lánh trên đầu, hai là quy tắc đạo đức cao cả trong nội tâm chúng ta.

-----Kant-----

Type: Hasuko

1

Trên giá sách trong phòng làm việc của Lão La có một bức ảnh chụp ba người. Trong bức ảnh, phía tay trái cậu ấy là tôi, phía tay phải là một người con trai cao gần bằng tôi, nhưng tóc tai có phần lộn xộn, râu ria cũng chưa cạo. Cậu ta mặc một chiếc áo gió đã cũ, người ưỡn thẳng, đôi giày dưới chân đã rách nát vô cùng. Đế giày và mũi giày được quấn lại với nhau bằng một sợi dây giày. Nhưng cậu ta không hề bận tâm. Khuôn mặt vẫn nở nụ cười rạng rỡ. Đôi mắt sáng ngời đang nhìn vào ống kính.

Dưới chân cậu ta đặt một chiếc túi nylon đã cũ rách, căng phồng chứa đầy những bình nước rửa, vài cái còn không an phận mà thò ra ngoài.

Người con trai này tên là Chu Á Văn, là một đương sự của chúng tôi. Vụ án đó cũng là vụ án duy nhất Lão La chủ động tiếp nhận, không hề đắn đo đến lợi ích kinh tế.

Mỗi lần dọn dẹp văn phòng của Lão La, tôi đều dừng bước trước bức ảnh này thật lâu, có lúc, tôi thật không thể hiểu nổi đầu Lão La rốt cuộc là cấu tạo như thế nào.

Chu Á Văn là một người câm, cũng là một người lang thang vui vẻ. Nếu như không phải là vì vụ án năm 2009 đó, cậu ấy cũng như hàng nghìn hàng vạn người lang thang khác trên đường phố này, sẽ không ai biết cậu ấy đã làm gì.

Một buổi sáng tinh mơ của tháng 7 năm 2009, trên một con phố buôn bán ở khu mới của thành phố này, các cửa hàng san sát thi nhau mở cửa, bắt đầu một ngày mưu sinh mới. Thế nhưng mọi người nhanh chóng phát hiện, một cửa hàng bán đồ ngũ kim tên Nhật Thăng vẫn chưa mở cửa bán hàng.

Ông chủ và bà chủ cửa hàng này vì không có con lại già rồi nên bình thường sống luôn ở cửa hàng, vốn dĩ hàng sáng họ đều là nhà đầu tiên mở cửa.

Ông chủ cửa hàng ngũ kim bên cạnh, Vương Lâm, đứng bên cạnh cửa hàng quan sát hồi lâu, dần dần phát hiện có điều bất thường. Cửa cuốn của cửa hàng ngũ kim Nhật Thăng vẫn chưa hoàn toàn kéo hết, mà chỉ kéo đến một nửa, một vết màu đỏ thẫm từ trong cửa hàng ngoằn ngoèo chảy ra, kéo dài cho đến bãi đất hoang ở phía xa.

“Ông chủ Đường, ông ở nhà không?” Vương Lâm đi tiến đến gõ cửa, cửa cuốn phát ra tiếng loảng xoảng, nhưng phía trong cửa hàng không có bất cứ hồi âm nào vọng ra.

Wương Lâm cúi người xuống, quan sát kỹ dấu vết trên mặt đất. Sắc mặt dần dần trở nên nhợt nhạt. Ông bỗng đứng thẳng dậy, dùng lực đẩy chiếc cửa cuốn của cửa hàng ngũ kim Nhật Thăng lên, sau đó vội lùi lại vài bước, ngồi thụp xuống đất.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào trong cửa hàng Nhật Thăng, vốn dĩ tối đen đã trở nên sáng sủa. Dưới ánh nắng, một người đàn ông đầu hói, béo mập, chỉ mặc trên người chiếc quần đùi, nằm ngửa trên mặt đất, hai mắt không cam lòng mở to, bên cạnh là một vũng máu. Cảnh sát trong vòng mười phút đã có mặt tại hiện trường.

Đã xác nhận, người chết chính là ông chủ cửa hàng ngũ kim Nhật Thăng – Đường Quỳnh – nguyên nhân tử vong do sốc mất máu quá nhiều. Bác sĩ pháp y phát hiện trên người ông ta có năm vết thương do dao đâm, trong đó có ba vết vào bụng, hai vết đâm xuyên qua lá phổi. Thời gian tử vong là đêm hôm trước, khoảng từ 11 giờ đến 11 giờ 30 phút.

Trong cửa hàng có dấu vết rõ ràng của sự xô xát, nhưng không có dấu tích gì của việc mất tài sản.

Người quen biết gia đình nhớ lại, Đường Quỳnh bình thường sống trong cửa hàng, thường 9 giờ 10 giờ tối đã lên giường đi ngủ.

Cảnh sát tiến hành quan sát thêm hiện trường, thấy nạn nhân mặc trên người quần đùi và áo ba lỗ, trên giường chăn bị lật, đoán rằng nạn nhân lúc đó

chắc đã lên giường đi ngủ. Cảnh sát cho rằng đêm hôm đó, kẻ hành hung đã lừa gạt gõ cửa để vào trong nhà, sau khi vào được bên trong đã tiến hành sát hại nạn nhân.

Tầng 2 của cửa hàng là nơi Đường Quỳnh bình thường sinh sống. Trong phòng có một cái máy tính để bàn, kết nối với camera ở trong cửa hàng. Nhưng ổ cứng máy tính đã bị mất. Cảnh sát cho rằng, camera giám sát có thể đã lưu lại toàn bộ quá trình xảy ra vụ án, hung thủ rõ ràng biết điều này, sau khi hành hung đã mang ổ cứng đi theo.

Hung thủ không hề có hành vi trộm cắp đồ vật có giá trị trong cửa hàng, bước đầu loại bỏ động cơ giết người cướp của, hơn nữa hung thủ liên tiếp đâm năm nhát dao, thủ đoạn tàn nhẫn, nghi ngờ có khả năng giết người trả thù. Sơ bộ xác định phương hướng điều tra là triển khai điều tra các mối quan hệ mâu thuẫn xung quanh nạn nhân.

Trong lúc thăm hỏi được biết, Đường Quỳnh tính tình nóng nảy, gần như đều từng có cãi vã với tất cả các chủ cửa hàng trên con phố này, thậm chí ông ta còn có tranh chấp với cả một vài khách hàng, nhưng đều không đến nỗi phải giết người xả giận. Hơn nữa, xung quanh con phố này có ba trường đại học, bốn khu chung cư, công việc thăm hỏi tìm kiếm diễn ra không hề thuận lợi.

Có người quen biết ông chủ cửa hàng cung cấp manh mối nói, sau khi xảy ra vụ án không hề nhìn thấy Điền Hồng, vợ của Đường Quỳnh. Cảnh sát nhanh chóng triển khai điều tra Điền Hồng, nhưng phát hiện Điền Hồng trước ngày xảy ra vụ án đã đi ra ngoài nhập hàng. Vốn sẽ quay về vào ngày sau khi xảy ra vụ án nhưng do bị tai nạn giao thông, lúc này đang được cứu chữa ở bệnh viện ở thành phố bên cạnh.

Điền Hồng khai, sau khi xảy ra tai nạn bà liền gọi điện vào máy của chồng, nhưng mãi không có ai nghe. Lúc Điền Hồng xảy ra tai nạn là hơn 11 giờ đêm ngày xảy ra vụ án. Lần đầu tiên bà gọi điện thoại cho nạn nhân là vào 11 giờ 30 phút đêm. Lúc đó, bà vẫn chưa biết, chồng bà có lẽ chỉ mấy phút trước đã rời xa chốn nhân gian.

Cuộc điều tra rầm rộ nhanh chóng có bước tiến mới. Hai giờ sau khi cảnh sát đến hiện trường, có người cung cấp manh mối nói, vài ngày trước đó Đường Quỳnh từng có tranh chấp với một tên ăn xin.

Tên ăn xin là một người câm, không ai biết gã tên gì. Nhưng tên ăn xin này lại có một sở thích đặc biệt, hằng đêm nhất định phải ngủ trước cửa hàng ngủ kim Nhật Thăng. Vì điều này Đường Quỳnh đã tranh chấp với gã không chỉ một lần, thậm chí đã từng đánh nhau với gã. Nếu như là giết người báo thù, tên ăn xin này rõ ràng là người có động cơ gây án nhất.

Cảnh sát nhanh chóng sắp xếp lực lượng cảnh sát truy tìm kẻ lang thang thần bí này trên phạm vi toàn thành phố.

Với vết máu chảy dài ra ngoài ở hiện trường, cảnh sát suy đoán, kẻ hành hung có khả năng bị thương. Bác sĩ pháp y lấy vết máu tại hiện trường. Đồng thời, cảnh sát cũng đang điều tra lần theo vết máu.

Ba giờ sau khi cảnh sát triển khai công việc điều tra, tổ hành động điều tra theo vết máu báo về một tin tức vô cùng thuận lợi. Trong bãi đất hoang cách hiện trường vụ án 3km, cảnh sát đã tìm thấy một kẻ lang thang nằm sấp trên mặt đất, chứng minh thư mang theo người cho biết người này tên là Chu Á Văn.

Lúc tìm ra, Chu Á Văn bị thương ở bụng, mất nhiều máu, đang rơi vào trạng thái bất tỉnh. Trong tay Chu Á Văn còn cầm một con dao găm.

Qua giám định của bác sĩ pháp y và của nhân viên kỹ thuật dấu vết, xác nhận con dao găm này chính là hung khí sát hại Đường Quỳnh. Vết máu lưu lại hiện trường cũng được nhận định là đồng nhất, chứng thực là do Chu Á Văn lưu lại.

Quần chúng cũng xác nhận, Chu Á Văn chính là kẻ ăn mày đã nhiều lần bị Đường Quỳnh mắng chửi, đánh đập.

Chỉ dùng chưa đến bốn tiếng đồng hồ, một vụ án giết người có tính chất dã man tuyên bố đã được phá, khiến phía cảnh sát dành được rất nhiều lời tán thưởng. Báo chí còn đăng tải một bài viết dài về người phụ trách vụ án này, ca ngợi ông là “Sherlock Holmes thời hiện đại”, “Thần thám cấp quốc tế”.

Thế nhưng, lúc lấy khẩu cung của Chu Á Văn, cảnh sát lại gặp phải khó khăn. Chu Á Văn không chỉ là một người câm, chưa đi học, ngôn ngữ tay không quy phạm, đối với sự việc xảy ra đêm đó cậu ta không thể giao tiếp với cảnh sát, chỉ khản thiết khua tay, tỏ ý mình không giết người. Ổ cứng trong máy tính của Đường Quỳnh cũng không tìm thấy trên người cậu ta, không thể có được nội dung ghi lại, cũng không thể biết được vụ án đêm đó đã xảy ra như thế nào.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc cảnh sát nhận định Chu Á Văn chính là hung thủ, từ dấu vết tại hiện trường có thể thấy, hung thủ có ít nhất bốn người. Ổ cứng có khả năng do đồng bọn của Chu Á Văn cất giữ. Việc cần làm trước mắt là lấy được hành tung của đồng bọn từ miệng Chu Á Văn. Cảnh sát không thể không mời chuyên gia đến hỗ trợ điều tra, trước lượng lớn các chứng cứ, Chu Á Văn vẫn khẳng khái chống đối. Nhưng hung thủ giết người nằm trong tay cậu ta. Hiện trường lưu lại vết máu của cậu ta. Hơn nữa còn phát hiện được vết máu của Đường Quỳnh trên người cậu ta. Trước đó hai người đã từng xảy ra tranh cãi. Chứng cứ vụ án này đã hoàn toàn đầy đủ. Thời gian tạm giam giữ gần hết, nội bộ cảnh sát sau khi nghiên cứu quyết định dựa vào hình thức không khẩu cung giao nộp vụ án này lên Viện kiểm sát, tiếp tục bám sát công việc điều tra đồng bọn của Chu Á Văn.

Lúc này, công việc thúc đẩy dự thẩm trước khởi tố của Phó viện trưởng Viện kiểm sát La có bước tiến triển, ít nhất trong giai đoạn điều tra vụ án chúng tôi đã tham gia, ông nhất định phải mở phiên tòa giả định một lần.

Dưới sự thúc đẩy của một số người quan tâm, vụ án này của Chu Á Văn, bọn họ cũng hi vọng chúng tôi có thể sớm nhập cuộc, còn về mục đích, bọn họ vô cùng mong mỏi có thể lật ngược được vụ án có bằng chứng đanh thép như thế này.

Chỉ có điều lúc bọn họ đến tìm chúng tôi, họ vẫn không biết là tôi và Lão La thực ra đã sớm tham gia vào vụ án này rồi.

Đúng vào lúc Chu Á Văn bị cảnh sát đưa đến xác nhận hiện trường, tôi và Lão La cũng đến con phố xảy ra vụ án để xử lý một vụ án dân sự, tận mắt chứng kiến cảnh cảnh sát chụp hình.

Chu Á Văn toét miệng, cười thật vui, tay chỉ xuống sàn cửa hàng ngũ kim Nhật Thăng, mắt nhìn vào máy ảnh trong tay cảnh sát.

Lão La vừa nhìn thấy Chu Á Văn thì như bị điểm huyệt, không thể bước thêm bước nào nữa. Cho đến khi Chu Á Văn bị cảnh sát dẫn lên xe, cậu ấy mới rút ra một điều thuốc, rít một hơi, rồi đột nhiên nói: “Lão Giản, tôi muốn nhận vụ này.”

Tôi ngăn người: “Tại sao? Thế này không giống cậu. Vụ án này không kiếm chác được gì đâu.”

“Tôi nói cậu ta không phải là hung thủ, cậu tin không?” Lão La quay mặt lại hỏi.

“Từ lúc nào cậu cũng có hỏa nhãn kim tinh thế?” Tôi cười nói.

“Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, gần một người như cậu, tôi cũng sa đọa theo rồi.” Lão La cười, nói xong, sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Lão Giản, tôi không đùa đâu. Tôi đã từng gặp người này. Có một lần, cậu ta xin tiền tôi. Cậu biết đấy, tôi rất ghét đám người này, có tay có chân, làm việc gì đó một chút là kiếm được cái ăn ngay. Nhưng cậu ta không bám lấy tôi, trực tiếp đổi sang người tiếp theo, cũng chính lúc đó có một thứ làm thu hút tôi, cậu đoán xem là thứ gì?”

Lão La nhìn tôi, không đợi tôi hỏi, đã nói tiếp: “Cô gái đó tìm không được tiền lẻ cho cậu ta, cậu ta không đòi gì, chỉ vào cái bánh rán cuộn đã ăn hết một nửa trên tay người ta ê ê a a. Cô gái đưa chiếc bánh cho cậu ta, cậu ta cảm tạ vô cùng, song vẫn chưa ăn, cẩn thận cất vào rồi mới đi.

Hôm đó tôi cũng rảnh rỗi, cảm thấy tên cầm này khá hay ho, liền đi theo, muốn xem cậu ta rốt cuộc muốn làm gì. Kết quả... “Lão La ngăn người một lúc, thờ dài, “Người này sống cuộc sống lo bừa này chưa biết bữa mai, xin được một chút đồ để ăn, còn chạy đến công viên, chia cho mấy con mèo hoang ăn cùng. Cậu nói xem, người như vậy, có đi giết người không?” Lão La nhìn tôi hỏi.

Tôi im lặng một lúc, nói thực lòng, lí do của Lão La không đủ thuyết phục tôi, trong lịch sử có quá nhiều tên hung thủ trước đó quần áo đang hoàng, tràn ngập lòng yêu thương, sau lưng lại gây ra vụ án giết người khiến người người ghê sợ.

Theodore Robert, từng là trợ lí tranh cử của Rose Davis, chủ tịch Đảng cộng hòa bang Washington, đã từng vì cứu một đứa trẻ rơi xuống nước nhận được bằng khen cho cá nhân tiêu biểu. Ai nghĩ được hắn lại là hung thủ liên hoàn giết ít nhất hai mươi sáu người, nhiều nhất có khả năng giết hại một trăm con người vô tội cơ chứ?

Câu chuyện của hắn thậm chí còn được làm nguyên mẫu cho nhân vật giáo sư ăn thịt người Hannibal.

Chúng tôi không thể đảm bảo tâm lí mỗi đương sự đều bình thường, đặc biệt là một người khuyết tật như Chu Á Văn, khả năng cậu ta tâm lí biến thái lại càng lớn hơn.

Nhưng tôi vẫn quyết định để Lão La buông thả một lần, dù gì, chúng tôi cũng sẽ có ngày phải chia tay. Hai chúng tôi, không, ba người chúng tôi, cái kiềng ba chân trông có vẻ vững chãi này, sớm muộn cũng sẽ có một người phải rời đi. Người đó, khả năng lớn nhất là tôi.

“Việc này khó nói. Có điều nếu cậu đã có ý này, vậy chúng ta tốt nhất là nên đi gặp đương sự.” Tôi nghĩ rồi cuối cùng vẫn nói như thế.

Cũng chính lúc này, điện thoại của Phó viện trưởng La gọi đến, vì thế, chiều hôm đó, tôi và Lão La đã đến phòng tạm giam gặp Chu Á Văn.

Đối với sự xuất hiện của tôi và Lão La, Chu Á Văn tỏ ra vô cùng phòng bị. May là cậu ta chỉ bị cầm, vẫn còn có thể nghe hiểu người khác nói chuyện. Khi biết được chúng tôi là luật sư, bằng lòng giúp đỡ cậu ta trong vụ án này miễn phí, Chu Á Văn nước mắt giàn giụa, nắm chặt tay Lão La.

Nhưng cho dù là tôi hay là Lão La, hai chúng tôi không ai biết ngôn ngữ bằng tay, không thể nào giao tiếp với Chu Á Văn. Sau khi nghe ê ê a a được hơn mười phút, chúng tôi đành bất lực kết thúc cuộc gặp mặt.

“Luật sư Giản.” Lúc chúng tôi sắp rời khỏi phòng tạm giam. Một quản giáo đột nhiên gọi giật tôi lại.

“Có việc gì sao?” Tôi ngạc nhiên nhìn người quản giáo khuôn mặt tươi tắn. Trước đây khi tôi đến đây, quản giáo chưa bao giờ dành cho tôi nét mặt như vậy.

“Ừm, liên quan đến Chu Á Văn.” Quản giáo gật đầu, “Tôi đề nghị các anh đi tìm một chuyên gia ngôn ngữ bằng tay, giao tiếp có thể thuận lợi hơn một chút.”

Sự ngạc nhiên trên khuôn mặt của tôi và Lão La càng rõ ràng hơn: “Anh... thế này là?”

“Không phù hợp với chức trách của tôi?” Quản giáo cười, “Luật sư Giản, đừng coi tôi như kẻ địch thế.”

“Không, không, không có, chỉ là tôi không hiểu cho lắm.” Tôi liên tục xua tay.

“Nói thế này đi.” Quản giáo nghĩ một lát, “Cậu Chu Á Văn này sau khi được chuyển đến chỗ tôi, tôi luôn quan sát cậu ta. Dù gì cũng là một người khuyết tật, sự chú ý của chúng tôi cũng nhiều hơn một chút. Kết quả phát hiện cậu Chu Á Văn này tuy không thể giao tiếp với chúng tôi nhưng vẫn rất tôn trọng

quản giáo chúng tôi. Một ngày trước xảy ra một việc, nửa đêm, cậu Chu Á Văn này như bị điên liên tục gọi chúng tôi. Điều này trước đây chưa bao giờ có. Chúng tôi chạy qua thì thấy trên tay Chú Á Văn là một con chim bị thương. Chúng tôi cũng không biết cậu ta muốn làm gì, hỏi tôi hỏi lui mới biết, cậu ta muốn chúng tôi cứu con chim đó.”

“Tôi biết vụ án của Chu Á Văn.” Quản giáo nói, “Nghe nói thủ đoạn giết người rất tàn nhẫn. Nhưng những gì cậu Chu Á Văn này thể hiện, tôi thấy thế nào cũng không giống tội phạm giết người.”

“Giờ anh có thời gian không?” Lão La đột nhiên nắm lấy cánh tay quản giáo, “Đi, chúng ta ra ngoài tìm một chỗ vừa uống vừa nói. Tôi muốn tìm hiểu kỹ hơn về biểu hiện của Chu Á Văn ở đây.”

“Cái này... không được, không được, tôi đang thi hành nhiệm vụ.” Khuôn mặt quản giáo thể hiện sự do dự, đột nhiên quay người bỏ đi, “Các anh coi như tôi chưa nói gì.”

“Áy, đừng mà, anh nói xem điều kiện của anh là gì, chỉ cần hợp lý, tôi sẽ đáp ứng anh hết.” Lão La nói to.

“Luật sư La.” Quản giáo quay đầu lại, chỉ vào bộ cảnh phục của mình, gượng cười, không nói gì. Quản giáo này dù gì cũng là người của nhà nước, chịu nói với chúng tôi những điều này đã coi như là phá lệ rồi. Nếu để người ta biết được là có gặp mặt riêng với chúng tôi, cuộc sống của anh ta sợ là không được dễ dàng đâu

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Type: Hasuko

“Trên thế giới này, tất cả mọi việc đều có thể dùng tiền để xử lý, một đồng không được thì hai đồng.”

Lúc Lão La nói câu này, là vào ngày xử đầu tiên của phiên tòa giả định. Không biết sơ suất ở chỗ nào, bức ảnh Chu Á Văn khuôn mặt tươi cười xác nhận hiện trường đã được phát tán ra ngoài, lập tức dẫn đến một cuộc bàn cãi kịch liệt trên mạng.

Kết quả lại đảo ngược, 90% mọi người cho rằng Chu Á Văn là một tên biến thái, ác ma giết người không chớp mắt. Sau khi giết người hoàn toàn không tỏ ra hối lỗi phải bị xử nặng.

“Nếu mà ba đồng thì đừng có tìm đến anh, đúng không?” Trương Tĩnh tay chân luống cuống gõ bàn phím, “Thế nên anh nhất định không thể làm người dẫn dắt đám đông được đâu, chỉ dựa vào một mình em, sao có thể đòi chiều dư luận được đây?”

Trương Tĩnh đột nhiên đẩy bàn phím về phía trước, tiện tay chỉnh lại tóc máy trên trán, xong ngẩng người ra, rồi lại nhanh chóng phủi tóc máy xuống, che đi nửa khuôn mặt bên phải (ở trang 373 là bên trái).

“Bà đây không làm nữa, thời gian em viết một bài, người ta đã lên được mười mấy bài rồi.”

“Trước khi tòa ra phán quyết, ai cũng là vô tội cả.” Lão La nhét tài liệu vào trong túi đựng, cười hi hi đập vào vai Trương Tĩnh, “Em tiếp tục cố gắng đi nhé, anh cũng không muốn đòi hưởng bề chiều đâu, anh chỉ muốn cuộc tranh luận này thêm sôi động hơn thôi.”

“Cậu muốn tìm đường chết phải không?” Tôi cười gượng, “Thủ lĩnh vận động giải phóng nô lệ nước Mỹ, Wendell Phillips, từng nói một câu: ‘Luật pháp mà không có sự ủng hộ của dư luận thì hoàn toàn không có chút sức mạnh nào. ‘Cách làm bây giờ của cậu là đẩy mạnh sức mạnh của dư luận ép về phía Viện kiểm sát.’”

“Thượng đế nếu muốn con người diệt vong, điều đầu tiên chắc chắn phải làm cho họ phát điên!” Lão La như ngâm thơ đọc ra câu nói này, “Tôi muốn nâng họ lên thật cao, để lúc ngã xuống mới càng thấy tươi đẹp. Vụ án này tớ sẽ cải chính, việc này chúng ta đã thống nhất rồi nhé.”

Tôi bất lực lắc đầu, về cơ bản, tất cả mọi người, bao gồm cả tôi, đều cho rằng đây là một vụ án khó lật ngược. Trong bản cáo trạng của Viện kiểm sát cũng không tìm ra sơ hở lớn nào, điều khoản luật pháp sử dụng chính xác, mô tả sự thực rõ ràng, chứng cứ liệt kê chuẩn xác.

“Tôi còn chẳng muốn ra tòa! Kể cả phiên tòa giả định, tôi cũng không muốn bị mất mặt!” Tôi thở dài.

“Đi đi.”

“Giao đến văn phòng luật sư Kiệt Minh cho tôi món ăn đắt nhất ở chỗ các anh, ghi sổ nợ cho La Kiệt!” Lúc chúng tôi rời khỏi văn phòng luật sư, phía sau lưng truyền đến tiếng gõ mạnh vào bàn phím và tiếng nghiêng răng nghiêng lợi gọi điện đặt đồ ăn của cô.

Khuôn mặt Lão La cho dù vẫn mỉm cười nhưng rõ ràng có dờ dẩn ra một chút. Tôi và cậu ấy đưa mắt nhìn nhau, không nói gì, cả hai đứa không hẹn mà

cùng nhau thở dài.

Từ ngày chúng tôi quen Trương Tĩnh đến tháng 3 năm nay, cô chưa bao giờ để kiểu tóc nào khác ngoài buộc tóc đuôi ngựa. Thế nhưng sau tháng 3, tóc mái che một nửa khuôn mặt phía trước trán lại không được buộc túm lên nữa. Cho dù cô vẫn tự do phóng khoáng như vậy, nhưng chúng tôi đều biết, cô làm vậy chỉ muốn nói với chúng tôi rằng cô vẫn như trước đây.

Thế nhưng, mọi việc đều đã không giống như trước nữa rồi.

“Thưa thẩm phán trưởng, tôi đề nghị khởi động thủ tục loại trừ chứng cứ phi pháp.” Trên phiên tòa giả định, Lão La đặt sẵn một máy DVD mới mua về với giá khá đắt, nói, “Tôi mong quý tòa chú ý một việc, hôm nay chúng ta thụ lý vụ án này là một vụ án rất đặc biệt. Đương sự của tôi là một người khuyết tật, cậu ta không thể nói, cũng chưa được giáo dục văn hóa, không thể giao tiếp bình thường với chúng ta. Điểm này mọi người đều rõ cả.

Thế nhưng, mọi người cũng vừa nghe công tố viên tuyên đọc quyết định khởi tố.” Lão La nhìn công tố viên, khuôn mặt nở một nụ cười thô tục, “Trong quyết định khởi tố, công tố viên liên tục nhắc đến cụm từ bị cáo cung cấp lời khai”, tôi rất muốn biết, đương sự của tôi trong hoàn cảnh không thể giao tiếp với người khác một cách bình thường, thì làm sao có thể tiến hành “cung cấp lời khai” được?”

Các anh có nhắc đến việc phía cảnh sát đã đặc biệt mời chuyên gia đến hỗ trợ thẩm vấn, nộp lên điểm chỉ lời khai của đương sự tôi và chữ kí của người thẩm vấn. Thế nhưng, trong bản tường trình này, tôi hoàn toàn không thấy chữ kí của chuyên gia hỗ trợ đặc biệt. Thưa thẩm phán trưởng, tôi cho rằng bản tường trình này không đáng tin cậy, vậy thì những sự việc mà công tố viên nói đến có thể bắt nguồn từ đâu đây?”

“Chuyên gia hỗ trợ đặc biệt không phải là cán bộ phía cảnh sát, cũng không phải là cán bộ của Viện kiểm sát, càng không phải là bị cáo, không thể kí tên trên bản ghi chép thẩm vấn được.” Công tố viên phản bác nói.

“Vậy thì tôi phải hỏi ngược lại, không có chữ kí của chuyên gia hỗ trợ đặc biệt, các anh dựa vào đâu để nói là bản tường trình đó là thật? Dựa vào đâu nói là đương sự của tôi đã nhận tội?” Lão La tròn mắt nhìn công tố viên, “Đương sự của tôi không có văn hóa, vốn không biết các anh viết gì trong bản tường trình, tôi có lí do nghi ngờ các anh làm giả bản ghi chép thẩm vấn.”

“Anh đang si nhục quốc gia, si nhục Đảng!” Công tố viên lông mày dựng ngược, hét nói.

“Tôi không hề, các anh không thể cung cấp chứng cứ chính xác, còn không cho tôi nghi ngờ? Đây là quyền lợi của người làm biện hộ như tôi! Đây là quyền lợi hiến pháp dành cho tôi!” Lão La đối chọi gay gắt lại nói, “Có bản lĩnh thì các anh mời chuyên gia ra tòa, hỏi lại đương sự tôi một lần nữa, xem thử xem rốt cuộc là như thế nào.”

“Ra tòa thì ra tòa!” Công tố viên cất cao giọng nói.

Một thẩm phán được đặc biệt mời đến đóng vai trò thẩm phán trưởng trong phiên tòa giả định lập tức nói: “Cho gọi người làm chứng lên tòa.”

Người làm chứng họ Vương, là nữ, trông bên ngoài tầm hơn 50 tuổi, là giáo viên dạy ngôn ngữ bằng tay trong trường giáo dục đặc biệt của thành phố, đeo một cặp kính rộng, trông rất ra dáng thành phần trí thức.

Sau khi thực hiện các thủ tục bắt buộc tại tòa, Lão La hỏi: “Cô Vương, xin hỏi có phải cô đã từng giúp đỡ cảnh sát tiến hành thẩm vấn đương sự của tôi không?”

Cô Vương gật đầu: “Phải, tôi được mời đến tham gia thẩm vấn Chu Á Văn.”

“Cô có còn nhớ nội dung Chu Á Văn đã truyền đạt lúc đó không?” Lão La hỏi.

“Tôi nhớ không rõ lắm, đã hơn hai tháng rồi.” Cô Vương bắt lực lắc đầu.

“Cậu ta có nhận tội không?” Lão La lại hỏi.

“Không.” Cô Vương nói, “Điểm này tôi nhớ rất rõ.”*Người làm chứng, mời cô xem qua, bản ghi chép thẩm vấn này có phải là nội dung thẩm vấn lúc đó không?” Lúc này thẩm phán trưởng lên tiếng, đưa bản ghi chép đến trước mặt cô Vương.

Cô Vương lật giờ bản ghi chép, lắc mạnh đầu: “Thưa thẩm phán trưởng, tôi không nhớ lúc đó Chu Á Văn đã nói những lời này.”

“Thưa thẩm phán trưởng, người làm chứng nói không nhớ, chứ không thể khẳng định Chu Á Văn có nói những lời đó không, bản ghi chép này vẫn được coi là có hiệu lực.” Công tố viên vội vàng nói.

“Ý tôi là, lúc tôi và Chu Á Văn giao tiếp với nhau không hề nói những lời này.” Cô Vương vội nói.

“Nhưng lúc này cô còn nói cô không nhớ rõ hai người đã nói gì.” Công tố viên nói, “Những lời nói mâu thuẫn trước sau thế này trên tòa không đáng tin cậy.”

Nhìn thấy công tố viên trẻ tuổi này cướp lời liên tục, Lão La lại cười trộm suốt, từ trong ánh mắt của thẩm phán trưởng, cậu ấy đã nhận ra thẩm phán trưởng đã cảm thấy khá phiền.

Nếu như đây là phiên tòa chính thức, thế này đã đủ để phía công tố rơi vào thế bất lợi.

“Thưa thẩm phán trưởng, ý nghĩa của việc tồn tại tòa án chính là để điều tra rõ chân tướng sự việc, dành cho đương sự một phán quyết công bằng hợp lý.” Lão La đứng dậy nói, “Bây giờ do có sự tranh cãi về bản ghi chép thẩm vấn, vậy tại sao chúng ta không hỏi trực tiếp trên tòa luận, vừa đúng lúc chúng ta có chuyên gia ở đây.”

Nhưng thẩm phán trưởng lại tỏ ra do dự. Lúc này tôi ý thức được, việc tòa mời một chuyên gia đặc biệt tiến hành hỏi bị cáo là một tiền lệ trước đây chưa bao giờ có tại tòa.

Lúc đó luật Hình sự mới của chúng ta vẫn chưa được thực thi, chế độ “Chuyên gia hỗ trợ” vẫn chưa được thực thi, duy nhất trong “Một số quy định liên quan đến chứng cứ trong tố tụng dân sự của tòa án tối cao” thực thi từ ngày 1 tháng 4 năm 2002 quy định: Đương sự có thể đề nghị tòa án nhân dân mời từ một đến hai người có kiến thức chuyên môn ra tòa tiến hành nói rõ các vấn đề mang tính chuyên môn. Trong “Một số quy định liên quan đến chứng cứ trong tố tụng hành chính của tòa án tối cao” thực thi từ ngày 1 tháng 10 cùng năm, cũng xuất hiện quy định “Khi bị cáo có các hành vi hành chính cụ thể liên quan đến các vấn đề mang tính chuyên môn, đương sự có thể đề nghị tòa án mời chuyên gia ra tòa tiến hành nói rõ. Tòa án cũng có thể thông báo mời chuyên gia ra tòa nói rõ.

Nhưng hai quy định này đều không nhắc đến các vụ án hình sự gặp phải trường hợp như thế này cần phải xử lý như thế nào.

“Thưa thẩm phán trưởng, luật không quy định có thể, nhưng cũng không quy định không thể, có đúng không ạ?” Lão La nói, “Tòa án nên lấy việc điều tra rõ sự việc làm cơ bản, linh hoạt vận dụng các điều luật, trong phạm vi cho phép của luật, sử dụng hợp lý hợp pháp các biện pháp để giải quyết vụ án. Có một câu ngạn ngữ nói rất hay, ‘luật không cấm thì làm’, tuy không hoàn toàn chính xác, nhưng dùng ở đây, có phải là rất phù hợp không ạ?”

Thẩm phán trưởng gật đầu: “Mời người làm chứng bắt đầu.”

Tiếp theo đó là giao tiếp bằng thủ ngữ kéo dài đến hai tiếng đồng hồ, bằng việc sử dụng thủ ngữ không quy phạm của Chu Á Văn, cùng với sự phiên dịch của giáo viên đặc biệt, thẩm phán trưởng liên tục truy hỏi, những người tham gia phiên tòa giả định lần này đã nhận được hai sự thực hoàn toàn khác nhau từ Chu Á Văn và từ đơn khởi tố của Viện kiểm sát.

Chu Á Văn nói, buổi tối hôm đó, sau khi đi lang thang cả ngày, giống như bình thường cậu quay trở về trước cửa hàng ngũ kim Nhật Thăng, chuẩn bị qua đêm ở đó. Cậu không biết khi đó là mấy giờ, nhưng lúc cậu đến trước cửa hàng ngũ kim Nhật Thăng, đã nhìn thấy cửa cuốn được kéo lên một nửa, ông chủ Đường Quỳnh nằm trên đất, trên người đã có vết máu loang lổ.

Cậu vô cùng hoảng sợ, xông vào trong, ôm lấy Đường Quỳnh. Lúc đó Đường Quỳnh vẫn còn thở. Đường Quỳnh nắm lấy cánh tay của Chu Á Văn, mồm mấp máy, muốn nói gì đó nhưng không nói được, một tay ông chỉ lên trên tầng.

Chu Á Văn không hiểu ông muốn diễn tả cái gì, chỉ biết dùng lực bịt chặt vết thương của ông, muốn giúp ông cầm máu. Lúc này điều duy nhất cậu nghĩ đến chính là cứu người. Nhưng vết thương trên người Đường Quỳnh quá nhiều, Chu Á Văn hoàn toàn không thể bịt hết được.

Lúc này, trên tầng vọng lại tiếng bước chân. Chu Á Văn ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ba người thanh niên từ trên tầng đi xuống. Ba người này nhìn thấy Chu Á Văn cũng ngăn ra, sau đó, một người cầm dao xông thẳng về phía cậu.

Chu Á Văn và ba người này xảy ra cuộc tranh đấu kịch liệt. Chu Á Văn nói, đây không phải là lần đầu tiên cậu và ba người này đánh nhau. Trước đây đã từng có một cuộc đụng độ xảy ra ở trước cửa hàng ngũ kim Nhật Thăng.

Dao găm của người đó đâm vào bụng của cậu, nhưng cậu dùng sức giữ lại được con dao găm, quên mình tranh đấu với ba người này, thỉnh thoảng kêu lên vài tiếng, hi vọng gây được sự chú ý của hàng xóm.

Lo lắng sẽ có người đến, ba người đó bỏ lại cả dao găm, bỏ chạy. Chu Á Văn đuổi theo sát phía sau bọn chúng nhưng do thể lực đã yếu, mất máu quá nhiều, bất tỉnh nhân sự.

Nghi phạm phạm tội giết người theo lời của công tố viên này, sau khi có cơ hội để có thể biểu đạt suy nghĩ của mình, đã kể lại một câu chuyện kinh động lòng người. Trong câu chuyện này, cậu ta không những không phải là hung thủ mà còn là một anh hùng thấy người gặp nạn ra tay cứu giúp.

Kể đến những đoạn kịch động, Chu Á Văn một tay kéo áo của mình, vạch cho tòa thấy vết sẹo đáng sợ trên bụng của mình.

“Cậu ta nói, cậu ta không hiểu, mình muốn cứu người, lại bị bắt thành tội giết người. Tại sao cuối cùng cậu ta lại trở thành tội phạm giết người?! Cảnh sát có phải nên đi bắt người xấu không? Tại sao lại bắt cậu ta? Nếu như làm việc tốt phải ra tòa, ai còn dám đi cứu giúp người khác nữa?” Cô Vương thấp giọng phiên dịch nốt câu cuối cùng. Sự kêu gào không rõ ràng cuối cùng của Chu Á Văn nặng nề gõ thẳng vào trong tim của mỗi người, câu hỏi của cậu khiến tất cả mọi người đều phải suy nghĩ.

“Thưa thẩm phán trưởng,” Lão La đứng dậy, từ từ nói, “đương sự của tôi, một người câm, một người ăn xin, một kẻ lang thang đi đến đâu cũng bị người ta ghét bỏ, đúng vậy, trông cậu ấy bần thiêu hơn bất cứ ai, không ai bằng lòng đến gần cậu ấy. Ai cũng trông mắt lạnh nhạt. Nhưng trái tim của cậu ấy còn sạch sẽ hơn gấp nhiều lần một số người trong chúng ta ở đây, vì cậu ấy lương thiện, cậu ấy biết chính nghĩa. Khi đối diện với bọn côn đồ tàn bạo, cậu ấy không lùi bước, không bỏ chạy, mà vì cứu người cậu ấy không màng gì. Để có thể bắt hung thủ chịu tội trước pháp luật đã không màng đến an nguy của bản thân, vì điều đó cậu ấy thậm chí xém chút nữa mất đi tính mạng của mình. Tôi đang nghĩ, nếu như không phải lúc phá án cảnh sát phát hiện ra cậu ấy, cậu ấy hôm nay liệu có còn đứng được ở đây để giải thích cho bản thân, liệu cậu ấy sẽ phải chịu tội danh giết người kết thúc cuộc đời này?”

“Thưa thẩm phán trưởng, một người cần có người khác giúp đỡ mới có thể nói rõ việc mình đã làm gì, cơ quan phá án của chúng ta đã đối xử với cậu ấy như thế nào? Nhận định cậu ấy là tội phạm giết người, rõ ràng thấy cậu ấy không thể nói, không biết chữ, lừa gạt cậu ấy điểm chỉ trên bản ghi chép thẩm

vấn không đúng sự thực. Trên phiên tòa này, rốt cuộc ai mới là người nên bị xét xử? Tôi rất muốn hỏi công tố viên ngày hôm nay, lương tâm của anh ở đâu?” Lão La mạnh mẽ nói.

Lão La đã hoàn toàn nhập vai, coi phiên tòa giả định mở trong phòng họp của Viện kiểm sát thành chiến trường thực sự.

Nghe những lời gần như đang gào thét của Lão La, Chu Á Văn bị xúc động, những giọt nước mắt kích động rơi xuống. Thẩm phán trưởng cũng xúc động. Ông khẽ quay đầu sang một bên, thậm chí còn không cất cao giọng chặn đứng tiếng ồn ào để hồi phục lại bầu không khí vốn có của phiên tòa. Một vài kiểm sát viên trẻ được gọi đến đóng vai quần chúng đến dự phiên tòa cũng bị xúc động. Bọn họ không hèn mà cùng cất tiếng vỗ tay.

Công tố viên đưa mắt nhìn những người này, mấy kiểm sát viên mới ngại ngừng hạ tay xuống.

“Cô Vương, tôi muốn nhờ cô giúp thêm một việc nữa.” Lão La nói, “Vào sáng hôm nay, bức ảnh Chu Á Văn xác nhận hiện trường không biết vì lý do gì, xuất hiện trên mạng, trong ảnh, cậu ta cười rất tươi. Tôi muốn nhờ cô Vương giúp tôi phiên dịch một chút, Chu Á Văn lúc đó tại sao lại cười vui vẻ như vậy?”

Chu Á Văn liên tiếp làm mấy động tác tay, cô Vương nhú mày, chán ghét nhìn công tố viên, nói: “Chu Á Văn nói, hôm đó cảnh sát không nói với cậu ta là đi xác nhận hiện trường, mà bảo với cậu ta, chỉ cần làm mấy động tác, chụp vài kiểu ảnh là cậu ta có thể về nhà.”

“Hoang đường!” Thẩm phán trưởng lắc đầu, “Tòa án quyết định, ghi chép thẩm vấn Chu Á Văn vô hiệu, bị loại bỏ. Công tố viên, mời cung cấp các bằng chứng khác.”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Type: Hasuko

Người làm chứng mà công tố viên mời ra tòa lần này là Điền Hồng, vợ của nạn nhân là Đường Quỳnh.

Khi nhìn thấy Chu Á Văn trên ghế bị cáo, không tức giận, không sợ hãi, không biểu lộ bất cứ cảm xúc nên có nào của người nhà nạn nhân.

“Người làm chứng, bà có quen bị cáo không?” Công tố viên hỏi.

“Quen ạ.” Điền Hồng giọng điệu bình tĩnh nói.

“Có người làm chứng cho rằng, chồng bà, Đường Quỳnh và bị cáo Chu Á Văn từng xảy ra tranh chấp. Đường Quỳnh đã từng đánh Chu Á Văn. Việc này có đúng sự thực không?” Công tố viên lại hỏi.

“Đúng ạ.” Điền Hồng gật đầu.

“Đường Quỳnh tại sao lại muốn đánh bị cáo?”

“Tôi nào cậu ta cũng ngủ trước cửa nhà chúng tôi, chồng tôi cảm thấy cậu ta ảnh hưởng đến việc làm ăn của chúng tôi, nhiều lần đuổi cậu ta đi cậu ta không chịu đi, nên đánh cậu ta.” Điền Hồng nói.

“Chồng bà ra tay có nặng không?”

“Có mấy lần đánh chảy máu.” Điền Hồng do dự một lát nói.

“Bị cáo vẫn không bỏ đi, đúng không?”

“Đúng.”

“Bà cảm thấy Chu Á Văn có hận chồng bà không?” Công tố viên hỏi.

“Tôi... tôi không biết.” Điền Hồng lắc đầu.

“Bà cho rằng Chu Á Văn cứ ở trước cửa hàng nhà ông bà không đi, có phải là đang quan sát, chờ đợi cơ hội tiến hành báo thù chồng bà không?”

“Phản đối, thưa thẩm phán, công tố viên đang tiến hành dẫn dụ nhân chứng.” Lão La vội vã giơ tay nói.

“Công tố viên, đề nghị chú ý cách đặt câu hỏi của mình.” Thẩm phán trưởng nhắc nhở.

“Không!” Điền Hồng đột nhiên nói, “Cậu ta sẽ không báo thù chồng tôi, cậu ta không phải là hung thủ giết hại chồng tôi.”

Công tố viên ngẩn ra, nghiêm giọng nói lớn: “Người làm chứng, bà biết bà đang nói gì không? Trước đây bà không nói với chúng tôi như vậy! Cơ quan công an đã điều tra rõ, bị cáo Chu Á Văn chính là hung thủ giết hại chồng bà, bây giờ bà lại đi nói giúp cho bị cáo. Bà có nghĩ đến người chồng đã qua đời của mình không? Bà đang nghi ngờ năng lực phá án của cơ quan công an đúng không?!”

“Công tố viên, chú ý cảm xúc của mình!” Thẩm phán gõ búa, “Không được dùng bất cứ hình thức uy hiếp nào với người làm chứng. Người làm chứng, đề nghị nói rõ với tòa, vì sao bà cho rằng bị cáo của vụ án này không phải là hung thủ giết hại nạn nhân Đường Quỳnh.”

“Bởi vì...” Điền Hồng cắn môi, “Tôi tin bị cáo là một người tốt.”

Câu này vừa được nói ra, cả tòa bỗng chốc xôn xao, người nhà nạn nhân trên tòa tuyên bố bị cáo là người tốt, tuy không phải là từ trước đến giờ chưa từng có nhưng cũng cực kì hiếm gặp.

“Đề nghị chú ý trật tự phiên tòa, duy trì sự yên tĩnh tại tòa!” Thẩm phán gõ búa, cất cao giọng nói, trên mặt cũng biểu lộ sự bất lực, “Người làm chứng, bà biết bà đang nói gì không? Chúng tôi đang xét xử vụ án khả năng bị cáo là người sát hại chồng bà.”

“Tôi biết.” Điền Hồng gật đầu, “Nhưng trước khi tòa án ra phán quyết, cậu ta vẫn không phải là tội phạm, cũng không thể nhận định cậu ta chính là người sát hại chồng tôi, không phải sao?”

“Hằng ngày cậu ta đều ngủ trước cửa hàng của chúng tôi, không phải là vì không để cho chúng tôi làm ăn, cậu ta đang bảo vệ chúng tôi!” Điền Hồng nói.

“Người làm chứng, đề nghị bà nói cụ thể.” Thẩm phán trưởng ngẩn ra hồi lâu rồi mới nói.

“Trước đây, tôi cũng cảm thấy cậu ta ngủ trước cửa hàng nhà tôi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc buôn bán của tôi, cho đến một ngày, tôi sắp xếp lại camera giám sát mới biết, tôi đã luôn trách nhầm cậu ta.” Điền Hồng áy náy nhìn Chu Á Văn nói, “có một buổi tối, khoảng 2 giờ hơn, có mấy tên côn đồ đến trước cửa hàng nhà tôi, chúng nó muốn cạy cửa, xông vào bên trong cửa hàng. Là cậu ta, là người mà các anh gọi là bị cáo, tên tội phạm giết người, đã ngăn chặn đám người này. Cậu ta và mấy người này lao vào đánh nhau. Bị đánh đến thương tích đầy mình, cậu ta vẫn đứng trước cửa nhà tôi, gắng gượng không ngã xuống, đám người đó mới bỏ đi. Nhưng cậu ta chưa bao giờ nói với chúng tôi sự việc này.”

“Thưa thẩm phán, việc này lẽ nào không kì lạ sao?” Công tố viên nói xen vào không phải lúc, “Chu Á Văn và nạn nhân, và người làm chứng bình thường vốn không quen biết, bị cáo vì sao phải bảo vệ vợ chồng họ?”

“Bảo vệ một ai đó cũng cần có lí do sao? Cứu giúp người khác lẽ nào không phải là suy nghĩ mà mỗi người chúng ta cần phải có sao?” Lão La lập tức phản bác lại, “Công tố viên, xin đừng dùng con mắt khác đi nhìn nhận đương sự của tôi, cậu ấy có thể mặc quần áo rách, có thể mấy tháng không gội đầu không tắm giặt, nhưng con người thứ đáng quý nhất, không phải là cậu ấy có một trái tim lương thiện, mãi mãi không bị vấy bẩn sao?! Chỉ có những người có nội tâm đơ bẩn mới thấy ai cũng đều bẩn cả.”

“Thưa thẩm phán trưởng, anh ta đang sỉ nhục nhân cách của tôi! Đề nghị tòa án tước bỏ quyền biện hộ của người biện hộ.” Công tố viên mặt đỏ bừng bừng, tức giận quát nói.

“Người biện hộ, đề nghị chú ý.” Thẩm phán trưởng nói về khó xử.

“Xin lỗi thẩm phán trưởng.” Lão La gật đầu.

“Người làm chứng, tôi vẫn câu nói đó, Chu Á Văn tại sao lại phải bảo vệ ông bà?” Công tố viên ngênh ngang hỏi.

“Bởi vì cậu ta là một người biết trả ơn.” Điền Hồng chán ghét nhìn công tố viên nói, “Tôi đã từng cho cậu ta đồ ăn.”

“Trả ơn?” Công tố viên cười khẩy, tiếp tục nói, “Thưa thẩm phán trưởng, khoan hãy nói quan điểm của Điền Hồng có bằng chứng chứng minh không, chúng ta hãy giả sử những điều Điền Hồng nói là đúng, nhưng Đường Quỳnh lại nhiều lần đánh bị cáo, hãy thử nghĩ xem, anh ta nhiều lần giúp đỡ người khác nhưng lại bị sỉ nhục, mắng chửi thậm chí đánh đập. Anh ta có nuôi hận trong lòng không? Anh ta có báo thù không?”

“Cậu ta không.” Điền Hồng hét lên, “Cậu ta muốn làm vậy thì đã sớm ra tay rồi, không cần phải đợi đến lúc đó.”

“Được, người làm chứng, nếu như bà đã nói thế, tôi đề nghị tòa án cho phép tôi tiếp tục hỏi người làm chứng.” Công tố viên nói.

“Được.” Thẩm phán gật đầu.

“Người làm chứng, chồng bà tính khí thế nào?” Công tố viên hỏi.

“Không được tốt lắm.”

Lão La vốn đã cảm thấy có gì không ổn thế nhưng chưa đợi cậu ấy phản đối, Điền Hồng đã đưa ra câu trả lời khẳng định.

“Người làm chứng, bà có biết hôm nay bà đứng đây là vì cái gì không?” Công tố viên quát mắng, “Bà nên giúp đỡ chúng tôi khiến bị cáo nhận tội, đưa kẻ sát hại chồng bà bị trừng trị bởi pháp luật. Thế nhưng xem xem bà đã làm gì? Là người nhà của nạn nhân, bà lại đi giúp đỡ hung thủ thoát tội, vì sao?”

“Bà không dám nói? Được, tôi nói thay bà!” Nhìn Điền Hồng đang ngăn ra, công tố viên giọng điệu gấp gáp nói, “Bà mong chờ Đường Quỳnh chết, phải không? Ông ấy chết rồi, bà sẽ không tiếp tục chịu đựng bạo hành gia đình, không phải chịu ảm ức nữa. Còn anh ta...” Công tố viên chỉ vào Chu Á Văn, “Anh ta đã cho bà cơ hội này, bà đã giúp đỡ anh ta. Trong mắt anh ta, bà chính là Bồ tát của anh ta, anh ta nguyện vì bà làm tất cả, anh ta yêu bà không có thuốc chữa. Anh ta không chỉ một lần nghe thấy bà bị đánh mắng. Hơn nữa, tôi nghĩ, Đường Quỳnh đánh anh ta không chỉ là vì anh ta ảnh hưởng đến công việc buôn bán của ông bà, mà còn vì tình cảm giữa hai người nữa, đúng không?!”

“Nói vậy! Anh nói vậy!” Điền Hồng tức giận hét lên, ngay đến cả Chu Á Văn cũng ê a a kêu.

“Tôi nói vậy?” Công tố viên cười khẩy, “Không, phản ứng của bà đã vừa vặn chứng minh tôi không nói vậy, bây giờ bà bị tôi vạch trần chân tướng, then quá hóa giận. Thưa thẩm phán trưởng, tôi có lí do nghi ngờ, Điền Hồng cũng tham gia vào việc mưu sát Đường Quỳnh. Tất cả điều này đều do bà ta và bị cáo thông đồng với nhau! Thưa thẩm phán, đề nghị tòa bắt người làm chứng lại, đưa sang ghế bị cáo.”

Đối diện với sự bối nhọ của công tố viên, cảm xúc của Điền Hồng hoàn toàn bùng nổ, bà kêu gào muốn lao vào đánh đập công tố viên, hai kiểm sát viên vội vã lao lên giữ chặt bà mới không để bà lao lên được.

Phiên tòa giả định mở quá thành công. Mỗi người tham dự vào đều hoàn toàn nhập tâm vào vị trí của mình. Sự đối kháng kịch liệt như thế này thường chỉ trên phiên tòa chính thức mới nên xuất hiện.

Lúc này, là người biện hộ, lão La đáng lẽ nên chấp vấn công tố viên, đề nghị với tòa, nhưng Lão La chỉ ngồi trên ghế biện hộ, lạnh lùng nhìn công tố viên.

Tôi thực sự không thể ngồi nhìn tiếp, vô thức đứng dậy, nhưng bị Lão La kéo ngồi về vị trí: “Đề anh ta nói.” Nét miệng Lão La còn cười khẩy, “Tôi muốn tất cả mọi người ở tòa hôm nay đều nhìn thấy sự bi ối, khốn nạn của công tố viên.”

“Cậu vào vai sâu quá rồi!” Tôi bất lực lắc đầu, đưa mắt ra hiệu với thẩm phán trưởng.

“Người làm chứng, nếu bà còn tiếp tục như thế, tôi sẽ mời bà rời khỏi tòa.” Thẩm phán trưởng nhìn tôi, gật đầu, bắt lực nói.

Điền Hồng trên ghế nhân chứng đột nhiên bình tĩnh lại, ánh mắt căm thù nhìn công tố viên: “Thưa quan tòa, xin để tôi nói nốt.”

Nói rồi, bà không đợi thẩm phán trưởng đồng ý, tự lên tiếng nói tiếp: “Tôi căm thù hung thủ, tôi hận hấn hơn bất cứ ai. Hấn giết chồng tôi, hủy hoại gia đình tôi, tôi mới là người bị hại, tâm trạng của tôi, cảm xúc của tôi, các người ngồi đây bất cứ ai cũng đều không có quyền phán xét.

Nhưng tôi cũng biết rằng, tôi không thể vì thế mà đi đổ oan cho một người đã luôn giúp đỡ mình, bảo vệ chúng tôi.” Giọng điệu của Điền Hồng sục sôi, “Hung thủ thực sự không thể bị xử bắn mới là điều tôi không thể chấp nhận được nhất. Trẻ con đều biết, nhận một chút ân huệ nhỏ, phải báo đáp gấp bội. Nếu như chút đạo lí nhỏ này đều không hiểu, thì có gì khác với cảm thú không có tính người chứ?! Sao có tư cách sống trên cõi đời này?!”

“Tôi cảm ơn quý tòa đã cho tôi cơ hội này, để cho tôi có thể nói ra suy nghĩ của mình.” Điền Hồng cúi người với thẩm phán trưởng, tiếp tục nói: “Có người nói với tôi, nếu tôi không xác nhận bị cáo là hung thủ, thì bọn họ sẽ không nhận vụ án này nữa, để cho chồng tôi chết vô ích. Nhưng vừa nãy, tôi ở bên ngoài, nghe bị cáo kể lại, tôi cảm thấy, tôi không thể làm như thế. Đó không phải việc con người có thể làm! Vì thế tôi vẫn kiên quyết cho rằng, bị cáo ngày hôm nay không phải là hung thủ giết chồng tôi. Nếu như tòa tuyên án cậu ta có tội mới là chuyện nhục cười nhất. Mỗi người ngồi đây đều là tông phạm. Đặc biệt là anh!” Bà chỉ tay vào công tố viên, tức giận nói, “Vụ án này nếu thắng, nhất định có lợi với anh đúng không? Thế nhưng để cái thắng vụ án này, đến sự thực anh cũng không quan tâm, si nhục tôi, vu cáo tôi, anh có lương tâm không? Hôm nay tôi đứng đây, tôi dám nói cho anh biết, tôi, bị cáo, thậm chí tất cả những người đang nghe ở đây, đều biết trả ơn! Chỉ có anh là cái thứ không phải là người mới không biết!”

Nói xong, không đợi thẩm phán trưởng lên tiếng, Điền Hồng ưỡn ngực, ngẩng đầu đi ra khỏi tòa.

“Tôi bị oan!” Công tố viên khuôn mặt oan ức nhìn chúng tôi, “Tôi cũng chỉ là muốn bà ấy cảm nhận trước một lần thử thách, đợi chính thức mở phiên tòa mới không gây ra vấn đề gì thôi mà.”

Tôi cảm thông nhìn công tố viên, đưa ánh mắt như muốn biểu lộ “Tôi hiểu”, dùng chân đạp mạnh Lão La. Lúc này khi Điền Hồng nói, cậu chàng hưng phấn hơn bất cứ người nào ngồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Type: Hasuko

Lão La đỗ xe tại cửa ra vào của khu phố buôn bán, ánh mắt nhìn về phía hộp đèn sáng nhấp nháy phía xa.

Đó là một quán bi-a, cũng là nơi hôm nay chúng tôi phải đến để lấy bằng chứng. Cuộc thảo luận dự thẩm trước tòa mấy hôm trước tuy kịch liệt, nhưng

tôi và Lão La cũng rất rõ ràng rằng, các ý kiến biện hộ chúng tôi đưa ra phần lớn là suy đoán, chứ không dựa trên bằng chứng thực tế nào cả.

Điền Hồng tuy đã biện hộ cho Chu Á Văn, nhưng những lời bà ta nói không có bằng chứng. Đoạn băng ghi hình từ camera giám sát mất tích cùng với ổ cứng máy tính, cũng khó mà tìm được.

Điều duy nhất đáng để vui mừng là, nhờ có sự tham dự của giáo viên đặc biệt, ghi chép thẩm vấn của Chu Á Văn đã bị vô hiệu hóa, Phó viện trưởng La cuối cùng đã không kí tên vào quyết định khởi tố, yêu cầu phía cảnh sát bổ sung điều tra. Nhưng điều này về cơ bản không thể bác bỏ việc Chu Á Văn là nghi phạm giết người, dù gì phía cảnh sát vẫn cung cấp nhiều bằng chứng như thế.

Việc lấy bằng chứng hôm nay, chúng tôi cũng không nuôi quá nhiều hi vọng. Việc chúng tôi có thể làm được chỉ là đứng ở góc độ khác chứng minh Chu Á Văn đúng là đã từng ra tay cứu giúp người, cố gắng giảm tội cho cậu ta.

Nhưng việc đi lấy bằng chứng lần này không hề thuận lợi. Tôi và Lão La lấy được một đoạn băng camera giám sát của mấy cửa hàng gần đó. Những đoạn băng này đều ghi lại được những điều Điền Hồng đã nói, từng xảy ra cuộc đánh lộn đó trước cửa hàng nhà bà ta. Nhưng những đoạn băng này chỉ quay được từ phía sau, hoàn toàn không thể chứng thực người đánh nhau với lũ côn đồ đó là Chu Á Văn.

Cửa hàng của Vương Lâm bên cạnh có một camera quay thẳng vào cửa hàng ngũ kim Nhật Thăng, Vương Lâm nhiệt tình giúp chúng tôi tìm rất lâu, nhưng đáng tiếc phát hiện ra đoạn băng hôm đó đã bị mất, cũng mất đúng đoạn quay lại diễn biến ngày xảy ra vụ án.

Vương Lâm cảm thấy rất tiếc vì đã không thể giúp đỡ chúng tôi. Có điều đối với việc chất vấn tại sao đoạn băng lại bị biến mất, Vương Lâm thân nhiên, việc quay camera cần phải cắm điện, thi thoảng ông ta cũng tắt máy quay.

Không có cách nào, chúng tôi chỉ có thể bắt tay vào mấy đoạn băng Chu Á Văn đánh nhau với mấy tên côn đồ, hi vọng chúng có thể thành được bằng chứng. Sau một hồi tìm kiếm, chúng tôi đã xác nhận mấy tên côn đồ đó đang ở trong quán bi-a này.

“Đi thôi!” Tôi hít một hơi dài, mở cửa xe.

“Đợi đã, Lão Giản.” Lão La gọi, xuống xe, đi vài bước lên đến trước mặt tôi, đẩy tôi ra phía sau lưng, rồi nói, “Đi thôi.”

Với những động tác kì quặc thường xuyên xuất hiện này của Lão La, tôi có phần khó mà hiểu được, có điều nếu cậu ấy đã thích vậy thì theo cậu ấy thôi.

Bên trong quán bi-a là một bầu u ám, khói thuốc xộc thẳng vào mũi, mù mịt trong không khí, sặc sụa khiến đồ cả mắt.

Phía góc trong cùng, ba người thanh niên đầu nhuộm tóc vàng hoe, một thẳng miệng ngậm điếu thuốc, tay cầm cây cơ bi-a.

Đối với sự xuất hiện của chúng tôi, ba người này chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi lại dồn sự chú ý tập trung vào bàn bóng. Nhưng Lão La vẫn tiếp tục đi về phía bọn chúng.

Không sai, ba người này chính là người chúng tôi cần tìm.

“Người anh em, giúp tôi chút.” Lão La nói.

“Có việc gì?” Một thanh niên gầy gò trong số bọn chúng liếc mắt nhìn Lão La, rất không kiên nhẫn nói.

Lão La rút ra một bao Trung Hoa mềm, vút cho gã thanh niên nói: “Có một việc, muốn nhờ mấy anh đây nghe ngóng cái.”

“Thật hay giả thế?” Gã thanh niên cầm lấy bao thuốc, lật đi lật lại nhìn, rồi nhìn Lão La với vẻ nghi hoặc.

“Giả một đên mười.” Lão La cười ha ha, vuốt chòm mũi, “Việc tên ăn xin, các anh em đều biết chứ hả?”

Gã thanh niên đột nhiên phòng bị nhìn chúng tôi nói: “Mấy người là ai?”

“Điều này không quan trọng.” Lão La nói, “Biết đúng không? Có người nói, gã đã từng cứu giúp người, từng xảy ra xung đột với mấy anh em đây. Quy tắc của giới mọi người đều biết, chúng ta không động vào người khuyết tật. Hôm nay tôi đến đây là muốn biết, mấy người anh em rốt cuộc từng đánh người không?”

Mấy gã thanh niên đưa mắt nhìn nhau, không nói.

Lão La rút ví ra, từ bên trong rút ra một tờ tiền mệnh giá một trăm tệ, đặt lên trên bàn bóng, mỉm cười nhìn mấy người này.

“Bọn tao không biết gì cả.” Gã thanh niên nói chuyện với Lão La lúc trước lắc đầu nói.

Lão La không lên tiếng, lại rút ra một tờ tiền nữa, đưa qua.

“Mày biết.” Tôi lạnh lùng nói, “Con người lúc nói dối sẽ xảy ra việc động tác và ngôn ngữ không phối hợp nhịp nhàng, miệng nói xong rồi mà đầu vẫn đang lắc.”

“Mày nói gì? Tại sao tao nghe không hiểu một câu nào hết?” Gã thanh niên liếc xéo mắt nhìn tôi.

“Con người tôi...” Lão La châm một điếu thuốc, phả ra một vòng khói, dứt lại hai trăm tệ bỏ ra lúc trước vào ví, “Tôi tin rằng mọi điều trên thế giới này mọi thứ đều có thể dùng tiền để giải quyết, một tờ giải quyết không được thì hai tờ, nhưng các cậu muốn lấy ở chỗ tôi tờ thứ ba, tuyệt đối không thể!”

“Tôi họ La, Tứ Tịch La.”(*) Lão La đột nhiên nói.

(*) Trong cách viết chữ họ La này, được cấu thành từ chữ Tứ và chữ Tịch.

Khuôn mặt gã thanh niên không biết sao bỗng nhiên tỏ ra sợ hãi: “Anh là Tứ...”

“Ày, tôi không nói phải nhé, tôi chỉ là luật sư!” Lão La cắt ngang lời gã kia, “Sao? Có thể nói cho tôi nghe được chưa?”

“Các anh... mấy anh em đều biết người trong giới, biết quy tắc.” Gã thanh niên đột nhiên nói chuyện cũng không được lưu loát nữa, lắp ba lắp bắp nói, “Mấy anh em tuyệt đối không làm việc đó.”

“Chắc chắn không làm?”

“Không.”

“Các cậu nghĩ kĩ hậu quả của việc nói dối tôi chưa?” Lão La cười nói.

“Chúng tôi đúng là muốn ăn trộm đồ, bị thằng cầm chặn lại, nhưng chúng tôi đúng thật là không động đến hấn mà.” Gã thanh niên hoảng loạn nói, thậm chí còn đưa bao thuốc vừa mở ra trước mặt Lão La.

“Mấy anh em giữ lại hút đi.” Lão La mỉm cười, quay người ra khỏi quán bi-a.

“Tứ Tịch La là cái quái gì? Có vẻ có hiệu quả đấy.” Vừa lên xe tôi liền hỏi Lão La. Lão La chỉ lắc đầu, cười bí hiểm, không nói gì.

Cũng giống như tôi không hiểu rõ Trương Tĩnh, có những lúc, tôi phát hiện đến ngay cả Lão La tôi cũng không hiểu rõ. Một gã đầu óc giản đơn, tính tình nóng nảy. Mọi cảm xúc đều lộ ra ngoài, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, có nhiều việc cậu ta giấu giếm tôi. Những gì cậu ấy muốn cho tôi thấy, vĩnh viễn là những thứ tôi không cần lo lắng.

Còn tôi thì cứ ngốc nghếch tin tưởng.

Chúng tôi vừa rời khỏi quán bi-a, chuẩn bị về văn phòng thì điện thoại của Trương Tĩnh gọi tới.

“Tổ chuyên án đã lấy được một phần của đoạn băng camera, giao cho chúng em giám định. Đoạn băng này có thể chứng thực, nạn nhân Dương Quỳnh đã từng đánh đập bị cáo Chu Á Văn, hơn nữa còn rất thâm, đánh rách cả đầu. Không cần em nói các anh cũng biết. Đây là muốn chứng minh Chu Á Văn có đầy đủ lí do sát hại Đường Quỳnh.”

“Đám người này động tác cũng nhanh nhẹn quá.” Lão La cười, “Em nói với anh là vì em có cách rồi đúng không? Anh không chỉ muốn nghe rắc rối đâu.”

“Cô nương đây lúc nào mang đến rắc rối cho anh chứ.” Trương Tĩnh nói, tiếp theo đó chúng tôi liền nghe thấy tiếng gõ vào cửa kính xe. Lão La kéo cửa kính xuống, nhìn thấy Trương Tĩnh đang xách thùng đựng đồ khám nghiệm, cười hi hi đứng bên cạnh xe.

“Rắc rối mà em mang đến cho bọn anh...” Lão La đang nói vào điện thoại, vừa nhìn thấy Trương Tĩnh, vô tình nuốt nước bọt.

“Rắc rối mà em mang đến cho bọn anh thì sao nào?” Trương Tĩnh nhấp nháy mắt, khuôn mặt tỏ ra vô tội.

“Thì sao được gọi là rắc rối chứ? Đó đều là công trạng cả!” Lão La mặt không đỏ, tim không đập, nói tình bơ.

“Đẹp anh đi! Xuống xe, đến hiện trường.”

Trương Tĩnh một tay mở cửa. Nhìn bộ dạng của Lão La, Trương Tĩnh cười khẩy một tiếng, “Đừng nghĩ đến chuyện đoạn băng nữa, phần quan trọng nhất đều bị tổ chuyên án lấy đi rồi. Có điều...”

“Em muốn nói gì thì nói đi, lên núi đao xuống biển lửa, anh mà có một câu oán trách...” Chưa đợi lời thề thốt của Lão La nói xong thì Trương Tĩnh đã ngắt lời.

“Được rồi được rồi, hiếm có lúc anh không chỉ nghĩ đến tiền, bà cô em đây cũng làm việc thiện một lần.” Trương Tĩnh ngẩng đầu, quăng thùng đồ khám nghiệm cho Lão La, “Ái da, đây là một cơ hội đáng quý, cô nương đây không thể bỏ qua thể được.”

Có thể nhận ra, Trương Tĩnh đang vô cùng ảo não. Nhưng cùng với câu nói này của cô, bộ dạng như từ cõi chết trở về của Lão La rốt cuộc cũng trở nên thoải mái hơn.

“Sẽ có lần sau!” Tôi nói.

“Lần sau, quyết không dễ dàng bỏ qua cho anh ta!” Trương Tĩnh hừ một tiếng, “Em đã xem đoạn băng tổ chuyên án chuyển qua, có mấy điểm nghi vấn.”

“Ừm, nghi vấn gì?” Lão La khản trương hỏi.

“Lúc mấy tên côn đồ và Chu Á Văn lần đầu tiên xảy ra tranh chấp, con dao găm đã dùng và con dao găm ở hiện trường vụ án mạng là cùng một con.” Trương Tĩnh nhíu mày nói, không đợi tôi và Lão La bộc lộ bất cứ sự hưng phấn nào đã dội một gáo nước lạnh, “Không có vật chứng để so sánh, chỉ có đoạn băng, giám định không đầy đủ tính khoa học. Tòa án sẽ không dùng đâu. Em đến đây chỉ muốn chứng minh cho các anh một việc khác.”

Trong lúc nói chuyện, chúng tôi đã đến cửa hàng kim Nhật Thăng. Sau khi xảy ra án, được coi là hiện trường vụ án, cửa hàng Nhật Thăng đã bị niêm phong. Điền Hồng cũng bị buộc phải sống ở nhà bạn.

Trương Tĩnh kéo cửa cuốn, trong phòng vẫn giữ nguyên bố trí lúc xảy ra án mạng.

“Nạn nhân lúc đó nằm ở đây.” Trương Tĩnh đi đến trước dấu vết hình người được vẽ dưới đất. Mặt đất chỗ đó đã xuất hiện màu đen tím, “Nạn nhân chết do sốc mất máu, đã mất quá nhiều máu.” Trương Tĩnh vừa nghĩ lại vừa nói, “Nạn nhân tổng cộng bị đâm năm nhát dao, đều ở trước ngực và bụng.”

“Đứng.” Tôi gạt đầu.

“Hung thủ đâm nạn nhân từ phía trước, hung thủ tổng cộng đâm năm nhát dao, có nghĩa là dao cũng được rút ra khỏi người nạn nhân năm lần.” Trương Tĩnh nói.

“Điều này dễ nhận thấy.” Lão La gạt đầu.

“Vậy các anh đã từng nghĩ chưa, lúc dao rút ra từ người nạn nhân, sẽ có một lượng máu lớn phun ra, người đứng trước mặt ông ta sẽ dính một lượng lớn máu đúng không?” Trương Tĩnh ngẩng đầu nhìn Lão La, “Chu Á Văn lúc bị bắt, trên người tuy cũng có vết máu, nhưng từ trên ảnh em không thấy có dấu vết của việc bị máu phun vào người.”

“Còn nữa, nếu như Đường Quỳnh và Chu Á Văn xảy ra vật lộn, vậy Đường Quỳnh sẽ nắm lấy tay cầm dao của Chu Á Văn, nhưng tại sao dấu tay của ông ta chỉ lưu lại trên vai của Chu Á Văn.”

“Sơ suất rồi!” Lão La rầu rĩ nói.

“Vẫn chưa khỏi tổ mà, còn kịp.” Trương Tĩnh nói, “Tiểu La Tử, anh nhanh chóng báo với chú La, chúng ta sẽ tìm hiểu lại việc này.”

Lão La không nói thêm, lập tức gọi điện thoại cho Phó viện trưởng La, báo cáo những nghi vấn vừa phát hiện ra.

Phó viện trưởng La mời chúng tôi tới viện, cùng tìm hiểu việc này với kiểm sát viên đảm nhận vai trò công tố viên vụ án này.

“Cảnh sát Trương, cô nói trong cuộn băng camera ghi hình Chu Á Văn đánh nhau với người ta lúc sáng sớm, con dao mấy người thanh niên đó cầm trên tay là con dao xuất hiện trong vụ án, cô chứng minh điều này như thế nào?” Lần này kiểm sát viên đã được đổi thành một người trung niên vững vàng, sau khi nghe những điểm nghi vấn của chúng tôi, nhíu mày hỏi.

“Tôi có thể nhận ra.” Trương Tĩnh nét mặt không biến sắc nói.

“Nhận ra?” Kiểm sát viên ngăn người nhìn Trương Tĩnh, “Dựa vào một đoạn băng không rõ ràng là có thể so sánh hai con dao này có đúng là cùng một con dao không? Bất cứ chuyên gia nào cũng đều không thể dựa vào mắt nhìn và đoạn băng độ phân giải thấp để tiến hành nhận định đồng nhất.”

Trương Tĩnh nét mặt không biến sắc cười: “Vết máu trên người bị cáo các anh định giải thích như thế nào?”

“Cái này rất đơn giản, nếu như hung thủ sát hại nạn nhân sau khi nạn nhân đã nằm xuống đất thì sao?” Kiểm sát viên nói, “Như thế, trước mặt nạn nhân không có vật gì chặn lại, hơn nữa ở tư thế này, nạn nhân muốn chống chế hung thủ, không phải sẽ nắm vào vai hung thủ sao?”

Đối diện với sự đáp trả nhẹ nhàng của kiểm sát viên, Trương Tĩnh nhất thời cũng á khẩu, không nói được gì.

“Luật sư Giản, luật sư La, vụ án này cho dù không có khẩu cung của bị cáo, sự thực cũng quá rõ ràng, chứng cứ xác thực. Các anh nếu như không cung cấp được bằng chứng khác, bên tôi sẽ bắt tay vào việc khởi tố.” Kiểm sát viên mỉm cười nói.

Anh ta nói được làm được, trước khi hết thời hạn điều tra bổ sung, cuối cùng chúng tôi vẫn không thể giúp Chu Á Văn tìm thêm bằng chứng thoát tội, cho dù phía cảnh sát cũng không có, nhưng bằng chứng đã đầy đủ rồi.

Khi tòa án tiến hành thẩm vấn trực tiếp, ý kiến biện hộ của chúng tôi không thể dành được bất kì hiệu quả nào. Cuối buổi thẩm vấn tôi mệt mỏi đứng dậy, dùng sức ấn vào vai Lão La, nói: “Thưa thẩm phán (trưởng?), sự thực lớn nhất của vụ án này hoàn toàn không được điều tra rõ ràng, đương sự của tôi là một người ăn xin, nhưng sau khi gây án đã không mang đi bất cứ đồ vật quý giá nào. Lẽ nào điều này không đáng để cho chúng ta suy nghĩ sao? Đối với một người ăn mày, còn có gì hấp dẫn họ hơn là những tài sản giá trị lớn cơ chứ?”

“Chúng ta hãy thử thay đổi góc độ để suy nghĩ, cho dù tòa án nhận định đương sự của tôi đúng là giết người, vậy chúng ta cũng nên suy nghĩ đến việc vì sao câu ấy giết người. Câu ấy đã bao lần ngăn chặn âm mưu trộm cắp, cướp bóc của nạn nhân. Những điều này trong chứng cứ bên Viện kiểm sát cung cấp cũng đã được chứng thực. Thế nhưng nạn nhân đã đối xử như thế nào với đương sự của tôi? Sĩ nhục, đánh đập, chửi mắng. Tục ngữ có câu, người bần còn có ba phần đất nữa là đương sự của tôi là người bằng xương bằng thịt? Tôi hi vọng phiên tòa khi ra phán quyết có thể xem xét bổ sung điểm

này.”

Nói xong, tôi ngồi xuống, rồi không nói thêm gì nữa.

Trong khoảnh khắc này, tôi thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn Chu Á Văn.

Tôi đã bỏ nhọ sự tín nhiệm của đương sự dành cho tôi. Không gì khiến con người ta tuyệt vọng hơn việc luật sư biện hộ được ủy thác không tin đương sự mình vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Type: Hasuko

Kết quả thẩm vấn tại tòa không hề lí tưởng, từ tình hình trước mắt có thể thấy, Chu Á Văn có tội cố ý giết người, thủ đoạn tàn nhẫn, tình tiết tồi tệ, khả năng vừa tuyên án tử hình sẽ lập tức thi hành là rất lớn.

Đối với ý kiến biện hộ của tôi và Lão La, chúng tôi đều rất rõ, khả năng được tòa chấp thuận là rất thấp, bởi vì chúng tôi không thể cung cấp được đầy đủ chứng cứ bảo vệ cho quan điểm của mình. Tòa án chỉ có thể sau khi loại bỏ các chứng cứ phi pháp, dựa vào chứng cứ bên Viện kiểm sát cung cấp và sự thật được điều tra mà đưa ra phán quyết.

“Xin lỗi, anh Tiểu Minh, Tiểu La Tử, em đã làm các anh thất vọng rồi.” Trương Tĩnh trông mặt đỏ hoe nói.

“Em đã cố hết sức rồi.” Tôi mạnh tay bóp vào vai Trương Tĩnh, mệt mỏi nói, “Vụ án này và các vụ án khác không giống nhau, chúng ta muốn tìm ra hung thủ nhưng không biết bắt tay từ đâu. Chúng ta đều muốn tin rằng Chu Á Văn vô tội, nhưng chứng cứ hiện nay quá bất lợi với cậu ta.”

“Không thể như thế này được.” Lão La đứng bật dậy, đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu?” Tôi gọi.

“Đi tìm thẩm phán trưởng.” Lão La trả lời, đầu không ngoảnh lại.

“Luật sư La, tôi hiểu suy nghĩ của anh.” Trong phòng làm việc của quan tòa, thẩm phán trưởng của vụ án rót cho cậu ấy một chén trà, “Nhưng tôi cũng không có cách nào khác. Nói thực lòng, tôi cũng muốn tin Chu Á Văn vô tội. Tôi cũng muốn tin ý kiến biện hộ của các anh, nhưng điều này có tác dụng không? Các anh không đưa ra được bằng chứng.

Không có bằng chứng, chỉ dựa vào mỗi cái miệng, thì không thể thay đổi quyết định của Hội đồng xét xử được. Hội đồng xét xử chỉ biết dựa vào chứng cứ hai bên cung cấp để đưa ra phán quyết. Bằng chứng Viện kiểm sát đưa ra chính xác, còn các anh thì sao, phần lớn đều là suy đoán. Chúng ta đã khởi động việc điều tra lấy bằng chứng tại tòa, cũng không thể chứng minh quan điểm của các anh.” Thẩm phán trưởng kiên nhẫn nói, “Một khi phán quyết từ hình, trước mắt, sẽ không tranh luận gì, có điều chúng tôi cũng đã suy nghĩ rất kĩ. Vụ án này chắc chắn phải phức tạp. Hơn nữa khả năng thay đổi phán quyết rất lớn. Cho dù không phúc thẩm, tòa án tối cao khi thẩm định lại án tử hình đều vô cùng cẩn thận. Khả năng phúc thẩm là rất lớn. Đây có thể nói là kết quả tốt nhất mà bồi thẩm đoàn có thể cố gắng giành được cho các anh. Như vậy, các anh còn có thời gian đi điều tra lấy chứng cứ. Luật sư La, tôi nói như thế, anh chắc là đã hiểu rồi chứ?”

Lão La lặng lẽ rời khỏi tòa án, nhưng cậu ấy cũng không đi thẳng về văn phòng luật sư, cho đến khi trời tối, cậu ấy mới quần áo xộc xệch quay trở lại văn phòng.

Lúc đó, tôi và Trương Tĩnh vẫn ở văn phòng, nghiên cứu hồ sơ vụ án Chu Á Văn.

“Anh Tiểu Minh, anh có phát hiện ra một vấn đề không?” Trương Tĩnh nhíu mày, “Lời khai này của Vương Lâm.”

“Chỗ nào?” Tôi ngẩn đầu khỏi đồng hồ sơ, hỏi.

“Vương Lâm là người đầu tiên phát hiện ra Đường Quỳnh bị hại.” Trương Tĩnh nói, “Nhưng hôm đó ông ta không phải là người đầu tiên mở cửa. Cửa cuốn ở cửa hàng của Đường Quỳnh vẫn chỉ kéo lên một nửa như thế, chẳng có ai đến xem, sao chỉ mình ông ta sang?”

“À, cái đó à, bọn họ là hàng xóm mà.” Tôi nói, “Tục ngữ có câu bán anh em xa mua láng giềng gần.”

“Thế nhưng, ông ta rõ ràng nói mấy ngày trước hai người bọn họ còn đánh nhau.” Trương Tĩnh nói, “Ông ta cứ thế mà sang xem, cứ cho em cảm giác kì quặc.”

“Còn nữa, ngày xảy ra vụ án, Vương Lâm cũng tắt camera trong cửa hàng. Trùng hợp là, lúc Chu Á Văn xảy ra xung đột, camera của cửa hàng ông ta cũng không ghi lại. Trong vụ án này, ngoài camera của nhà Đường Quỳnh, thì camera của cửa hàng ông ta là quan trọng nhất, nhưng không phải là hôm nào khác, ông ta lại thiếu bằng ghi trong hai ngày này, thời gian khác thì đều có. Điều này không kì lạ sao?” Trương Tĩnh nhăn mày nói.

“Ý em là sao?” Tôi cũng nhăn mày lại.

“Đây chỉ là suy đoán của em thôi, nhưng cũng quá trùng hợp rồi, trùng hợp đến mức hơi có chút bất thường.” Trương Tĩnh nói.

“Sự việc bất thường chắc chắn có uẩn khúc.” Tôi trầm ngâm, “Nếu mà có thể tìm ra ổ cứng máy vi tính của Đường Quỳnh, việc này sẽ dễ dàng giải quyết hơn nhiều rồi.”

“Có lẽ, sử dụng một chút quan hệ đặc biệt sẽ có thể tìm được.” Trương Tĩnh nghĩ, “Nhưng chắc chắn sẽ được coi là bằng chứng phi pháp mà bị loại bỏ.”

“Không cần đâu.” Lão La đứng trước hòm thuốc, lấy từ bên trong ra một miếng băng urgo, dán lên trên mu bàn tay trái.

“Anh muốn dọa chết người à, sao đi lại không có tiếng vậy?” Trương Tĩnh xém chút nhảy dựng lên trên ghế sofa, bắt mắt nói.

“Là tại hai người đang quá nhập tâm đó chứ.” Lão La cười, nhưng tôi nhạy cảm phát giác ra, nụ cười của cậu ấy có phần miễn cưỡng, hơn nữa, tôi để ý thấy, ngoài vết thương ở trên tay, hai đầu gối của Lão La còn có đầy bụi bẩn, một người vốn ưa sạch sẽ như cậu ấy lại không đi gột rửa.

“Lão La, cậu thế này là?”

Lão La không đáp lại mà rút từ trong túi ra một ổ cứng: “Tĩnh, tìm người hồi phục lại dữ liệu của ổ cứng đi.” Trương Tĩnh chưa đưa tay ra đón lấy ổ cứng đó ngay, sắc mặt dần tái xanh: “Anh đi tìm bọn họ rồi?”

“Ổ cứng này chính là ổ cứng trong máy tính của Đường Quỳnh, người mua sau khi cầm được ổ cứng này, vẫn chưa kịp làm gì cả, chỉ mới xóa hết dữ liệu bên trong.” Lão La nói.

“Anh đi tìm bọn họ rồi sao?” Trương Tĩnh cất cao giọng.

“Đúng.” Lão La do dự một hồi rồi gật đầu.

“Anh đã hứa với em, sẽ mãi không giao thiệp gì với bọn họ nữa!” Nét mặt Trương Tĩnh trầm xuống.

“Nhưng anh cũng không thể nhìn Chu Á Văn đi chết.” Lão La cười nói, “Anh chỉ nhờ bọn họ giúp một chút thôi.”

“Đằm lầy đó, một khi anh bước vào thì đừng nghĩ đến việc đi ra lại!” Trương Tĩnh nói, “Anh có biết hay không?!”

“Anh biết.” Lão La gật đầu, “Nhưng em yên tâm, dù anh có phải chết, cũng sẽ không quay lại đó đâu. Anh căm thù nơi đó.”

Lão La rút cuộc đi tìm ai, khiến cho Trương Tĩnh nổi giận như vậy. Lão La không nói, Trương Tĩnh cũng không nói. Chỉ có một lần sau khi say rượu, Trương Tĩnh mới nói, để lấy ổ đĩa đó về, Lão La đã phải ở bên ngoài quầy hai tiếng đồng hồ mới lấy được manh mối, sau đó đơn thương độc mã đi tìm người đã mua lại ổ cứng đó. Dùng nắm đấm thuyết phục người đó đưa ổ cứng ra.

Cho đến khi Lão La rời khỏi văn phòng luật sư, tôi mới biết, gia thế của Lão La, những gì tôi nhìn thấy được, chỉ là một góc của núi băng. Từ Tịch La gia, La gia ngũ hồ, những cách xưng hô như sét đánh ngang tai này, một năm trước, bố nuôi của Trương Tĩnh cũng đã từng nhắc đến, chỉ là thế hệ chúng tôi, đám người không can hệ gì đến thế giới này mới không quan tâm đến mà thôi.

Buổi tối hôm đó, sau khi Trương Tĩnh buông một câu “Em sẽ nghĩ cách để hợp pháp hóa chứng cứ này” đã rời khỏi văn phòng.

Ba ngày sau, một bưu kiện được chuyển phát đến bàn làm việc của thẩm phán trưởng, bên trong còn kẹp một bức thư vô danh được in ra.

Trong thư người gửi nói anh ta vô tình có được ổ cứng này. Trong ổ cứng có đoạn băng có mối quan hệ mật thiết đến vụ án mà quan tòa đang xử.

Thẩm phán trưởng không dám sơ suất, tìm kĩ thuật viên đến lấy dữ liệu trong ổ cứng ra.

Đó là một đêm trăng thanh sao ít, con phố buôn bán sớm đã không còn người qua lại, chỉ có ánh đèn đường mờ mờ đang rọi. Trước cửa hàng ngũ kim Nhật Thăng, ba người thanh niên lén lén lút lút đến gần. Cửa hàng bên cạnh mở hé một khe, một bóng người chui ra, thảo luận với mấy người thanh niên kia điều gì đó. Nói được vài câu, ông ta lại quay người trở lại cửa hàng, một lát sau lại chui ra, trên tay có thêm một túi giấy.

Một người thanh niên rút từ trong túi giấy ra một cọc tiền, nhìn một lát rồi gật đầu về hải lòng.

Người đó chỉ chỉ vào camera trên đầu, tỏ ý dặn dò bọn họ cẩn thận, rồi lại chui lại vào trong cửa hàng.

Người này, chính là người đã cung cấp cho chúng tôi nhiều manh mối. Còn mấy người thanh niên kia chính là mấy gã ở trong quán bi-a.

Sau khi Vương Lâm bỏ đi, mấy người thanh niên đập mạnh vào cửa chính cửa hàng ngũ kim Nhật Thăng. Đèn tầng 2 bật sáng, sau đó, cửa cuốn từ từ

được kéo lên, lộ ra cơ thể mập béo của Đường Quỳnh.

Không đợi cửa cuốn đẩy lên hết, một thanh niên đã khua khua chiếc dao găm trong tay đâm lên. Đường Quỳnh ngẩn người ra, ngã xuống đất. Người thanh niên xông vào trong nhà, liên tiếp đâm Đường Quỳnh mấy nhát, nhìn Đường Quỳnh dần dần mất đi khả năng vận động, mấy tên này liền lên tầng.

Cũng chính lúc này, Chu Á Văn xuất hiện, cậu ta đi đến trước cửa hàng ngũ kim Nhật Thăng, ngẩn người ra, nhanh chóng xông vào bên trong.

Đoạn băng đến đây là hết.

Mặc dù không thể quay đến cảnh Chu Á Văn và mấy tên thanh niên kia vật lộn, nhưng chỗ này đã rõ ràng chỉ ra rằng, Chu Á Văn không phải là hung thủ trong vụ án này. Do có sự xuất hiện của bằng chứng quan trọng, vài ngày sau, Vương Lâm và mấy tên thanh niên kia đã bị cơ quan công an bắt giữ. Còn về Chu Á Văn, Viện kiểm sát sau khi có phần tài liệu này, cũng hủy bỏ quyết định truy tố.

Mặc dù đã trải qua khó khăn, lưỡi dao đòi mạng sắc nhọn đã kề lên cổ đường sự, nhưng đến giây phút cuối cùng, Lão La dường như đã dựa vào sức của một mình cậu ấy chuyển bại thành thắng.

Sau khi rời khỏi trại giam, Chu Á Văn đặc biệt nhờ Trương Tĩnh chụp cho ba chúng tôi một kiểu ảnh, chính là bức ảnh trong văn phòng của Lão La.

Thế nhưng, bắt đầu từ tối hôm đó, có khoảng thời gian hơn nửa tháng, Trương Tĩnh tuy cách năm ba hôm vẫn đến văn phòng nhưng từ đầu đến cuối đều vẫn không nói chuyện với Lão La.

Cho đến một lần, sau khi tôi nói với Trương Tĩnh, cô không nói gì đối với Lão La mà nói chính là trời ban phần thưởng cho cậu ấy. Cô mới choàng tỉnh ngộ, khôi phục lại cuộc sống bình thường trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Vụ Án Thứ Chín Úc Hiếp Học Đường

Bất luận đối với cá nhân hay đối với xã hội, đề phòng phát sinh hành vi phạm tội càng có giá trị và càng quan trọng hơn là xử phạt hành vi phạm tội đã xảy ra.

-----Franz Liszt-----

Type: Hasuko

1

“Chủ nhiệm, đã đặt vé máy bay xong rồi, khi anh đến sân bay, dùng chứng minh nhân dân trực tiếp đổi thẻ lên máy bay là được.”

Sáng sớm, tôi xách một chiếc va li lớn, vừa đến văn phòng làm việc, Lâm Phi ở quầy lễ tân bèn nói.

“Ừm, cảm ơn.” Tôi lên tiếng, “Phải rồi, đêm Noel hôm nay, buổi tối các cô chơi vui một chút nhé. Còn nữa, đừng có mặc bộ trang phục này nữa.”

“Tôi quen rồi.” Lâm Phi cúi đầu, vén tóc trước trán, lặng lẽ ngồi xuống.

Tôi chỉ có thể lắc đầu bất lực.

Lâm Phi năm nay 24 tuổi, thường ngày rất thích trang điểm, trang phục cũng rất rực rỡ, thiên về lối ăn mặc sexy, lúc nào cũng toát ra sức sống nhiệt huyết của tuổi trẻ.

Nhưng cứ vào đêm Noel hàng năm, cô ấy đều mặc một bộ trang phục màu đen, mặt để mộc tươi trẻ thuần khiết nhưng lại không thiếu nét trưởng thành. Trước ngực còn cài bông hoa trắng nhỏ nhỏ.

Thói quen này bắt đầu từ năm đầu tiên khi cô ấy đến văn phòng làm việc, kéo dài cho đến năm nay, đã bảy năm rồi.

Tôi đặt va li lên bàn làm việc, mở ra, đồng thời mở két sắt, lôi từ trong đó ra hộ chiếu, giấy tờ nhét vào trong va li.

Cũng giống như Lâm Phi mỗi năm vào thời điểm này đều mặc một bộ trang phục đen, cài một bông hoa nhỏ trắng, tôi cũng có một số thói quen không thay đổi được. Hàng năm vào ngày này, tôi đều rời khỏi Trung Quốc, đi đến Hà Lan, đến đất nước mà Lão La từng nói đùa rằng khi nào kiếm đủ tiền thì sẽ đi đến đó cùng tôi sinh sống.

Tôi sẽ rời khỏi đây một tháng, trong một tháng này, tất cả những công việc của văn phòng luật sư đều được duy trì hoạt động theo thói quen, tôi không

hề tham gia vào. Cần phải biết rằng, hàng năm, tôi chỉ có một tháng này làm kỉ nghỉ, có thể để cho tôi, Lão La và Trương Tĩnh yên tĩnh ở bên nhau, trải qua khoảng thời gian vui vẻ của ba người.

Tôi nhớ lại những chuyện trong quá khứ giữa rượu, thuốc lá và những kỉ ức về thời gian đã qua, tôi đã chào đón một năm mới, nhưng mỗi năm, từ mừng Một tôi đều mong ngóng đến việc xảy ra cuối năm.

Năm nay có một chút khác biệt, khi ngón tay tôi trượt qua một phong bì đựng hồ sơ trong két sắt, nó không kim được run rẩy.

Được rồi, hôm nay tôi sẽ kể câu chuyện của Lâm Phi nhé, lần sau kể câu chuyện tiếp theo cho mọi người nghe thì đã là chuyện của năm sau rồi.

Tôi mở hồ sơ đựng tài liệu ra, đập vào mắt chính là bức ảnh chụp trên cao xuống từ giữa không trung, những bông tuyết trắng tinh bay ợp trời, ở dưới đất đã bị bao phủ một lớp màu trắng. Chính trong bức ảnh nền trắng đẹp như tranh như họa này, lại đột nhiên xuất hiện một mảng màu đỏ sẫm.

Một cô gái trẻ, mặc bộ đồ ngủ màu trắng, chân trần nằm dưới đất, một cẳng chân bị cong vẹo rất kì quái. Mảng đỏ thẫm đó chảy ra từ người cô ấy. Máu tươi cứ thế chảy ra, trong khoảnh khắc đã bao phủ tầm nhìn của tôi. Cô gái trong vũng máu mang theo nụ cười lạnh lẽo, đôi mắt nhìn tôi trừng trừng.

Cô gái trong bức ảnh này tên là Luru Đình, vào năm 2008, mới 18 tuổi, sinh viên năm nhất đại học, với thành tích xuất sắc, gương mặt xinh đẹp, cô được khen ngợi là hoa khôi của ngôi trường này. Ngày 24 tháng 12 năm đó, thứ tư cũng là đêm Noel. Sau buổi tự học buổi tối, cô gái được phụ huynh và giáo viên gửi gắm nhiều kì vọng nay mặc một chiếc váy ngủ màu trắng mỏng manh, từ trên sân thượng kí túc xá nhảy xuống.

Cùng với cái chết của cô ấy, một vụ ức hiếp ác tính nơi trường học đã xuyên qua được nhiều sự trở ngại, tội ác máu tanh cuối cùng cũng bị bại lộ dưới ánh sáng mặt trời.

Mọi người phát hiện ra, cuộc sống đại học của Luru Đình không hề tràn ngập sự ảm áp dễ chịu giống như nụ cười ngọt ngào của cô. Từ khi vào học, cô bắt đầu sống dưới bóng tối của một số người. Cùng là mấy cô gái, là cô gái sống cùng phòng kí túc xá với cô ấy. Họ trang điểm lòe loẹt, ăn nói tục tĩu, họ luôn khiêu khích đối với tất cả các quy định. Không ai biết tại sao Luru Đình lại trở thành mục tiêu của bọn họ, chỉ biết rằng những người này khi nào cao hứng bèn gọi cô ấy lên trên sân thượng kí túc xá, đánh đập, sỉ nhục, thậm chí lột hết quần áo của cô để chụp ảnh lưu niệm, uy hiếp cô nếu không nghe lời thì sẽ phát tán những bức ảnh này lên mạng.

Thật ra không chỉ là uy hiếp, những người này cũng thật sự làm như vậy. Nhưng họ lại không phải chịu hình phạt đích đáng, chỉ bị giáo viên gọi đến văn phòng giáo dục mấy câu là xong. Thế nhưng sau sự việc này, điều mà Luru Đình nhận lại được là sự sỉ nhục còn nặng nề hơn.

Đêm Noel năm đó, cô chị cả trong mấy người đó, lại một lần nữa gọi Luru Đình lên trên sân thượng. Cô ta ép buộc Luru Đình phải thay một chiếc váy ngủ mỏng tang giữa đêm đông lạnh giá, ép cô đi chân trần giẫm lên tuyết trắng, sau đó ép cô nhảy từ trên sân thượng xuống.

Một sinh mệnh trẻ trung bị dập tắt không hề khiến cho cô ta cảm thấy sợ hãi, thậm chí không hề cảm thấy một chút bất an nào cả. Cô ta dùng hình thức chụp ảnh để ghi lại tất cả mọi việc, đồng thời phát tán lên mạng.

Sau khi việc xảy ra, cô ta càng thần nhiên thừa nhận là cô ta đẩy Luru Đình từ trên sân thượng xuống. Không có cảm giác tội lỗi, cũng không có hối hận, thậm chí không có một chút ăn năn áy náy gì cả, cô ta đã coi sự việc này là một niềm vinh dự vô ngần, đi khắp nơi khoe khoang, cuối cùng cũng tự đưa mình vào trong đòn cảnh sát.

Nhân vật này chính là Lâm Phi.

Khi chúng tôi nhận được vụ án này thì đã là tháng thứ ba kể từ khi xảy ra vụ án, thời gian cũng đã bước sang tháng 3 năm 2009. Cơ quan công an đã hoàn thành công tác trinh sát điều tra giai đoạn đầu, nhận định rằng sự thật Lâm Phi đã đánh đập ngược đãi Luru Đình rất rõ ràng, chứng cứ rành rành, bản thân Lâm Phi cũng thừa nhận mình đúng là làm những việc đó.

Còn đối với việc sát hại Luru Đình, cơ quan công an cũng phát hiện được từ trong móng tay của Luru Đình một chút tàn dư là một tổ chức da, chứng thực thuộc về Lâm Phi. Những lời bình luận của Lâm Phi trên mạng sau khi xảy ra vụ việc cũng trở thành chứng cứ quan trọng. Hơn nữa nhiều người tận mắt chứng kiến cũng chứng thực, đêm xảy ra vụ án, Lâm Phi đúng là một lần nữa gọi Luru Đình lên sân thượng. Trên người Luru Đình có nhiều vết thương do vật sắt nhọn gây nên, công cụ gây nên vết thương rơi lại ở hiện trường là một con dao gọt hoa quả. Nhiều nhân chứng đã chứng thực con dao này thuộc về Lâm Phi, cảnh sát cũng phát hiện được dấu vân tay của Lâm Phi trên con dao.

Và những bức ảnh của Luru Đình sau khi ngã xuống cũng xuất hiện ở không gian QQ, blog của Lâm Phi và cả trong những trang mạng xã hội công cộng.

Cho đến tận lúc này, Lâm Phi mới ý thức được rằng mình sắp phải đối diện với sự phiến toái ra sao, cô ta bắt đầu nhất loạt phủ nhận những chứng cứ liên quan mà cảnh sát đưa ra.

Cô ta nói, buổi tối hôm đó không phải là cô ta gọi Luru Đình lên sân thượng kí túc xá mà là Luru Đình gọi cô ta đi, nói rằng có việc quan trọng cần phải bàn. Nhưng khi vừa lên sân thượng, Luru Đình lại chẳng nói câu nào mà chỉ cầm con dao bắt đầu tự hành hạ mình.

Lâm Phi nhận ra, con dao đó chính là con dao bình thường cô ta vẫn dùng để uy hiếp Luru Đình. Khi cô ta vẫn chưa kịp nhận thức được là đang xảy ra việc gì, Luru Đình đã giết con dao vào tay cô ta, đồng thời cào cô ta. Lâm Phi sau khi bị thương bèn rời khỏi sân thượng, quay trở về phòng kí túc xá, đồng thời không rõ là Luru Đình lúc nào và vì sao lại nhảy lầu.

Đối với những bức ảnh hiện trường trên các trang mạng xã hội, Lâm Phi phủ nhận là do cô ta chụp và đăng tải lên. Bức ảnh này vì sao lại xuất phát từ

nick của cô ta, cô ta nói rằng không hiểu vì sao.

Về việc sau khi xảy ra sự việc tự nói mình đã giết hại Luru Đình, Lâm Phi cho hay, những lời đó không phải do cô ta nói, cô ta vốn không có thời gian, sau khi vụ án xảy ra, nhà trường đã điều tra cô ta, sau đó liền bị cảnh sát đem đến Sở Công an.

“Không nhận.” Thật ra lúc mới bắt đầu, chỉ là tìm hiểu qua tình hình vụ án, tôi đã đưa ra câu trả lời này. Trong vụ án này, bắt luận Lâm Phi có thật sự giết người hay không, chỉ dựa vào những việc cô ta đã làm với Luru Đình, tôi đã có đủ lí do để từ chối vụ án này.

“Năm trăm nghìn tệ.” Lão La hít thở một hơi thật sâu, “Gia đình nhà Lâm Phi đồng ý bỏ ra năm trăm nghìn tệ để mời chúng ta làm luật sư biện hộ trắng án cho cô ta.”

“Không làm nổi.” Tôi nói ngắn gọn, “Bao nhiêu tiền tôi cũng không làm nổi.”

“Lão Giản!” Lão La thở dài về bất lực, “Coi như giúp tôi được không? Chúng ta đã có mấy tháng liền không có thu nhập, cậu muốn tôi quay trở về cái nơi khốn kiếp đó à.”

“Lí do không đầy đủ!” Tôi mỉm cười, mặc dù mấy tháng liền không có doanh thu, nhưng năm nay chúng ta vẫn có lợi nhuận.”

“Được rồi.” Lão La cười thiếu não “Tôi chỉ cảm thấy, vụ án này hơi kì quái. Thành tích lúc vào trường của Lâm Phi cũng chẳng thua kém gì mấy so với Luru Đình, tương tự cũng là nhân vật được nhà trường đặt nhiều kì vọng sao lại có khả năng đi giết người chứ?”

“Học tốt không chắc là tính cách đã tốt.” Tôi nói, “Ngược lại, người quá theo đuổi thành tích học tập, tính cách ít nhiều cũng có chút khiếm khuyết. Ví dụ như Mã Gia Giác, từ cấp hai cho đến đại học, thành tích học tập luôn rất tốt còn đạt giải nhì trong cuộc thi Olympic Vật Lí toàn quốc, còn được khen tặng là ‘Học sinh ba tốt của toàn tỉnh’, kết quả thi sao chứ?” Tôi giơ lên bốn ngón tay, “Hắn đã giết bốn người! Trong ba ngày giết liền bốn người!”

“Hơn nữa, cậu cũng thấy đấy, Lâm Phi thừa nhận, cô ta đã từng có hành vi làm tổn hại đối với Luru Đình, điều này có nghĩa là gì cậu còn không rõ sao? Cô ta có động cơ giết người!” Tôi cảm cốc nước lên uống một ngụm, “Biện hộ trắng án gần như không thể nào thành công.”

“Nhưng...” Lão La ủ rũ nói, “Một triệu tệ đấy, cứ thế mà cho người khác sao? Thật không cam tâm!”

“Bao nhiêu?!” Tôi phụt ngụm nước lên màn hình máy vi tính, “Chẳng phải cậu nói là năm trăm nghìn tệ sao, sao lại biến thành một triệu tệ rồi?”

“Vừa mới mua đấy, tốn nhiều tiền lắm!” Lão La xót xa lau màn hình vừa mới thay, cười về ngại ngùng, “Nếu như vi phạm hợp đồng, cần phải bồi thường năm trăm nghìn tệ.”

“Hợp đồng ở đâu chứ? Hợp đồng kí từ khi nào, sao tôi lại không biết gì?” Tôi nhìn Lão La với vẻ không tin nổi.

“Hi hi.” Lão La gãi đầu, “Khi người ủy thác đến, cậu không có mặt, tôi vừa mới nghe đến con số này tay đã run lên, bèn kí luôn.”

“Xong rồi cậu mới hỏi vụ án này là như thế nào, có phải vậy không?” Tôi dựa vào ghế, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, nổi bực bội đang luôn lách khắp cơ thể, nhưng tôi lại chẳng còn có sức mà nổi nóng nữa.

“Cậu đúng là nhìn tiền hoa mắt, sớm muộn gì cũng có ngày cậu sẽ chết trên chữ tiền này đấy!” Tôi hằn học trừng mắt nhìn Lão La, nhưng trong đầu nhanh chóng tính toán, tiền bồi thường năm trăm nghìn tệ không phải là không có được, chỉ có điều sau khi bỏ ra xong, nhân vật cổ đông lớn là tôi đây, chủ nhiệm văn phòng luật sư, sẽ sạch nhẵn như chùi phải ra đầu đường ăn xin rồi.

“Lão Giản, tôi nói thế này nhé.” Lão La nhìn tôi vẻ nghiêm túc, “Tôi hiểu Lâm Phi, cô ta thích tận hưởng quá trình làm nhục người khác, là thứ cảm giác một kẻ ở trên cao giẫm người khác dưới gót chân, nhưng việc giết chết con vật dĩ sản, việc này không phù hợp với sự theo đuổi của cô ta!”

“Cậu hiểu?” Tôi nhìn Lão La, thoáng ngẩn người, tiếp đó liền thở dài bất lực.

Đúng vậy, cậu ấy đúng là có thể hiểu được Lâm Phi. Anh chàng Lão La này, ngoài việc tham tiền không có sở thích nào đặc biệt, nhưng lại chỉ có một niềm hứng thú, đối với tất cả những người mạnh hơn cậu ấy, thì cậu ấy đều luôn nghĩ cách để giẫm dưới chân, chỉ có điều những điều tôi muốn nói đến chỉ có ý nghĩa trên câu chữ, không phải máu tanh như Lâm Phi thôi, hơn nữa, trên phương diện này, cậu ấy vẫn chịu khó động não một chút.

Ví dụ như, đối với những người có chút sức vóc hơn cậu ấy, cậu ấy sẽ rủ người ta thi thành tích học tập, đối với những người văn nghệ giỏi hơn cậu ấy, cậu ấy sẽ so sức mạnh với người ta, đối với những người thành tích học tập giỏi hơn cậu ấy thì cậu ấy sẽ thi sức vóc với người ta.

Thứ cá cược chính là ai thua sẽ bị giẫm dưới chân.

Tóm lại, một câu cách ngôn của cậu ấy chính là: Tôi có thể không bằng được anh trong một việc, nhưng nhất định cần phải áp đảo được anh trong một việc khác, nhưng anh vĩnh viễn đừng có mơ có thể áp đảo được tôi, bởi vì, quyền chọn lựa chiến trường đều nằm trong tay tôi!

Tôi có lẽ là người duy nhất chưa bị cậu ấy giẫm vào, tại vì tôi nằm ở giường trên của cậu ấy, tôi đã cảnh cáo cậu ấy, tôi không chắc liệu có một ngày nào đó không cẩn thận mà nằm ngủ xuyên qua tấm dát giường hay không đâu.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Type: Hasuko

“Tôi không giết người!” Tại phòng thẩm gấp ở trại tạm giam, Lâm Phi mặc bộ đồ tù nhân vừa nhìn thấy tôi và Lão La liền nói.

Lúc này đây, cô ta đã mất đi sự vinh vào, thay vào đó là nỗi khao khát vô hạn đối với sự tự do.

“Sao câu đầu tiên của mỗi người đương sự nói với chúng ta đều là câu nói này nhỉ?” Lão La nhìn tôi, lắc đầu về bất lực.

Tôi chẳng buồn để tâm đến cậu ấy, vụ án này tôi đã quyết định không tham dự quá sâu, để một mình Lão La tự đi mà xử lí. Còn về thắng thua tôi cũng không để tâm, chỉ cần thực hiện xong bản hợp đồng này là được rồi, người ủy thác mặc dù yêu cầu biện hộ trắng án, nhưng kết quả thì lại không trong phạm vi của hợp đồng.

Lão La thấy tôi không nói gì, háng giọng, tỏ ra nghiêm nghị nói: “Cô có giết người hay không thì chỉ có mình cô là rõ thôi, nhưng nếu như cô muốn được trả lại tự do, thì bắt buộc phải thật thà trả lời những câu hỏi của chúng tôi.”

“Các anh hỏi đi.” Lâm Phi nói về thể lương.

“Tôi hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lão La hỏi.

“Tôi đều đã nói với cảnh sát rồi, nhưng họ không tin tôi.” Lâm Phi nhìn Lão La với vẻ cầu xin, “Các anh hãy tin tôi đi, tôi thật sự không giết người!”

Nói rồi, trong mắt Lâm Phi chợt lấp lánh giọt nước mắt. Tiếp đến, cô ta áp a áp ứng kể lại sự việc xảy ra vào tối hôm đó.

Nội dung cũng gần giống như lời khai với cảnh sát, ngày 24 tháng 12, sau khi tan buổi tự học buổi tối, Lâm Phi bèn trở về phòng, đang chuẩn bị đánh răng rửa mặt nghỉ ngơi, Lưu Đình đã thay xong bộ váy ngủ bèn đột nhiên đứng trước mặt cô ta, mặt lạnh tanh nói: “Hãy đi với tôi một lát, tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

Không biết tại sao, thường ngày Lâm Phi vẫn luôn tác oai tác quái, nghe thấy câu nói này của Lưu Đình thì lại cảm thấy lạnh thấu xương. Cô ta nhìn ra phía sau, nhưng hai cô gái thường ngày vẫn bám theo đuôi cô ta lúc này lại không ở trong phòng. Đêm Noel lãng mạn đương nhiên cũng phải làm những việc lãng mạn, ngoài cô ta và Lưu Đình đều chưa có bạn trai.

“Sợ rồi à?” Nhận ra sự do dự của Lâm Phi, thật không ngờ Lưu Đình lại nở ra một nụ cười giễu cợt.

“Sợ mày ư?” Lâm Phi cười khẩy một tiếng.

“Không sợ thì đi theo tôi!” Lưu Đình ngừng đầu, giống như một con thiên nga kêu ngoa, đi trước bước lên sân thượng của tòa nhà ký túc xá.

Nhìn Lưu Đình đi chân trần bước ra ngoài, Lâm Phi cũng thoáng do dự, nhưng câu nói đó của Lưu Đình giống như một cái gai nhọn đâm vào tim cô ta, cô ta cắn răng đi theo.

Lưu Đình đứng ở bên mép sân thượng, mặt hướng về Lâm Phi đang đứng bên cạnh cửa, nở nụ cười thường thấy trên khuôn mặt cô. Những bông tuyết trắng xóa bay ợp trời, Lưu Đình mái tóc dài ngang vai, mặc bộ váy ngủ màu trắng lúc này đây trông giống cô gái tuyết trong truyền thuyết của Nhật.

“Này, mày muốn nói gì?” Lâm Phi lòi ra một điều thuốc lá, rít một hơi thật mạnh, lên tiếng hỏi.

“Đã đến lúc phải trả giá rồi.” Lưu Đình như thể đang tự lẩm bẩm với mình, lại có vẻ như đang nói với Lâm Phi, tiếp đến cô liền lòi ra một con dao gọt hoa quả, đột nhiên cứa vào cánh tay mình, máu lập tức trào ra, nhưng cô lại có vẻ như mình không hề bị thương, nụ cười trên mặt vẫn không hề thay đổi.

“Trên thế giới này, người tàn nhẫn nhất không phải là người ức hiếp người khác mà là người dám ra tay với chính mình.” Lưu Đình cười lạnh lẽo, di chuyển con dao nhọn lên khuôn mặt mình.

Cảnh tượng kì dị này khiến Lâm Phi cũng ngẩn cả người, cho đến lúc trên khuôn mặt Lưu Đình cũng chảy máu tươi, cô ta mới kịp phản ứng lại, hét lên: “Mày bị thần kinh à!”

“Tôi chỉ là muốn cậu phải trả giá mà thôi!” Câu nói này thốt ra từ miệng Lưu Đình rất thoải mái. Cô đi đến bên cạnh Lâm Phi, nhét con dao gọt hoa quả vào tay cô ta rồi nắm thật chặt cánh tay cô ta.

“Buông tay ra!” Lâm Phi hét lên, cố gắng rút tay lại, nhưng móng tay của Lưu Đình đã cắm vào trong làn da cô ta.

“Mày làm gì thế?!” Lâm Phi hét lên.

“Tao chỉ muốn mày biết rằng, trước đây mày có thể tùy tiện đánh tao chửi tao, sau này, tao sẽ là một người mày không thể nào gây sự được đâu!” Lưu Đình vẫn giữ nụ cười, giọng nói lại vô cùng lạnh giá.

“Bị bệnh à!” Lâm Phi giằng co mạnh, giằng thoát ra khỏi tay Lưu Đình, ném con dao gọt hoa quả xuống, rời khỏi sân thượng.

“Sau đó xảy ra chuyện gì thì tôi không biết, chỉ mấy phút sau, liền nghe thấy bọn họ hét lên Lưu Đình nhảy lầu rồi.” Lâm Phi nói, trong giọng nói mang theo chút bất lực, “Thật sự không liên quan gì đến tôi.”

“Theo như lời cô nói, Lưu Đình đúng là tự sát. Nhưng chứng cứ đâu? Ai nhìn thấy?” Lão La hỏi.

“Không có.” Lâm Phi cười ảo não, “Bọn họ nhìn thấy tôi và cô ta đi lên sân thượng, mình tôi quay về, Lưu Đình thì chết. Nhưng, việc này cũng không thể nói rằng tôi đã giết cô ta chứ?”

“Vậy những bức ảnh đó là chuyện gì?” Lão La lại hỏi.

“Tôi không biết.” Lâm Phi lắc đầu, “Tôi không biết gì cả, xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi thường ngày đã có mâu thuẫn với cô ta, nhà trường đã tìm tôi để hỏi, sau đó tôi liền bị cảnh sát dẫn đi. Việc những bức ảnh đó lưu truyền trên mạng, còn dùng nick của tôi, cũng là cảnh sát nói cho tôi biết.”

“Sau đó tại sao cô lại công khai thừa nhận những việc đó là do cô làm?”

“Tôi không mà. Tôi nói rồi, sau khi sự việc xảy ra, tôi vốn không có thời gian để quản những việc đó, nhà trường hỏi tôi xong, tôi đã bị cảnh sát đến bắt rồi.” Nét mặt Lâm Phi rầu rĩ.

“Cô hận cô ấy, có phải vậy không?” Lão La đột nhiên hỏi.

“Ai cơ?” Lâm Phi thoáng ngẩn người.

“Lưu Đình!”

“Tôi... tôi không biết!” Lâm Phi nghĩ một lát, lắc đầu.

“Thừa nhận đi, cô hận cô ấy.” Lão La thờ dãi, “Thành tích của cô cũng sắp xỉ cô ấy, gương mặt cũng mỗi người có vẻ đẹp riêng, cũng có thể coi là người đẹp, nhưng cô ấy lại độc chiếm tất cả hào quang, cô cảm thấy không công bằng, trong khi những ánh hào quang đó vốn lẽ ra nên thuộc về cô, cho nên cô ức hiếp cô ấy, cô sỉ nhục cô ấy, cô dựa vào phương thức này để chứng minh mình xuất sắc hơn cô ấy.”

“Tôi...” Lâm Phi ngăn người nhìn Lão La, nhất thời thật không ngờ không nói được câu gì. “Nhưng cô sẽ không giết cô ấy.” Ý tứ trong câu nói của Lão La chợt thay đổi, tiếp đến bên nói, “Cô có niềm kiêu hãnh của mình, điều cô muốn chính là giẫm cô ấy dưới gót chân chứ không phải là không có đối thủ!”

Lão La nhìn Lâm Phi đang thần thờ, lúc này đây, trong ánh mắt của Lâm Phi xuất hiện sự hồ nghi và suy ngẫm, hồi lâu sau, cô ta vẫn ngơ ngác lắc đầu: “Tôi cũng không nói cho rõ được, tôi chỉ là nhìn cô ta không vừa mắt.”

“Lão La lại gạt đầu: “Cô yên tâm, vụ kiện này, tôi chắc chắn thắng kiện giúp cô!”

“Cậu quá kích động rồi!” Vừa ra khỏi trại tạm giam, tôi lạnh lùng nói, “Với vai trò là một luật sư, lúc nào cũng cần giữ được sự bình tĩnh, bao gồm cả lúc bộc phát thứ tình cảm kịch liệt nhất cũng đều phải có sự tính toán tỉ mỉ. Đầu óc cậu vừa nóng lên đã vô ngực đảm bảo với người khác, xong việc cậu vô mộng bỏ đi, đương sự phải làm thế nào?”

“Yên tâm, Lão Giản, vụ án này, tôi rất có lòng tin!” Lão La nắm chặt tay, “Tiếp theo đây phải làm thế nào?”

Tôi ưỡ oải xoa trán: “Bộ dạng cậu rất tự tin, sao cậu lại không biết làm như thế nào chứ?”

“Tôi sao biết làm như thế nào chứ.” Lão La lắc đầu, “Dù sao mỗi lần cậu đảm bảo với đương sự xong thì vụ kiện lần nào cũng đều thắng, tôi còn chưa tổng hợp xem đây là kỹ năng gì, cậu vừa vô ngực là đã có ngay ý tưởng rồi. Còn tôi đây vô ngực xong vẫn không có phương hướng nào cả.”

“Cậu đây, cậu đúng là ngực rộng mà không có não.” Tôi chỉ vào Lão La, vừa bực vừa buồn cười, “Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tôi hoặc dựa vào phân tích khoa học hoặc là dựa vào trực giác nhạy bén hơn người, chưa bao giờ hứa bừa!”

“Hi hi, Lão Giản, cậu không thật sự tưởng rằng anh đây không có cách nào chứ?” Lão La cười vẻ nham hiểm, “Anh đây trêu cậu cho vui thôi. Lúc này đương nhiên là cố vấn đại nhân của chúng ta sẽ xuất hiện sáng chói!”

Nói rồi, Lão La rút điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Trương Tĩnh, hẹn lát nữa gặp mặt ở văn phòng luật sư.

Khi tôi và Lão La quay trở lại văn phòng luật sư, Trương Tĩnh đã chờ ở văn phòng rồi, đang hào hứng nghịch đồ chơi mới của Lão La, một chiếc máy trực thăng.

Chiếc máy trực thăng dưới thao tác của cô ấy đã thực hiện những động tác bay lượn rất khó, máy ảnh ở phần dưới của máy trực thăng đang chụp ảnh

lách tách.

“Tiểu La Tử, anh nói đi, lần này lại có việc gì cần đến sự giúp đỡ của bà cô này đây?” Vừa nhìn thấy Lão La, Trương Tĩnh đã cười lạnh lùng, lên tiếng.

“Không có chuyện gì thì không thể tìm em à?” Nét mặt Lão La tỏ ra cố lấy lòng, “Tĩnh à, mẹ em dạo này sao không nâng giá nữa? Không phải là mặc nhận rồi chứ? Vậy thì anh bị lỗ nhiều rồi.”

“Đừng có giờ trò này!” Trương Tĩnh xua tay về buồn bực, “Em đã già thế này rồi, bà không mặc nhận thì còn có thể làm thế nào? Hôm qua em nghe mẹ thương lượng với bố em, phải bao nhiêu tiền thì anh mới chịu lấy em?”

Mặt Lão La chợt biến sắc, nhìn tôi: “Lão Giản, cậu phải làm chủ cho tớ đấy!”

“Làm chủ cho em gái cậu!” Tôi bật cười, “Tôi tán thành hai người các cậu mau kết hôn, đỡ phải suốt ngày làm phiền tôi!”

Nói xong, tôi mới cảm thấy có gì đó khác thường, Trương Tĩnh nhìn tôi với vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Tôi không phải là có ý đó, ý của tôi là... Thôi đi Tĩnh à, em nhìn cái này.” Nhận thức sự việc này càng nói càng khó hiểu, tôi vội chuyển đề tài, đưa cho Trương Tĩnh tập hồ sơ.

“Các anh nhận vụ án này à?” Trương Tĩnh vừa mở tập hồ sơ ra đã ngẩn người, giọng nói lạnh giá, “Ai bảo các anh nhận vụ án này vậy?”

“Cậu ấy!” Tôi và Lão La cùng chỉ vào đối phương.

“Hừ, anh Tiểu Minh không ngu xuẩn thế đâu.” Trương Tĩnh hừ một tiếng, “Nhận của người ta bao nhiêu tiền em không cần biết, nhưng em nói rõ ràng với anh, vụ án này em không quản đâu, cũng đừng hi vọng em sẽ giúp các anh.”

“Sao thế?” Nhìn Trương Tĩnh ném hồ sơ xuống, đứng dậy định đi, Lão La hỏi về kinh ngạc.

“Sao thế?” Trương Tĩnh nhìn Lão La, “Anh có chút lương tâm gì không? Lâm Phi đã làm những gì anh có biết không? Loại người này đáng để các anh cứu sao, La Kiệt, anh có phải là thêm tiền đến độ điên rồi, hay là hứng thú với vẻ ngoài đẹp đẽ trẻ trung của người ta phải không?”

“Anh, không phải, anh chẳng phải cũng chỉ là nhận một vụ án thôi sao, anh làm luật sư, sự việc này không phải là rất bình thường sao?” Lão La nhìn tôi, khuôn mặt ngơ ngác.

“Tĩnh à...”

“Anh đừng nói gì!” Tôi vừa mới định nói, đã bị Trương Tĩnh chặn lại, “Em nói cho các anh biết, vụ án này chỗ nào có vấn đề em đều rõ hết, nhưng đừng hi vọng em nói cho các anh biết, loại người như cô ta, đáng kiếp bị nhốt vào trong ngục cả đời.”

Nói xong, Trương Tĩnh không thèm để ý đến tôi và Lão La nữa, rời khỏi văn phòng luật sư mà không thèm nói thêm câu nào.

Ngón tay nhanh chóng ấn bàn phím điện thoại di động đang để ở trong túi, một tin nhắn được chuyển tới di động của Trương Tĩnh: “Lần này anh đứng ở phía em!”

“Việc này, sao lại như thế chứ?” Lão La nhìn bóng lưng Trương Tĩnh, bất lực thở dài.

Tôi lắc đầu, bắt đầu thu dọn tập hồ sơ rơi tán mạn dưới đất. Khi tôi nhặt mấy bức ảnh đó lên, chợt ngẩn người, rồi ngay sau đó, tôi vỗ mạnh vào đùi hét lên: “Tôi biết rồi!”

“Hai người các cậu muốn dọa chết ai đấy!” Lão La hét lên với vẻ bất mãn.

“Lão La, cậu nhìn cái này! Không nhận ra chút gì à?” Tôi đưa ảnh cho Lão La xem.

“Gì thế?” Lão La nhìn bức ảnh, “Ồ đây có gì vậy?”

“Góc độ, góc độ!”

“Góc độ?” Lão La nhìn bức ảnh, đôi mắt từ từ trợn trừng, “Tôi đi đây, Lão Giản, đôi mắt này của cậu đúng thật là hỏa nhãn kim tinh, việc này mà cậu cũng nhận ra được.”

“Hừm.” Tôi nhún vai, “Tôi chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi, đừng hi vọng tôi còn có thể làm việc gì khác.”

“Một cái này là đủ rồi.” Lão La vội vàng rút điện thoại di động ra.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Type: Hasuko

Cuộc điện thoại của Lão La là gọi cho chú Năm của cậu ấy, Phó viện trưởng Viện kiểm sát, yêu cầu lấy những tài liệu liên quan đến vụ án này, bao gồm điện thoại di động, máy ảnh kỹ thuật số và cả máy vi tính của đương sự Lâm Phi, đồng thời yêu cầu cơ quan thứ ba tiến hành phục hồi số liệu ở trong thẻ nhớ và ổ cứng.

“Có cần thiết không? Phía chủ đã tỉ mỉ đối chiếu xác minh tất cả mọi chứng cứ.” Phó viện trưởng La có vẻ không thoải mái, “Chú đã chuẩn bị kĩ vào bản cáo trạng rồi.”

“Đương nhiên là cần thiết rồi.” Lão La nói, “Trước tiên, việc kiểm tra lại này có thể chứng minh được những bức ảnh của vụ án này có phải là do Lâm Phi chụp rồi đăng tải lên mạng hay không. Ngoài ra, điều tra đồng thời đối chiếu xác minh xem tất cả những chứng cứ mà các chú đưa ra cũng là quyền lợi mà pháp luật trao cho chúng cháu.”

“Được rồi, được rồi, đừng nói với chú những lời quan cách này. “Phó viện trưởng La sốt ruột nói, “Các cháu đến đây đi, chúng tôi đang làm việc này đây.”

Lão La ngay lập tức lái xe đưa tôi cùng đến Viện kiểm sát, nhân viên kỹ thuật đã lắp xong máy quay, sau khi chúng tôi đến liền bắt đầu làm việc.

Đây là loại công việc vừa phức tạp vừa khô khan, xem đến lúc cuối, Lão La lại có vẻ lơ mơ buồn ngủ.

“Đừng có ngủ nữa, có kết quả rồi.” Khi bầu trời dần tối, tôi đá Lão La một cái.

“Thế nào rồi?” Lão La dụi đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, lên tiếng hỏi.

“Kết quả giám định cho thấy, thông qua việc khôi phục dữ liệu máy ảnh kỹ thuật số, điện thoại di động và cả ổ cứng máy vi tính của đương sự, không phát hiện thấy những thông tin như các bức ảnh hay là nhật kí trò chuyện liên quan đến vụ án này. Nhưng thông qua xác minh chứng cứ điện tử, chứng thực địa chỉ IP truyền ra những nội dung này đúng thật là thuộc về máy vi tính của Lâm Phi.” Nhân viên giám định nói.

“Tuyệt quá!” Lão La hưng phấn nắm chặt tay lại.

“Đừng vui mừng quá sớm.” Nhân viên giám định hắt một gáo nước lạnh, “Bản báo cáo này không thể được sử dụng như một chứng cứ có tác dụng lớn, khôi phục số liệu không hoàn toàn khôi phục được nội dung trong ổ cứng, có rất nhiều thủ đoạn có thể khiến cho những số liệu này vĩnh viễn biến mất.”

“Cho nên, cậu muốn thắng được vụ kiện này, vẫn phải tìm được những chứng cứ khác.” Tôi nhìn Lão La, vừa cười vừa như không cười nói với cậu ấy.

“Đi đâu tìm chứ?” Lão La hỏi.

“Đó là việc của cậu!” Tôi nhìn Lão La, cậu ấy cũng đang nhìn tôi, đôi mắt mơ màng, miệng khê chu lên.

“Buồn nôn quá đấy!” Tôi không kìm được nôn khan một tiếng, lật giờ hồ sơ, chuyển sự chú ý.

Nhìn tờ chứng cứ điện tử mà Viện kiểm sát cung cấp, tôi từ từ chau mày.

Thời gian Lưu Đình từ vong là vào 10 giờ tối ngày 24 tháng 12, người làm chứng tận mắt chứng kiến chứng thực, vào lúc hơn 9 giờ 50 phút, Lâm Phi đã quay trở lại phòng. Khi bức ảnh được đăng lên mạng là 10 giờ 5 phút, những lời bình luận đó gần như cũng được lan truyền trên mạng vào thời điểm này.

“Lúc 10 giờ 5 phút, Lâm Phi đã bị khống chế rồi, cô ta không thể nào lên mạng được.” Lão La cũng nhận ra vấn đề này, “Vậy có nghĩa là Lâm Phi không nói dối.”

“Tất cả mọi khoảng thời gian đều là ước chừng, trước sau có độ sai lệch mấy phút, không có gì kì lạ cả.” Tôi chau mày nói.

“Bây giờ chúng ta cứ giả thiết sự việc này không phải do Lâm Phi làm, vậy thì người chụp ảnh, rồi lại đăng tải lên mạng là ai chứ?” Lão La khê gõ nhẹ vào vô lăng, “Trong khoảng thời gian xảy ra vụ án, ngoài Lưu Đình và Lâm Phi thì chẳng có ai lên sân thượng, chắc không thể nào là chính Lưu Đình tự chụp ảnh rồi tự đăng lên mạng đấy chứ?”

Nói đến đây, mặt Lão La chợt tái nhợt: “Vậy thì thật sự là gặp ma rồi. Sẽ không đến tìm chúng ta để tính sổ đấy chứ?”

“Thế thì cũng không nói chắc được.” Tôi bật cười, “Ít ra tôi cũng không sợ, còn về cậu, đã nhận tiền của nhà người ta rồi.”

“Tôi nay tôi đến chỗ cậu ngủ.” Lão La cắn răng nói, “Bây giờ làm thế nào?”

“Tôi đã nói rồi, vụ án này tôi không quản! Được rồi được rồi, đừng có suốt ngày trưng ra cái nét mặt kinh tởm đó, hãy đến xem phía người nhà nạn nhân

đi.” Nhìn thấy đôi mắt Lão La lại sắp nhìn tôi về mơ màng, tôi vội nói, “Trong báo cáo nói, trong điện thoại di động của nạn nhân không lưu trữ bất cứ nội dung nào, như thế là đã bị ai đó xóa đi, phương pháp kĩ thuật của họ cũng không thể nào khôi phục lại được. Không chừng, trong đây còn ẩn chứa manh mối nào đó vô cùng quan trọng, chúng ta đến nhà cô ấy tìm xem.”

Nửa giờ đồng hồ sau, chúng tôi gõ cửa nhà Lưu Đình.

“Ai vậy?” Cùng với giọng nói khan khan này, một ông lão tiều tụy ra mở cửa, nhìn tôi và Lão La với vẻ cảnh giác, “Các anh tìm ai?”

“Chào bác! Chúng tôi là luật sư đại diện cho Lâm Phi, muốn hỏi bác một chút việc.” Lão La mỉm cười nói.

“Lâm Phi?” Ông lão thoáng ngẩn người, sắc mặt lạnh băng, “Các anh là luật sư của tên hung thủ đó ư? Các anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy các anh!” Ông lão hét lên, giọng lay lên đẩy Lão La.

“Ông làm gì thế?” Lão La dựng lông mày, khẽ gầm lên, “Tôi đánh ông đấy!”

“Đánh đi đánh đi, cho anh đánh!” Ông lão nói, thật không ngờ áp sát vào người Lão La, “Các anh hại chết con gái tôi còn chưa đủ, bây giờ cả tôi còn không buông tha à?”

“Nói gì vậy chứ? Ai hại chết con gái ông?” Lão La giờ hai tay lên, thể hiện mình không hề động tay với ông lão, nhưng miệng thì lại không rảnh rỗi chút nào, “Ông đừng có nói linh tinh đấy, Lão Giản, Lão Giản mau quay video lại, tôi không động vào ông ấy đâu. Tôi đâu có động vào ông ấy chứ.”

“Chúng tôi chỉ là muốn điều tra rõ ràng, rốt cuộc là ai giết con gái ông.” Tôi cười khổ não, nhẫn nại giải thích. Tâm trạng của ông lão này, tôi hoàn toàn có thể thấu hiểu được, cô con gái của ông bị chết một cách không rõ ràng như vậy, luật sư biện hộ của nghi phạm lại đến tận nơi để giúp cô ta thoát tội, Lão La thậm chí còn uy hiếp người ta một câu, không đánh cho chúng tôi một trận ngay tại chỗ, điều này cho thấy ông lão này cũng khá tử tế rồi.

“Hừ!” Ông lão hừ một tiếng, “Cảnh sát đã điều tra xong rồi, còn cần các anh điều tra sao? Con ôn Lâm Phi đó đã giết hại con gái tôi, các anh làm luật sư cho nó cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì! Cút cút cút, đừng đến làm phiền tôi! Cả đám người không có lương tâm!”

Nói rồi, ông lão đóng cửa thành một tiếng.

“Làm gì thế chứ?” Lão La cười thiếu não nhìn tôi.

“Chó ngoan không chặn đường!” Đúng lúc này, ở phía sau chúng tôi vang lên một giọng nói lạnh lạnh.

Lão La quay đầu, nhìn thấy Trương Tĩnh đang sa sầm nét mặt đứng phía sau chúng tôi.

“Tĩnh, sao em lại đến đây?” Lão La vội tươi cười.

“Điều tra vụ án!” Trương Tĩnh lạnh lùng thốt ra hai chữ.

“Em không biết đâu, người nhà này khó đối phó lắm.” Lão La than thở.

“Đó là các anh, không phải em!” Trương Tĩnh giờ tay lên gõ cửa.

“Đã nói rồi, đừng đến làm phiền tôi.” Phía trong cửa truyền lên tiếng gầm gừ giữ.

“Chú ơi, là cháu, vừa rồi cháu đã nói chuyện điện thoại với chú.” Trương Tĩnh nói.

Cửa mở ra một khe nhỏ, ông lão ở phía trong cửa cảnh giác nhìn Trương Tĩnh mặc bộ cánh phục đang đứng trước cửa: “Hai người bọn họ?”

“Cháu và hai người bọn họ không cùng một hội.” Trương Tĩnh nói, “Cháu đến là muốn tìm thêm chứng cứ để định tội cho hung thủ!”

“Cô vào đi, hai người bọn họ không được!” Ông lão nói.

“Chú à, cháu thấy thế này, chú cứ để cho hai người bọn họ vào xem cháu làm việc thế nào. “Trương Tĩnh mỉm cười, “Nếu không ít nữa trên tòa hai người họ lại nói cháu lấy chứng cứ một cách phi pháp, thì chứng cứ cháu tìm được lại không được dùng nữa.”

Ông lão thoáng do dự.

“Chú ơi, chú yên tâm đi, bọn họ chỉ có thể nhìn, bất luận hỏi chú điều gì chú đều có thể không cần nói. Nếu như tùy tiện động vào đồ đạc trong phòng, thì chú cứ báo cảnh sát!” Trương Tĩnh nói.

Trương Tĩnh hần học trợn trừng mắt nhìn Lão La.

“Vào đi!” Ông lão cuối cùng cũng mở cửa nhà.

Vừa bước vào nhà, Trương Tĩnh không nói thêm câu nào, bước ngay vào phòng ngủ của Lưu Đình: “Chú ơi, đồ của Lưu Đình đều để ở trong đây cả chứ?”

“Đều ở đây rồi.” Ông lão gật đầu, “Đợi đến khi tròn một năm, đều gửi hết cho nó thôi.”

“Chú à, Luru Đình có thích dùng máy tính không?” Nhìn vào giá sách xếp đầy những giáo trình lập trình, Trương Tĩnh hỏi.

“Ừm, con bé thích dùng máy tính lắm, nhưng chiếc máy tính bị hỏng rồi.” Ông lão thở dài, “Tôi đã nghĩ, chiếc laptop đó là của con bé, bên trong có thể lưu lại chút gì đó, nhưng tôi dốt quá, không biết dùng!”

“Có thể lấy laptop ra cho cháu xem được không?” Trương Tĩnh nói.

“Được!” Ông lão chậm chạp lấy ra một chiếc laptop từ trong tủ quần áo, đưa cho Trương Tĩnh.

Sau khi Trương Tĩnh cắm nguồn điện, ấn nút khởi động, điều kì lạ là laptop không hề có bất cứ phản ứng nào.

“Đây là chuyện gì thế?” Lão La không kìm được chen vào.

“Hôm lấy về đã như thế này rồi.” Ông lão nhìn Lão La một cái, hừm một tiếng, “Con bé này đi thật không cam tâm! Đang đợi tôi gửi máy vi tính xuống cho nó đấy.”

“Chú ơi, cháu có thể mang chiếc laptop này đi được không?” Trương Tĩnh nghĩ một lát hỏi: “Chú yên tâm, cháu dùng xong sẽ đưa trở lại cho chú. Ở trong này không chừng có những chứng cứ quan trọng.”

“Việc này...” Ông Lão nhìn tôi và Lão La với vẻ không yên tâm, “Tôi tiễn cháu nhé?”

“Không cần đâu ạ.” Trương Tĩnh mỉm cười, rút từ thắt lưng ra một chiếc còng tay, khề đùng đưa, “Bọn họ muốn làm gì, cũng phải hỏi anh chàng trong tay cháu có đồng ý hay không đã.”

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Type: Hasuko

“Cô nha đầu này rốt cuộc muốn làm gì vậy?!” Nhìn thấy bóng lưng đi xa dần của Trương Tĩnh, Lão La bực bội nói.

Khi ở trong nhà Luru Đình, Lão La còn tưởng rằng Trương Tĩnh đang tạo cơ hội cho bọn họ, nhưng vừa đi ra khỏi nhà Luru Đình, Lão La đã nhận thức ra, mình đã hiểu sai rồi.

Cậu ấy vốn định mời Trương Tĩnh ăn cơm, tiện thể dò hỏi một chút thông tin, nhưng Trương Tĩnh lại không thèm nói một lời, cứ thế lái xe đi luôn.

“Bất luận cô ấy muốn làm gì, xem ra đúng là cô ấy đã tìm được manh mối then chốt rồi.” Tôi trầm tư suy nghĩ, lên tiếng.

“Thế thì có tác dụng gì, cô nha đầu chết tiệt đó nói rõ là sẽ không nói cho chúng ta biết rồi!” Lão La lườm tôi một cái, “Bây giờ phải làm thế nào?”

Nói xong mắt cậu ta rực sáng: “Tôi biết rồi, đi đến hiện trường. Cô nha đầu này nói, khôi phục hiện trường là dễ có khả năng tìm thấy manh mối nhất.”

“Nói thì dễ, cậu biết làm hay là tôi biết làm chứ?” Mặc dù nói vậy, nhưng tôi vẫn cứ lên xe, nhìn Lão La chuyển hướng vô lăng, lái xe đến trường học của Luru Đình.

Đã khai giảng được một khoảng thời gian rồi, sau vụ án nhảy lầu của Luru Đình, trường học rõ ràng đã tăng cường thêm các phương án bảo vệ. Phía bên dưới tòa giảng đường và kí túc xá đều có thêm một người bảo vệ. Tất cả những cánh cửa có thể đi ra được sân thượng đều đổi sang những cánh cửa có khóa an toàn hơn, thậm chí còn lắp hệ thống báo cảnh sát, nếu có người cố tình vượt qua, bảo vệ sẽ biết ngay lập tức.

Sau khi trình ra những giấy tờ thủ tục liên quan, dưới sự dẫn đường của đội trưởng đội bảo vệ, tôi và Lão La đến được sân thượng khu kí túc xá nơi đã xảy ra vụ án.

“Thật không dám nghĩ đến, một cô bé mới lớn chừng ấy mà đã dám gây ra sự việc này.” Đội trưởng đội bảo vệ nói đầy cảm thán.

“Bây giờ những đứa trẻ này đều trưởng thành sớm!” Lão La đáp lại, “Chẳng có chút trách nhiệm xã hội nào cả, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn! Điều bị gia đình nuông chiều hư hỏng, Lão Giản cậu tìm ra được gì chưa?”

Lúc này tôi đang đứng ở mép sân thượng, cúi đầu nhìn xuống dưới.

“Cậu cẩn thận một chút!” Lão La vội hét lên.

“Bức ảnh tuyệt đối không phải chụp từ đây.” Tôi quay đầu, nét mặt nặng nề, nói: “Bức ảnh đó là chụp ở góc 90 độ từ trên trời hướng xuống, ở góc này thì không chụp được.”

“Gậy hỗ trợ chụp ảnh thì sao?” Lão La hỏi.

“Cậu ngốc à!” Tôi cười mắng một câu, mặc dù loại gậy chụp ảnh này đã được phát minh vào những năm 80 của thế kỉ trước, nhưng thời đại khi xảy ra vụ án này, món đồ này đối với trong nước, ngoài những nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp và những người có sở thích đặc biệt, còn chẳng có mấy người nghe thấy chứ đừng nói là dùng.

Điều trùng khớp là, chính Lão La cũng có một chiếc gậy hỗ trợ chụp ảnh, mặc dù chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy sử dụng. Nhưng nói Lâm Phi có món đồ này, bất luận thế nào tôi cũng không thể nào tin nổi, cảnh sát vốn chưa từng nhìn thấy món đồ này.

“Nhưng nếu chỉ có thứ này thì vẫn chưa được, cho dù là bức ảnh không phải do Lâm Phi chụp, cũng không thể nào chứng minh được cô ta không giết người.” Tôi chau mày, chậm rãi đi men theo mép sân thượng. Lão La cũng đi theo, cách mép sân thượng hơi xa một chút, một tay nắm chặt lấy ống tay áo tôi.

“Nếu chúng ta có thể làm rõ được là ai, làm cách nào để chụp được tấm ảnh này, xuất phát từ nguyên nhân gì, dùng thủ đoạn nào để có thể đăng tải được lên trên mạng xã hội bằng nick của Lâm Phi, chân tướng của vụ án này có lẽ sẽ được làm sáng tỏ.” Tôi dừng bước, gật đầu.

“Mau nhìn về phía bên kia.” Lão La đột nhiên hét lên, sắc mặt chợt trở nên trắng nhợt vì sợ hãi, ngón tay chỉ vào khu kí túc xá đối diện cũng khẽ run rẩy.

Chính ở trên sân thượng khu kí túc xá đó, có chút ánh sáng yếu ớt đang lấp lánh.

“Ai ở phía đó?” Người bảo vệ đi cùng với chúng tôi cũng hét lên, nói vào máy bộ đàm yêu cầu tri viện, “Tiểu Lâm, tòa nhà số 5, ai đang ở sân thượng?”

Trong máy bộ đàm phát ra một loạt tạp âm, sau đó vang lên giọng nói của một người trẻ tuổi: “Thưa đội trưởng, là một nữ cảnh sát, nói là đến điều tra vụ án!”

“Nữ cảnh sát”, “điều tra vụ án.”

Hai cụm từ then chốt này khiến tôi và Lão La cùng nhìn nhau, Lão La lòi điện thoại di động ra, ấn số máy của Trương Tĩnh, tiếng chuông lanh lảnh vui tai từ phía đối diện ở đằng xa vang tới.

Chúng tôi nhìn thấy Trương Tĩnh đi đến bên mép sân thượng của khu kí túc xá số 5, trong tay còn cầm một món đồ có hình dạng kì lạ, vẫy tay về phía chúng tôi rồi đi xuống lầu.

Đội khi chúng tôi đuổi theo xuống dưới lầu, xe của Trương Tĩnh đã đi rất xa rồi, một cậu bảo vệ trẻ tuổi thần sắc kì lạ nhìn chúng tôi: “Xin hỏi là luật sư Giản và luật sư La phải không?”

“Là tôi.” Tôi gật đầu, “Có chuyện gì à?”

“Ồ, cô cảnh sát vừa rồi bảo tôi nói lại với các anh.” Cậu bảo vệ háng giọng nói: “Tiểu La Tử, anh cứ yên tâm mà đợi chết đi, bản cô nương sẽ làm cho anh vạn kiếp không được quay về!”

Cậu ta tập theo khá giống, ngay cả thần thái cũng rất nhập tâm. Sau khi tập nói theo giọng Trương Tĩnh, cậu bảo vệ này ngai ngừng gãi đầu: “Cô ấy nói rồi, nếu mà nói không chuẩn, thì sẽ bắt tôi đào than.”

Tôi và Lão La nhìn cậu bảo vệ này với vẻ bất lực, đồng thời cũng xác định, Trương Tĩnh chắc chắn là đã tìm được manh mối có tính then chốt, nhưng manh mối này cô ấy không định đưa cho chúng tôi. Đối với lời đề nghị gấp mặt của chúng tôi, cô nha đầu này đóng cửa từ chối tiếp khách, không nhận điện thoại, không rời khỏi văn phòng một bước, thậm chí còn dặn bảo vệ ngăn cấm tôi và Lão La bước vài Sở Công an tỉnh nửa bước.

“Hi, cô nha đầu chết tiệt này, để tôi túm được thì sẽ cho cô ta biết tay!” Lão La xắn ống tay áo, bực bội nói về khoa trương.

“Lần nào mà người bị đánh chẳng phải là cậu chứ?” Tôi bực bội cười, “Yên tâm đi, Tĩnh không phải là kiểu người không biết điều đâu.”

“Thưa thẩm phán trưởng, thưa các vị hội thẩm và các vị đến lắng nghe phiên tòa, rất rõ ràng, bị cáo Lâm Phi, bất luận là thành tích học tập hay việc được mọi người yêu thích, đều thua kém nạn nhân Lưu Đình của vụ án này một chút. Thông thường, vào lúc này, điều mà một người bình thường nên làm là chăm chỉ học tập, thay đổi cách thức giao tiếp của chính mình, nâng cao sức hấp dẫn. Thế nhưng Lâm Phi lại làm như thế nào nhỉ? Cô ta không tìm kiếm nguyên nhân từ chính bản thân mình, mà cho rằng, tất cả những thứ mà Lưu Đình có được vốn dĩ đều là của cô ta, sự xuất hiện của Lưu Đình đã cướp đi tất cả mọi thứ vốn thuộc về cô ta. Cho nên cô ta rất oán hận, cô ta đố kị, cô ta điên cuồng báo thù Lưu Đình, đánh đập, ngược đãi, thậm chí đăng tải tất cả những thứ này lên mạng để hủy hoại danh tiếng của Lưu Đình, muốn dùng cách thức này để cứu vãn địa vị của mình. Khi tất cả những điều này đều không đạt được mục tiêu đã dự định, Lâm Phi bèn sát hại Lưu Đình. Sau khi sự việc xảy ra, cô ta không chỉ không hề hối hận về hành vi này của mình, ngược lại còn đi khắp nơi khoe khoang. Đây là việc mà một “người” có thể gây ra được sao? Không, bất cứ một người có lương tri nào cũng đều không làm như vậy! Bị cáo của vụ án, Lâm Phi là một người không có nhân tính, hung ác tàn nhẫn! Cô ta cần phải trả một cái giá thật đắt cho tất cả những hành vi mà cô ta gây ra. Đây không chỉ là dẫy đổ cô ta mà còn là sự cảnh cáo đối với những người khác có cùng suy nghĩ như cô ta!

Điều tôi muốn nhắc tòa án chú ý chính là, vụ án này không phải là giết người vì tình, cũng không phải là nhờ tay ngộ sát, mà là mưu sát!”

Trước khi vụ án này được khởi tố, chúng tôi đã tham gia vào, Phó viện trưởng La đương nhiên cũng không có lý do bỏ qua chúng tôi. Cho nên trước khi chính thức khởi tố, ông lại một lần nữa tổ chức phiên tòa giả định.

Người kiểm sát viên đóng vai công tố viên dùng những lời lẽ rất có sức lay động và một câu nói răn ròi hùng hồn để kết thúc phát ngôn đầu tiên.

“Quan điểm của tôi có một phần không tương đồng với công tố viên.” Lão La khẽ hắng giọng, đứng dậy, “Đó chính là bất luận vì nguyên nhân gì đều không nên dùng hình thức hạ thấp người khác để đề cao bản thân mình. Rõ ràng, trong một vài sự việc nào đó, đương sự của tôi đúng là mắc sai lầm, về điều này bất luận là tôi hay là đương sự của tôi đều buộc phải thừa nhận.”

“Nhưng, theo lời công tố viên vừa nói, người gây ra sự việc này không thể nào được gọi là ‘người!’” Lời nói của Lão La chợt biến đổi, nói tiếp: “Công tố viên vừa rồi đã tiến hành công kích đối với đương sự của tôi. Cách thức như vậy là đúng sao? Điều này chẳng phải cũng là thông qua việc hạ thấp người khác để đề cao bản thân mình sao? Chính bởi sự việc này công tố viên bắt buộc phải xin lỗi đương sự của tôi, trừ khi anh ấy thừa nhận mình cũng không phải là người!”

Công tố viên ngăn người nhìn Lão La, sắc mặt dần dần ửng đỏ: “Tôi từ chối!”

“Không cần phải diễn đạt như thế chứ?” Thẩm phán trưởng ái ngại nhìn hai bên tố cáo và biện hộ.

“Diễn kịch đương nhiên phải diễn cho trọn rồi.” Lão La nhún vai, “Nếu không khi lên tòa không chừng sẽ xảy ra chuyện đấy. Thưa thẩm phán trưởng, trước tiên chúng ta buộc phải làm rõ một việc. Hôm nay chúng ta sẽ phải xét xử một nghi phạm liên quan đến tội danh cố ý giết người, điều này khẳng định đương sự của tôi là có thuộc tính của một con người tự nhiên, đã là con người tự nhiên, vậy thì cô ấy có quyền nhận được nhân quyền mà pháp luật trao cho cô ấy. Thế mà,” Lời nói của Lão La lại một lần nữa chuyển hướng, “Trong ngôn từ của công tố viên lại không hề coi cô ấy là một con người tự nhiên, điều này chứng tỏ, khi anh ấy xử lý vụ án này, rất khó có sự đối đãi công bằng chính trực với đương sự của tôi. Anh ấy dùng những lời lẽ có hướng dẫn dụ cũng chính là đang hướng sự xét xử của tòa sang một con đường khác, đang biến xét xử thành phê phán. Thưa thẩm phán trưởng, cần phải biết rằng trước khi tòa đưa ra phán quyết cuối cùng, đương sự của tôi chỉ là nghi phạm, chứ chưa phải là phạm nhân!”

“Tranh luận những điều này không có ý nghĩa thực tế nào cả!” Thẩm phán trưởng nói.

“Không!” Lão La lắc đầu. “Đương sự của tôi sẽ không phải vì vụ án này mà kết thúc cuộc đời, cô ấy vẫn còn tương lai. Nhưng chúng ta cũng nhìn thấy, trong số những người đến tham gia phiên tòa này còn có rất nhiều phóng viên của giới truyền thông, nếu như họ sử dụng những ngôn từ của công tố viên để làm cơ sở tiến hành viết bài đăng báo, sau đó đương sự của tôi lại được chứng minh vô tội, thì cuộc đời của cô ấy phải làm thế nào? Cứ thế tiếp tục gánh chịu tiếng xấu bị mọi người phi nhò sao? Công tố viên bắt buộc cần phải xin lỗi đương sự của tôi vì những lời lẽ không phù hợp của anh ấy!”

Thẩm phán trưởng nhìn Lão La, nét mặt tỏ ra hơi khó xử, rồi lại nhìn kiểm sát viên, tỏ ra bất lực.

Kiểm sát viên nhìn dây hàng ghế dành cho những người đến nghe phiên tòa xét xử trống không, nét mặt tỏ ra oan ức: “Dựa vào đâu mà người xui xẻo luôn là tôi! Được rồi được rồi, tôi xin lỗi còn chưa được sao?”

“Đây gọi là dạy dỗ cho anh một bài, để đỡ phải đến lúc thật sự ra tòa anh lại phạm phải lỗi sai lầm sơ đẳng này.” Lão La nói về đặc ý.

“Người biện hộ, xin hãy phát biểu những lời biện hộ của mình.” Quan tòa nói.

“Cám ơn!” Lão La gật đầu.

Có thể nhận ra, cậu ấy rất hài lòng đối với kết quả này. Tôi cũng rất hài lòng về kết quả này. Một cuộc tranh luận xem ra có vẻ không hề có ý nghĩa nào trên thực tế đã vén bức rèm cuộc giao đấu của chúng tôi và công tố viên. Đây là sách lược biện hộ mà tôi đã lập ra sẵn cho Lão La.

Trong vụ án này, quá khứ của Lâm Phi đã gây nên ảnh hưởng rất lớn trong khuynh hướng nội tâm của quan tòa, và công tố viên cũng vừa vịn đã chuẩn bị lợi dụng điều này. Nếu như chúng tôi không tranh đấu cho Lâm Phi, quan tòa khi xét xử có khuynh hướng nghiêng về công tố viên.

Những nội dung này có thể rất nhỏ không đáng kể gì, nhưng nhiều khi, thứ mà ép chết con người ta luôn luôn là một sự cộng cổ cuối cùng.

Hơn nữa, Lâm Phi có tội hay không có tội đến giờ vẫn chưa thể xác định được, cho dù cuối cùng một tờ giấy phán quyết vô tội được tuyên đọc, là có thể khiến cho cô ấy quay trở về được quỹ đạo sinh sống ban đầu sao? Tôi không cho là như vậy, giới truyền thông có những bài viết rất kịch liệt, đủ để hủy hoại cuộc đời của một con người.

Việc này có nét giống như chuyện xảy ra vào quãng thời gian trước, chính bị cáo là người đã biết rõ nhưng cố tình phạm tội, trộm cắp và buôn bán động vật hoang dã nằm trong danh sách được bảo vệ cấp độ hai của nhà nước. Kết quả là tiêu đề của bản tin là sinh viên lấy tổ chim bị xử mười năm tù, hướng dư luận lập tức thay đổi. Toàn dân đều đang lên tiếng chỉ trích sự bất công của hệ thống tư pháp.

Loại sự việc này, tôi quyết không cho phép lại một lần nữa xảy ra.

“Đối với các loại chứng cứ mà công tố viên đưa ra, tôi không phản bác. Nhưng những bức ảnh mà công tố viên cung cấp, tôi cần phải nhắc nhở mọi người chú ý một chút, bức ảnh này công tố viên nói là do đương sự của tôi đăng tải lên mạng, là một bức ảnh chụp thẳng đứng từ không trung xuống.” Lão La giờ bức ảnh đang cầm trên tay lên nói: “Nhưng, giữa địa điểm mà người bị hại tử vong và tòa nhà có góc độ nhất định, muốn có vị trí góc 90 độ

để chụp được tấm ảnh này thì yêu cầu đương sự của tôi phải lơ lửng giữa không trung, rõ ràng đây là một việc rất khó để làm được.

Bây giờ đã xảy ra một vấn đề, rốt cuộc bức ảnh này là do ai chụp?” Lão La hỏi.

“Là ai chụp không hề quan trọng.” Công tố viên phản bác nói, “Điều quan trọng là, những chứng cứ mà chúng tôi đưa ra đã đủ để chứng minh, người sát hại Lưu Đình chính là bị cáo Lâm Phi của vụ án này.”

“Nhưng những chứng cứ mà các anh đưa ra lại không đồng nhất với khẩu cung mà đương sự của tôi cung cấp. Các anh chẳng lẽ lại chưa từng nghĩ đến, nếu như những điều mà đương sự của tôi nói sự thật thì sao à? Giả sử hôm đó thật sự là Lưu Đình gọi đương sự của tôi lên sân thượng, đồng thời tiến hành tự hủy hoại bản thân, cào rách tay đương sự của tôi, sau đó lại bị người khác sát hại thì sao?” Lão La hỏi vặn lại.

“Đối với một người có quá khứ đầy những vết ố, độ đáng tin của lời khai có thể được bao nhiêu?” Công tố viên hỏi.

“Tôi không thể không nhắc nhở công tố viên một chút, những lời nói của anh lại một lần nữa gây nên tổn thương đối với đương sự của tôi. Những gì trải qua trong quá khứ của một người đúng là sẽ gây ra sự ảnh hưởng đối với anh ta trong hiện tại, nhưng cũng không phải là tuyệt đối.” Lão La cười hi hi, nói: “Đừng quên rằng, có một người có tính ki luật tự giác rất cao, lại cũng là một kẻ nát rượu, thành tích học tập không ra gì, anh có thể nghĩ được rằng sau đó ông ta lại đã trở thành Thủ tướng của nước Anh, anh hùng trong chiến tranh thế giới lần thứ hai(*)?”

(*) Winston Churchill: (30/11/1874 - 24/11/1965) là một nhà chính trị người Anh, nổi tiếng nhất với cương vị Thủ tướng Anh trong thời Chiến tranh thế giới thứ hai

Khi đối diện với mối nguy hiểm có thể phải ngồi tù, tôi có lí do tin rằng, những điều mà đương sự của tôi nói đều là sự thật.” Lão La nói.

“Chứng cứ đâu?” Công tố viên xòe tay ra, “Pháp luật căn cứ vào sự thật mà những chứng cứ bày ra để tiến hành phán xử, chứ không phải là những lời nói chủ quan của anh hay tôi.”

“Chứng cứ à, đương nhiên tôi có rồi.” Lão La liếc mình nói, “Chỉ có điều bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

“Hai bên tố cáo và biện hộ, xin đợi một lát.”

Vị quan tòa diễn vai thẩm phán trưởng đột nhiên nói, lúc này tôi mới chú ý thấy, một người kiểm sát viên đi đến bên cạnh quan tòa, nói thì thầm mấy câu, thẩm phán trưởng chau mày, rồi gạt đầu.

“Tạm dừng một chút, chỗ Phó viện trưởng La hình như có phát hiện mới.” Quan tòa nói.

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Type: Hasuko

Hai mươi phút sau, chẳng qua cũng chỉ là thời gian hút mấy điếu thuốc, nhưng đối với chúng tôi thì lại vô cùng khó khăn. Lão La nóng ruột bất an đi đi lại lại ở hành lang, mấy lần định hút thuốc, lại đều bị nhân viên công tác nghiêm khắc ngăn cản, đến cuối cùng, cậu ấy lúi luôn sợi thuốc ra, nhét vào mồm rồi từ từ nhai.

Thật ra điều khiến chúng tôi khó chịu là cho đến bây giờ chúng tôi vẫn không biết được thứ gọi là phát hiện mới rốt cuộc là ai hay là thứ gì.

“Luật sư Giản, Luật sư La, Phó viện trưởng La mời các anh đến văn phòng làm việc của ông ấy một chuyến.” Khi chúng tôi đang thấp thòm không yên, một nhân viên chợt bước tới.

Tôi và Lão La nhìn nhau, sự hồ nghi trong ánh mắt càng tăng thêm, nhưng vẫn đi theo sau nhân viên này, bước vào văn phòng làm việc của Phó viện trưởng La.

Trong văn phòng ngoài Phó viện trưởng La, quan tòa và hai người kiểm sát viên đóng vai công tố viên, còn có hai người, đang đứng trước một chiếc máy vi tính nhìn gì đó.

Phó viện trưởng La ngược mắt lên nhìn chúng tôi, gạt đầu: “Đến đây cùng xem đi.”

Tôi và Lão La đứng ở cạnh cửa không hề nhúc nhích, nhìn đám người này với nét mặt vô cùng kinh ngạc.

Người đang thao tác chiếc máy tính không phải là ai khác, chính là Trương Tĩnh, thấy chúng tôi bước vào, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi một cái, rồi nhanh chóng cúi đầu, mặt cúi xuống, vẻ mặt lạnh tanh.

“Chú... Chú Năm!” Lão La run rẩy gọi. Không biết vì sao, khi đối diện với Phó viện trưởng La, cậu chàng này luôn giống như làm điều gì xấu bị phát hiện ra.

Phó viện trưởng La trừng mắt nhìn Lão La một cái: “Ở đây không có chú Năm của anh, đến đây xem.”

“Vâng!” Lão La đáp lại một tiếng, trốn sau lưng tôi, chậm rãi đi đến bên bàn.

Trương Tĩnh động vào con chuột, tay của cô ấy thoáng run rẩy, đầu ngón tay trông hơi nhột nhột: “Chúng tôi đặc biệt mời chuyên gia về phương diện điện tử viết một chương trình, tiến hành khôi phục số liệu đối với máy vi tính, điện thoại di động của nạn nhân. Trong điện thoại di động, chúng tôi đã tìm được một phần mềm thao tác.”

Giọng nói của Trương Tĩnh hơi trầm, thậm chí còn có chút mâu thuẫn. Cô ấy mở phần mềm thao tác đó giải thích: “Loại phần mềm này có tất cả hai tác dụng, nó sẽ phát ra một chỉ lệnh ra ngoài, khi đầu tiếp nhận nhận được chỉ lệnh này, phần mềm sẽ bắt đầu khởi động một công năng khác, tiến hành đồng bộ với điện thoại di động, xóa bỏ tất cả các dữ liệu ở bên trong. Còn về đầu tiếp nhận chỉ lệnh, chính là thứ này.” Trương Tĩnh cúi người, cầm ra một thứ có hình dạng kì lạ, bộ phận chính có hình dạng chữ thập, trên nó lại lắp bốn cánh quạt.

“Trực thăng không người lái?” Lão La thoáng ngẩn người.

“Đúng là trực thăng không người lái.” Trương Tĩnh trừng mắt nhìn Lão La một cái, “Đây là thứ mà tôi tìm thấy ở tòa lầu kí túc xá đối diện của nạn nhân, nhìn đây này.” Cô ấy đưa phần bụng máy cho chúng tôi xem, một camera nhỏ nhẵn liền lộ ra, “Chiếc trực thăng không người lái sau khi nhận được chỉ lệnh phát ra từ điện thoại di động, liền từ tòa lầu kí túc xá số 5 bay lên, lơ lửng giữa hai tòa lầu kí túc xá, chiếc máy kĩ thuật số ở dưới bụng máy sẽ chụp những hình ảnh ở dưới đất, đồng thời tấm ảnh này sẽ được truyền đến một nơi khác.

Sau khi hoàn thành xong những việc này, trực thăng không người lái sẽ trở về một góc khuất ở tòa kí túc xá số 5, đồng thời khởi động một chương trình khác, tiến hành đồng bộ hóa thẻ nhớ của máy ảnh kĩ thuật số, xóa bỏ hoàn toàn dữ liệu ở bên trong.

Nơi nhận được những tấm ảnh này chính là máy vi tính của Lưu Đình.” Trương Tĩnh nói tiếp, “Máy vi tính sau khi nhận được những tấm ảnh này, thông qua một địa chỉ IP giả đăng nhập vào ID tài khoản mạng xã hội của Lâm Phi, đăng tải những tấm ảnh này lên đó, đồng thời phát biểu một số câu rất kịch liệt. Sau khi hoàn thành xong những điều này, cuối cùng máy vi tính cũng sẽ tiến hành đồng bộ hóa toàn bộ.

Được rồi, toàn bộ quá trình tôi đã giải giải một lượt cho mọi người rồi, bây giờ tôi sẽ làm mẫu cho mọi người một lượt, chỉ có một lần này thôi.” Trương Tĩnh nói, cầm lấy điện thoại di động của Lưu Đình.

“Đợi một chút.” Lão La chau mày, “Tại sao chỉ có thể làm được một lần? Thứ này bọn anh cần phải đưa lên tòa án.”

“Để đảm bảo tính hoàn chỉnh và độ tin cậy của vật chứng.” Trương Tĩnh trừng mắt nhìn Lão La, “Chúng tôi không tiến hành bất cứ sửa chữa gì đối với chương trình, tôi đã nói rồi, nếu như chuyên gia điện tử không làm nhầm, chỉ lệnh chấp hành cuối cùng của tất cả chương trình chính là đồng bộ hóa tất cả những thứ trong ổ cứng. Cho dù có đưa lên tòa,” cô cười nhạt, “tôi không tiến hành đối chiếu xác thực lời nói của chuyên gia, không biết chương trình này có giống như họ nói hay không, nếu như vốn không phải là như vậy thì sao?”

“Nếu như chính là chuyện như thế, thì vụ án này không có cơ hội ra tòa.” Phó viện trưởng La trừng mắt nhìn Lão La một cái, cậu ấy lập tức ngậm miệng lại.

“Vậy thì chúng ta đi thôi.”

Trương Tĩnh gấp chiếc máy laptop lại, có hai người cảnh sát tư pháp, hai kiểm sát viên và hai người cảnh sát giữ những vật chứng liên quan, chúng tôi cùng lái xe đi đến nơi Lưu Đình nhảy lầu.

Lúc trước nhà trường đã nhận được thông báo, tiến hành cách li hai tòa kí túc xá. Một người cảnh sát tư pháp, một người cảnh sát khác và một kiểm sát viên mang theo trực thăng không người lái lên sân thượng tòa kí túc xá số 5, còn một tổ ở lại mở laptop của Lưu Đình, kết nối mạng wifi, đồng thời, tôi và Lão La cũng chia nhau tiến hành quay video toàn bộ quá trình.

Trương Tĩnh giữ chiếc điện thoại của Lưu Đình, đứng ở vị trí hôm đó cô gái nhảy lầu.

Phó viện trưởng La gật đầu, Trương Tĩnh ấn nút khởi động trên điện thoại di động, giây lát sau, từ trên sân thượng tòa kí túc xá số 5 liền vang lên những tiếng vù vù, chiếc trực thăng không người lái đó đúng như lời Trương Tĩnh nói, đã lơ lửng ở giữa hai tòa kí túc xá, camera ở dưới bụng máy liên tục nhấp nháy.

“Có rồi.”

Vị cảnh sát tư pháp thao tác chiếc laptop của Lưu Đình kêu lên một tiếng, tôi nhìn về hướng âm thanh, liền nhìn thấy một loạt các bức ảnh đang thông qua một chương trình gửi về. Bức ảnh chính là từ góc 90 độ giữa không trung chụp thẳng xuống, Trương Tĩnh đang ở dưới đó lúc này.

Chiếc máy trực thăng không người lái sau khi hoàn thành nhiệm vụ đã quay trở lại sân thượng tòa kí túc xá số 5, và trên máy laptop của Lưu Đình đang mở ra một chương trình nguy trang, sau khi tự động điền một địa chỉ IP, đăng nhập vào tài khoản mạng xã hội của Lâm Phi.

Tiếp đến, những bức ảnh này xuất hiện trên tài khoản mạng xã hội của Lâm Phi và số QQ của Lâm Phi cũng bắt đầu phát ngôn trong nhóm QQ.

“Tôi đã chém con tiện nhân đó rồi!”

“Ha ha, máu của nó vẫn còn nóng đấy.”

“Các cậu không nhìn thấy nét mặt của nó khi rơi xuống đâu, hận tao à? Hận tao có tác dụng gì chứ, đã cướp đi của tao bao nhiêu thứ, đến cuối cùng vẫn là không có phúc mà hưởng!”

Tiếp đến, “phụt” một tiếng, chiếc máy vi tính của Lưu Đình rơi vào trạng thái màn hình đen sì, dù cho cảnh sát tư pháp có thao tác như thế nào, chiếc máy vi tính này cũng không có bất cứ phản ứng nào nữa cả.

Tôi vội vàng lật giờ tập hồ sơ.

“Không cần nhìn, những lời nói này giống hệt như trong hồ sơ, địa chỉ IP đó cũng giống hệt như trong tập hồ sơ nhắc đến.” Trương Tinh giữ lấy vai tôi, “Anh còn nhớ, bố Lưu Đình nói, sở thích lớn nhất của cô ấy chính là máy vi tính chứ? Những chương trình này, xem ra chỉ có thể là do cô ấy viết mà thôi.”

“Như vậy thì, vụ thảm kịch trông có vẻ như do Lâm Phi dự tính mưu sát, thật ra là mưu kế đồ tội mà Lưu Đình đã lên kế hoạch từ lâu sao?” Lão La vừa mới chạy trở về gần đầu tỏ ra khó hiểu, “Sao cô ấy lại phải làm như vậy?”

Người cùng có chung mối hoài nghi với Lão La chính là kiểm sát viên, lúc này đây, anh ta cũng hỏi Phó viện trưởng La câu hỏi tương tự.

“Cô ấy báo cảnh sát cũng được, nhờ sự hỗ trợ của trường học cũng được, tệ nhất cũng vẫn có thể nói với các huynh, phản kháng mãnh liệt hơn một chút, không chừng Lâm Phi cũng chẳng dám làm gì cô ấy.” Kiểm sát viên nói, “Cô ấy lại dùng chính cách thức tự sát khiến cho Lâm Phi cùng chết với mình, thừa Phó viện trưởng, tôi nghĩ không ra, chân tướng của vụ án này tuyệt đối không thể như vậy. Lâm Phi chính là hung thủ giết chết Lưu Đình!”

Phó viện trưởng La không ra quyết định khởi tố vụ án như lời hứa, lúc nói câu này, ánh mắt ông lại nhìn tôi chằm chằm, “Có lẽ, cô gái cảm thấy sự giáo dục của giáo viên, lời nhắc nhở cảnh cáo của cảnh sát đều không thể hoàn toàn bù đắp đủ được những tổn thương mà cô ấy phải chịu đựng. Có lẽ cô ấy đã hoàn toàn tuyệt vọng với hoàn cảnh sống này. Điều cô ấy muốn không chỉ là sự trừng phạt, quan trọng hơn là sự giải thoát! Luật sư Giản, anh nói xem có đúng như vậy không?”

“Có lẽ là vậy!” Tôi giật mình, không hiểu tại sao Phó viện trưởng La lại nói với tôi những lời này, chỉ đáp lời.

“Đừng tưởng rằng như thế là các anh đã thắng rồi.” Kiểm sát viên nói với vẻ không cam tâm, “Tôi sẽ yêu cầu phía cảnh sát triển khai điều tra về việc Lâm Phi cố ý làm tổn thương người khác, Lâm Phi bắt buộc phải trả giá vì những việc cô ta đã gây ra.”

“Tùy anh thôi.” Lão La nhún vai, “Chúng tôi chỉ đại diện vụ án cô ta dính líu đến hành vi cố ý giết người, còn việc cố ý làm bị thương, chúng tôi cũng không quản. Nhưng,” Lão La bóp mũi, “Loại vụ án cố ý gây thương tích này, muốn định tội thì cần phải xem giám định tình hình vết thương có đạt đến mức nằm trong quy định hay không, bây giờ thì thể của Lưu Đình đã bị hòa tan rồi, e rằng các anh cũng chẳng tìm được chứng cứ nữa.”

“Anh...” Kiểm sát viên gượng cười nhìn Lão La, nhưng lại không nói được câu nào.

Đúng như lời vị kiểm sát viên đó nói, Lâm Phi đã trả một cái giá khá đắt cho hành vi tội ác của mình. Cho dù cuối cùng Viện kiểm sát không khởi tố, nhưng cô ta không được tiếp tục học tập, nhà trường từ chối tiếp nhận sinh viên như cô ấy.

Còn về phía người nhà của Lưu Đình thì càng khốn khổ hơn, về kết quả của vụ án này, ông lão không thể nào tiếp nhận nổi. Bắt đầu con đường khiếu kiện lên cấp trên dài đằng đẵng.

Nhưng Lâm Phi lại kết mối duyên với chúng tôi, không lâu sau, chính Lão La đã dẫn Lâm Phi vào trong văn phòng luật sư, để cô ta trở thành một nhân viên của chúng tôi.

Tôi đã từng kịch liệt phản đối, nhưng Lão La chỉ nói một câu là đã khiến tôi chấp nhận sự việc này.

“Cô ấy rất giống với tôi năm đó, cậu đã bằng lòng cho tôi một cơ hội, tại sao không bằng lòng cho cô ấy một cơ hội chứ? Lão Giản, hãy tin tôi, cô ấy đã nhận thức ra được sai lầm của mình rồi.”

“Chủ nhiệm, đã đến giờ rồi.” Đúng lúc tôi đang đau lòng, Lâm Phi gõ cửa, mỉm cười nói.

“Ồ.” Tôi đáp lời, đứng dậy, lúc này mới chú ý thấy, không ngờ một ngày đã trôi qua rồi, sắc trời dần dần sẫm lại.

Tôi đóng va li, bước về phía cầu thang máy: “Tiểu Lâm, cô nói xem, Lão La rốt cuộc là một người như thế nào?”

“Phó chủ nhiệm La à?” Lâm Phi thoáng ngẩn người, “Anh ấy là một anh hùng, là một người anh hùng lớn!”

“Ừ, có đôi khi là như vậy nhỉ.” Tôi mỉm cười, bước vào trong thang máy, nhưng tư duy thì lại vô tình nhớ lại khoảnh khắc mà Lão La dẫn Lâm Phi về văn phòng luật sư, đó là ngày Noel của năm thứ hai.

“Lúc đó tôi vẫn luôn nghĩ, thành tích của chúng tôi cũng tương tự, gương mặt tôi cũng không thua kém gì cô ấy, nhưng dựa vào đâu mà mọi người đều

cho rằng cô ấy xuất sắc hơn tôi, dựa vào đâu mà cô ấy được yêu mến hơn tôi? Tất cả những thứ đó vốn dĩ cần phải thuộc về tôi, chính là cô ta cướp đi mọi thứ của tôi. Tôi hận cô ta.”

Lâm Phi ngồi đối diện tôi, bình tĩnh nói.

“Sự độc ác của nhân tính, lại có thể đạt được đến mức độ như vậy sao?” Tôi cố tình nói ra câu này.

“Luật sư La nói, nhân chi sơ, tính bản ác!” Đối với câu nói này của tôi, Lâm Phi không hề biểu hiện ra bất kì sự phản cảm nào, vẫn bình tĩnh nói, “Con người được làm người, là do chúng ta không dựa vào bản năng để hành xử, chúng ta có khả năng kiềm chế cái ác trong sâu thẳm trái tim, mở rộng cái thiện ở trong lòng.”

Tôi cảm thấy xúc động, nhìn bông hoa trắng ở trước ngực cô, nói: “Cho nên, cô ăn mặc như thế này là đang tưởng niệm Lưu Đình, để chuộc tội cho mình sao?”

“Chuộc tội ư? Đương nhiên không phải.” Lâm Phi do dự một lát, “Có thể cũng có một chút. Nhưng, tôi là đang tưởng niệm chính bản thân mình, cái ngày mà cô ta chết, cũng là ngày mà tôi của quá khứ chết.”

Tôi hình như đã quên thứ gì đó, vội vàng ấn nút giữ thang máy, nói: “Tiểu Lâm, hãy chăm sóc tốt cho mấy chậu hoa đó của tôi, đừng để cho chúng chết.” Tôi hét lên.

Tiểu Lâm chính là người còn lại duy nhất được phép tiến vào phòng làm việc của Lão La ở trong văn phòng luật sư này.

Nhìn thấy Tiểu Lâm mỉm cười gật đầu, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Đó là món quà cuối cùng mà Trương Tĩnh để lại cho tôi, nếu như chúng chết đi, tôi cũng không có tâm trạng nào mà sống tiếp nữa.

Hà Lan, I’m coming.

Nụ cười tràn ngập trên khuôn mặt tôi, nhưng hình ảnh trên vách thang máy lại hiện ra một khuôn mặt gượng cười. Quả nhiên, tôi vẫn không thể nào thoát ra khỏi khoảng hồi ức đó sao?

Hôm đó, sau khi người của tòa án, Viện kiểm sát và cảnh sát rời khỏi trường học, tôi và Lão La vốn dự định hòa giải mối quan hệ gần lạnh giá giữa chúng tôi và Trương Tĩnh. Nhưng Trương Tĩnh lại nhìn chúng tôi bằng ánh mắt lạnh lùng, giọng nói lạnh như băng: “Em chỉ làm chứng về tính chân thật của bản báo cáo giám định mà em cung cấp, những giám định này đều được hoàn thành dưới sự giám sát của phòng Giám định kĩ thuật hình sự Sở Công an tỉnh, kết luận chân thật và có hiệu lực. Ngoài điều này ra, em không muốn nói bất cứ câu nào với các anh nữa cả, ít nhất là hôm nay em không muốn. Hôm nay em đến đây, hoàn toàn xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, nhưng về mặt đạo đức xã hội, em thà rằng để cho bị cáo phải nhận phán quyết có tội! Cô ta cần phải trả giá cho tất cả những hành động của cô ta.”

Nói xong, Trương Tĩnh bèn lên xe một mình, lái xe ra khỏi cổng trường. Tôi và Lão La bất lực nhìn nhau, cũng đi về phía xe của mình.

Nhưng chính lúc đó, phía sau lưng chúng tôi lại truyền tới một loạt âm thanh thảng xe chói tai và tiếng kêu kinh hãi của những người đi đường. Tôi và Lão La vội quay đầu lại, liền nhìn thấy xe của Trương Tĩnh mất kiểm soát lao vào phần cây xanh ở bên đường.

HẾT TẬP 1

Bạn đang đọc truyện *Biện Hộ Trắng Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.